

Tường Vi Đêm Đầu Tiên

Contents

Tường Vi Đêm Đầu Tiên	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	17
4. Chương 4	33
5. Chương 5	50
6. Chương 6	68
7. Chương 7	85
8. Chương 8	99
9. Chương 9	111
10. Chương 10	123
11. Chương 11	139
12. Chương 12	150
13. Chương 13	161
14. Chương 14	173
15. Chương 15 End	186

Tường Vi Đêm Đầu Tiên

Giới thiệu

”Khi những vạt tường vi muôn sắc nghìn màu nở rộ trong đêm mưa lạnh lẽo tối tăm, tình yêu không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-vi-dem-dau-tien>

1. Chương 1

Sớm đầu Xuân.

Mười giờ sáng.

“Két...!”

Cánh cổng sắt nặng nề rít lên tiếng sắt hoen gỉ, một khe hở từ từ mở ra, ánh mặt trời lạnh lẽo chiếu lên người thiếu nữ đang chầm chậm đi ra. Cô ngẩng đầu, đôi mắt đen láy, làn da dường như rất lâu không được tiếp xúc với ánh nắng, trắng xanh gần như trong suốt.

“02857, được ra ngoài rồi hãy sống thật tốt đấy nhé, đừng bao giờ trở lại đây nữa!”

Cánh cổng sắt lại nặng nề khép lại sau lưng.

Bầu trời màu chì nặng trĩu, âm u, từng trận gió thổi qua kéo theo khí trời lạnh buốt, cành cây cơ hồ chỉ còn màu đen lơ lửng, thỉnh thoảng mới thấy vài chồi xanh mới nhú. Sau đó, là sự tĩnh lặng trống rỗng đến mênh mang, ngoài cô ra, nơi này vắng ngắt không một bóng người.

Hai tay ôm chặt chiếc túi da cũ.

Còn nhớ sáu năm trước, khi mười bốn tuổi cô bị áp giải đến trại này, cảnh tượng lúc đó thật náo nhiệt, bao nhiêu phóng viên đổ xô đến, những ánh đèn flash sáng chói như tia chớp nhằm thẳng vào cô, cố chụp hình cô với đôi tay bị còng phía trước.

Nhưng bây giờ, cuối cùng cô cũng được tự do.

Mái tóc đen buộc gọn phía sau, vầng trán đầy đặn, sáng trắng mịn màng, duy có nơi gần chân tóc thấp thoáng một vết sẹo dài trắng trắng.

Đôi môi mím lại như một dòng kẻ lạnh lùng.

Cô thì thầm với chính mình...

Dạ Anh.

Cuối cùng mi cũng được tự do.

2. Chương 2

Ngày Hai mươi sáu tháng Hai.

Đêm đã khuya, bên ngoài cửa sổ bóng tối bao trùm vạn vật, mưa rơi lất phất.

Trong phòng rất tối.

Chỉ bật một ngọn đèn bàn.

Gió đêm mang theo làn mưa thổi tung rèm cửa, khiến bản vẽ vừa hoàn thành để trên bàn chốc chốc lại lật qua lật lại. Là một phác họa màu, hình ảnh một cô gái trẻ lạnh lùng và kiêu sa như hiện ra chỉ bằng vài nét cọ. Chiếc váy đỏ sẫm, các đường nét vô cùng đơn giản, chỉ có phần vai với chùm nét vạch hơi cứng giống như tạo hình trong kiến trúc, cơ hồ khiến cả bức họa như hằn lên một vẻ dữ dội.

Chỉ có chiếc túi da đã cũ dựa vào cửa sổ.

Không có ai ngồi trước bàn.

Lưới kéo sắc nhọn, nhẹ lia từng nhát, các mẫu tin trên những sổ báo mới nhất được cắt gọn gàng rơi xuống, sau đó được phân loại cẩn thận dán vào cuốn sổ. Trên giường có khoảng bảy, tám cuốn sổ dán báo như vậy đang xếp chồng lên nhau, ngón tay nhẹ nhàng lướt lên đó và lôi ra một cuốn dày nhất.

Trên màn hình ti vi, hình ảnh liên tục thay đổi.

Là một show trình diễn thời trang được tổ chức tại Milan, những người mẫu xinh đẹp trong các bộ trang phục cực kỳ ấn tượng đang bước đi trên bục hình chữ T. Ánh sáng loang loáng thay đổi kỳ ảo, cảnh trí huy hoàng rạng rỡ, ngồi bên dưới là vô số minh tinh, người mẫu và những nhân vật nổi tiếng. Ánh đèn flash sáng chói như một biển sao, âm nhạc tuyệt vời, rộn rã, hình ảnh và ánh sáng chao đảo, lộng lẫy, huyền ảo như trong mộng.

Lại lật một trang.

Cuốn sổ dày đó chứa đựng mọi nội dung liên quan đến một chàng trai trẻ. Trong phòng, ánh sáng mờ mờ, ngón tay bỗng dừng lại trên một trang, là ảnh chụp chàng trai tại một buổi dạ tiệc.

Bức ảnh.

Chàng trai trẻ mỉm cười nâng ly với một cô gái xinh đẹp, thanh tao như đóa bách hợp dưới ánh trăng. Thân hình cao lớn của anh lơ đãng tỳ vào bệ cửa sổ, bên ngoài là khu vườn tường vi rất lớn đang nở rộ, tưởng như có thể ngửi thấy hương thơm của đêm. Do đứng lẫn khuất trong bóng tối, nên không nhìn rõ vẻ mặt mà chỉ thấy anh hơi cúi đầu, lắng nghe cô gái nói, còn cô gái ngược lên nhìn anh, ánh mắt sáng ngời, êm dịu như ánh sao.

Ngón tay trầm tư dừng lại rất lâu ở trang ảnh đó.

Đặt cuốn sổ dán báo xuống.

Lại lấy ra một cuốn mỏng nhất trong mấy quyển còn lại, chỉ có hai trang, ánh mắt một lần nữa lướt trên mấy dòng chữ thừa thớt.

Đó vẫn là mẫu tin trên báo có liên quan đến chàng trai.

Trong nội dung ít ỏi đó, ngoài tên anh ta, hầu như không có thêm bất cứ thông tin nào khác.

Nhưng...

Ngón tay vẫn dừng lại rất lâu trên mảnh báo ấy.

“Mặc dù cuộc khủng hoảng tài chính toàn cầu đang hoành hành dữ dội, nhưng tập đoàn Tạ thị với nền tảng vững chắc và thực lực hùng hậu, đã nhân cơ hội ra sức mở rộng kinh doanh. Cổ phiếu của tập đoàn trên thị trường chứng khoán trong nước và New York cũng tăng liên tiếp trong mười lăm ngày qua. Theo thông tin mới nhất thì giá mỗi cổ phiếu trong nước đang ở mức một trăm tám mươi nhân dân tệ khi kết thúc phiên giao dịch.” Chương trình thời trang trên ti vi không biết kết thúc từ khi nào, đã chuyển sang chuyên mục thông tin tài chính.

Đặt cuốn sổ xuống.

Nhìn lên màn hình ti vi.

“Hôm nay tập đoàn Công thương nghiệp Tạ thị sẽ chính thức ký kết mua lại thương hiệu thời trang cao cấp hàng đầu thế giới Brila và LC. Sau khi mua lại, tập đoàn Tạ thị không chỉ tiếp tục củng cố ngôi vị số một châu Á, mà thực lực tổng thể của tập đoàn cũng sẽ lọt vào top ba tập đoàn đứng đầu thế giới.”

Trên màn hình ti vi là cảnh một tòa nhà năm mươi tầng, mang kiến trúc đặc thù của thành phố cùng logo nổi bật với hàng chữ nổi màu da cam “Tập đoàn Công thương nghiệp Tạ thị”, một đám phóng viên chen chúc vây kín phía trước toà nhà.

Phóng viên tay cầm micro nói trước ống kính:

“Tập đoàn Tạ thị tuyên bố, bước phát triển trọng tâm tiếp theo là biến thương hiệu của mình thành thương hiệu hàng đầu thế giới, có khả năng tạo ra trào lưu thời trang quốc tế chứ không phải chạy theo các hãng thời trang châu Âu...”

Mưa ngoài cửa sổ mỗi lúc một lớn.

Suy nghĩ dần đo hồi lâu, cuối cùng cô đứng dậy, đi đến bàn làm việc.

Gió thổi tung rèm cửa, nước mưa hắt vào phòng. Một ánh chớp trắng lóa xẹt qua, tia sét xé toạc bầu trời đêm, khiến trong phòng sáng như ban ngày, chiếu sáng cả vầng trán cô gái cùng vết sẹo dài nơi mép tóc hằn lên rõ rệt. Từng loạt tiếng sấm nổ “đùng đùng” vang lên, nhưng cô vẫn ngồi bất động, dưới ánh đèn âm thầm, bóng cô trải dài, nghiêng nghiêng lập lờ trên mặt đất.

Cầm bút lên.

Cô ký vào góc dưới bên phải bản phác thảo hai chữ:

“Diệp Anh.”

Tròn sáu năm, bị giam giữ ở nơi cách biệt với thế giới bên ngoài.

Cô không muốn chờ đợi thêm nữa.

Vặn nhỏ đèn bàn, rồi đặt gấp một vé máy bay đi Paris. Nước mưa hắt vào khiến căn phòng càng ẩm ướt và lạnh lẽo.

Ngày mùng Hai tháng Ba.

Cô đến Paris.

Trên ngập thành phố này là bầu không khí tươi sáng và lãng mạn, dù từ lúc xuống máy bay đến giờ, mưa không tạnh, nhưng không khí vẫn luôn ngập mùi nước hoa. Sau khi mua một chiếc ô lớn, cô đặt giá vẽ trước cửa khách sạn Bốn Mùa, rồi từng nét, từng nét cọ đưa khách sạn trong mưa vào bức tranh.

Khách sạn Bốn Mùa tại Paris.

Cô đã xem giới thiệu trên tạp chí, nó được bình chọn là khách sạn sang trọng nhất thế giới, nhưng ngoài cảm giác cổ kính lâu đời thì hầu như nó không có điểm gì nổi bật. Cô vừa nghĩ vẩn vơ vừa chú ý tới một chiếc xe hơi sang trọng đang lướt đến, dừng bánh trước tiền sảnh khách sạn.

Đúng là khách sạn sang trọng nhất thế giới.

Xe hơi ra vào đều là của những hãng nổi tiếng.

Khách ra vào cũng phong thái khác thường, toàn những nhân vật thượng lưu giàu có.

Gần một giờ trưa, cuối cùng cô cũng đợi được thứ cô đang mong chờ.

Từ trong mưa, một chiếc Lincoln Limousine màu đen lao đến, từ từ dừng lại trước đại sảnh. Giám đốc khách sạn đích thân ra đón, và nhiều nhân vật trong giới thượng lưu có vẻ cũng đã đến từ lâu, đang đợi trong đại sảnh. Người gác cửa cung kính mở cửa xe.

Từ xa.

Nhìn qua cạnh trên của giá vẽ, cô chỉ có thể thấy lưng người đó.

Trong màn sương như khói, người đó mặc chiếc áo khoác len màu đen, cổ quàng khăn màu xám, trông có vẻ hơi gầy, nhưng dáng cao, khí chất trầm lạnh như một nét cọ trong tranh thủy mặc, linh hoạt và mạnh mẽ.

Một người đàn ông trung niên có lẽ là quản gia đứng phía sau người đó.

Cô muốn nhìn lâu hơn nữa.

Nhưng người đó đã được đám người vây quanh đưa vào khách sạn.

Ngày mùng Năm tháng Ba.

Cô đã tiếp cận được anh.

Mấy ngày qua, trời lúc mưa lúc tạnh, còn hôm nay trời đã tạnh hẳn, mặt trời cũng lộ dạng. Chập tối, cô nhìn thấy người đàn ông trẻ đó một mình từ khách sạn đi ra, anh ngồi xe lăn đi trên đường phố ngập màu hoàng hôn.

Đây là cơ hội cô gần anh nhất.

Những lần trước, anh thường lên xe ngay từ cửa khách sạn, đến khi trở về lại ngồi xe đến tận cửa lớn. Cô để ý thấy xe của anh không phải là chiếc Lincoln Limousine hôm trước nữa, mà là một chiếc Bentley màu đen vừa dài vừa rộng và có đường lên xuống dành cho xe lăn.

Rõ ràng, sức khỏe của anh rất xấu.

Ngoài những dịp quan trọng ra thì anh thường đi lại bằng xe lăn điện. Còn hai ngày vừa rồi, trời mưa rào rích không ngừng, không khí lạnh buốt, cô cũng có thể nhận ra sắc mặt ngày càng xanh xao của anh. Hầu như mỗi khi anh ra khỏi đại sảnh khách sạn, cô đều nghe thấy từng trận ho gần nhẹ nhàng nhưng dai dẳng.

Lúc này.

Chính thời điểm mà anh từ đường phố ngập ánh hoàng hôn quay về khách sạn.

Cô vội nhặt mấy thứ bên cạnh giá vẽ, rồi chạy đến, chặn xe lăn của anh, trong ánh hoàng hôn mỏng manh, cô như quỳ trước xe của anh mỉm cười, chìa tay và nói:

“Hi, xin chào, tôi là Diệp Anh.”

Ngồi trên xe lăn là chàng trai khoảng hai lăm, hai sáu tuổi, mặc chiếc áo da lạc đà màu đen, quàng chiếc khăn chất liệu tơ tằm kẻ ô nhỏ đen trắng, quần cao quá cằm, trên đùi phủ một tấm mền dày.

Có vẻ ít khi giao tiếp với người ngoài, nên nét mặt anh trầm lạnh xa cách, tĩnh lặng vờ vờ, nhưng cả khuôn mặt lại như tỏa sáng, toát ra khí chất vô cùng cuốn hút, giống như mùi hương dành dành độc đáo mà thanh khiết.

Xe lăn dừng lại.

Ngẩng đầu, anh lướt nhìn cô.

Bàn tay chìa ra bề bồng không được đón nhận, nhưng nụ cười của Diệp Anh vẫn ngọt ngào, như không mấy bận tâm. Cô đưa tập tranh trong tay cho anh, nói:

“Đây là những bản vẽ của tôi, anh có muốn xem một chút không?”

Trong chiếc túi giấy màu da cam, có khoảng hai mươi bản vẽ phác thảo, là những bức vẽ cô dành riêng cho anh.

Anh không nhận.

“Nếu cô muốn làm nhà thiết kế”, ngồi trên xe lăn, nét mặt anh ta rất bình lặng, “... có thể gửi thiết kế đến bộ phận nhân sự của tập đoàn”. Đây là lần đầu tiên cô được nghe giọng nói của anh, một giọng nói vô cùng dễ nghe, trầm hơn một chút so với tưởng tượng của cô, nhưng không hề có cảm giác yếu đuối.

“Nhưng, tôi không muốn đi lên từ vị trí thấp nhất”, cô nhìn anh mỉm cười, nụ cười vẫn ngọt ngào, đôi mắt đen lóe sáng như hạt mưa trong đêm mờ tối, “Tôi hy vọng anh sẽ thích”.

Anh dường như không hứng thú nói chuyện với cô thêm nữa, bèn di chuyển xe lăn vòng qua cô.

“Vậy, ít nhất có thể xem những bức tranh tôi vẽ anh không?”, cô chặn anh lại, nắm lấy tay vịn xe lăn, lần này anh khó có thể từ chối. Cô đặt mấy phác họa lên đầu gối anh, nhìn anh mỉm cười đầy hy vọng.

Trán anh nhăn lại.

Những ngón tay xanh xao cuối cùng cũng cầm tập phác họa.

Các bức vẽ đều có anh, là cảnh trong mưa anh mặc áo khoác nỉ màu đen đi vào khách sạn, màn đêm đang buông xuống, anh ngồi trên xe lăn như đang dùng tay che miệng ho. Cô đặt bức họa đó lên trên cùng, là một bản phác thảo đen trắng, anh ngồi trên xe lăn như chìm trong ánh hoàng hôn rực đỏ, chói chang đến nhức mắt, nhưng lại tỏa ra khí chất lạnh lạnh dị thường.

“Anh biết không? Anh rất đẹp.”

Quỳ một đầu gối xuống trước xe lăn, Diệp Anh nghiêng đầu nhìn anh, đôi mắt đen trong sáng như hạt mưa long lanh trong đêm, còn nụ cười của cô vô cùng ngọt ngào nhưng lại không giống thần sắc nơi đáy mắt.

Thì ra anh ta đẹp đến thế.

Trong những mẫu báo cô thu thập được, không hề có bức ảnh chụp chính diện anh ta, duy chỉ có một bức chụp khuôn mặt nhìn nghiêng hơi tối do bị bóng người khác che khuất tại một show trình diễn thời trang. Lúc này, khi quan sát ở khoảng cách gần, cô có thể cảm nhận được vẻ lãnh đạm và xa cách của anh, cơ hồ anh là người cấm dục, nhưng gương mặt rất mực thanh tú tuyệt đẹp, đôi môi hơi nhạt, ánh mắt bị hàng mi che phủ, những ngón tay thanh thoát, vẻ đẹp hơi chút xanh xao, khiến cô không thể không say mê ngắm nhìn.

“Nhưng tại sao anh lại ngồi xe lăn? Sức khỏe không tốt ư?”

Ánh mắt hướng vào tấm mền trên đầu gối anh, giọng nói nhẹ nhàng của cô ẩn chút tiếc nuối. Anh dường như không nghe thấy, dừng dừng xem hết mấy bức họa, rồi trả lại cho cô.

“Anh có thích chúng không?”

Nhìn hai người giống như bạn cũ, cô vẫn quỳ một gối xuống trước mặt anh, thấp hơn một chút, ngẩng đầu hỏi vẻ lo lắng.

“Vẽ quá vội.”

Đó là câu trả lời của anh.

“Vậy, anh có thích không?”

Cô căng thẳng nhìn anh, hỏi lại lần nữa.

“Cô không được đào tạo chuyên về hội họa”, điều khiển chiếc xe lăn vòng qua cô, anh nhẹ nhàng nói rồi cầm những bức tranh đặt trở lại bên giá vẽ.

“Nếu không thích, anh có thể nói thẳng với tôi”, cô mỉm cười lãnh đạm, “Phải chăng được đào tạo chuyên nghiệp là tiêu chuẩn để đánh giá một bức tranh?”

Anh khởi động xe lăn chuẩn bị rời đi.

“Đợi một chút!”, cô gọi anh từ phía sau.

Anh từ từ quay người.

Trong ánh hoàng hôn, cô nói về bức họa:

“Tôi ở đây chờ đợi anh cũng đã mấy ngày rồi, vậy mà anh lại thờ ơ với tôi như vậy.”

Ngừng một lát, lấy bình tĩnh, cô lại mỉm cười, nói:

“Thôi được, hy vọng anh có thể tiếp tục cho tôi cơ hội, để anh dần dần thích tôi.”

Những ngày sau đó, mỗi buổi sáng, cô đều đem bức vẽ mới nhất của mình đến trước khách sạn Bốn Mùa, nhờ nhân viên phục vụ chuyển đến người đàn ông trẻ lịch lãm ngồi xe lăn đó.

Cô không biết liệu anh có xem.

Có thể những bức vẽ đó không được chuyển đến tay anh, có thể tất cả đã bị quản gia của anh ném vào sọt rác.

Nhưng, đó là tất cả cơ hội của cô.

Đêm khuya.

Trên sân thượng của khách sạn.

Đầu gối vẫn phủ tấm mền mỏng, không khí mát mẻ, Việt Tuyền ngồi trầm ngâm, ngẩng nhìn vài ngôi sao lác đác trên bầu trời.

Anh nhìn rất lâu lên bầu trời tối như mực đó.

Khuôn mặt xanh xao của anh vẫn mang vẻ đẹp thanh tú êm đềm, đáy mắt trống rỗng tựa như không còn một chút sức sống nào, cảm giác tất thấy đều hư vô, không gì có thể thu hút sự chú ý của anh.

“Nhị thiếu gia, là điện thoại của thiếu gia.”

Quản gia cung kính cầm chiếc điện thoại đang rung đến bên cạnh.

Việt Tuyên vẫn yên lặng nhìn như bị thôi miên vào bầu trời đêm.

Lão quản gia hiểu ý, bèn đặt điện thoại lên chiếc bàn tròn bên cạnh rồi lẳng lặng lui ra. Chiếc điện thoại rung lên từng hồi, sau đó yên một lúc rồi lại bắt đầu rung như có người đang liên tiếp gọi đến.

Việt Tuyên khẽ cau mày.

Cúi nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình, cuối cùng anh cũng cầm lên, vừa ấn nút đã thấy một giọng nói phấn khởi:

“Nhị thiếu gia?”

Là Tạ Bình.

Việt Tuyên nhắm mắt, những việc muốn lãng quên lại đang ùa về trong tâm trí. Ngực đã thấm lạnh, anh đưa bàn xanh xao che miệng và bắt đầu ho nhẹ.

“Nhị thiếu gia, thiếu gia đừng ở lại Paris nữa!”, giọng Tạ Bình đầy lo âu, “Nếu thiếu gia nhất định muốn ở lại Paris, ít nhất cũng để cho tôi hoặc Tạ Phổ ở bên cạnh chứ. Gần đây, chỗ Đại thiếu gia bắt đầu có những tin đồn...”.

Gió đêm lạnh buốt.

Từ sân thượng, Việt Tuyên nhìn ra xa, thấy trên quảng trường trước khách sạn, chiếc giá vẽ đơn độc vẫn đứng đó. Dưới ánh đèn mờ, cô gái lạ kia đang ngồi sau giá vẽ, hì hục say sưa vẽ thứ gì đó.

“... Sấm tiểu thư cũng đang tìm thiếu gia...”, Tạ Bình hơi do dự, cân nhắc cẩn thận rồi nói tiếp, “Hay là thiếu gia thử nghe tiểu thư giải thích xem sao...”.

“Tất cả các người đều phải ở bên Mỹ, không ai được phép đến đây, mọi việc do Đại thiếu gia quyết định”, Việt Tuyên cau mày, lạnh nhạt nói, “Cứ thế đi, tôi cần nghỉ ngơi”.

Tắt điện thoại.

Màn đêm trở lại yên tĩnh.

Việt Tuyên nhắm mắt ho một thôi dài, nổi một mồi,

Ngày mừng Chín tháng Ba.

Cơ hội của cô cuối cùng cũng đến.

Hôm đó trời mưa như trút nước.

Rõ ràng là đang chiều, vậy mà trận mưa xối xả khiến bầu trời tối sập như đêm. Chiếc ô trên tay cô bị gió thổi chao đảo, hoàn toàn không thể chống chọi được sức mạnh của gió mưa, khiến cả người bị ngấm nước mưa ướt sũng, run lên cầm cập vì lạnh. Nhưng điều khiến cô sợ nhất là những bức vẽ và hộp đồ nghề cô ôm trong tay cũng đã bị ướt.

Chết tiệt.

Cô bị ướt cũng không sao.

Nhưng hộp đồ nghề và bức vẽ đang ôm khư khư trong tay này là tài sản quý báu nhất của cô.

Vậy nên đúng lúc chiếc xe Bentley màu đen dài rộng từ khách sạn Bốn Mùa lướt ra, cô gắng hết sức níu giữ chiếc ô, trong cơn mưa xối xả, ôm chặt bức tranh và hộp dụng cụ vẽ, lao đến trước mũi xe, hét to:

“Dừng lại!”

Chiếc Bentley phanh gấp, qua lớp kính có thể trông thấy người lái xe quay đầu về phía sau như hỏi ý kiến. Còn cô cũng vòng đến cửa xe, gõ mạnh vào cửa kính mà hét lên với người ngồi trong:

“Làm ơn cho tôi vào trú mưa, tôi không có nơi nào để đi!”

Vài phút trôi qua.

Cánh cửa xe trước mặt bật mở.

Trong tiếng mưa xen lẫn tiếng sấm sét âm ì, anh ngồi trên xe lăn, khuôn mặt xanh xao, đang ho khù khụ.

Không chần chừ một giây, cô ôm giá vẽ, giấy và hộp đồ nghề bước lên xe, rồi chọt nhận ra, chiếc xe được thiết kế rất đặc biệt. Không những có thể cố định hai bánh xe lăn, mà không gian bên trong cũng vô cùng rộng rãi. Ngoài chiếc xe lăn, còn có ba chiếc ghế bọc nhung màu xanh rất thư thái giống như ghế sofa.

Cô vừa đóng cửa xe, vừa nói:

“Cảm ơn.”

Những thứ cô ôm trong tay ngấm đầy nước, làm tấm thảm nhung màu xanh trong xe bị ướt một mảng lớn, cô vội vàng sắp xếp tất cả món đồ nghề vào góc xe, nói về áy náy:

“Xin lỗi.”

Thấy anh nhắm mắt, hai tay đặt trên tay vịn xe lăn, không để ý đến cô. Diệp Anh thoáng do dự, rồi lấy trong tập tranh một bức vẽ hơi ảm, chìa trước mặt anh.

“Anh xem, đây là bức vẽ tôi vừa hoàn thành.”

Trong tranh, anh ngồi lặng lẽ trên sân thượng khách sạn, bầu trời đêm trên đầu lác đác vài ngôi sao, những ánh sao đang tỏa ánh sáng lên người anh.

Không khí đầy mùi nhựa thông.

Chân mày anh khẽ nhíu.

Vừa ngả đầu lên thành xe lăn, anh lại bắt đầu ho. Mới đầu chỉ là húng hắng mấy tiếng nhẹ nhàng, sau đó càng lúc càng lớn, rồi từng cơn, từng cơn dồn dập khiến khuôn mặt xanh xao của anh trở nên đỏ bừng.

“Anh sao vậy?”

Cô đưa tay định giúp anh, nhưng ngay lập tức cánh tay của người bên cạnh giơ ra ngăn lại.

“Thưa cô, xin cô đừng lại gần Nhị thiếu gia.”

Sau khi chặn cô lại, quản gia lấy một tấm chăn đắp lên người anh. Nhìn anh ho càng lúc càng dữ dội, hơi thở cũng bắt đầu nặng nhọc, khò khè, quản gia ngồi bên, lấy ra bình xịt, lo lắng hỏi:

“Nhị thiếu gia, có dùng thuốc không?”

Anh nhắm mắt, xua xua tay, sau cơn ho tiếng nói như bị nghẹn lại, ngực phập phồng. Mười mấy phút sau, cuối cùng cơn ho cũng dịu xuống.

Ngoài cửa sổ, mưa vẫn xối xả như trút nước.

Chiếc Bentley một mình trên đường, lướt êm ru trong mưa.

Ngồi trong xe, anh có vẻ đã khá hơn một chút, chỉ có khuôn mặt vẫn xanh xao, đôi mắt vẫn khép chặt. Diệp Anh để ý thấy anh mặc một bộ lễ phục màu đen được cắt khéo léo, chất liệu cao cấp nổi tiếng, bên trong là áo sơ mi màu ngọc trai trắng ngà, cà vạt đen, càng làm nổi bật sắc mặt trắng xanh của anh, nhưng cũng toát lên vẻ đẹp khác thường.

Giống như vị quý tộc ẩn cư trong lâu đài.

Vườn tường vi trong đêm, từng mảng, từng mảng lớn đỏ tươi nở rộ, không có ánh trăng sao, chỉ có làn da trắng nhợt nhạt là thứ ánh sáng duy nhất.

Dáng vẻ nghiêm lạnh vô cùng.

Nhưng lại như tỏa ra ánh sáng.

Có lẽ do sắc hồng hai bên má chưa phai, có lẽ do ngực anh vẫn phập phồng thở gấp, cũng có lẽ do đôi tay xanh gầy của anh kiên cường nắm chặt thành xe lăn.

“Nhị thiếu gia, tình trạng sức khoẻ của thiếu gia không được tốt, bữa tiệc tối nay có nhất thiết phải tham gia không?”, quản gia lo ngại nói.

Anh nhắm mắt lắc đầu.

“Nhị thiếu gia...”, quản gia lại do dự, “Hay để tôi đẩy xe đưa thiếu gia đi, nếu thấy khó chịu, có thể lập tức...”.

“Không cần.”

Anh cau mày, khê ho vài tiếng, rồi từ từ mở mắt.

Tập tranh trên tay cô bị ngấm ít nước mưa, khiến màu xanh trên đó chỗ đậm chỗ nhạt. Ở góc bên phải phía trên bức vẽ, in hình một đóa tường vi nhỏ, màu sáng bạc, giống đóa hoa đang nở trong đêm.

“Anh bị hen phải không?”

Nghe tiếng ho có tiếng rít nhẹ, yếu ớt, Diệp Anh trầm nghĩ, hay là cứ hỏi thẳng.

Không khí trong xe đột nhiên ngưng lại, quản gia dăm dăm nhìn cô với ánh mắt lạ lùng. Ngồi trên xe lăn, anh mím chặt môi, ánh mắt di chuyển từ tập tranh lên mặt cô.

“Thời tiết như thế này, rất không thích hợp với người hen ra ngoài. Vì thế bữa tiệc anh tham gia, nhất định là rất quan trọng.” Cơ hồ không nhận ra hiệu ứng câu nói lúc trước của mình, cô vừa lấy bức tranh đặt trở lại giá vẽ, vừa nói: “Nếu là bữa tiệc quan trọng mà ngồi trên xe lăn cùng với quản gia đi vào thì không thích hợp cho lắm”.

Mưa lớn tấp vào cửa kính.

Đôi tròng đen sâu thẳm, nụ cười như ánh trăng, cô nói với anh:

“Hay là, để tôi đưa anh đi.”

Lão quản gia không dám tin vào tai mình, ngạc nhiên nhìn cô, thấy cô vẫn mỉm cười rạng rỡ, dường như đề nghị được nêu ra rất tự nhiên, hợp lý. Ông lại nhìn Việt Tuyên, thấy anh cũng im lặng nhìn cô.

Xưa nay ông luôn không hiểu Nhị thiếu gia thật sự nghĩ gì, lần này cũng vậy.

Ít nhất ông cho rằng, Nhị thiếu gia không bao giờ đồng ý để một cô gái lạ tham dự bữa tiệc này. Nhị thiếu gia im lặng, không trả lời.

“Mẹ tôi trước đây cũng bị hen, tôi đã chăm sóc bà nhiều năm, lúc nào bà cũng mang theo Sanbutamol, còn anh?”

“Thuốc của Nhị thiếu gia cũng là Sanbutamol”, nhìn Nhị thiếu gia vẫn im lặng, lão quản gia lấy ra lọ thuốc xịt, đưa cho cô, nói: “Nhị thiếu gia không được phép uống rượu và ăn hải sản”.

“Vâng, tôi biết.”

Chăm chú đọc hướng dẫn sử dụng trên lọ thuốc, cô cẩn thận đóng nắp hộp, suy nghĩ giây lát, nhìn anh như cười như không, hỏi:

“Vậy, tôi cũng gọi anh là ‘Nhị thiếu gia’ nhé?”

“Tạ Việt Tuyên.”

“Chào anh, Việt Tuyên”, cô cười dịu dàng, chìa bàn tay về phía anh, nhắc lại lần nữa, “Em là Diệp Anh”.

Anh không để ý bàn tay cô chìa ra, mà mắt lướt qua người cô. Bắt gặp ánh mắt của anh, cô cúi đầu, phát hiện mình mặc quần dài vải bông, quàng chiếc khăn dày, lại bị ngấm nước mưa ướt hết, hoàn toàn không thể dự tiệc với trang phục như vậy.

Mưa càng lúc càng to hơn.

Chiếc Bentley dừng ở cổng Galeries Lagayette.

Đây là trung tâm mua sắm nổi tiếng của Paris.

Trong cửa hàng thời trang cao cấp Janin thoảng mùi nước hoa tao nhã và quyến rũ, người bán hàng – một phụ nữ tóc vàng, mắt xanh cầm ra tất cả các kiểu dáng mới nhất, Việt Tuyên ngồi trên xe lăn chọn một bộ váy lễ phục màu xám bạc đưa cho cô.

Kiểu dáng rất đơn giản.

Chất liệu cao cấp.

Phần trên hoàn toàn hở vai, lộ ra chiếc hõm cổ tuyệt mỹ, phần thân dài ôm sát hiện lên những đường cong nuột nà quyến rũ, dường như phảng phất mùi hương kín đáo của cơ thể. Nhưng cô không có nữ trang, nên phần cổ có vẻ trống trải.

“Có thể cho tôi bông hoa này không?”

Trong bình hoa thủy tinh của cửa hiệu, có cắm mấy nhành bách hợp, hương thơm thanh dịu và nhẹ nhàng. Diệp Anh dùng tiếng Pháp hỏi người bán hàng, người đó liền rút một nhành bách hợp trắng muốt ân cần đưa cho cô.

Đứng trước gương.

Cô xoa mái tóc.

Mái tóc dài đen mượt lóng lánh như dải lụa satin, lóe ra một đường sáng trên không khiến các nhân viên ngây người, nhìn không chớp mắt. Nhành bách hợp trắng muốt quấn lỏng, ôm gọn mái tóc đen óng của cô, buông lơ xuống bờ vai, giống như nữ thần mùa Xuân trong buổi sớm tinh sương, đẹp tinh khôi, thanh thoát lung linh hơn mọi đồ trang sức đắt tiền nhất trên đời.

“Đẹp không?”

Cô mỉm cười, nhìn sang bên.

“Đi thôi.”

Việt Tuyên nhẹ nhàng nói rồi lái chiếc xe lăn về phía lối ra.

Vẫn không thích sao...

Diệp Anh nheo mắt, ngón tay vuốt nhẹ cánh hoa bách hợp, đứng trước gương nhìn kỹ mình trong bộ váy mới. Lúc Việt Tuyên vừa ra khỏi cửa, cô nói với nhân viên bán hàng:

“Làm ơn cho tôi mượn chiếc kéo và kim chỉ.”

Chiếc Bentley màu đen lướt êm ru trong cơn mưa nặng hạt.

Dùng khăn quàng che đôi chân trần, Diệp Anh gấp bộ lễ phục đặt lên đùi, nhanh nhẹn dùng kéo, kim chỉ sửa lại chiếc váy. Lão quản gia bốn chồn nhìn Việt Tuyên, thấy anh dường như không mấy may sốt ruột mà ngồi trên chiếc xe lăn tư lự nhìn cơn mưa như trút bên ngoài.

Chiếc Bentley từ từ dừng bánh trước cửa đại sảnh khách sạn trong ánh đèn huy hoàng rạng rỡ.

Nhân viên khách sạn cung kính mở cửa xe.

Cánh tay trắng xanh xao cổ dùng sức, Việt Tuyên định đứng lên khỏi xe lăn, đôi tay mát lạnh của cô đã giữ lấy khuỷu tay anh.

“Cẩn thận.”

Diệp Anh ra khỏi chiếc Bentley, sau đó cúi xuống thận trọng đỡ Việt Tuyên ra, động tác mau lẹ thành thạo giống như đã phục vụ anh nhiều năm. Đôi mắt đen thẳm, long lanh, mỉm cười với anh, nhanh bách hợp trắng muốt lẫn trong suối tóc, lặng lẽ tỏa hương.

Phòng tiệc sáng rực, lộng lẫy.

Những chùm đèn pha lê cực lớn lóng lánh, huy hoàng.

Bộ đồ ăn bằng bạc cao cấp phát quang lóng lánh, đĩa sứ trắng muốt, ánh sáng nóng ấm lóa mắt, các món ăn trang trí đủ sắc màu, tinh vi cầu kỳ. Đội ngũ nam nhân viên phục vụ ai nấy đều khôi ngô, mặt mày rạng rỡ đi lại trong phòng, quan khách mặc trang phục sang trọng, tay cầm ly vang đỏ, khe khẽ nói cười.

Phía trước phòng tiệc có một chiếc bục cao, ở đó có đặt micro bằng bạc, bên trên là tấm biển mang dòng chữ “Lễ kỷ niệm Brila tròn sáu mươi năm” được viền bằng hoa tươi.

Đây là bữa tiệc thượng lưu của giới thời trang Paris.

Theo sau Việt Tuyên, Diệp Anh dè dặt đưa mắt nhìn từng vị khách đi đến chào anh, rất nhiều người trong số họ là những nhà thiết kế lớn, nổi tiếng. Một số người cô từng thấy qua các bài phỏng vấn trên tạp chí thời trang, có thể nhận ra họ, còn một số khác cô phải lắng nghe câu chuyện họ trao đổi với Việt Tuyên mới có thể đoán ra họ là ai.

Giống như lúc này, là một quý bà vận chiếc váy lụa tơ tằm hoa chìm màu đen trắng.

Thân hình đầy đặn, mái tóc xoăn màu nâu, mắt xanh lơ, đuôi mắt có những vết chân chim, bà ta thì thầm nói chuyện với Việt Tuyên, bất giác cười to, ánh mắt trong sáng và quyến rũ, toàn thân toát lên vẻ đẹp hoài cổ lãng mạn.

Đó chính là nữ hoàng Veka.

Nữ hoàng Veka là một huyền thoại thời trang quốc tế, mới hai mươi ba tuổi bà đã một tay sáng lập vương quốc Veka và trong vòng hơn bốn mươi năm, vương quốc Veka luôn giữ vị trí hàng đầu trong những thương hiệu thời trang sang trọng nhất thế giới.

“Tạ, lần đầu tiên tôi thấy cậu đi cùng một cô gái đến dự tiệc, vị này là...?”

Nghe thấy nữ hoàng Veka nhắc tới mình, Diệp Anh gật đầu mỉm cười với bà. Việt Tuyên nghiêng đầu, ánh mắt lãnh đạm nhìn cô, bằng giọng vô cùng êm ái nói với phu nhân Veka:

“Cô ấy...”

“Tạ...!”

Cô thấy một người đàn ông trung niên vừa bước vào phòng tiệc đã tiến thẳng đến bên Việt Tuyên, người nặng nề ôm lấy anh như một con gấu. Người đàn ông có vẻ là người Mỹ, thân hình cao to, béo mập, trên mặt có những vết đỏ, dấu hiệu thường xuyên tắm nắng. Ông ta vừa vui vẻ vỗ vai chào Việt Tuyên, vừa tò mò nhìn cô từ đầu tới chân, sau đó mỉm cười nói:

“Chúa ơi, thật khó tin, Tạ cũng có người yêu!”

Cô nhìn Việt Tuyên.

Việt Tuyên không nhìn cô, chỉ lặng lẽ vòng khuỷu tay phải, chìa về phía cô. Cô ngẩn người, vội khoác tay anh như phản xạ.

Vừa khoác tay anh.

Cô đã cảm thấy vô số ánh mắt trong phòng tiệc nhìn vào cánh tay cô, hàm ý của mỗi ánh mắt đó không giống nhau. Nữ hoàng Veka phe phẩy chiếc quạt thơm trong tay, khẽ mỉm cười, còn người đàn ông Mỹ lúc đầu hơi ngẩn ra, sau đó cười ha hả, nói:

“Tạ, chẳng lẽ anh định chưa đánh đã chuồn?”

Chưa đánh đã chuồn...

Suy nghĩ ý nghĩa câu nói này, trong đầu Diệp Anh lập tức soát lại toàn bộ tư liệu cô đã thu thập, đột nhiên một ánh mắt sắc chiều vào cô.

“Vị tiểu thư này, bộ váy trên người cô, từ đâu mà có?”

Một người đàn ông tóc bạc đi đến trước mặt cô, ông ta có vẻ là người Đức, khoảng ngoài sáu mươi tuổi, mái tóc bạc được chải hất về sau gáy một cách công phu, đôi mắt xám, vẻ mặt nghiêm nghị, lạnh lùng nhìn cô.

Diệp Anh nhú mày.

Mỉm cười nói: “Có gì không ổn sao ạ?”.

“James, ông hồ đồ rồi, chiếc váy này do chính ông thiết kế, chẳng phải kiểu đầm dạ hội mới nhất do Janin tung ra mùa này sao! Cô gái này mặc rất đẹp, lần sau nên thuyết phục cô ấy làm người mẫu cho ông”, người đàn ông Mỹ cười nói.

“Xin hỏi, chiếc đầm này có phải là cô mua ở Janin không?”, người đàn ông Đức – James chăm chú nhìn cô từ trên xuống dưới, sắc mặt không vui.

“Phải”, Diệp Anh trả lời.

“Vây là cô không vừa ý, nên mới sửa như thế này?”, đôi mắt lạnh lùng nhìn xuống phần chân váy. Phần đó vốn là một đường viền mềm mại buông thông theo cơ thể, giờ bị sửa thành hình nụ hoa, tạo cảm giác mạnh mẽ, cứng rắn.

Cô lại nhìn Việt Tuyên.

Khuôn mặt anh vẫn thản nhiên, không có bất kỳ biểu cảm nào.

“Tôi cảm thấy như thế này đẹp hơn”, cô mỉm cười trả lời.

“Không hiểu gì! Như thế này hoàn toàn làm mất phong cách của Janin, là coi thường Janin!”, James giận dữ.

“Nhưng đó là phong cách của tôi.”

Cô mỉm cười thản nhiên, dường như đó chỉ là vấn đề nhỏ không đáng kể, chỉ có sở thích của cô mới là quan trọng.

“Thời trang là để phục vụ khách hàng, chứ không phải yêu cầu khách hàng phối hợp thiết kế thời trang, không phải sao?”, cô cười, nói tiếp: “Bất luận thế nào, đây cũng là một chiếc váy rất đẹp, tôi rất ngưỡng mộ thiết kế của ngài”.

“Quả thực rất đẹp.”

Nữ hoàng Veka phe phẩy chiếc quạt, mỉm cười nói:

“James, rất lâu về trước, tôi từng nói với ông, ông quá coi thường phụ nữ, trang phục thiết kế thường quá mềm mại, đáng yêu và thiếu sự mạnh mẽ. Ông xem, chiếc váy này sau khi sửa lại, kiểu dáng đẹp hơn rất nhiều, trong vẻ đẹp mềm mại lại có nét cứng cáp và sức mạnh vươn lên, còn để lộ đôi chân rất đẹp của cô gái. Tất nhiên, dùng hoa bách hợp làm trang sức cũng là một điểm nhấn, cô gái này sử dụng phụ trang kết hợp hết sức độc đáo.”

Sắc mặt James đột ngột thay đổi.

Mặt rần đanh, sau khi gật đầu chào nữ hoàng Veka và Việt Tuyên, ông ta lách qua đám đông, đi đến phía khác của phòng tiệc.

“Đừng để ý, James là người bảo thủ”, nữ hoàng Veka nháy mắt, rồi giơ tay vuốt ve đường chân váy của cô, nói giọng ôn hòa: “Nếu có cơ hội, có thể giới thiệu người thiết kế thời trang của cô cho tôi không, chiếc váy này sửa lại rất đẹp”.

“Cảm ơn bà, chiếc váy này do tôi tự sửa, tôi tên là Diệp Anh.”

Diệp Anh chìa tay ra.

“Ồ?”, nữ hoàng Veka gập chiếc quạt trong tay, khẽ liếc Việt Tuyên, đoạn bắt tay cô, “Diệp, rất hân hạnh được làm quen với cô”.

Ánh đèn tối dần.

Một luồng ánh sáng trắng chiếu lên bục cao trên sân khấu.

Việt Tuyên với bộ lễ phục màu đen đứng trong luồng ánh sáng trắng đó, vẻ trang nghiêm, khí chất trầm lạnh, dù sắc mặt có phần nhợt nhạt, nhưng giọng nói trầm ấm, âm sắc rõ ràng, mang một vẻ xa gần có chừng mực, khiến toàn thể quan khách trong phòng đều im lặng lắng nghe bài phát biểu của anh.

Brila là thương hiệu cao cấp hàng đầu thế giới có lịch sử sáu mươi năm, được tập đoàn Tạ thị châu Á mua lại, đã tạo được ảnh hưởng lớn trong ngành công nghiệp thời trang quốc tế. Lễ kỷ niệm tròn sáu mươi năm thành lập lần này cũng là lần đầu tiên Tạ thị công khai xuất hiện tại Paris kể từ khi tiếp quản Brila.

Ban đầu trong giới làm ăn có tin đồn, bữa tiệc chiêu đãi sẽ do Đại công tử của tập đoàn Tạ thị đích thân chủ trì.

Chưa từng nghĩ đó lại là Nhị công tử.

Chiếc micro bạc để cao.

Chàng trai trẻ trầm lạnh khác thường.

Trong ánh sáng trắng chói mắt, dáng tạo nhả lãnh đạm mà kiêu hãnh, ánh mắt tĩnh lặng như nước giếng sâu, vừa khiến người ta khao khát tiếp cận, lại xa vời như ngăn sông cách núi.

Trong khi phát biểu, Việt Tuyên khẽ ho một tiếng.

Diệp Anh ngay tức khắc nhìn lên.

Dường như anh không có gì bất thường, chỉ có màu môi tái hơn một chút, tiếp tục lấy lại vẻ điềm tĩnh để hoàn thành bài phát biểu. Cô rất khâm phục anh, thực ra trước khi phát biểu, cô đã nhận ra tình hình sức khỏe của Nhị thiếu gia họ Tạ này rất xấu, anh di chuyển mỗi lúc thêm nặng nề, những cơn ho trong lồng ngực càng lúc càng khó kiểm soát.

Phòng tiệc tràn ngập tiếng vỗ tay.

Việt Tuyên đi xuống bục.

Cô bước tới đón anh, vừa khoác tay anh, liền cảm thấy dường như cơ thể anh đang toát mồ hôi lạnh, bất chợt khiến cô rùng mình. Tim giật thót, cô ngẩng đầu nhìn anh, thấy sắc mặt anh đã tái nhợt, trán ướt, đầm đìa mồ hôi.

Cô lấy chiếc khăn tay trong túi xách.

Lúc đưa khăn, ngón tay cô vô tình chạm vào lòng bàn tay anh, cũng ướt đầm mồ hôi và lạnh ngắt, như bị ngâm trong nước giếng giữa đêm đông.

Tiếp theo là phát biểu của Tổng giám đốc thương hiệu Brila.

Đứng bên cạnh bục, Diệp Anh mỉm cười khoác cánh tay Việt Tuyên, âm thầm dùng sức lực để đỡ anh. Dù anh đã cố kiềm chế để không phát ra tiếng ho, nhưng cô vẫn nhận ra cơ thể anh mỗi lúc thêm lạnh, hơi thở cũng gấp gáp hơn.

“Có cần ra ngoài một lát không?”

Cảm thấy ánh mắt xung quanh đang đổ dồn lại, cô khẽ hỏi.

“Không cần.”

Anh lấy khăn che miệng ho nhẹ mấy tiếng, bình tĩnh nói.

Sau khi kết thúc bài phát biểu của nữ hoàng Veka với tư cách là một khách mời đặc biệt, bữa tiệc chính thức bắt đầu.

Nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng – Richard chơi đàn piano, mùi rượu vang tràn ngập trong không khí, khắp phòng tiệc các vị khách đã ngà ngà say, cười nói tán chuyện râm ran, từ chủ đề thời trang mới nhất, đến chuyện bếp núc vật vãn của giới làm ăn, không thiếu chuyện gì.

Việt Tuyên đương nhiên là tâm điểm của bữa tiệc.

Liên tục có khách đến chào hỏi anh, theo phép lịch sự, hầu như mỗi vị khách đều nâng ly chúc mừng, còn anh cũng không thể từ chối. Mặc dù mỗi lần chỉ nhấp một chút, nhưng tích tiểu thành đại, cô để ý thấy anh đã uống đến ba ly.

“Em không muốn anh uống nhiều rượu như vậy”, nắm chặt cánh tay anh, má Diệp Anh đỏ bừng, nụ cười ngọt lịm, đồng tử nhỏ xíu lung linh như ánh sao, cô hơi say dựa vào người anh, ghé sát tai anh, giọng nhẹ nhàng dịu dàng nhưng cũng đủ lớn để mấy vị khách xung quanh có thể nghe thấy, “Thời gian còn lại của anh tối nay, là thuộc về em...”.

Hầu hết khách mời đều là người Pháp.

Người Pháp vốn tự nhiên và lãng mạn, những cảnh như vậy chẳng có gì lạ, vậy là họ nhìn nhau cười ha hả, không hề phật ý, trái lại càng cảm thấy thân thiện đối với chàng trai trẻ phương Đông trầm lạnh này.

Sau đó, Diệp Anh uống đỡ tất cả rượu cho anh.

Liên tục nhận, liên tục uống.

Dứt khoát kéo anh khỏi bàn tiệc.

Mưa vẫn rơi.

Ra khỏi phòng tiệc, một cơn gió lạnh thốc tới, hơi rượu trong cơ thể ngà ngà say đột nhiên bay hết, Diệp Anh rung mình, bất giác Việt Tuyên bước chậm lại, sau đó cô nghe thấy tiếng ho dữ dội của anh. Ho như trời long đất lở, ho đến không thở được, má đỏ ửng, tiếng ho như xé rách lồng ngực, ho rũ rượi như sắp bật máu.

“Nhị thiếu gia!”

Chiếc Bentley màu đen dừng lại, lão quản gia từ trong xe vội lao đến đỡ anh. Người gác cửa cũng bối rối không biết làm thế nào, chạy lại hỏi có cần gọi xe cấp cứu hay không, Việt Tuyên xua tay, cố gắng vịn vào cánh tay cô và quản gia bước lên xe.

Lái xe hoảng hốt khởi động chiếc Bentley màu đen.

Nằm trên chiếc ghế rộng trong xe, sau trận ho dữ dội, cơn ho của Việt Tuyên vẫn không có dấu hiệu giảm bớt, rồi lại một trận kịch phát, anh bất ngờ mở mắt, giữ chặt thành ghế, không thở được, tiếng ho bật ra từng tràng như muốn xé toang lồng ngực!

“Nhị thiếu gia, thuốc đây!”

Quản gia hoảng sợ lấy ra lọ thuốc xịt, nhưng toàn thân Việt Tuyên đã cứng đờ, gần như chỉ hít vào mà không thở ra được, sắc mặt tím dần, hàm răng nghiến chặt, không thể xịt thuốc vào được.

“Để tôi.”

Diệp Anh cau mày, giật lọ thuốc xịt trong tay quản gia, tay trái giữ hàm Việt Tuyên, dùng lực bóp thật mạnh, miệng anh tức thì há ra.

“Hít vào!”

Cô hét lớn, tay phải nhét đầu bình thuốc xịt vào miệng anh, đẩy sâu vào cổ họng, xịt liên tiếp, cô lại hét:

“Hít vào!”

Cứ thế mấy lần, thuốc đã vào trong cổ, cơn ngạt dần dần được đẩy lùi, mặc dù vẫn còn tiếng rít khò khè, nhưng không còn nguy hiểm nữa.

Cô thở phào.

Quỳ một chân trước mặt Việt Tuyên, cô dang tay ôm anh, để đầu anh gục vào vai cô, hai tay nhẹ nhàng vỗ lưng cho anh. Ngày trước, mỗi khi mẹ phát bệnh, cô làm thế này có thể khiến cho bà hồi phục nhanh hơn.

Một lát sau, anh đẩy cô ra.

Hơi thở dần dần đều hơn, anh yếu ớt nhìn màn đêm bên ngoài, cơn mưa thưa dần, quần gia không nói gì, lặng lẽ đắp tấm mền lên đùi anh.

Chiếc Bentley màu đen từ từ dừng lại trước cửa đại sảnh khách sạn Bốn Mùa.

Do dự một chút.

Thấy anh không có ý đuổi cô, trong khi bên ngoài trời vẫn tiếp tục mưa, cô liền chai mặt, cầm dụng cụ vẽ, đi theo sau xe lăn của anh cùng vào khách sạn.

Ồ! Khách sạn Bốn Mùa Paris quả không hổ danh là một trong những khách sạn cao cấp, sang trọng nhất thế giới.

Khác với vẻ đơn giản, cổ kính bên ngoài, vừa bước vào đại sảnh, cô lập tức lóa mắt vì ánh sáng. Bên trong rộng thênh thang, vô cùng tráng lệ, lộng lẫy mà tao nhã, cổ kính mà trang nghiêm nhưng vẫn vô cùng lãng mạn, giống như bước vào cung điện trong mơ. Nếu không phải đang đi theo Nhị thiếu gia, cô thực rất muốn lấy máy ảnh bấm thỏa thích, tất cả đều quá tuyệt vời, ngay cả những bức họa trên tường hai hành lang, hay pho tượng ở một góc đại sảnh.

Căn Việt Tuyên ở là phòng tổng thống.

Cô vốn đã nghĩ đến điều đó.

Nhưng khi thật sự nhìn thấy căn phòng tổng thống, cô vẫn bàng hoàng sửng người.

Thu xếp mọi thứ trong phòng xong xuôi, lão quần gia lặng lẽ lui ra. Sau khi ngấm ngấm tán thưởng nội thất căn phòng sang trọng đó, cô ngoái đầu nhìn thấy Nhị thiếu gia đang ngồi trên chiếc đi văng lớn, lơ đãng nhìn cô.

“Căn phòng tuyệt quá, em có thể chụp ảnh không?”

Không nghe thấy câu trả lời của anh, coi như anh đã đồng ý, cô lôi chiếc máy ảnh trong túi ra, hướng vào mỗi góc và mỗi vật dụng cô thích. Xoẹt! Xoẹt! Ấn lia lịa. Tiếc là máy ảnh này chỉ là máy thẻ thông thường, màu sắc ảnh chụp kém xa so với cảnh thật.

Di chuyển ống kính.

Trong ống ngắm, trên màn hình tinh thể lỏng, sự pha trộn của ánh sáng, bộ đi văng cổ hoa lệ bọc nhung lụa vàng thêu hoa dày đặc, màu trầm tuyệt đẹp. Cánh hoa nổi tinh xảo, sống động như thật, như âm thầm tỏa hương, nhưng lại có hơi hướng của mực nát và hoang phế, vốn trái ngược với khí chất thanh cao vời vợi của vị chủ nhân, nhưng cơ hồ lại tạo nên một chỉnh thể hoàn mỹ.

Ánh mắt anh thờ ơ.

Đột nhiên cô rất muốn hướng vào anh chụp nhanh một kiểu, để xem liệu anh có còn thờ ơ nữa hay không. Nhưng rồi cuối cùng cô từ bỏ ý định, ngoan ngoãn ngồi đối diện với anh.

“Tại sao em có cảm giác”, cô ngồi xuống đi văng, cười nói: “Anh giống như một người sắp chết, hoặc là đã từng chết một lần vậy?”.

Anh dừng dừng nhìn cô.

“Đúng, chính là ánh mắt đó, ngay cả khi em nói khiếm nhã như vậy, dường như nó cũng không có bất kỳ phản ứng nào. Là do sức khỏe của anh chẳng? Do bệnh hen quá nặng, sống quá khổ sở, nên anh không muốn sống nữa chẳng?”, cố ý khiêu khích, thấy anh không mấy may phản ứng, cô thở dài, cúi đầu mân mê chiếc máy ảnh, xem lại những bức hình vừa chụp, “Anh xem, căn phòng sao mà đẹp thế, chỉ cần giơ máy chụp đại một kiểu cũng đẹp thế này”.

Xích lại gần, cô đưa máy ảnh cho anh xem.

Nhấn nút di chuyển từng bức ảnh.

Mỗi tấm đều đẹp như tĩnh vật trong tranh sơn mài.

“Tuyệt quá, thế giới có biết bao người suốt cuộc đời cũng không được bước chân vào khách sạn như thế, vào trong căn phòng hoa lệ thế này, nếu anh không biết trân trọng thì thật đáng tiếc”, nhìn anh, cô lắc đầu, “Hơn nữa, anh lại đẹp trai như vậy”.

Ngồi trên di văng, cô hơi vươn về phía trước, ngón tay khẽ chạm vào mặt anh.

“Anh biết không? Anh thật sự rất đẹp.”

Ngón tay từ lòng mày, nhẹ nhàng trượt xuống má, cô xuyết xoa nói: “Em cảm thấy, nếu cứ nhìn anh thế này, có lẽ em sẽ yêu anh mất...”.

Anh cau mày.

Hơi né về sau.

“A, cuối cùng cũng có phản ứng rồi”, cô bật cười. Điểm sáng nhỏ xíu trong đồng tử lấp lánh, cô nhướn người xích lại gần anh hơn, giọng ngọt như mật: “Đột nhiên em rất tò mò, nếu em hôn anh, anh sẽ thế nào nhỉ? Liệu có phải vẫn lạnh lùng, thờ ơ như thế?”.

Nói rồi, cô từ từ nhích đến môi anh.

Thật chậm thật chậm.

Chỉ cần anh với tay là có thể đẩy cô ra.

Môi anh nhợt nhạt và lạnh ngắt, mang hơi lạnh của đêm. Thật ra cô chỉ muốn khuấy động khiến trái tim hồ hững của anh trở nên nổi giận, muốn trêu đùa anh một chút, dù làm anh tức giận, còn hơn nhìn anh đứng đưng với tất cả như thế này. Nhưng, càng nhích lại gần, luồng khí lạnh như băng trên cơ thể anh cơ hồ càng mãnh liệt, hơn nữa, môi anh dường như kiên định lạnh lẽo đến mức như chưa từng nhuốm dục vọng.

Sự lạnh lùng kiên định đó khiến mắt cô nheo lại.

Cô hôn anh.

Hôn rất mạnh.

Lặp đi lặp lại, cô hôn thật mạnh lên môi anh, hơi thở nóng dần, gấp dần, vòng tay ra sau, nhẹ nhàng ôm gáy anh, rồi lại hôn thật mạnh, cơ hồ muốn hít hết hơi lạnh trên đôi môi ấy, cứ thế hôn mãi, rất lâu, cuối cùng cô thở dài.

“Xin lỗi.”

Cô buông anh ra, có một chút thất vọng.

Mặc dù không cam lòng, nhưng cuối cùng cô cũng thừa nhận thất bại của mình. Thực ra, nhìn anh ở khoảng cách gần như thế, đôi mắt anh vẫn trong như nước suối đầu nguồn, không gợn sóng. Dường như nụ hôn ấy không có bất kì tác động nào đến anh, trái lại nó phản chiếu vẻ bề bàng trong mắt cô.

Một trận ho.

Về một mối, giọng trầm khàn, anh nói:

“Hình như trước đây tôi từng gặp cô rồi.”

Vẫn dựa vào vai anh, cô khẽ nhướn mày, nụ cười như hoa mùa Xuân, ánh mắt như thắm hương thơm của hoa, nói: “Em cũng vậy, em đã gặp anh rất nhiều trong giấc mơ, chỉ có điều, trong mơ hình dáng anh không rõ thế này, chỉ có đôi mắt rõ ràng nhất, trong sáng và phẳng lặng, giống hệt bây giờ”.

“Vậy, chúng ta có duyên định mệnh, phải không? Hay là chúng ta có duyên nợ từ kiếp trước, kiếp này nhất định phải gặp nhau?”, cô cười khúc khích, ngẩng đầu, trông như đóa hoa tường vi bùng nổ, “Thực ra, em không nên nản lòng mới phải, xét cho cùng, vừa rồi anh đã cho phép em hôn anh rồi đấy thôi”.

Ánh mắt lướt chậm chậm khắp gương mặt đang mỉm cười của cô, Việt Tuyên nhắm mắt một cách mệt mỏi, nói:

“Rốt cuộc cô thực sự muốn gì?”

-Hết Chương 1-

3. Chương 3

Trên bãi biển.

Trời và biển hòa một màu, xanh như ngọc bích.

Đây là một bãi biển tư nhân.

Bờ cát vàng trải dài, hàng dừa xanh bát ngát, từng vạt lớn hoa tươi nở rộ, tấm lụa trắng lất phất bay theo gió, không khí tỏa hương thơm của tinh dầu hoa hồng, đằng xa có tiếng hót của một loài chim biển nào đó. Những ngón tay mềm mại di chuyển chậm chậm trên làn da trắng mịn, người trị liệu ôn tồn nói:

“Tạ phu nhân, gần đây khí sắc của phu nhân rất tốt, mịn màng hồng hào, không thua kém làn da của các cô tuổi đôi mươi, phu nhân thật khiến người ta ghen tỵ.”

Nằm trên giường massage, Tạ Hoa Lăng gối đầu lên cánh tay.

Đã hơn năm mươi tuổi, nhưng trên mặt bà vẫn không hề có nếp nhăn, da toàn thân cũng cơ hồ không có bất kỳ dấu hiệu lão hóa nào. Gió biển mát dịu ù ù bên tai, ánh nắng trải dài trên bãi cát, cây xanh và hoa tươi, nghĩ đến những việc hài lòng lần lượt ghé thăm trong mấy ngày gần đây, bà cảm thấy cuộc sống dường như chưa bao giờ viên mãn đến vậy.

Phía xa, Thảm Vệ nhìn tập tư liệu trong tay, lại nghe người đứng cùng đó nói nhỏ mấy câu, gật đầu, thông thả đi đến chòi massage:

“Phu nhân, có tin của Nhị thiếu gia.”

“Dem lại đây.”

Tạ Hoa Lăng không chút ngại ngùng, vội với tay ra lấy, bức màn mỏng trắng muốt bao quanh chòi massage dập dờn ẩn hiện, bộ ngực đầy đặn, sung mãn của bà hơi lộ ra. Trong tập tài liệu có một trang viết chi tiết về lịch trình mấy ngày gần đây của Nhị thiếu gia, bà đọc lướt một lần, lập tức cau mày.

Đọc lại lần nữa, trong tập báo cáo còn có mấy bức ảnh.

Gần như tất cả đều chụp trong các buổi công diễn thời trang ở Paris.

Ánh đèn loang loáng, huyền ảo.

Luôn có một cô gái đứng cạnh anh. Trong hầu hết các buổi trình diễn thời trang, hai người luôn ngồi cạnh nhau, không rời một bước.

* * *

Ngày Mười tám tháng Ba.

Mọi thứ tiến triển có vẻ thuận lợi hơn cô mong đợi.

Paris.

Buổi trưa, mặt trời tỏa nắng ấm áp.

Những chùm nước vọt lên từ đài phun long lanh tuôn trào. Trên quảng trường trung tâm, từng bầy chim bồ câu ào ào vỗ cánh bay lên, rồi lại sà xuống. Trên ghế băng, Việt Tuyên mặc một chiếc áo len dày màu đen, đôi mắt khép hờ, hàng mi thanh thấu như một nét vẽ rũa trên gương mặt tuấn tú như đang ngủ.

Ở phía đầu kia của ghế băng.

Diệp Anh đang chăm chú vẽ, ánh mặt trời vàng hoe ảm áp, những con bồ câu trắng béo mẫm đi qua đi lại, một bức tranh thanh bình và yên tĩnh. Mỉm cười, cô vẽ thêm một hình người vào đó, anh mặc áo khoác nỉ màu be, bên trong là áo sơ mi màu tro nhạt, ngồi khụy một chân trước đàn bồ câu, cảnh tượng quá đối đậm ảm.

Lần này cô vẽ tranh màu nước.

“Trước đây đúng là em đã sai.”

Vẽ xong nét cuối cùng, cô quay sang mỉm cười nhìn anh. Việt Tuyên mở mắt, thờ ơ nhìn phác họa trong tay cô.

“Ngay cả khi có thiết kế tốt, nếu lựa chọn không đúng chất liệu vải, cũng rất khó có được hiệu quả hoàn mỹ. Tranh sơn dầu không hợp với anh, loại phù hợp nhất với khí chất của anh phải là tranh thủy mặc, khoáng đạt, mạnh mẽ, nhìn có vẻ đơn giản nhưng vô cùng hàm súc.”

Cô tán dương.

Thấy mặt anh vẫn thờ ơ, cô hơi bực mình, nhưng không nản lòng mà mỉm cười chìa bức vẽ trong tay đến trước mắt anh:

“Tiếc là trình độ vẽ tranh thủy mặc của em quá nông cạn, nhưng màu nước xem ra cũng không tồi, hơn nữa lại rất tươi trẻ giàu sức sống. Anh có thích trang phục trong bức vẽ này không? Em nghĩ anh có thể thử mặc một màu gì đó khác ngoài màu tối, mặc dù anh mặc màu tối rất đẹp.”

Phía trên tập tranh có in một đóa tường vi nhỏ màu bạc, ánh mắt Việt Tuyên dừng lại trên đó vài giây, rồi đẩy bức tranh ra.

“Về thôi.”

Âm thanh phát ra đều đều không cảm xúc, anh chuẩn bị đứng dậy khỏi ghế băng.

“Này!”

Nắm tay anh kéo lại, Diệp Anh giữ chặt, khiến anh không thể đi được. Gắng hết sức, cương quyết giữ chặt, cuối cùng anh cũng từ từ ngồi trở lại trên ghế.

“Tạ thiếu gia, anh như thế này quả rất dễ thương...”, vẫn giữ tay, cô ghé sát gần, mặt tươi cười, nói vào tai anh, “Cho dù anh không thích em, cũng đừng thể hiện quá rõ như vậy, anh còn không cả muốn nghe em nói ư”.

Việt Tuyên nhú mày.

Tiếng nói của cô vẫn vang bên tai, giọng ngọt ngào ảm nóng, thoảng mùi hương thơm, như mời gọi, lại như ngậy thơ đến vô tư.

“Nhưng thật ra, rõ ràng anh không ghét em đến vậy”, cô cười, thì thầm bên tai: “Anh bị bệnh hen, không thể tiếp xúc với mùi nhựa thông, nhưng lần đầu tiên gặp em, cả người em đầy mùi nhựa thông, anh cũng không đẩy em ra. Hôm trời mưa, anh cũng không từ chối, để em lên xe”.

“Buổi tối hôm em hôn anh, anh cũng không...”

Vẫn nắm tay anh, hơi thở rất gần, đôi đồng tử đen láy nhìn anh, cơ hồ mắt cô chỉ nhìn thấy duy nhất một mình anh.

“... Nhưng em không hiểu, tại sao anh lại tỏ ra lạnh lùng đến vậy, tại sao mắt anh trông mệt mỏi đến vậy, tại sao trong đó tuyệt nhiên không một chút ham muốn, không có ánh sáng, không có hứng thú với tất cả đến vậy...”

Việt Tuyên thản nhiên, nói:

“Diệp tiểu thư, nếu cô không thể giữ đúng chừng mực, thì điều tôi đồng ý với cô dạo trước, kết thúc ở đây.”

Ồ, phải, cô đã đồng ý với anh.

Anh đưa cô đến tham dự những show thời trang lớn của tuần lễ thời trang Paris với điều kiện cô phải biết chững mực, không được làm ảnh hưởng đến cuộc sống của anh, phá vỡ sự riêng tư của anh.

Mấy ngày gần đây, được theo anh tham dự show thời trang của một vài nhãn hiệu hàng đầu, cô cảm thấy như rơi vào núi vàng núi bạc trong chuyện cổ tích. Có rất nhiều thiết kế xuất sắc, rất nhiều ý tưởng độc đáo, kỳ diệu của các thiên tài, khiến cô được mở mang tầm mắt rất nhiều.

Xem trực tiếp những bộ sưu tập thời trang hoàn toàn khác hẳn xem trên tạp chí và truyền hình. Chất liệu vải, kiểu dáng thiết kế và xúc cảm khi các người mẫu đi ra, tuyệt đối không đơn giản chỉ dựa vào tưởng tượng có thể cảm nhận được.

Mặc dù lúc nhỏ cô đã từng...

Nhưng giờ đây có thể được cảm nhận mọi thứ ở khoảng cách gần nhất, tất cả đều do anh mang lại.

Buổi tối trời mưa đó, cô không ngờ anh có thể dễ dàng đồng ý lời đề nghị của cô, cũng không ngờ anh sẽ giữ cô lại, bảo cô vào ở trong khách sạn Bốn Mùa, hưởng thụ cuộc sống xa hoa này. Số tiền chuẩn bị cho chuyến đi Paris đã cạn kiệt, mấy ngày trước đó cô đã phải ngủ trong công viên.

Có lần, cô thậm chí dự đoán những tình huống có thể xảy ra, cả tốt nhất và xấu nhất. Nhưng bước tiến triển trước mắt đã vượt xa dự đoán lạc quan nhất cô từng nghĩ đến.

Lẽ nào anh thật sự quan tâm đến đến cô?

Cô thậm chí suy đoán.

Nếu không, với tính cách thờ ơ như vậy, sao anh có thể dễ dàng để cô đến gần, thậm chí khi cô cố tình hôn anh trắng trợn như vậy, anh cũng không đẩy cô ra.

Đương nhiên cô hy vọng anh có thể thích cô.

Như thế kế hoạch sau này của cô càng dễ thực hiện.

Có điều, cô cười, tự giễu mình.

Dù cô cố làm ra vẻ si tình nhưng cũng không dám làm những điều như đã nghĩ. Ánh mắt anh nhìn cô như thể tuyệt nhiên không bận tâm, không bận tâm cô từng hôn anh, cũng không bận tâm cô đang nắm tay anh, anh tuyệt nhiên không chút bận lòng.

Có lẽ anh vì cô gái đó.

Cô gái như đóa hoa bách hợp, cô gái khi đối diện với những người đàn ông khác, đáy mắt như có ánh sao dịu dàng.

Nhưng không hề gì.

Chỉ cần sự việc tiến triển theo hướng cô dự tính, chỉ cần cô từng bước, từng bước tiếp cận, vậy là quá tốt rồi.

“Anh không để ý sao? Vị khách du lịch vừa rồi, người đàn ông đó trông như tay săn ảnh, mấy ngày nay anh ta đều đi theo chúng ta, thậm chí ngay bây giờ, nhìn kia, người ở phía trước chếch bên phải mấy cô bé học sinh ấy, anh ta không chụp cảnh chim bồ câu, mà là đang chụp anh đấy.” Vẫn nắm tay Việt Tuyên, Diệp Anh hơi nhích ra một chút, dựa lưng vào ghế băng, đôi mắt đen như màu đêm, liếc xéo về phía anh cười bên lên, “Ăn lộc của anh, em đương nhiên phải chia sẻ khó khăn với anh chứ. Anh muốn diễn cảnh thân mật với em, vậy cần phải làm giống hơn một chút”.

Việt Tuyên khẽ ho nhẹ mấy tiếng, ánh mắt mệt mỏi.

“Tay anh lạnh quá.”

Đã ủ lâu như vậy, tay anh vẫn lạnh, cô dứt khoát nắm tay anh, dùng tay mình ủ ấm cho chúng, cười cười nói:

“Có thể thấy cuộc sống trong gia đình giàu sang quyền quý cũng không thoải mái gì, đi đâu cũng có người theo dõi ghi chép, rõ ràng có ít nhất hai người đi theo anh, chẳng trách anh mệt mỏi đến vậy.”

Đêm khuya.

Chiếc du thuyền sang trọng lướt vun vút, nước rẽ ra từ phía đuôi thuyền tung lên những con sóng bạc trắng xóa. Không trăng không sao, qua ánh đèn trong ca bin tỏa sáng, chỉ nhìn thấy phần lưng của người đàn ông trẻ. Anh ta nhìn đắm đắm mặt biển phía trước, nét mặt hoàn toàn không cảm xúc. Chiếc du thuyền chạy hết công suất, gió biển lồng lộng ào vào qua cửa sổ, ca bin lạnh buốt.

Điện thoại di động báo có tin nhắn.

Màn hình lóe sáng.

Chiếc điện thoại này có rất ít người biết số.

Thuyền trưởng thay anh ta tiếp tục lái tàu, người đàn ông trẻ ra khỏi ca bin. Tay dựa lan can, mặt hướng ra biển đêm bao la, gió mặn nồng thông thốc làm mái tóc rối bù, khuôn mặt anh ta khuất trong bóng tối. Rất lâu sau, người đàn ông trầm giọng gọi:

“Tạ Phong.”

“Dạ.”

Một thanh niên rất điển trai lặng lẽ xuất hiện bên cạnh anh, hơi cúi đầu, vẻ mặt có phần bối rối, nói:

“Nhị thiếu gia gần đây thái độ rất khác lạ, thường xuyên xuất hiện trước công chúng. Ngoài quần gia Triệu, trước giờ vẫn đảm trách công việc trong gia đình ở Paris, thì bên cạnh Nhị thiếu gia không còn ai khác, đã xác định Tạ Bình, Tạ Phổ đúng là hiện thân đang ở New York.”

“Cô ta là ai?”

Mấy bức ảnh gửi đến qua điện thoại, là ảnh chụp Việt Tuyên và cô gái thời gian vừa rồi. Trên ghế băng ở công viên, cô gái mỉm cười nghiêng người về phía Nhị thiếu gia, môi cô ta rất gần môi anh, hơn nữa Nhị thiếu gia họ Tạ đã thật sự để cho cô gái nắm tay mình.

“Cô ta tên là Diệp Anh, hai mươi hai tuổi, đã nộp lý lịch cá nhân và tập phác thảo thiết kế cho công ty, trong này là thông tin về cô ta”, Tạ Phong lấy ra bản lý lịch và một tập bản vẽ thiết kế khá dày.

Người đàn ông trẻ lật xem tập thiết kế.

Những tờ giấy trong tay anh bị gió thổi rung lên phần phật.

“Đại thiếu gia, tôi cảm thấy...”, Tạ Phong khẽ cắn môi, vẻ đắn đo, “Nhị thiếu gia hình như có ý cầu hoà với thiếu gia”.

“Ờ.”

Anh ném trả bản thiết kế cho Tạ Phong.

“Nhưng...”, Tạ Phong tiếp tục cắn môi, giọng bức xúc, “Nhị thiếu gia xưa nay vẫn vậy, trông có vẻ nhàn hạ bất cần, nhưng thực tế tâm địa ác độc hơn bất cứ ai, thiếu gia nhất định không được mềm lòng. Nhị thiếu gia cặp kè với cô Diệp Anh đó, rất có thể là một bước lùi để tiến, Sám tiểu thư đó...”.

“Cậu nhiều lời quá.”

Anh ta lạnh lùng nói, lát sau gọi:

“Tạ Thanh, tháng này ông thay thế Tạ Phong.”

“Vâng, Đại thiếu gia.”

Một người đàn ông ngoài bốn mươi tuổi từ trong bóng tối bước đến, Tạ Phong mắt ngấn nước lui ra, mặt đầy ảm ức.

Mặt biển đêm khuya sâu thẳm, đen kịt.

Dựa vào lan can bao quanh du thuyền, cầm điện thoại trong tay rồi phóng to dần hình ảnh trên màn hình di động. Áp sát Việt Tuyên, nụ cười của cô gái ngọt ngào và quyến rũ, dường như chỉ cách một hơi thở, là có thể hôn lên má Việt Tuyên.

Khuôn mặt cô gái được phóng to hơn.

Ánh sáng từ chiếc di động phản chiếu lên gương mặt rất đẹp của người đàn ông trẻ, anh chăm chú nhìn cô gái trên màn hình di động, nhìn vào đôi mắt như tỏa sáng của cô, con ngươi đen màu đêm. Cau mày, ánh mắt anh ta càng lúc càng tối sầm.

Ngày Hai mươi một tháng Ba.

Lại kết thúc nhanh như vậy.

Chiếc Bentley tăng tốc trên đường.

Buổi trình diễn thời trang chiều nay diễn ra ở ngoại ô Paris, thời gian hơi gấp, xe cộ trên đường không nhiều, nên có thể phóng nhanh hơn bình thường.

Trong xe hơi lắc lư.

Sắc mặt Việt Tuyên nhợt nhạt, anh chụm tay che miệng.

“Khó chịu chỗ nào sao? Muốn ho? Ngực khó thở, phải không?”

Diệp Anh hơi lo lắng.

Mấy ngày gần đây, cô đã quen với thái độ lạnh nhạt của anh, nhưng cũng nhận ra bất luận cô hành động bừa bãi thế nào, anh đều không thật sự muốn đuổi cô đi, vì thế cô quyết định coi anh như con hổ giấy.

“Muốn ho thì ho đi, trong này chỉ có mình em, không lo bị ai chê cười anh là người ốm yếu đâu”, vừa vui vẻ nói đùa, cô vừa nhẹ nhàng vỗ lưng anh. Hôm nay Triệu quân gia không đi cùng, nhưng trước khi hai người xuất phát ông đã dặn đi dặn lại, bảo cô chú ý chăm sóc Nhị thiếu gia.

“Tôi hơi say xe.”

Bàn tay vỗ lưng kiểu đó, khiến cảm giác khó chịu trong ngực anh càng tăng, giọng Việt Tuyên mệt mỏi nói, anh cau mày, môi mím chặt, trán đã lấm tấm mồ hôi.

Thì ra là say xe, không phải là ho, tay ngừng vỗ, cô gượng gạo rút tay lại.

“Người ngồi xe quanh năm như anh, vậy mà vẫn có thể say xe”, cô liếc anh một cái, lấy một quả cam từ trong tủ lạnh trên xe ra, nhanh nhẹn bóc, bóc một múi nhỏ đưa cho anh, “Ngậm thôi, đừng nuốt, mùi cam sẽ làm anh thấy dễ chịu hơn”.

Thấy anh cuối cùng cũng từ từ mở miệng, ngậm múi cam, cô mỉm cười hài lòng, sau đó mở tấm cách âm nói với tài xế phía trước:

“Anh tài, phiền anh lái chậm một chút.”

Nhưng...

Tốc độ chiếc xe không chậm lại, trái lại còn nhanh hơn trước, vội vã lượn mấy đường vòng cung khá nguy hiểm trên đường!

“Anh tài xế!”

Diệp Anh kinh ngạc, nắm chặt tay vịn trong chiếc xe đang lắc lư.

“Nhị thiếu gia, phanh xe... phanh xe hình như có vấn đề!”, tài xế hoảng loạn ngoái lại, trán vã mồ hôi, sắc mặt nhợt nhạt, “Hôm qua vẫn còn tốt... Sao có thể?! Sao có thể?!”

“Rầm...!”

Chiếc Bentley màu đen đập mạnh vào giải phân cách, lúc chiếc xe bay khỏi mặt đường, giống như cảnh phim quay chậm, cả thế giới là biển ánh sáng chói mắt!

Sau đó là bóng tối.

Bóng tối thăm thăm, thăm thăm, mênh mông...

Tối đến nỗi không biết đâu là điểm cuối...

Cửa sổ bị chèn chặt bằng những thanh gỗ, trong không khí có mùi hôi thối mục nát, co rúm trong góc tường, cô không dám khóc, không dám giãy giụa...

“Bóp...!”

Một vật nặng giáng chí mạng lên đầu, chất lỏng có mùi tanh chảy dọc xuống má, khiến cô đau đớn muốn ói mửa, cổ lúi sâu vào góc tường tối lạnh. Mãi cho đến khi trong phòng không còn vật gì có thể dùng để đánh, cô lại bị kéo ra ngoài, bị những ngón tay phần nộ, điên cuồng cào cấu!

“... Dạ Anh!”

“... Mày là Dạ Anh! Kẻ đáng nguyên rủa! Tất cả đều tại mày! Sao mày không chết đi...!”

“... Lúc đẻ ra mày, tao đã biết mày là đứa trẻ độc ác! Mày sẽ mang đến tai ương thảm họa! Mày sẽ mang chết chóc đến nhà này! Sao mày không chết đi...!”

Bóng tối quay cuồng, không một tia sáng, tối như đầm sâu ma quỷ, những ngón tay điên loạn cào cấu thân thể cô, đau đến nỗi cuối cùng cô cũng bật khóc, tiếng khóc của cô như càng kích động, khiến cơn cuồng nộ trút lên thân thể cô càng trở nên điên loạn, hãi hùng!

“... Mày chết đi!”

“... Dạ Anh, mày chết đi!”

Lời chửi bới, nguyên rủa như cơn mưa bất tận, đánh, đấm, cào, cấu kèm tiếng cười điên dại... Căn phòng tối om, ẩm mốc, lạnh lẽo... vài tia nắng yếu ớt từ cửa sổ lọt vào qua kẽ nứt trên tấm gỗ đóng đinh lỏng lẻo, khắp phòng bụi bay mù mịt...

Cô tưởng mình đã thoát ra được...

Nhưng...

Bóng tối vẫn thế... Cơn đau vẫn thế... Thì ra đây là cơn mơ... Cô không lớn lên... Cô vẫn là đứa trẻ... vẫn là đứa trẻ co ro trong căn phòng tối thui, bị đánh đập giày vò đến mấy cũng không dám khóc...

Dạ Anh, mày chết đi!

Mày chết đi...

Bụi xoáy lốc quay cuồng trong ánh sáng.

Mỗi lúc một sáng.

Mỗi lúc càng sáng hơn, sáng đến nỗi mắt như bị vật nhọn chích vào!

“... ”

Trong ánh sáng lóa mắt, một khuôn mặt trương to trước mắt cô, phải mất một lúc cô mới lơ mơ nhìn thấy, đó là một nữ y tá tóc vàng, mắt xanh lơ. Con người chuyển động một cách khó khăn, chắc chắn đây là phòng bệnh, chuyện gì đã xảy ra? Cô nhanh chóng lục tìm trong đầu, như cuốn băng tua nhanh rồi dừng lại ở thời điểm chiếc Bentley màu đen bay ra khỏi đường.

Thì ra cô vẫn chưa chết...

Ôn trời.

Diệp Anh từ từ nhắm mắt.

Ba tháng sau.

Một sớm mùa hè, khung cửa sổ lớn, rộng đến sát đất, kính thủy tinh trong suốt. Bên ngoài, ánh mặt trời chiếu lên đám lá thường xuân xanh biếc, những điểm sáng nhảy nhót, lóng lánh, từng khóm tường vi màu hồng phấn nở rộ, tươi thắm ngọt ngào, đẹp say lòng người như một biển hoa rực rỡ.

Trong không khí cơ hồ trôi nổi toàn mùi hoa.

Chỉ cách một bức tường kính, cuộc sống tươi đẹp rực ánh mặt trời dường như chỉ cần vươn tay là với được.

Rời ánh mắt khỏi biển hoa tường vi bên ngoài.

Diệp Anh cúi đầu, dùng miếng gạc thấm nước, nhẹ nhàng lau đôi môi nhợt nhạt, khô nẻ. Hết sức gượng nhẹ, từng tý, từng tý làm ướt môi Việt Tuyên, những chỗ khô nứt, cô dùng miếng gạc ẩm lau đi lau lại.

Đã ba tháng rồi.

Như một cơn ác mộng.

Trong vụ tai nạn ấy, cô bị gãy chân phải, não chấn động nhẹ và mấy vết thương phần mềm. Bác sĩ nói, với một vụ tai nạn xe hơi nghiêm trọng như thế mà cô chỉ bị chấn thương ở mức độ đó, thật sự là một phép màu.

Về sau cô mới biết, lái xe đã chết tại chỗ.

Còn Việt Tuyên...

Khê khàng dùng miếng gạc ẩm lau đôi môi nhợt nhạt, khô nẻ ấy, Diệp Anh yên lặng nhìn Việt Tuyên nằm trên giường bệnh, lòng bồn loạn bao cảm xúc.

Đã có lúc cô tưởng anh sẽ chết.

Trong vụ tai nạn, lá lách, phổi và dạ dày của anh đều bị ảnh hưởng lớn, cộng thêm thể trạng anh vốn đã yếu, nhiều bệnh, lại bị hen nặng, sau khi nhập viện anh đã trải qua bốn lần phẫu thuật lớn nhỏ, liên tục lâm vào tình trạng nguy kịch, đã qua bảy, tám lần cấp cứu.

Hơn nữa, xương ngực của anh bị gãy.

Cô đã hỏi bác sĩ, được biết Việt Tuyên có thể phải sống cuộc sống thực vật, cũng rất khó thoát khỏi tình trạng bại liệt.

“Khạc, khạc...”

Tiếng ho khan cổ nén vang lên, Diệp Anh vội nhìn, thấy hàng mi trên khuôn mặt gầy nhợt nhạt của Việt Tuyên rung rung, anh nhìn lên trần nhà, lông mày khẽ nhíu, mắt phảng phất đau đớn, vẫn là ánh mắt thờ ơ ấy.

“Có phải lại bị đau không?”

Cô ái ngại hỏi.

Tạ Bình từ đầu vẫn đứng im trong góc phòng quan sát liền bước nhanh đến, cúi người, vẻ mặt lo âu, vội hỏi: “Nhị thiếu gia, tôi đi gọi bác sĩ!”

Mồ hôi lạnh túa trên trán Việt Tuyên.

“...”

Cơ chân bắt đầu co rút từng cơn, mặt Việt Tuyên đau đớn tái mét, anh gắng sức nghiêng răng, cổ nén tiếng rên đang dâng trào trong cổ, khó nhọc lắc đầu, ngăn Tạ Bình. Diệp Anh lập tức dùng khăn ẩm xoa đôi chân run rẩy của anh, hy vọng có thể giúp anh giảm cơn đau.

...

...

“Nếu tiếp tục được điều trị thích hợp, trong hai năm tới anh sẽ không chết, nhưng hai năm tiếp theo, tôi không dám bảo đảm”, lần đầu tiên khi Việt Tuyên mới tỉnh lại, Coase, một bác sĩ thiên tài từ Mỹ bay đến

Pháp, trong ánh mắt lóe lên cái nhìn bất an, nói thẳng với anh, “Hơn nữa, xương ngực anh bị gãy, cột sống bị tổn thương, thời gian hồi phục sẽ rất lâu, 80% khả năng bại liệt vĩnh viễn”.

Việt Tuyên nhìn ông ta, ánh mắt lãnh đạm.

“Anh sẽ rất đau đớn, đau đớn về thể xác như thế này hầu như không ai có thể chịu đựng được và sau hai năm, anh vẫn có thể sẽ chết. Vì thế, nếu bây giờ anh muốn tự sát, tôi cho rằng là một lựa chọn sáng suốt.” Nói xong mấy lời đó, như một đứa trẻ xấu xa, ác ý, bác sĩ Coase đắc ý bước ra khỏi phòng bệnh.

Mặc dù khâm phục tài năng của ông bác sĩ này, nhưng Diệp Anh hết sức kinh hãi khi thấy ông ta có thể thản nhiên nói ra những lời như vậy trước mặt bệnh nhân.

...

“Đó là cơn đau ở trung khu thần kinh”, trong khoảng thời gian phục hồi, khi Việt Tuyên rơi vào những cơn đau dữ dội, Michelle – một bác sĩ chữa chính khác, lắc đầu nói: “Quá nửa số bệnh nhân bị tổn thương cột sống sẽ xuất hiện những cơn đau ở trung khu thần kinh, Tạ tiên sinh có vẻ là một trong những trường hợp đau dữ dội nhất”.

...

...

Ba tháng đó, tranh thủ thời gian khi Việt Tuyên ngủ, Diệp Anh gần như đã tìm kiếm khắp nơi tất cả tư liệu liên quan, biết rằng những cơn đau ở trung khu thần kinh là rất khó điều trị, ngay cả dùng thuốc giảm đau thì hiệu quả cũng không như mong muốn, hơn nữa bản thân quá trình điều trị có thể gây ra những phản ứng bất lợi đối với sức khỏe bệnh nhân.

Biện pháp hữu hiệu và thỏa đáng nhất là tăng cường vận động và vật lý trị liệu.

Vì thế cô bắt đầu theo các y tá học hỏi, thông qua xoa bóp cải thiện tuần hoàn máu, thư giãn cơ bắp, loại bỏ cơn co rút cơ chân của anh. Và cô bắt đầu học một số kỹ thuật, giúp chân anh có thể vận động, bác sĩ chuyên khoa phục hồi chức năng chữa trị cho Việt Tuyên nói với cô, càng sớm tiến hành tập luyện phục hồi chức năng, càng giúp bệnh nhân sớm hồi phục sức khỏe.

“Ôi...”

Tiếng kêu đau đớn không thể kiềm chế được nữa liền bật ra, những ngón tay nhợt nhạt bám chặt ga giường, toàn thân Việt Tuyên ướt đẫm mồ hôi, ánh mắt mệt mỏi. Diệp Anh cắn chặt môi, cố gắng xoa bóp mạnh hai chân cho anh.

Cuối cùng.

Dần dần từng chút.

Cơn đau dai dẳng cũng qua.

Diệp Anh thở phào, dùng khăn ẩm lau mồ hôi trên trán và cổ Việt Tuyên, cô đang cân nhắc, có nên để anh nghỉ một chút, rồi mới thay quần áo khác cho anh hay không thì ở cửa bỗng có tiếng động.

Tạ Bình đi đến.

Anh hỏi người giúp việc điều gì đó, rồi quay trở lại, cúi xuống Việt Tuyên đang nằm thêm thiếp, khẽ nói: “Nhị thiếu gia, Sâm tiểu thư đến”.

Ngón tay Diệp Anh khẽ run, sau đó tiếp tục dùng khăn bông lau cho Việt Tuyên.

“... Nếu thiếu gia không muốn gặp”, Tạ Bình dè dặt, “Tôi có thể đề nghị Sâm tiểu thư lần khác đến”.

“Để cô ấy vào.”

Vẫn nhắm mắt, Việt Tuyên trả lời như nói mơ.

Vậy là...

Khi cánh cửa phòng màu trắng theo phong cách châu Âu cổ điển từ từ mở ra.

Diệp Anh nhìn thấy Sâm Minh Mỹ.

Ánh mặt trời buổi sáng hắt qua cửa kính, trải chan hòa trên nền. Ngoài cửa sổ là những thảm tường vi rực rỡ, mùi hoa như trôi nổi khắp phòng, trong sáng, thanh khiết, thơm nức, như giai nhân đang thông thả bước vào. Chiếc váy dài màu da tuyết đẹp, trên cổ sợi dây chuyền kim cương lóng lánh phát quang, đôi mắt sáng và hàm răng trắng bóng, xinh đẹp như từ sân khấu kịch bước ra.

Cô bước vội đến trước giường Việt Tuyên.

“Tuyên...”

Run rẩy gọi khẽ gọi một câu, như không nhìn thấy những người khác trong phòng, Sâm Minh Mỹ ngồi bên mép giường, cúi đầu nhìn Việt Tuyên nằm yên như đang ngủ.

“Tuyên, bây giờ em mới đến thăm anh, anh có trách em không?”

Sâm Minh Mỹ nhẹ nhàng cầm tay Việt Tuyên, chăm chú nhìn anh, tư thế đẹp như tranh, hồi lâu sau, giọng đầy áy náy, khàn khàn, lại tiếp:

“Có điều, em không biết, nên đối diện với anh thế nào...”

Đứng ở góc phòng, Diệp Anh cúi đầu, liếc thấy biểu hiện của Tạ Bình bên cạnh. Tạ Bình và Tạ Phổ là cánh tay phải và cánh tay trái của Việt Tuyên, tuổi cũng tương đương Việt Tuyên. Tạ Bình dung mạo bình thường, chủ yếu lo liệu đối nội, Tạ Phổ ngoại hình đẹp, thanh nhã phụ trách đối ngoại.

Cô có thể nhận ra.

Tạ Bình không thích Sâm tiểu thư.

Sau đó, lại liếc nhìn Tạ Hoa Lăng vừa bước vào. Tạ Hoa Lăng là mẹ Việt Tuyên, tuổi ngoài năm mươi, bà vận chiếc váy liền, tươi màu, cổ đeo chuỗi ngọc trai sáng, làn da trắng mịn màng, phong thái khác thường, thời trẻ chắc chắn cũng là một mỹ nhân.

Tạ Hoa Lăng nhìn Sâm Minh Mỹ từ xa, ánh mắt phức tạp.

Diệp Anh cụp mắt nhìn xuống.

Bên giường, Sâm Minh Mỹ vẫn dụi dằm nói với Việt Tuyên rất nhiều, còn Việt Tuyên vẫn như đang ngủ, không có bất kỳ phản ứng nào. Cuối cùng, Sâm Minh Mỹ thở dài, đứng lên, tiến về phía Tạ Hoa Lăng đang đứng gần cửa, khẽ ra hiệu, hai người cùng đi ra.

Hoa tường vi ngoài cửa sổ đẹp rực rỡ.

Ánh nắng trong veo.

Diệp Anh cẩn thận đặt ống hút vào miệng Việt Tuyên.

Lượng nước uống mỗi ngày của anh cần kiểm soát chặt chẽ.

Cửa phòng không đóng, bên ngoài là phòng chờ bài trí rất mực sang trọng, tiếng nói của Tạ Hoa Lăng và Sâm Minh Mỹ chốc chốc lại vọng vào, từ chỗ của cô, thậm chí có thể trông thấy hai người đang uống trà.

“Người anh thích, chính là cô ta phải không?”

Sau khi Tạ Bình ra ngoài nghe điện thoại, Diệp Anh nhướn mi, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Việt Tuyên, hiếu kỳ hỏi:

“Vây, sao vừa rồi không nói chuyện với cô ấy?”

Việt Tuyên chau mày.

Anh từ từ mở mắt, ánh mắt dừng dừng, lạnh lùng nhìn cô.

“Anh không muốn nói với em chuyện đó, phải không?”

Diệp Anh cười như hoa tường vi nở rực rỡ ngoài cửa sổ, cô giơ tay, âu yếm vuốt ve hai hàng lông mày của anh, nói tiếp:

“Được, anh đã không muốn nói, thì thôi vậy.”

Việt Tuyên lặng lẽ nhìn cô.

Ánh mắt anh rất sâu, đưa hình ảnh của cô vào sâu tận đáy đồng tử, một lúc lâu sau mới một mỗi nhắm lại.

“Nhưng, hình như cuộc chuyện trò của họ không được hòa hợp cho lắm.”

Diệp Anh vừa massage hai chân mới bị chuột rút của Việt Tuyên, vừa hơi ngoái đầu, qua cửa phòng hé mở, nhìn hai người đang nói chuyện trong phòng chờ.

Cách một cánh cửa.

Tấm thảm trắng muốt, chùm đèn pha lê màu tím, bộ đi văng bọc nhung kiểu cung đình, nền đen viền trắng, bộ đồ uống trà kiểu Anh màu cô ban, những chiếc thìa nhỏ bằng bạc sáng loáng, trong không khí mùi hương trà vẫn vút.

Đặt lại tách trà lên trên bàn.

Tạ Hoa Lăng ngồi thẳng người, cảm hơi hắt lên giận dữ, nhìn cô gái mà bà đã biết từ lúc cô còn nhỏ đến bây giờ, chậm rãi nói:

“Minh Mỹ, cô khiến ta quá thất vọng.”

“Cháu rất xin lỗi.”

Trên đi văng bọc nhung đen, Sâm Minh Mỹ cúi đầu.

“Cô, bây giờ sức khỏe của Tuyên vẫn chưa hồi phục, cháu cũng cảm thấy hiện giờ không phải lúc nói chuyện đó, nhưng, không thể tiếp tục như thế này được nữa...”

“Không thể cứ tiếp tục như thế này là sao?”, Tạ Hoa Lăng nhướn mày, lòng như bị rẩn độc cắn, “Việt Tuyên bị tai nạn nghiêm trọng như vậy, thiếu chút nữa đã mất mạng. Cô là vị hôn thê của nó, không những không lập tức trở về chăm sóc nó, lại ngày ngày cặp kè với Đại thiếu gia, gây ra bao tin đồn nhảm nhí. Đúng, ta cũng nghĩ, cô không nên tiếp tục như thế nữa!”

“Cô...”

Sắc mặt Sâm Minh Mỹ hết đỏ lại tái, khe hút một hơi, tháo chiếc nhẫn kim cương lóng lánh trên ngón tay, đặt xuống bàn, nói:

“Xin lỗi cô, cháu biết cháu rất có lỗi với Tuyên, cũng không dám cầu xin cô tha thứ. Nhưng, cháu vẫn hy vọng, có thể huỷ bỏ hôn ước với Tuyên.”

Cách một cánh cửa.

Vẫn đang xoa bóp hai chân Việt Tuyên, tay Diệp Anh vô tình dừng lại, bất giác liếc nhìn anh.

Như bị một cái tát, sắc mặt Tạ Hoa Lăng tối sầm.

Chằm chằm nhìn Sâm Minh Mỹ.

Rất nhanh, Tạ Hoa Lăng từ từ thả lỏng cơ thể, nhắc tách trà lên, khuấy đều bằng chiếc thìa bạc nhỏ, không khí thoảng mùi trà, bà chậm rãi nói:

“Minh Mỹ, cô đúng là rất ngốc.”

Nhấp một ngụm trà, Tạ Hoa Lăng nói tiếp:

“Đại thiếu gia bảo cô làm vậy, đúng không? Vào lúc này, cô đến đây nói những lời như thế, khoan hãy nói Việt Tuyên và tôi sẽ nhìn cô thế nào, Lão thái gia sẽ nhìn cô thế nào, một khi tin đồn ra ngoài, thiên hạ sẽ đánh giá cô thế nào, cô không hình dung được, phải không? Sao cô có thể làm chuyện ngốc nghếch đến vậy.”

“Cô ngốc quá, cô tưởng Đại thiếu gia yêu cô thật sao?”, Tạ Hoa Lăng thương xót nhìn Sâm Minh Mỹ, “Chỉ cần hắn thích cô một chút, hắn sẽ không khuyến khích cô hủy hôn vào lúc này, hắn chỉ định lợi dụng cô để chứng tỏ hắn ‘đã thắng’, nhưng lại đẩy cô vào đường cùng”.

“Tất cả đều là quyết định của bản thân cháu, hoàn toàn không liên quan đến Xán”, Sâm Minh Mỹ hơi cau mày, “Cô à, cháu biết cô có thành kiến với Xán ngay từ khi Xán còn nhỏ, nhưng cô nói anh ấy như vậy là không công bằng”.

“Ha ha.”

Tạ Hoa Lăng nhướn mày, tay vẫn quấy chiếc thìa bạc trong cốc.

“Đã vậy, tôi cũng cho cô biết, từ khi cô bí mật qua lại với Đại thiếu gia, cô đã không xứng đáng với Tuyên, chỉ vì nể mặt cha cô, tôi mới không làm cho cô xấu hổ. Cô tưởng rằng, Tuyên không thể thiếu cô sao? Năm xưa, nếu không phải tôi ép Tuyên đính hôn với cô, chỉ dựa vào bản thân cô, cũng xứng đáng ở bên Tuyên ư?”

Mặt Sâm Minh Mỹ cứng đờ.

Hai tay đan vào nhau.

“Trên thực tế, Tuyên chưa bao giờ thích cô”, Tạ Hoa Lăng lại nhấp một ngụm trà, vô tình đưa mắt về phía cánh cửa khép hờ cách đó không xa, thong thả nói, “Rất nhiều cô gái thích Tuyên, nếu cô từ bỏ vị trí đó, tôi cũng rất vui. À, phải rồi, hiện có một cô gái, từ lúc Tuyên xảy ra tai nạn, suốt ngày đêm đi theo chăm sóc Tuyên, chính tôi cũng bị cô ấy chinh phục rồi”.

Tạ Hoa Lăng liếc nhìn Sâm Minh Mỹ.

Thấy cô mặc dù vẫn ngồi yên, nhưng mười ngón tay đan chặt hơi run.

“Cô có muốn gặp cô ấy không?”

Đứng dậy khỏi đi văng, Tạ Hoa Lăng bước về phía cửa phòng thông với phòng Việt Tuyên, sau đó bà đứng lại, ngoái đầu, lia mắt về phía Sâm Minh Mỹ vẫn ngồi trên đi văng.

Sâm Minh Mỹ đành đi theo.

Bên ngoài cửa sổ rộng mở, ánh nắng trong như thủy tinh nhảy nhót trên biển tường vì đang tỏa hương. Trong phòng sáng choang như tráng men, Việt Tuyên lẳng lẽ nằm trên giường, gò má nhợt nhạt, hàng mi đen thẫm rủ bóng, trông vừa thanh lạnh, vừa như pha lẫn sắc màu kỳ dị nào đó.

Bên mép giường.

Một cô gái trẻ đang nhẹ nhàng xoa bóp chân cho anh.

Chỉ có thể thấy phía sau cô gái.

Trầm tĩnh, mảnh mai, xinh đẹp.

Mái tóc dài đến eo, đen bóng như dải ánh sáng.

Dường như không nhận ra tiếng bước chân ngoài cửa, cô gái vẫn hoàn toàn chuyên tâm vào công việc, những ngón tay thon mảnh xinh đẹp khéo léo xoa bóp cho Việt Tuyên, dường như mọi chuyện trên đời đều không thể khiến cô phân tâm.

Đứng cạnh cửa phòng, Sâm Minh Mỹ mím môi.

Cố gắng gạt đi cảm giác không vui bất chợt nhen lên trong lòng.

“A Anh.”

Tạ Hoa Lăng lên tiếng.

Cô gái hình như ngạc nhiên, vội nhìn Việt Tuyên trên giường xem anh có bị đánh thức, khẽ thở phào, rồi mới nhẹ nhàng đứng lên, cung kính đi về phía cửa.

“Phu nhân.”

Cô gái hơi cúi đầu.

Mái tóc đen như thác nước, nổi bật khuôn mặt trắng như ngọc, hàng mi dài rủ bóng, vừa lặng lẽ khiêm nhường, nhưng vẫn đầy vẻ tự tôn.

“A Anh à, hôm qua các bác sĩ lại khen cô đấy, họ bảo cô chăm sóc Tuyên rất chu đáo, cho nên Tuyên mới có thể phục hồi nhanh như vậy”, Tạ Hoa Lăng mỉm cười âu yếm nhìn cô gái đứng trước mặt, “Cô có chắc cô chưa từng học nghiệp vụ y tá không?”.

“Vâng, cháu chưa từng học.”

Cô gái trẻ có vẻ bất an, mặt bên lên, rất dễ thương.

“Ồ, phải, ta nhớ ra rồi, cô mới tốt nghiệp đại học năm nay”, hình như nhớ ra điều gì, Tạ Hoa Lăng lại hỏi, “Cô học chuyên ngành gì nhỉ?”.

“Thiết kế thời trang, thưa bà.”

“Thật trùng hợp, Sâm tiểu thư cũng là chuyên gia thiết kế thời trang”, Tạ Hoa Lăng cười nói, “A Anh à, Sâm tiểu thư là tiền bối của cô, sau này có cơ hội, cô có thể nhờ cô ấy chỉ bảo thêm”.

Cô gái khẽ ngược mi.

Sâm Minh Mỹ sững sốt.

Cô ta lại có một đôi mắt đẹp đến vậy, đen thẳm như đầm sâu, lóng lánh như sóng nước, như ánh sao, như sóng gợn, đẹp như hoa tường vi, hoa tường vi trong đêm, hoa tường vi thắm sương đêm.

Đôi tròng đen đến vậy.

Dường như có sức hút như xoáy nước, Sâm Minh Mỹ cảm thấy mình không ngừng bị hút vào, hút vào, cảm giác như nghẹt thở.

“Sâm tiểu thư.”

Đến khi cô gái bước tới, nhẹ nhàng cúi đầu chào cô, Sâm Minh Mỹ mới sực tỉnh.

Thấy vẻ thất thần của Sâm Minh Mỹ, Tạ Hoa Lăng nhướn mày cười, nói với cô gái: “A Anh này, tôi nghĩ Sâm tiểu thư đây đang thấy rất khó hiểu, bởi vì cô học thiết kế thời trang, tại sao lại chấp nhận vất vả ngày đêm chăm sóc Việt Tuyên đến vậy? Trong một tháng đầu lúc ở bệnh viện bên Pháp, không có ai trả cô bất kỳ khoản thù lao nào”.

Sâm Minh Mỹ măm môi.

“Cháu...”, hai má cô gái thoáng ửng hồng, cô nói khẽ, giọng bất an, “Chỉ cần phu nhân cho phép cháu ở lại đây chăm sóc Nhị thiếu gia, là cháu đã rất biết ơn rồi... Cháu không cần bất cứ khoản tiền thù lao nào... Cháu chỉ muốn... chỉ muốn Nhị thiếu gia nhanh chóng hồi phục...”.

“Nếu Tuyên suốt đời như vậy thì sao?”, Sâm Minh Mỹ khẽ nói.

Cô gái kinh ngạc nhìn lên.

“Minh Mỹ!”

Giọng Tạ Hoa Lăng đột nhiên gay gắt.

“Xin lỗi, cô đừng giận”, Sâm Minh Mỹ nhìn cô gái có tên A Anh, “Bây giờ có quá nhiều người muốn từ chim sẻ biến thành phượng hoàng, cháu sợ cô bị đánh lừa. Rốt cuộc cô ta đối với Tuyên là thật lòng, hay là có dự tính gì, cô chưa hẳn có thể biết được”.

“Minh Mỹ”, Tạ Hoa Lăng giận dữ rồi bật cười, “Không phải cô gái nào, cũng như cô đâu”.

Căn phòng tràn ngập ánh mặt trời.

Trên giường, Việt Tuyên vẫn nằm yên như đang ngủ.

“Nếu Tuyên mãi mãi chỉ có thể nằm trên giường như thế, không cho cô bất cứ danh phận nào, cũng không cho cô một xu, cô vẫn tiếp tục chăm sóc Tuyên”, Sâm Minh Mỹ như không thấy thái độ của Tạ Hoa Lăng, mắt chăm chú nhìn Diệp Anh, chậm rãi nói, “... Vậy thì, tôi vô cùng khâm phục cô”.

Màn đêm buông xuống.

Không có trăng, sao thưa thớt.

Hoa tường vi nở rộ ngoài cửa sổ như phủ một lớp voan mỏng tối màu, sắc hoa âm u, ma quái.

Diệp Anh lặng lẽ đứng trước cửa sổ rộng đến sát đất.

Màn đêm bao trùm toàn bộ cơ thể, gương mặt ẩn trong bóng tối, im lìm như pho tượng trong đêm, chỉ có đôi bàn tay được ánh sao chiếu rọi, trắng đến phát sáng.

“Nhị thiếu gia...”

Báo cáo với Việt Tuyên đang nằm trên giường những vụ việc xảy ra gần nhất, Tạ Phổ vừa cất lời, mắt nhìn về phía Diệp Anh, khuôn mặt điển nhả của anh ta đầy băn khoăn.

“Sao?”

Sắc mặt vẫn tai tái, Việt Tuyên lơ đãng hỏi.

“...”

Bắt gặp ánh mắt Tạ Bình ngược nhìn, Tạ Phổ dừng lại, nụ cười ôn hòa nói: “Mấy ngày không gặp. Sức khỏe thiếu gia phục hồi rất tốt, có lẽ là do công của tiểu thư Diệp Anh. Chưa biết chừng lần sau đến, có thể thấy thiếu gia ngồi dậy cũng nên”.

Việt Tuyên hờ hững liếc nhìn anh ta.

Nụ cười của Tạ Phổ vẫn tự nhiên như mây bay gió thoảng.

“Dự án Brila tiến triển chậm.”

Trên giường, Việt Tuyên lạnh lùng lên tiếng.

“Phải”, Tạ Phổ gấp tập tư liệu, giải thích, “Đại thiếu gia hy vọng nhận được dự án này nhưng phu nhân không đồng ý, thái độ của Lão thái gia cũng không rõ ràng. Sáng qua, sau khi Đại thiếu gia từ Mỹ tham dự cuộc họp trực tuyến, lúc ra về rất không vui”.

Ho khê một hồi.

Việt Tuyên mệt mỏi nhắm mắt.

Những âm thanh phía sau loáng thoáng vọng đến, lắng nghe, Diệp Anh cũng dần trở nên thần thờ. Nhìn những thảm tường vi ngoài cửa sổ, chúng vừa nở đêm qua, chỉ mới qua một ngày mà đã nở rộ như vậy.

Còn cô...

Đã bao lâu rồi.

Hơn ba tháng rồi.

Những cánh tường vi trong đêm, thâm u như màu máu, máu ngập trời, không thể mở mắt, cả thế giới phun đầy một thứ máu tanh tanh nóng hổi.

Có tiếng bước chân đi đến.

Khi Diệp Anh giật mình sức tỉnh quay đầu nhìn ra thì Tạ Bình và Tạ Phổ đã đi đến gần cô, cô cúi đầu, lễ phép lùi về sau một bước.

Tạ Bình tiếp tục đi thẳng.

Người thứ hai dừng lại trước mặt cô.

“Diệp tiểu thư.”

Giọng nói hòa nhã dễ nghe, Tạ Phổ chìa bàn tay về phía cô, Diệp Anh hơi do dự, cũng chìa tay nắm tay anh ta.

Đây không phải là lần đầu tiên cô gặp Tạ Phổ.

Tạ Phổ dáng cao, dung mạo tú nhả, đẹp như tranh vẽ, trông tựa văn nhân trong sách cổ, gặp một lần khó quên. Chỉ có điều, những lần trước, do bên ngoài có quá nhiều việc nên mỗi lần Tạ Phổ gặp Nhị thiếu gia chỉ dạo qua một lát rồi lại vội vàng đi, hoàn toàn không để ý đến cô.

“Từ nay về sau, vẫn phải phiền cô tiếp tục chuyên tâm chăm sóc Nhị thiếu gia.”

Tạ Phổ khẽ lắc tay cô, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng, nhưng đáy mắt rất sâu, ánh lên cái nhìn phức tạp.

“Vâng, tôi hiểu.”

Ngẩng đầu nhìn anh ta, Diệp Anh không thể đoán được, là do ảo giác của cô, hay là hai chữ “chuyên tâm” được anh ta nhấn mạnh.

Tạ Phổ lại mỉm cười với cô.

Bước ra ngoài.

Trong căn phòng tĩnh mịch, Diệp Anh cau mày không nghĩ về Tạ Phổ nữa, cô bước nhẹ trở lại bên giường bệnh, thấy Việt Tuyên vẫn mệt mỏi nhắm mắt, sắc mặt xanh xao, môi trắng nhợt hòa lẫn với màu gối. Lần nào cũng vậy, anh gắng chịu đựng đau đớn, tập trung tinh thần lắng nghe và xử lý công việc của tập đoàn, nhưng khi Tạ Bình và Tạ Phổ vừa đi khỏi, mọi sức lực trong cơ thể anh dường như cũng bị lấy đi hết.

“Anh ăn một chút nhé?”

Biết Việt Tuyên vẫn chưa ngủ, Diệp Anh lấy chiếc bình giữ nhiệt ở đầu giường, mở nắp, mùi súp gà thơm phức bay ra, khiến người ta thèm nhỏ nước miếng.

“Vừa nói nhiều như vậy, tiêu hao bao nhiêu năng lượng nên bồi bổ một chút mới được.” Cô điều chỉnh chót giường, nâng nửa người anh cao lên một chút, sau đó cô múc một thìa canh gà, thổi cho nguội, mỉm cười nói: “Anh không thích ăn đồ có dầu mỡ, em đã bảo bác Đồng vớt hết mỡ trong canh đi rồi, rất thanh đạm, cũng rất thơm, anh nếm thử xem?”.

Chiếc thìa kề bên môi Việt Tuyên.

Anh vẫn thờ ơ nhắm mắt.

“Thử một chút, đi!”, cô cười, hàng lông mày cong cong, “Món canh gà này là bí quyết gia truyền của em đấy”.

Hàng mi từ từ nâng lên.

Việt Tuyên nhìn cô, mặt không cảm xúc.

“Khi còn nhỏ em bị ốm, cũng không muốn ăn thứ gì”, cô lại thổi một thìa canh, thận trọng bón cho anh, “Ba lại hầm canh gà cho em, mấy quả táo tàu, vài vị thuốc đông y, hầm trong mấy giờ, sau đó hớt bỏ hết mỡ, vậy là em húp soạt một cái hết cả một bát to”.

Từng thìa, từng thìa.

Cô bón hết cho anh một bát nhỏ.

“Ồ, vậy là cũng khá rồi.”

Hài lòng đặt bát xuống, Diệp Anh ấn chuông cạnh giường, gần như ngay lập tức, có tiếng trả lời của cô giúp việc đứng ngoài cửa, cô vào phòng nhanh chóng thu dọn. Ngồi dựa trên chông gối cao, khí sắc Việt Tuyên khá hơn nhiều so với lúc trước, môi không còn trắng như tờ giấy nữa.

Ánh mắt anh thờ ơ.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, những thảm tường vi giống như một biển hoa.

“Ai đã trồng những hoa đó?”

Theo ánh mắt anh, nhìn ra ngoài, được một lát, Diệp Anh lấy làm lạ hỏi. Không nhận được câu trả lời, cô cũng không thất vọng, mỉm cười, lại hỏi:

“Hay là, em nên hỏi, ai thích hoa tường vi đến vậy?”

Mặc dù sau khi từ Pháp về nhà họ Tạ, từng giờ từng phút cô đều ở gần bên Việt Tuyên, rất ít khi ra khỏi cửa phòng. Nhưng đứng bên cửa sổ, trong vườn nổi bật nhất là hoa, hầu hết đều là tường vi, rất nhiều loại tường vi.

“Là Sâm tiểu thư phải không?”

Cô ngập ngừng hỏi, quan sát sắc mặt anh.

Việt Tuyên vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, mắt vẫn thờ ơ.

Như hoàn toàn không nghe cô nói.

“Lạnh nhạt như vậy”, đột nhiên trở nên thất vọng, Diệp Anh thở dài, “Trước vụ tai nạn, anh đã vậy, sau vụ tai nạn, anh vẫn thế. Có lúc, em muốn chui vào trong lớp vỏ bọc của anh, kéo linh hồn anh ra để xem, có phải thật sự anh thờ ơ với tất cả”.

Việt Tuyên vẫn đứng đưng.

“Được thôi, vậy anh cứ tiếp tục ở trong thế giới của anh.” Diệp Anh đi lấy một chậu nước ấm, nhúng khăn mặt, “Phải lau người cho anh rồi”.

Mỗi ngày, cô đều lau người cho anh ít nhất một lần, để tránh bị hoại tử.

Hoa hòa tường vi trong sắc đêm.

Diệp Anh dùng khăn bông mềm, nhẹ nhàng lau người cho anh. Nằm trên giường mấy tháng, cơ thể Việt Tuyên gầy và xanh hơn, màu da gần như trong suốt, cô không dám lau mạnh, khẽ khàng lau bằng khăn ẩm, nhưng kỳ lạ thay làn da Việt Tuyên như phát sáng.

Cô ngăn người.

Nhanh chóng tỉnh tâm, gạt bỏ ý nghĩ.

Lau xong cổ, cánh tay và nửa người trên, cô nhẹ nhàng nhắc tấm chăn mỏng trên bụng anh lên, cầm khăn bông lụa vào trong.

Một bàn tay đột nhiên ngăn cô lại.

Bàn tay ấy trắng xanh, lạnh ngắt, cố sức giữ tay cô, không để cô lụa tay vào trong.

Diệp Anh ngạc nhiên.

Hết sức ngạc nhiên, nhìn chằm chằm bàn tay ấy mấy giây, rồi mới sức tỉnh hướng về phía anh, sững sốt nói: “Tay anh có thể cử động rồi?”

“Ừ.”

Việt Tuyên đáp lại một tiếng, ngoảnh mặt đi.

“Vậy mà anh không nói!”, cô sung sướng, nhìn anh mà nhẹ trách. Lật bàn bàn tay đó ra, nắm chặt lấy nó, “Bác sĩ bảo anh tiến bộ rất nhanh, em vẫn cứ sợ họ nói vậy là an ủi mọi người, không ngờ, bây giờ tay anh đã hồi phục đến mức có thể nắm được rồi!”.

Việt Tuyên rút tay lại.

“A, tay cũng có lực rồi, rút mạnh thế!”, Diệp Anh càng phấn khởi, cười sáng bừng đôi mắt, nhìn anh một mỗi như muốn ngủ, cô lại hỏi trêu, “VẬY, anh vừa nắm tay em, chỉ là để cho thấy sức mạnh của tay anh sao?”.

Màn đêm nhàn nhạt.

Hương tường vi bông bênh ngoài cửa sổ.

“Nếu không trả lời, em sẽ lau tiếp cho anh đấy”, Diệp Anh mặt tỉnh bơ, lại nhắc tằm chăn trên bụng anh, tay cầm khăn chuẩn bị lau.

Việt Tuyên nhăn mày.

Lại đưa tay ra giữ tay cô.

“Không cần.”

Giọng anh lạnh nhạt, nhưng hai tai ửng đỏ lộ vẻ bối rối.

“Anh muốn tự lau phải không?”

Mắt Diệp Anh như cười, đặt chiếc khăn vào tay anh, thấy anh cố gắng cầm lấy, nhưng những ngón tay vừa phục hồi, vẫn còn run rẩy, chiếc khăn mấy lần tuột ra.

Việt Tuyên lúng túng, buồn rầu nhắm mắt.

“Nếu không...”, cầm chiếc khăn, nhúng vào chậu nước ấm, cô nói, “Em gọi y tá đến giúp anh?”

Việt Tuyên nhăn mày.

“Không gọi y tá, gọi người giúp việc nhé?”, cô lại đề nghị, đợi mấy giây, lại tiếp, “Nếu anh không phản đối, em sẽ gọi người giúp”. Nói xong, cô đặt tay lên nút chuông.

Việt Tuyên đột ngột mở mắt!

Anh chăm chú nhìn cô, ánh mắt lạnh giá, nét mặt càng băng giá. Diệp Anh vẫn mỉm cười nhìn anh, đôi tròng đen ánh, như có hương thơm, sáng ngời, vô cùng đáng yêu. Ngón tay từ trên nút chuông rút trở về, cô lại vắt bớt nước ở khăn bông, ánh mắt cười cười nói:

“Anh chỉ chấp nhận một mình em, đúng không?”

Trừ những ngày trong trạng thái hôn mê sâu, từ khi Việt Tuyên tỉnh lại, anh chỉ cho một mình cô chạm vào người. Thỉnh thoảng nói chuyện với những người giúp việc nhà họ Tạ, Diệp Anh phần nào biết được, Việt Tuyên là người vô cùng ưa sạch sẽ. Trước vụ tai nạn, ngay cả khi sức khỏe không tốt, công việc vệ sinh cá nhân như tắm, lau người, thay quần áo, anh cũng không bao giờ để bất kỳ ai giúp mình.

Hoa tường vi ngoài cửa sổ.

Nhuộm ánh sao sắc đẹp mê hồn.

Dưới lớp chăn mỏng, chiếc khăn ấm trong tay cô lau hết phần bụng, hai chân, rồi thận trọng lật người anh, lau vùng lưng và mông.

Bầu không khí trong phòng, không hiểu sao.

Có một vẻ đầm ấm vẫn vương, mơ hồ.

Giống như mùi hoa âm thầm ngoài cửa sổ, rõ ràng không thấy, nhưng từng sợi từng sợi vô hình thấm vào không khí.

“Những lời Sâm Minh Mỹ nói hôm nay, anh đều nghe thấy”, đổi chiếc khăn khác, nhẹ nhàng lau chân phải của anh, Diệp Anh lơ đãng nói, “Sâm tiểu thư cũng quá tàn nhẫn, nếu muốn từ hôn, cũng nên chờ đến khi sức khỏe anh hồi phục”.

“Anh có hận cô ấy không?”

Hơi nước ấm làm các ngón chân anh chuyển sang màu hồng nhạt, óng ánh như ngọc, thanh tú đáng yêu, tâm trí cô không khỏi bị phân tán, lập tức nhìn đi chỗ khác.

Việt Tuyên đứng đưng nằm xuống.

Sắc mặt không biểu cảm.

“Có điều, em rất cảm ơn cô ấy.”

Cuối cùng toàn thân anh cũng được lau sạch sẽ, Diệp Anh bê chậu nước và khăn bông vào nhà tắm, rửa sạch tay rồi trở lại bên giường anh.

“Nếu cô ấy không rời xa anh thì làm sao em có cơ hội chăm sóc anh.” Nét mặt dịu dàng, ân cần kéo chăn đắp lên vai anh, “Thực ra, lần trước cố tình hôn anh, lòng em vẫn có chút không yên”.

“Bây giờ thì không rồi.”

Cô cúi đầu chăm chú nhìn, ánh mắt dừng lại trên đôi môi nhợt nhạt của anh.

“Nếu cô ấy đã từ bỏ anh, vậy thì...”, trong đêm đầu tiên tường vi nở hoa, Diệp Anh cúi đầu, khẽ khàng hôn lên đôi môi mát lạnh nhợt nhạt của Việt Tuyên, “... bắt đầu từ bây giờ, anh là của em”.

4. Chương 4

Hoa viên nhà họ Tạ.

Bên bể bơi.

Có một lều bát giác màu trắng.

Trên đỉnh lều, dây tường vi bò tràn lan. Trong ánh mặt trời lấp lóa giữa thảm lá xanh ngắt, hoa tường vi trắng nở rộ rưng, từng cụm từng cụm đua nhau nở, thanh khiết tuyệt vời, trông xa như dòng thác hoa tuôn chảy.

Hoa nở xòe che lấp cả lá.

Trong lều mát rượi.

Diệp Anh ngồi trên ghế đá, tỷ mẩn gọt vỏ táo. Gió từng cơn mang theo hương tường vi thoảng tới, lúc này, cô cảm thấy thế giới vô cùng tĩnh mịch. Bỏ táo thành từng miếng nhỏ, dùng đĩa bạc xiên một miếng kề sát môi Việt Tuyên, ánh mắt dịu dàng nhìn anh nói:

“Ăn một chút nhé?”

Việt Tuyên ngồi lặng lẽ trên xe lăn.

Sức khỏe của anh hồi phục nhanh hơn so với dự đoán của tất cả mọi người, chỉ trong thời gian ngắn, chưa đầy một tháng, mặc dù từ dưới vùng ngực trở xuống vẫn bị tê liệt, nhưng cổ và hai tay anh đã có thể cử động, thậm chí thỉnh thoảng còn ngồi dậy được.

Hôm nay là lần đầu tiên anh ra khỏi phòng kể từ sau vụ tai nạn.

Đôi môi vẫn hơi nhợt nhạt.

Ánh mắt dời khỏi mặt hồ bơi, Việt Tuyên từ từ quay sang nhìn Diệp Anh. Cô ngoan ngoãn như một con mèo, ngồi áp bên anh, cô cười, hàng lông mày cong cong, ánh mắt long lanh, trên tay cầm miếng táo, như nhất định đợi anh ăn bằng được.

Anh hé môi.

Chậm rãi ăn, rồi lại ăn thêm vài miếng nữa.

“Anh thế này là tốt rồi.”

Diệp Anh cười như một con mèo mãn nguyện, nhào người về phía trước, hết sức nhẹ nhàng, áp má lên đầu gối phủ tấm chăn mỏng, mắt sáng ngời nhìn anh:

“Thấy anh khoẻ dần từng chút giống như một kỳ tích, em vui lắm, niềm vui như muốn tràn ra ngoài, chưa bao giờ em vui như vậy. Anh giống như một cây cổ thụ trăm năm, cho dù buồn bã, tiêu điều đến mấy, khi gió xuân tới, sức sống ẩn trong cành lá lại trở dậy kiên cường.”

Ánh mắt cô tươi cười.

Hướng vào anh.

Má mềm mại dịu nhẹ lên đầu gối anh.

“Có liên quan đến em không?” Ánh mắt dịu dàng, má vẫn áp lên đầu gối anh, bàn tay cô lén nắm mấy ngón tay lạnh lạnh của anh. “Em không thể hoang đường cho rằng, em chính là làn gió xuân ấy, rằng vì có em, nên anh mới bình phục nhanh như vậy.”

Mắt Việt Tuyên vẫn thờ ơ.

Lặng lẽ nhìn bể bơi trước mặt.

Dường như không nghe thấy cô đang nói.

“Anh...”

Trong hương thơm của tường vi trắng đang tràn ngập, Diệp Anh khẽ thở dài. Nhưng cô không thất vọng, bởi những ngón tay anh vẫn nằm trong bàn tay cô, ngón tay trắng xanh giá lạnh, nhưng được ánh mặt trời xuyên qua bức rèm lốm đốm nhảy nhót trên những ngón tay khiến nó trông như được khắc bằng ngọc lạnh.

Mân mê chúng.

Hàng mi cô hơi khép.

“Em rất hy vọng, anh có thể thích em.”

Cúi đầu, khẽ hôn lên những ngón tay lạnh giá của anh, hàng mi đen láy rung rung, cô nói khẽ: “Như vậy, có lẽ anh sẽ đồng ý giúp em, thực hiện mơ ước bấy lâu của em”.

Mặt nước bể bơi gợn sóng lấp lánh.

Trong lầu bát giác phủ đầy tường vi hoa trắng.

Việt Tuyên khẽ nhú mào.

Cơn mệt mỏi thấu trời đang nhấn chìm anh, lạnh lẽo như sóng nước dầm sâu giữa đêm khuya, anh rút tay khỏi bờ môi ấm áp ấy.

Lòng bàn tay trống rỗng.

Diệp Anh ngậy người giấy lát, mắt nhìn Việt Tuyên, một lúc lâu, khóe môi khẽ nhếch, hiện ra nụ cười cay đắng: “Anh xem, từ trước tới giờ chưa bao giờ em giấu giếm điều gì. Từ khi bắt đầu tiếp cận anh, em đã biết anh là ai, cũng ngay từ đầu, em đã nói với anh, mơ ước của em”.

“Em hy vọng có thể thành công.”

Cô cắn môi, chăm chú nhìn anh:

“Em hy vọng anh có thể cho em một cơ hội thành công, em muốn trở thành nhà thiết kế thời trang, em không muốn âm thầm đi lên từ vị trí thấp nhất, em muốn vừa bắt đầu đã có thể được ở một vị trí cao. Em muốn đi đường tắt, có thể anh cho rằng, em rất quá đáng, nhưng...”

Cô ngừng lại.

“... Nhưng em có tư cách làm như vậy.”

Khuôn mặt Việt Tuyên gầy gò, xanh xao.

Trong hương thơm của hoa tường vi trắng tỏa ngát bốn bề, anh lặng lẽ nhìn bể bơi trước mặt, nắng chiều còn gay gắt, mặt bể bơi gợn sóng vàng xôn xao.

“Diệp tiểu thư, ngày mai tôi sẽ thu xếp cho cô rời khỏi đây.”

Một lúc lâu, Việt Tuyên lãnh đạm nói, hơi thở của anh vẫn còn yếu, nhưng giọng nói kiên quyết.

“Thời gian cô chăm sóc tôi, Tạ Bình sẽ đưa cô khoản thù lao thỏa đáng. Còn chuyện cô có đủ tư cách trở thành nhà thiết kế thời trang hay không, mời cô gửi tác phẩm và lý lịch cá nhân đến tập đoàn.”

Khàn giọng ho một hồi.

Việt Tuyên mệt mỏi nhắm mắt.

“Diệp tiểu thư, làm ơn đưa tôi về phòng.”

“Anh giận rồi ư?”, Diệp Anh bỗng sợ hãi, không cười nữa, “Vì em đã nói như vậy, nên anh muốn đuổi em đi sao? Em hiểu rồi, anh cho là em lợi dụng anh, phải không? Anh cho rằng, từ khi anh bị thương, suốt ngày đêm em ở bên anh, chính là để lợi dụng anh, chính là để đưa ra yêu cầu vừa rồi với anh, phải không?”

Cảm giác nghẹt thở tăng dần trong lồng ngực.

Việt Tuyên nắm chặt tay vịn xe lăn.

“Đúng thế, khi mới tiếp cận anh, em thực sự có mục đích khác. Nhưng...”, ngực cô khẽ phập phồng, “...nhưng, bây giờ thì khác”.

“Anh đã cứu em.”

Tâm trí cô trở lại khoảnh khắc biển ánh sáng trắng đang bao trùm, chiếc xe va mạnh vào giải phân cách giữa đường, bóng tối loạng choạng trùm lên tất cả, chính anh đã cố che chắn cho cô, vòng hai tay ôm cô thật chặt. Khoảnh khắc như cơn ác mộng ấy, sát bên mũi cô là hơi thở lạnh giá của anh.

“Vì thế, em chỉ bị thương nhẹ, còn anh bị nặng như vậy.”

Diệp Anh cười đau khổ.

“Em thực sự không muốn nhắc tới điều đó. Chỉ sợ anh nghĩ, em muốn trả ơn, nên mới ở bên anh.”

Ngón tay nắm chặt xe lăn, Việt Tuyên chau mày, hít thở.

“Lý do ở lại bên cạnh anh có rất nhiều”, ánh mắt buồn bã, cô nói khẽ: “Chẳng lẽ anh không tin, em thật sự thích anh. Mặc dù em biết, người anh thích là Sâm tiểu thư, nhưng em vẫn thích anh. Em thích anh, muốn ở lại bên anh, suốt đời ở bên anh. Cũng vì thích anh, em không muốn mình đơn thuần chỉ như một người giúp việc bên cạnh anh”.

“Em hy vọng có một ngày, em có thể xuất sắc như Sâm tiểu thư, để anh tự hào vì em.”

“Em muốn đủ tư cách để mãi mãi ở bên anh”, giọng cô nhỏ dần, “Em muốn được tỏa sáng, muốn trở nên mạnh mẽ, có thể tỏa sáng đủ khiến anh thích em, đủ để mãi mãi bảo vệ anh, cho đến ngày cuối cùng anh thích em”.

Hoa tường vi trắng đẹp rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Trong lầu bát giác bên bể bơi.

Diệp Anh quỳ một chân trước mặt Việt Tuyên.

Nét mặt có phần day dứt, ánh mắt cô như nước đầm sâu đêm xuân, mênh mang và dịu dàng, nhìn anh nói: “Xin lỗi, em sai rồi. Nếu anh thích tình trạng như bây giờ, từ nay về sau em sẽ không nói lại những lời đó nữa”.

Việt Tuyên nhắm mắt không nói.

Trông anh có phần mệt mỏi, môi nhợt nhạt hơi mím. Cô nhẹ nhàng nhướn người, áp má vào lòng bàn tay lạnh ngắt của anh, nũng nịu dụi má lên đó như con mèo ngoan ngoan. Thấy anh không cự tuyệt, cô thâm thở phào, rồi lại âm thầm thở dài.

Bầu không khí trở nên tĩnh mịch.

Ánh nắng chiều chiếu sáng con đường trong hoa viên.

Mặt đường lát đá trứng ngỗng.

Những hòn đá hình trứng ngỗng trơn nhẵn các màu, trắng, xám, đen ghép lại, chỗ sâu chỗ nông. Bên đường một khóm tường vi dại hoa đỏ thắm, nở rộ giữa phiến lá xanh.

Vẫn để má trong tay Việt Tuyên.

Diệp Anh vô hình thần thờ.

Nhất định có người nào đó rất yêu hoa tường vi.

Trong biệt thự nhà họ Tạ, tường vi nở rộ khắp nơi. Tường vi đại đỏ thắm hoàn toàn không có nét đẹp đặc biệt, cánh hoa đơn không đủ điểm lệ, có vẻ yếu ớt so với hoa viên tuyết đẹp nhà họ Tạ, nó thậm chí còn có phần không tương xứng.

Chính vào lúc cô đang thần thờ lặng nhìn tường vi đại.

Phía cuối con đường trong hoa viên.

Một chiếc xe hơi dài màu đen tiến lại.

Tường vi đại không đủ đẹp, nhưng nở rộ đầy cành, kiên cường tràn trề sức sống, dung đưa tỏa hương trong gió chiều.

Ánh mặt trời chiếu lên chiếc xe hơi màu đen.

Phản chiếu bóng hoa tường vi đại hai bên đường.

Khuôn hình nhập nhòa như hình ảnh trong phim cổ trang, cô lặng lẽ nhìn, không đứng dậy, má vẫn áp vào lòng bàn tay Việt Tuyên. Chiếc xe dừng lại trước lầu bát giác phủ tường vi trắng, cánh cửa xe màu đen mở ra, ngược ánh mặt trời chói mắt, một chàng trai tuấn tú, rạng ngời đến lóa mắt, anh ta từ từ bước lại, trong phút chốc cơ hồ ánh sáng của thế giới đều bị lu mờ.

Nhìn bóng người đi ngược chiều ánh sáng.

Cô hơi nheo mắt.

Nhập nhòa như cảnh phim ngày xưa.

Rất lâu trước đây, vào đêm đầu tiên tường vi nở rộ, gai đâm vào ngón tay cô, cô dùng máu đỏ quệt lên cánh hoa. Cánh hoa đỏ thắm mang vẻ đẹp ma quái và khi ấy cô nhìn thấy chàng thiếu niên đó nằm dưới bụi tường vi.

Dường như anh ta được phù phép ra từ máu chảy ra nơi ngón tay cô.

“Tiểu Tuyên.”

Dưới đám dây tường vi đại hoa trắng, thân hình người ấy như tỏa sáng, nụ cười trên môi, dáng cao đứng thẳng, chậm chậm cúi xuống với cử chỉ xã giao, hơi gượng gạo ôm lấy Việt Tuyên ngồi trên xe lăn.

“Rất vui thấy em bình phục nhanh như vậy.”

Rời khỏi bàn tay Việt Tuyên.

Diệp Anh lễ phép cúi đầu, định lùi xa khỏi Nhị thiếu gia một chút, chợt phát hiện, Việt Tuyên đã nắm cánh tay cô, giữ lại.

Thoáng do dự.

Hơi nướn mi, cô thấy Việt Tuyên đang chăm chú nhìn người đàn ông ôm anh, người đàn ông ấy cũng đang nhìn Việt Tuyên vẻ dò xét, ánh mắt bắn khoắn.

Dường như nhận ra ánh mắt của cô.

Người đàn ông đó nhìn về phía cô.

Dưới nhà bát giác phủ tường vi trắng đang nở rộ, đầu tiên, thấy Việt Tuyên và cô nắm tay nhau, ánh mắt dừng lại ở đó mấy giây, rồi dần dần di chuyển lên trên, anh nhìn cô.

Làn da cô trắng tựa cánh tường vi.

Hàng mi đen nháy lần che đôi mắt.

Mái tóc dài sáng như tấm lụa đen, giấu đi trán và hai bên má, khuôn mặt cô cúi xuống, ở góc khuất ấy, nó giống như mặt đầm sâu đêm khuya, chỉ có thể trông thấy sóng gợn lăn tăn ánh bạc mà không thể thấy được vẻ đẹp của nước đầm trong xanh.

Thời gian như ngưng đọng.

Diệp Anh đứng bất động, cô có thể cảm nhận được cái nhìn chăm chú kéo dài của người đàn ông ấy, cô kiềm chế không ngẩng đầu. Nhưng sao thời gian dài như một thế kỷ, hay là do trong lồng ngực đang có gì đó cuộn trào, cũng có thể là do hương tường vi quá nồng nàn.

Cô ngược nhìn anh ta.

Đại thiếu gia nhà họ Tạ.

Việt Xán.

Người chèo lái tập đoàn Tạ thị như lời đồn đại của thiên hạ.

Sáng chói như dòng thác hoa tường vi trắng, Việt Xán thân hình cao lớn, đứng thẳng trước mặt cô, cơ hồ tỏa ra một cảm giác đè nén mạnh mẽ, sự hiện diện của anh ta khiến bất kỳ ai cũng phải chú ý.

Làn da nâu.

Một khuôn mặt đầy nam tính, như được đúc bằng thép, nhưng lại mềm mại như có ngọn lửa tiềm ẩn đang tỏa sáng bên trong, một vẻ đẹp rạng ngời, nhưng cũng có sức sát thương ghê gớm. Cơ hồ anh ta có thể dễ dàng hủy diệt đối phương, cũng có thể dễ dàng khiến đối phương bùng cháy.

Đó là một sự tồn tại nguy hiểm.

Nguy hiểm và xa lạ.

Rất lâu, rất lâu trước đây, đã từng có một chàng thiếu niên hung hãn và hoang dại, ngông cuồng nắm tay cô, chạy như điên trên phố trong đêm. Đêm đó trời mưa, cô được anh ôm vào lòng, nhưng lòng lại thầm lo hoa tường vi liệu có bị nước mưa xối dập nát hay không.

“Đi theo anh!”

Chàng thiếu niên ánh mắt mãnh liệt nhìn cô.

“Anh đã lo xong mọi việc, em chỉ cần đi theo anh!”

Trong đêm mưa đen thẳm, chàng thiếu niên ấy cuồng loạn hôn vào tóc, hôn lên hai má cô.

Còn người đàn ông trước mặt.

Là người xa lạ.

Diệp Anh cup mắt.

“Anh, anh đã về.”

Giọng Việt Tuyên rất nhẹ, ánh mắt cũng phẳng lặng hầu như không biểu cảm, nhưng khóe môi hé cười như đoá tường vi trắng ưu nhã sau lưng anh.

Ánh mắt Việt Xán cũng rời khỏi Diệp Anh.

Anh ta cười nhạt nói với Việt Tuyên vài câu.

Lúc đó, trong xe có một người ngập ngừng bước ra.

Là Sâm Minh Mỹ.

Hôm nay Sâm Minh Mỹ trang điểm vô cùng trang nhã, mặc một chiếc váy dài màu be xếp nếp như kiểu nữ thần Hy Lạp, làn da mềm mịn đến say lòng.

Nhìn thấy Việt Tuyên trong nhà bát giác, Sâm Minh Mỹ hơi bối rối, Việt Xán mỉm cười ngoái đầu, chìa tay về phía cô.

“Nghe nói, em và Minh Mỹ đã huỷ hôn.”

Nắm tay Sâm Minh Mỹ, Việt Xán và cô ta đứng bên nhau như cặp văn nhân trong bức tranh cổ xưa, ánh mắt anh ta nhìn xoáy vào cậu em trai ngồi trên xe lăn, giọng nói có vẻ áy náy:

“Tiểu Tuyên, xin lỗi.”

Việt Tuyên cười nhạt.

Nhẹ giọng nói:

“Anh à, sau này Minh Mỹ nhờ anh chăm sóc.”

Sắc mặt Sâm Minh Mỹ đỏ ửng.

Việt Xán ôm vai, hôn nhẹ vào má cô, mỉm cười nói: “Em yên tâm, anh sẽ làm cô ấy được hạnh phúc”.

Việt Tuyên gật đầu.

Anh buông tay Diệp Anh, khẽ nói:

“Tôi mệt rồi, về thôi.”

Diệp Anh trả lời một tiếng, cô đứng dậy, cơ hồ như hoàn toàn không quan tâm đến bất kì điều gì khác.

Đại thiếu gia đã chính thức tiếp quản dự án Brila và sẽ mời Sâm tiểu thư đảm nhiệm chức vụ Giám đốc thiết kế khu vực châu Á. Ngày mai sẽ tuyên bố trong hội đồng quản trị”, đứng bên giường Việt Tuyên, Tạ Phổ cúi đầu đọc báo cáo thu thập, “Chuyện này do đích thân Lão thái gia quyết định, mấy ngày trước, Sâm tiểu thư vừa từ Thụy Sĩ bay về. Tạ phu nhân rất tức giận, gọi điện ra nước ngoài nói chuyện với Lão thái gia hơn nửa tiếng đồng hồ...”.

Việt Tuyên dựa người trên chồng gối cao.

Mặt nhợt nhạt hơn sắc hoa trắng trong vườn, anh lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ như đang suy nghĩ điều gì, lại hình như chỉ là trạng thái mệt mỏi.

Diệp Anh xoa bóp hai chân cho anh.

Các cơ hai chi dưới của anh hơi cứng và thỉnh thoảng giật nhẹ, đó là biểu hiện cơ thể anh mệt mỏi. Cô nhìn anh, rồi lại cúi đầu, phủ chiếc khăn ấm lên chân anh.

“Ngoài ra, chiều nay Tạ phu nhân đã nhận được báo cáo điều tra liên quan đến tai nạn xe hơi của thiếu gia”, rút một tập giấy trong kẹp tài liệu trên tay ra, Tạ Phổ nhướn mày, “Đây là bản phôi tờ báo cáo điều tra tôi lấy được, nội dung chủ yếu ám chỉ, Đại thiếu gia nhất định có liên quan đến vụ tai nạn”.

Mặt Tạ Bình đanh lạnh.

Giật tập tài liệu trong tay Tạ Phổ, Tạ Bình lật xem từng trang, càng xem sắc mặt càng tối sầm, tay nổi gân xanh.

“Nhị thiếu gia!”

Tạ Bình giận dữ không thể kìm nén.

“Không thể là anh ấy.”

Nhìn hoa tường vi màu hồng phấn bên ngoài cửa sổ rộng sát đất, ánh mắt Việt Tuyên băng lạnh, trống rỗng, khẽ lắc đầu, giọng rất nhẹ:

“Không thể là anh ấy.”

“Nhị thiếu gia!”, Tạ Bình cố gắng trấn áp cơn giận, trầm giọng nói, “Tôi biết thiếu gia luôn ghi nhớ Đại thiếu gia là anh trai của thiếu gia, cho nên thiếu gia luôn nhường bộ mọi chuyện. Nhưng, cánh tay Đại thiếu gia ngày càng vươn dài, khẩu khí ngày càng lớn, tham vọng của anh ta không phải thiếu gia cứ tiếp tục nhường nhịn, bao dung là có thể thỏa mãn. Lần thiếu gia đi Pháp này, đã là có ý cầu hòa với anh ta, nhưng

anh ta vẫn tiếp tục dồn ép, còn muốn lấy cả tính mạng của thiếu gia. Quản gia ở Paris và lái xe đã gây ra vụ tai nạn, đều là do Đại thiếu gia bí mật điều đến từ hai năm trước, chuyện này thiếu gia cũng biết rõ!”

“A Bình.”

Khẽ ho, ngực Việt Tuyên hơi phập phồng, cơn đau cũng từ chân lan lên, anh gắng giơ tay, ngăn không cho Tạ Bình nói tiếp.

Tạ phổ và Tạ Bình đưa mắt nhìn nhau.

Tạ Bình im lặng.

Tạ Phổ mỉm cười, nụ cười thoang thoảng, mềm mại như làn gió xuân, anh nói:

“Tạ phu nhân đã phái người đem báo cáo điều tra đến chỗ Lão thái gia bên Thụy Sỹ, nếu Đại thiếu gia bị nghi oan, tin rằng Lão thái gia sẽ tiếp tục điều tra, giải oan cho Đại thiếu gia.”

“Ra ngoài đi.”

Tựa trên gối trắng như tuyết, Việt Tuyên vừa ho, vừa mệt mỏi nói.

Sắc mặt dừng dừng không có bất kỳ biểu hiện nào, nhưng dưới lớp chăn mỏng, mồ hôi lạnh từ lúc nào đã toát ra đầy người anh. Hai tay nắm chặt ga giường, kiềm chế những cơn đau, cơn co giật như những cơn lốc đang ủa tới.

Tạ Phổ và Tạ Bình lui ra ngoài.

Ngay sau khi cửa phòng đóng lại.

Việt Tuyên không thể chịu đựng thêm nữa, anh đau đến nỗi hai mắt mờ dại, cơn đau dữ dội lan khắp toàn thân, dội lên từng đợt thấm vào xương tủy. Mặc dù Diệp Anh đã nhiều lần chứng kiến anh đau như vậy, nhưng lúc này vẫn thấy hoảng sợ, cô vội đứng lên, định ấn chuông gọi khẩn cấp, nhưng bàn tay lạnh giá và ẩm ướt giữ cô lại.

Lòng bàn tay ấy đầy mồ hôi lạnh.

Lạnh như nước hồ đóng băng trong đêm đại hàn.

“Một lát... sẽ qua thôi...”

Khuôn mặt trắng bệch, Việt Tuyên nắm tay cô, cố nói. Người anh run từng trận, mồ hôi thấm ướt gối và ga giường, hơi thở càng ngày càng gấp, dần trở thành những tiếng rít đáng sợ.

Bàn tay lạnh giá vẫn nắm chặt tay cô.

Đắn đo một lúc, Diệp Anh ngồi trở lại bên giường.

Cô dùng khăn bông lau mồ hôi cho anh, cố gắng để anh thoải mái, dễ chịu hơn. Đúng, cơn đau như vậy không có cách nào loại bỏ, chỉ có thể đợi cho nó hết cơn hoành hành sẽ tự tiêu tan.

Cuối cùng cơn đau cũng bắt đầu dịu dần.

Cô nâng anh dậy, ngồi dựa lên chồng gối cao, để hơi thở dồn trong ngực dễ thoát ra hơn. Lạnh toát, mồ hôi lạnh vẫn đọng trên cơ thể đau đớn của anh, hơi thở cũng lạnh tựa nước giếng khơi, cô ôm rồi vỗ nhẹ nhẹ lên lưng anh, tiếng thở rít cũng giảm dần.

Tường vi màu hồng phấn vẫn âm thầm nở rộ bên ngoài cửa sổ.

Việt Tuyên mệt mỏi thiếp đi.

Trải qua cơn đau đớn giày vò, môi anh càng tái nhợt, khô nẻ, hai má ửng hồng, đậm hơn một chút so với sắc tường vi hồng phấn.

Diệp Anh lặng lẽ nhìn anh.

Rất lâu.

Cô bất giác cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi anh. Mặc cho khô nứt, tái nhợt, nhưng môi anh vẫn mềm mại và mát như nước giếng đêm xuân. Lúc anh bị cơn đau giày vò, cô đã ước ao có thể thay anh chịu đựng cơn đau ấy.

Bởi vì anh đã che chắn cho cô trong vụ tai nạn?

Những đau đớn này lẽ ra cô phải gánh chịu.

Trái tim thất lại.

Đến bên cửa sổ, nhìn những đóa tường vi màu hồng phấn tinh khiết, ngọt ngào ngoài cửa sổ, xinh đẹp như một thiếu nữ tuổi trăng tròn, ánh mắt cô bỗng dần trở nên sắc lạnh. Sờ tay lên trán, chỗ có vết sẹo dài hơi lồi, đêm đen sâu thẳm, tường vi đêm đầu tiên nở hoa, sắc đỏ ngập tràn như máu, ngón tay khẽ chạm lên vết thương ấy, trái tim cô đã hoàn toàn giá lạnh.

Mấy ngày tiếp theo, Diệp Anh càng chú ý, cẩn trọng trong mỗi lời nói, bước đi.

Đại thiếu gia chỉ thoáng xuất hiện, Diệp Anh không gặp lại anh ta hay Sâm Minh Mỹ lần nào nữa. Thời gian Tạ Hoa Lăng đến thăm Việt Tuyên cũng ngày càng ít đi, mỗi lần xuất hiện, mặt bà luôn nặng nề u ám như chứa chất nỗi lo âu không thể kiềm chế.

Dường như có chuyện gì đó đang xảy ra.

Nhưng Diệp Anh hoàn toàn không được biết.

Thấy sức khỏe Việt Tuyên đang dần hồi phục, Tạ Phổ không lược thuật tin tức như trước nữa, mà trực tiếp đưa những nội dung liên quan cho Việt Tuyên đọc. Tường vi màu hồng phấn ngoài cửa sổ vẫn đang nở rộ, bất luận đọc tài liệu như thế nào, nét mặt Việt Tuyên vẫn không có biểu hiện gì, cũng không lộ ra bất kỳ manh mối nào.

Chập tối hôm ấy.

Sau khi Tạ Phổ đi ra, Việt Tuyên nói với Diệp Anh...

Anh chuẩn bị cùng ăn tối với người nhà.

Phòng ăn màu trắng.

Rèm cửa màu tím lông lẫy theo kiểu cung điện, đèn treo pha lê hình ngọn nến, bàn ăn dài, trong những chiếc bình gốm cắm đầy hoa hồng trắng đẹp lung linh, rực rỡ, những chiếc ly để dài trong suốt tựa pha lê, dao đĩa bằng bạc, bát đĩa sứ trắng muốt với những đường viền màu cổm cô ban.

Khi Diệp Anh đẩy xe lăn đưa Việt Tuyên vào.

Bên bàn ăn, bà chủ Tạ Hoa Lăng, Đại thiếu gia Việt Xán và Sâm Minh Mỹ hình như đã ngồi đợi được một lúc, thấy Việt Tuyên tới, Việt Xán đứng dậy đón.

“Để tôi.”

Trên người tỏa ra một mùi hương đậm, giống như mùi thuốc lá xen lẫn mùi hoa, Việt Xán đón chiếc xe của Việt Tuyên từ tay Diệp Anh, Diệp Anh cúi đầu, nhẹ nhàng lui ra đứng cùng những người giúp việc trong phòng ăn. Vừa hỏi thăm sức khỏe Việt Tuyên, Việt Xán vừa đưa anh đến bên bàn ăn.

“Diệp tiểu thư.”

Quay đầu lại, thấy Diệp Anh đứng lẫn với những gia nhân, Việt Xán cau mày, đi đến kéo chiếc ghế bên cạnh Việt Tuyên, mỉm cười:

“Diệp tiểu thư khách khí rồi, mời cô ngồi xuống đây.”

Diệp Anh liếc nhìn Việt Tuyên.

Rồi mới nhẹ nhàng đi đến.

Việt Xán vẫn đứng đợi, lịch thiệp kéo ghế cho cô, đến khi cô đã yên vị, mới trở về chỗ của mình.

“Tiểu Tuyên có thể hồi phục nhanh như vậy, công lao của Diệp tiểu thư quả thật rất lớn”, nâng ly rượu pha lê, Việt Xán hướng về phía Diệp Anh, “Ly rượu này, xin uống vì cô”.

Nhắm một chút rượu vang choáng đở như màu hồng ngọc.

Việt Xán mỉm cười chăm chú nhìn cô, ánh mắt nồng nàn như thắm hương rượu bồ đào.

“Hừm!”

Tạ Hoa Lăng đằng hắng một tiếng, liếc nhìn Việt Xán và Sâm Minh Mỹ, giọng mỉa mai:

“Đại thiếu gia, Minh Mỹ vẫn ngồi bên anh, anh lại ngang nhiên sẵn đón A Anh như vậy, không sợ làm tổn thương Minh Mỹ sao?”

“Ha ha ha ha.”

Tay trái vòng nhẹ qua lưng ghế của Sâm Minh Mỹ, Việt Xán cười to, nét mặt vừa thách thức vừa có phần ác ý, liếc nhìn Tạ Hoa Lăng nói: “Phu nhân, chẳng lẽ phu nhân lại lo sợ, tất cả những người ở bên Tiểu Tuyên, đều sẽ thích con sao?”.

“Đúng là trơ trên, trơ trên đến mức khiến người ta sồn da gà!”, Tạ Hoa Lăng ném mạnh chiếc khăn ăn xuống bàn, “Con hoang vẫn là đồ con hoang, người giống hệt con mẹ đẻ tiện của người, không bữa bãi phóng túng thì không yên!”.

“Đúng, mẹ tôi không giống bà.”

Việt Xán tiếp tục cười.

Mắt vẫn tia đỏ.

“Chỉ tiếc là, mẹ tôi không còn sống nữa, cha cũng đã qua đời. Chỉ có bà, bà vẫn sống đàng hoàng thoải mái như vậy.”

“Anh.”

Trên xe lăn, Việt Tuyên lặng lẽ lên tiếng.

Việt Xán nhìn Việt Tuyên, nụ cười dần tắt, hướng về anh giọng cao ly rượu. Sắc mặt Tạ Hoa Lăng từ đỏ bừng chuyển sang tái nhợt, rồi lại đỏ bừng, miến cưỡng ăn vài miếng, rồi đột nhiên đứng dậy, rời khỏi bàn tiệc.

Không khí trong phòng bỗng trở nên yên tĩnh khác thường.

Diệp Anh để ý thấy Việt Tuyên chỉ uống mấy ngụm canh, ăn vài miếng sa lát, không ăn nhiều như mọi khi.

“Diệp tiểu thư.”

Một lúc sau, Sâm Minh Mỹ đặt dao đĩa xuống, nhìn về phía Diệp Anh.

Để chén súp đầy trước mặt Việt Tuyên, Diệp Anh nhìn cô trả lời: “Sâm tiểu thư, cứ gọi tôi là A Anh là được rồi”.

“A Anh”, như nhớ ra cái tên ấy, Sâm Minh Mỹ khẽ mỉm cười, “A Anh à, tôi muốn xin lỗi cô. Lần trước những lời tôi nói với cô, mong cô đừng để bụng. Lúc đó, tôi sợ cô có mục đích nào đó, định lợi dụng thời cơ tiếp cận Tuyên, vì thế mới cố ý nói như vậy, để thăm dò cô”.

Diệp Anh hơi bối rối.

“Bây giờ, Tuyên mỗi ngày một khỏe hơn, tôi cũng như Xán, thâm tâm rất cảm ơn cô”, ngược nhìn Việt Xán mỉm cười, Sâm Minh Mỹ tiếp tục nói về chân thành, “Mong cô luôn ở bên Tuyên, giúp Tuyên hoàn toàn hồi phục sớm nhất có thể”.

“Vâng, Sâm tiểu thư, tôi sẽ...”

“Minh Mỹ!”

Tiếng Việt Tuyên cắt ngang đối thoại của hai người, Sâm Minh Mỹ ngạc nhiên ngoái lại, thấy anh đang chăm chú nhìn mình.

Cô ngăn người.

Trong lòng như có tiếng vọng nào đó, Sâm Minh Mỹ thoáng thất thần, lại mỉm cười lễ độ: “Sao? Tuyên, anh nói đi”.

“Tại sao?”

Sau bữa tối, đưa Việt Tuyên về phòng, Diệp Anh không tìm được, quỳ một chân trước xe, ngẩng mặt nhìn anh, vẻ lo âu:

“Chẳng phải anh không thích hay sao? Những lời em nói hôm đó, khiến anh không hài lòng, thậm chí anh còn muốn đuổi em đi. Em đã biết sai rồi, không dám có ý nghĩ như vậy nữa. Chỉ cần có thể ở bên anh, giúp anh sớm bình phục là em đã mãn nguyện rồi. Tại sao, đột nhiên anh lại đề nghị Sâm tiểu thư cho em đi theo làm thiết kế thời trang?”

Việt Tuyên vẫn im lặng.

Ánh mắt anh lặng lẽ dừng lại trên mặt cô mấy giây, sau đó lại hướng ra ngoài cửa sổ, trong màn đêm, từng thăm, từng thăm tường vì hồng phấn đang nở rộ.

“Chúng còn có thể nở bao lâu nữa?”

Tiếng nói êm nhẹ thoáng như ánh trăng trên những cánh tường vi, Việt Tuyên hỏi cô.

Diệp Anh nhìn theo ánh mắt anh.

Trong biển hoa tường vi rực màu hồng phấn, có vài bông đã úa, một vài nụ hoa đang hé, cô ngập ngừng giây lát, trả lời:

“Kỳ hoa nở có lẽ vẫn còn khoảng hai tuần nữa.”

“Cô đi đi.”

Hoa tường vi hồng phấn thấm đẫm ánh trăng, tuyệt đẹp, ngọt ngào như mộng ảo, như dĩ thường, cánh hoa phơn phớt ngấm sương đêm, kiều diễm đến say lòng, Việt Tuyên chớp mắt, vẻ mặt dừng đứng:

“Từ đầu đến giờ, đây là điều cô mong muốn nhất. Tôi chỉ hy vọng, cô có thể biết thế nào là đủ mà dừng lại.”

Diệp Anh thoáng hoảng sợ.

Ánh mắt tối đen, trong đầu chợt lóe lên câu anh từng nói, “Hình như trước đây tôi đã gặp cô”. Lẽ nào, anh thật sự đã từng gặp cô? Không, không thể nào. Cho dù đã từng gặp ở đâu đó, nhưng rất cuộc nhiều năm như vậy, cũng chưa hẳn anh sẽ nhận ra cô.

“Vây...”

Cô cắn môi, ngẩng đầu, lo lắng hỏi:

“Anh định đuổi em đi sao?”

Việt Tuyên âm thầm nhìn cô.

“Đúng, em là người có trái tim sắt đá, em muốn thành công, muốn dùng sự thành công ấy để tỏa sáng, để có thể đường hoàng đứng bên anh”, cô vươn thẳng người, hướng gần đến môi anh, “... nhưng tất cả những điều đó so với anh, đều không quan trọng. Nếu em làm sai điều gì, em mong anh hãy cho em biết, mà đừng đuổi em đi...”.

Trán Việt Tuyên càng nhăn.

Anh nghiêng đầu né tránh môi cô đang áp lại gần.

Cô đã nhắm mắt.

Dang hai tay, vòng qua đầu anh. Do xương sống cổ anh bị thương, cô không dám dùng sức, nhưng vòng tay cô xiết dần, khiến anh không cách nào lẩn tránh. Cô như người, hôn lên môi anh, như dòng suối mát

trong lành, vừa đặt môi lên đôi môi ấy, cảm giác xao động bất an bỗng xâm chiếm lòng cô, cô đã bị khuấy phục bởi dòng suối tinh mát ấy.

“Em thích anh.”

Cô hôn anh, đầu óc dần trở nên trống rỗng, đôi môi ấy mát lạnh tựa nước suối nguồn, khiến cô như lạc vào cõi mê, hôn dần dập, liên tiếp. Hơi thở gấp gáp, trái tim đang thôi thúc mỗi lúc càng gấp, cô muốn hôn cho đôi môi ấy nóng lên, và như chỉ cần làm chúng nóng lên thì nơi tận cùng trái tim như một hố sâu đen thẳm của anh, sẽ không còn trống rỗng, khó chịu như vậy nữa.

“Việt Tuyên, cho dù em đã làm sai điều gì, anh cũng đừng đuổi em đi...”

Môi vẫn đặt trên môi anh, đôi mắt đen lóng lánh, cô vừa cố tiếp tục hôn anh vừa run run thì thầm khẩn cầu.

Hướng về thẳm tường vi hồng phấn điểm lệ trong đêm.

Tiếng thở dài của Việt Tuyên cũng bị môi cô chặn lại, anh từ từ nhắm mắt, để mặc cho cô hôn, môi cô mỗi lúc càng tham lam, càng nóng bỏng. Và cũng từ lúc nào, bàn tay anh đã luồn vào mái tóc dài đen như dòng thác của cô, nhẹ nhàng ve vuốt.

* *

*

Đêm.

Càng lúc càng khuya.

Việt Tuyên đã dần chìm sâu vào giấc ngủ.

Bên giường, nhìn về mặt nhợt nhạt tĩnh lặng đang say ngủ của anh, lòng Diệp Anh xao động bao cảm xúc. Dường như anh luôn nhìn thấu tâm can cô cũng như đang âm thầm bảo vệ cô, nhưng cô lại không thể tìm ra lý do khiến anh làm như vậy.

Ngón tay vô thức mân mê trên trán.

Vết sẹo dài hơi lồi bồng khiến trái tim cô chìm xuống.

Y tá trực ca đêm đã đến, Diệp Anh rời khỏi phòng. Cô lục ngăn kéo tủ trong phòng khách, tìm chiếc giá vẽ sơn màu lá cây của mình. Lâu lắm rồi không động đến nó, thoỉ nhẹ lớp bụi bám trên, bông tường vi khắc trên góc giá, lóng lánh màu ngân bạc vẫn như phẳng phất mùi nước hoa Paris.

Mấy tháng liền không động đến giá, bút.

Cô do dự giây lát, đặt giá vẽ xuống, chỉ cầm theo bút và tập giấy, đóng cửa phòng, đi về phía hoa viên.

Đêm khuya.

Hoa viên nhà họ Tạ.

Như phủ màn sương mỏng.

Cô đi trên con đường trải đá cuội, hai bên là tường vi đại đang tung bừng nở hoa. Mùi hương nồng nàn kỳ lạ, từng bông hoa đang nhảy múa, vừa kiêu ngạo vừa hoang dã tựa nhe nanh múa vuốt trong đêm đen u tối, cánh hoa đỏ như màu máu, cơ hồ giống cảnh tượng nhiều năm trước, cậu thiếu niên ấy điên cuồng, hung dữ cắn vào vai cô, làm rỉ ra những giọt máu tươi như cánh hoa tường vi.

Không có bất kỳ dấu hiệu báo trước...

Một luồng khí nguy hiểm táp đến, khiến gáy cô nóng bừng, thoáng run, còn chưa kịp quay đầu, cả người cô đã bị ôm chặt cứng bởi một vòng tay ấm áp!

Hơi thở nóng ran phả vào cổ!

Tay áo sơ mi xắn cao, lỏng lẻo, cánh tay ấy là của một người đàn ông, hai tay người ấy quấn chặt, xiết cứng eo cô, với một sức mạnh khủng khiếp, như muốn nghiền đứt vòng eo mảnh mai đó!

Hương tường vi nồng nàn.

Pha lẫn mùi đất hăng hăng.

Và mùi khói thuốc nồng nặc.

Người ấy xiết chặt đến nỗi cô không thể thở, tiếng nói sát bên tai, hơi trầm nhưng quyết liệt: “Lẽ nào em thật sự cho rằng, anh có thể không nhận ra em sao?”.

Trong giọng nói ấy có sức mạnh của giông bão, hơi thở nóng hầm hập, kề sát tai cô, khiến cô không sao xua được cảm giác nôn nao trong lòng. Thoảng chốc, thời gian như quay trở lại đêm mưa ngày ấy, trong màn mưa lạnh buốt, nhưng hơi thở và da thịt họ đều nóng ran như lửa đốt.

Nhè nhẹ thở một hơi.

Gió đêm thấm đẫm hương tường vi, cô dựa người vào cánh tay anh, không hề chống cự, để mặc cho hơi thở nóng ấm và nguy hiểm ấy bao lấy toàn thân.

“Nhận ra rồi thì sao?”

Quay mặt lại nhìn anh ta, hàng mi dài như chiếc bàn chải lông vũ, con ngươi đen thẳm, cô nói khẽ:

“Vả lại, bằng ấy năm rồi, anh vẫn có thể nhận ra em, Việt Xán thiếu gia, em rất cảm động.”

Vòng tay càng xiết chặt!

Diệp Anh đau tái mặt.

“Tại sao em có thể ở đây?” Giọng nói trầm trầm, u uẩn, vòng tay nóng ấm, Việt Xán nhìn cô đăm đăm, tay vẫn ôm riết cô, “Tại sao tên em lại là ‘Diệp Anh’? Có phải em đến đây là để tìm anh? Nhưng tại sao lại ở bên Việt Tuyên?”. Anh tưởng rằng anh đã quên được cô, chuyện ngày xưa chỉ là thoáng qua tựa phù vân của một thời thơ trẻ và anh cũng không còn là cậu thiếu niên hồn hển ghì chặt cô bên khóm tường vi ngày nào nữa.

Quãng thời gian sáu năm, trái tim anh đã trở nên rắn lạnh.

Hơn nữa, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cô qua ảnh chụp điện thoại, cho dù vẻ ngoài của cô đã có chút đổi thay, nhưng anh vẫn nhận ra.

Cô ấy đã trở lại.

Nỗi đau rộp đất kín trời, mối hận chất chứa, ngút ngàn, anh đã khiến cô rơi vào vực thẳm, từ đó chính anh cũng neo lại ở nơi đen tối nhất của vực thẳm ấy.

“Em đến là để tìm anh.”

Cơ thể mềm mại dựa vào ngực Việt Xán, gương mặt xinh đẹp, đau đáu nhìn anh:

“Dù đã nhiều năm trôi qua, nhưng mỗi giờ, mỗi phút em đều nhớ anh. Chỉ có điều, bây giờ anh như áng mây xa vời tận tầng không, đâu phải người bình thường để em có thể tùy ý nương dựa, em đành tiếp cận Nhị thiếu gia trước, để chờ cơ hội đến bên anh.”

Việt Xán chăm chú nhìn cô.

Ánh mắt bất chợt thất thần, nhưng chỉ thoáng qua, anh cười khẽ mấy tiếng, ánh mắt lại trở nên sắc lạnh. Anh từ từ áp lại gần như mang theo mối họa nguy hiểm, hôn lên má cô. Sống lưng cô đột nhiên cứng đờ, vẫn đứng im, vẫn đau đáu nhìn anh với ánh mắt da diết, như chan chứa tình cảm êm êm.

“Bây giờ anh đang hoài nghi, phải chăng anh đã nhận nhầm người”, in môi lên má cô rất lâu, Việt Xán gần như thì thầm, “Nhiệt tình như vậy, nhưng lại đang nói dối, vậy làm sao có thể biết anh là bông tường vi bé nhỏ nhưng đầy gai?”.

Gió đêm se lạnh.

Cô khẽ cười, không né tránh, cũng không nói lại, cơ hồ bất luận anh làm gì, cô cũng nghe theo. Ôm tấm thân mát rượi, mềm mại của cô, bờ vai tuyệt đẹp đang hiện lên trước mặt Việt Xán, trên làn da trắng sữa, vết cắn cũ của một người khác vẫn mờ mờ in dấu. Anh nhìn vết cắn đó, trong mắt như có ngọn lửa bùng cháy.

Đẩy mạnh cô ra!

Việt Xán bước đến trước bụi tường vi dại, ngón tay khẽ vuốt những cánh hoa đỏ thắm, trong giọng nói chứa đựng sự tàn nhẫn, cố gắng kiềm chế:

“Em định làm gì, anh biết rất rõ.”

Diệp Anh khẽ mỉm cười:

“Đúng, không giấu được anh.”

“Nếu anh không ở đây, em muốn làm gì anh đều không can thiệp, thậm chí anh có thể sẽ giúp em”, ngón tay gạt nhẹ giọt sương đọng trên cánh tường vi, giọt nước lấp lánh ướt ngón tay anh, “... nhưng Tạ thị, không phải là bàn đạp của em”.

“Nhà họ Tạ đã mắc nợ em, không phải sao?”, nét mặt cô dừng dừng.

Im lặng một lát, Việt Xán nói:

“Sâm Minh Mỹ sẽ là vị hôn thê của anh.”

Diệp Anh cười:

“Xin chúc mừng.”

“Vì thế, anh không muốn thấy em chà đạp cô ấy”, vân vê đầu ngón tay ướt hơi sương, Việt Xán nói, nét mặt không biểu cảm.

Cô lại cười:

“Sâm tiểu thư không phải là kẻ thù của em, tại sao em phải chà đạp cô ấy?”

Việt Xán nhún mày.

“Mà anh cũng không phải là kẻ thù của em”, trong màn đêm, mùi hương hoa tường vi ngào ngạt, cô bước đến, cầm tay anh, đặt lên trên trán mình, “Mặc dù anh đã thất hứa với em, Xán...”.

Đầu ngón tay anh vẫn còn lưu mùi hương tường vi.

Những ngón tay mát lạnh.

Cô cảm những ngón tay ấy đặt lên vết sẹo dài dưới chân tóc nơi góc trán. Ngẩng đầu, đôi mắt đen thẳm ngược nhìn anh:

“Hồi đó, em vẫn một mực đợi anh, nhưng anh không bao giờ đến, hoa tường vi ngoài cửa sổ đã nở hết, anh vẫn không đến. Anh nhìn xem, vết sẹo dài như vậy. Đêm hôm ấy, em đã bị ông ta đẩy ngã vào cạnh bàn, chảy rất nhiều, rất nhiều máu, máu tươi tràn xuống khiến em không thể nào mở mắt, đến tận lúc đó, em vẫn mong anh đến.”

Vết sẹo ấy hơi lõm và rất dài.

Hai đồng tử trong mắt Việt Xán tối sẫm, ngón tay khẽ run, cô vẫn giữ chặt anh, không để anh nhích ra, dù chỉ một chút!

“Em đã hận anh, Xán à.”

Lòng nặng trĩu, cô nói như than thở:

“Hai năm đầu ở trong đó, em hận anh, hận anh vô cùng”, đôi mắt đen tĩnh lặng như giếng sâu, cô nhìn thẳng vào mắt anh, “... nhưng, Xán, em không muốn trở thành kẻ thù của anh, em cũng không muốn anh trở thành kẻ thù của em. Em cần Tạ gia, em cần ai đó giúp đỡ”.

“Giúp em vào tập đoàn Tạ thị?”

“Đúng.”

“Nếu em trực tiếp đến tìm anh, anh không thể không giúp em.” Trong đầu bỗng hiện ra cảnh tượng cô dựa vào người Việt Tuyên, Việt Xán chớp mắt, giật mạnh tay khỏi tay cô, “Bây giờ em đã chọn Nhị thiếu gia, không phải sao?”

“Đó là bởi vì, bên cạnh anh đã có Sâm tiểu thư”, cô thở dài, “Em nghĩ, đã có Sâm tiểu thư, anh sẽ không còn nhớ em là ai. Vì thế, em không dám tin anh lần nữa”.

“Ha ha ha ha!”

Việt Xán bật cười to, cười điên dại như hoàn toàn không bận tâm có thể có người đi qua hoa viên lúc đó, cười như cậu thiếu niên nông cuồng, bất kham sáu năm về trước. Anh cười trong mấy phút rồi ánh mắt rời khỏi mặt cô, nói về giễu cợt:

“Được, anh có thể giả bộ không nhận ra em, cũng không ngăn đường em. Nhưng em phải cho anh biết, rốt cuộc em và Tuyên có quan hệ gì.”

“Sao?”

“Em thích Tuyên? Hay chỉ lợi dụng cậu ta?”, Việt Xán hỏi thẳng.

“Còn anh?”, cô cười nhạt, “Anh thích Sâm tiểu thư chứ?”.

Việt Xán cau mày.

“Tình cảm của anh đối với Sâm tiểu thư thế nào...”, Diệp Anh nhìn anh, “... thì tình cảm của em đối với Nhị thiếu gia cũng như thế”.

Ánh mắt cô...

Cơ hồ như đều do anh quyết định.

Việt Xán chăm chú nhìn cô hồi lâu, đồng tử in hình đôi mắt đen láy, phẳng lặng như mặt hồ của cô. Ánh mắt anh càng lúc càng tối sẫm, cuối cùng anh đột ngột quay người bỏ đi, thậm chí không nói lời tạm biệt. Diệp Anh nhìn theo bóng anh mỗi lúc một xa, khi bóng đó hoàn toàn biến mất, cô mới khẽ thở phào.

Rõ ràng anh ta vẫn nhận ra cô.

Xán...

Cậu thiếu niên cuồng nhiệt như con ngựa hoang bất kham của ngày xưa, bây giờ lại trở thành mối nguy hiểm ngăn đường cô rồi sao? Ngồi trên chiếc ghế dài cạnh con đường trong hoa viên, Diệp Anh tư lự rất lâu, cô nín thở lấy lại cân bằng trong lòng, khi mở kẹp giấy, bắt đầu vẽ, cô chợt nhìn thấy, bên khóm tường vi đại...

Hoa tường vi đỏ thắm nghiêng mình trong gió.

Những phiến lá xanh non.

Trên mặt đất chỗ bụi hoa vừa bị đào xới, một chiếc xẻng dài, một bình tưới nước và một bình phun thuốc vẫn còn dính đất bị ai đó bỏ quên. Gió đêm hòa lẫn mùi hăng hăng của đất, giống hệt mùi vừa rồi trên cơ thể Việt Xán.

Hai ngày sau.

Buổi sáng.

Toà nhà của tập đoàn Tạ thị cao hơn năm mươi tầng với biểu tượng màu da cam nổi bật, tọa lạc ở khu trung tâm sầm uất nhất thành phố. Bề ngoài tòa nhà lấp lánh màu nâu nhạt, rất hài hòa với cảnh quan xung quanh, dưới ánh mặt trời, trông như một cung điện thủy tinh trong suốt, long lanh.

Diệp Anh đứng bên dưới.

Ngẩng đầu nhìn lên.

Cả tòa nhà như chọc thẳng lên bầu trời xanh ngắt, những đám mây trắng in hình lên tường kính màu nâu nhạt. Cô lặng lẽ nhìn mấy phút, rồi ngoái lại, thấy tài xế nhà họ Tạ – người đã đưa cô đến đây vẫn cung kính đứng nguyên chỗ cũ.

“Diệp tiểu thư, bất cứ lúc nào cần dùng xe, xin cứ gọi điện cho tôi.” Cúi chào cô, người lái xe khởi động chiếc Bentley màu đen từ từ rời đi.

Đã chín giờ hai mươi phút sáng.

Cô gái ở quầy lễ tân nét mặt tươi cười, lật cuốn sổ bên cạnh, rồi niềm nở nói với Diệp Anh: “Đúng rồi, Diệp tiểu thư, Tạ phu nhân hẹn cô lúc chín giờ ba mươi phút, tại văn phòng Phó tổng tầng 46, cô có thể đi thẳng lên bằng cầu thang máy thứ hai bên phải”.

Cô quẹt thẻ thiết bị bảo mật cạnh thang máy.

“Tinh!”

Cửa thang máy màu be bật mở.

Diệp Anh bước vào, ấn số 46, phát hiện trong thang máy này không hề có nút bấm cho các tầng từ 45 trở xuống. Ngay lúc ấy, lại một tiếng “Tinh” nữa, cửa thang máy mở ra, mùi hoa hồng xộc tới.

“Diệp tiểu thư phải không?”

Bước trên tấm thảm nhung màu hồng phấn, một cô gái với mái tóc ngắn rất xinh đẹp ra đón Diệp Anh, giọng nói ôn hòa: “Xin chào, tôi là Sandy, trợ lý đặc biệt của Tạ phu nhân. Tạ phu nhân nói, Diệp tiểu thư không cần phải đợi, xin mời vào trong”.

Dẫn Diệp Anh đi qua rất nhiều phòng làm việc, đến căn phòng cuối cùng, Sandy gõ cửa hai tiếng, rồi dẫn cô vào phòng.

Hương hoa hồng nồng nàn, giống như đang rơi vào biển hoa hồng. Toàn bộ căn phòng màu hồng phấn, trong những chiếc bình bằng pha lê đủ kiểu cắm đầy hoa hồng màu phớt đỏ, hoàn toàn không giống văn phòng làm việc, mà giống khuê phòng thơm ngát, mơ mộng và lãng mạn của các thiếu nữ tuổi trăng tròn.

Bàn làm việc là một chiếc bàn kiểu phương Tây cổ điển, chạm hoa văn màu trắng sữa.

Phía sau bàn không có ai.

Diệp Anh thấy Tạ Hoa Lăng trên chiếc tràng kỷ bên cửa sổ.

Bà ngả mình trên đó, đôi mắt khép mơ màng, mình mặc chiếc váy màu cam, cổ đeo dây chuyền ngọc trai, làn da trắng mịn màng. Bên cạnh là một cô gái có vẻ là nhân viên massage đang bôi tinh dầu hoa hồng lên cánh tay Tạ Hoa Lăng, nhẹ nhàng xoa bóp.

Đèn trần bằng gỗ trầm hương tinh xảo sang trọng, tỏa ra mười mấy nhánh, mỗi nhánh đều phát sáng ấm áp.

“Tạ phu nhân.”

Diệp Anh lên tiếng, tiến lại phía đó.

Tạ Hoa Lăng cơ hồ không nghe thấy, vẫn tiếp tục mơ màng, lơ đãng nghe nhân viên massage giới thiệu các phương pháp chăm sóc da mới nhất. Có vẻ như đã quá quen với cảnh đó nên Sandy lui ra ngoài trước. Gần hai mươi phút trôi qua, cô gái cũng hoàn tất công việc massage cho Tạ Hoa Lăng, lúc đó bà mới uể oải ngồi dậy.

Cầm chiếc ly thủy tinh ở ghế bên cạnh, Tạ Hoa Lăng nhấp vài ngụm nước, rồi ngược mắt nhìn Diệp Anh vẫn đứng phía trước, nói:

“A Anh, cô đã khiến ta rất thất vọng.”

“Tạ phu nhân...”

“Ta tưởng rằng, cô chân thành, chăm sóc chu đáo cho Tuyên mà không tính toán”, Tạ Hoa Lăng nói giọng châm biếm, “... nào ngờ, cô là người có dã tâm”.

“Cộc! Cộc.”

Cánh cửa văn phòng mở ra, tiếng Sandy từ ngoài vọng vào:

“Tạ phu nhân, Sâm tiểu thư đã đến.”

“Bảo chờ một chút.”

Giọng Tạ Hoa Lăng có phần lạnh nhạt, ánh mắt bà vẫn không rời khỏi Diệp Anh, một lúc lâu sau, nói tiếp giọng lạnh tanh:

“Theo ta, cô nên tiếp tục an phận ở bên Tuyên, bất cứ thứ gì ta đều có thể cho cô, nếu cô không an phận, ta nhất quyết đuổi thẳng cho khuất mắt! Tuyên bảo cô đến công ty, là do cô đề nghị, đúng không? Ngay từ đầu tiếp cận Tuyên, cô đã có ý đồ như vậy. Hừ, cô diễn khá lắm, gần như đã thực sự lừa được ta.”

Diệp Anh ngập ngừng.

Không nói.

“Muốn nói gì, nói đi!”, Tạ Hoa Lăng xẵng giọng.

“Vâng, phu nhân...”, Diệp Anh có phần sững sốt nói: “Nếu phu nhân cho rằng như thế là không thỏa đáng, thì bây giờ cháu sẽ quay về, tiếp tục chăm sóc Nhị thiếu gia. Cháu cũng nghĩ, sức khỏe của Nhị thiếu gia mới là quan trọng nhất, những việc khác, đợi khi Nhị thiếu gia đã hoàn toàn bình phục...”.

“Đủ rồi!”

Tạ Hoa Lăng cau mày, đi lại vài bước rồi dừng trước mặt cô:

“Cô như thế này, vào công ty có thể làm được gì! Cô có thể hơn được Minh Mỹ sao? Thật không hiểu Tuyên nghĩ gì!”

Nhắm mắt, Tạ Hoa Lăng cố kiềm chế, nói về bất lực:

“Tuyên đã tin nhiệm cô, ta cũng đành tin vậy. Nhưng cô hãy nhớ, lĩnh vực chủ lực của tập đoàn Tạ thị là thiết kế thời trang và marketing, trước giờ vẫn do Tuyên quản lý, không thể để rơi vào tay người ngoài! Ta muốn cô, trước khi sức khỏe Tuyên hồi phục, thay Tuyên giữ mọi thứ cho nó. Bây giờ Minh Mỹ không còn là vị hôn thê của Tuyên nữa, vậy, cô nhất định phải thay thế vị trí của Minh Mỹ!”

“... Vâng, phu nhân.”

Diệp Anh trả lời.

Lắc lắc đầu, Tạ Hoa Lăng ngao ngán thở dài:

“Thôi, cô chỉ cần nhớ kỹ, ở vị trí của cô, không được phép phạm sai lầm, không được sa bẫy, kiên trì cho đến khi Tuyên có thể quay trở lại.”

Sâm Minh Mỹ cuối cùng cũng được phép vào phòng, Tạ Hoa Lăng ngồi nghiêm chỉnh sau bàn làm việc, lật xem tài liệu.

Mặc chiếc váy sắc sảo theo phong cách Bohemian, bên ngoài khoác chiếc áo vest ngắn, tay lỡ màu đen, chuỗi hạt pha lê đen nhảy trên cổ, sandal cao gót màu đen, toàn thân Sâm Minh Mỹ như chỉ có hàm răng trắng bóng, rạng ngời tỏa sáng.

Cô mỉm cười nói:

“Cô, cô tìm cháu ạ?”

Tạ Hoa Lăng nhăn mày:

“Trong công ty, không nên xưng hô như vậy.”

“Vâng, thưa phó tổng giám đốc.”

Sâm Minh Mỹ mỉm cười.

“Ta gọi cô đến là vì A Anh”, Tạ Hoa Lăng cầm lên một tờ giấy, “Đây là quyết định bổ nhiệm nhân sự ta ký hôm qua, đã thông báo đến các bộ phận, A Anh sẽ là phó phòng thiết kế trực tiếp dưới quyền cô. Ta nhớ cô từng nói, cô sẽ quan tâm giúp đỡ A Anh, để cô ấy theo cô học hỏi, vậy thì từ nay, ta sẽ giao A Anh cho cô”.

Bàn tay cầm tờ quyết định, cơ thể chợt cứng lại, Sâm Minh Mỹ liếc nhanh Diệp Anh đang đứng yên bên cạnh.

“Nhưng, phó tổng giám đốc, cháu cần báo cáo một việc”, Sâm Minh Mỹ suy nghĩ giây lát, nói, “Thực ra vị trí phó phòng thiết kế đã chọn được người từ tuần trước, và cũng đã gửi báo cáo lên phòng nhân sự của tập đoàn”.

“Nhưng ta đã từ chối.”

“...”, Sâm Minh Mỹ dừng lại, “Cháu tin tưởng năng lực của Diệp tiểu thư, cũng đã hứa với Tuyên để Diệp tiểu thư vào công ty, làm việc như một nhà thiết kế. Nhưng chỉ dựa vào mối quan hệ mà bổ nhiệm ngay Diệp tiểu thư làm phó phòng thiết kế, e là khó thuyết phục được mọi người”.

“Khó thuyết phục được mọi người?”, Tạ Hoa Lăng vừa ngấm ngấm ngón tay đầy đặn, trắng như tuyết của mình, vừa chậm rãi nói, “Vị hôn thê tương lai của Nhị thiếu gia nhà họ Tạ, phu nhân chủ tịch tập đoàn tương lai, chỉ giữ một chức phó phòng đơn thuần, cũng khó thuyết phục mọi người sao? Vậy Minh Mỹ, năm ngoái, cô làm thế nào để thuyết phục mọi người?”.

Phòng thiết kế của Sâm Minh Mỹ ở tầng 32, diện tích gần hai trăm mét vuông, trang trí chủ yếu là gam màu vàng, phong cách thời thượng, đơn giản nhưng đẹp mắt. Sát tường có mười mấy chiếc giá treo, trên mỗi giá, treo đầy những kiểu trang phục mới nhất của các thương hiệu lớn. Ngoài ra trong một chiếc tủ tường khác chứa đầy các kiểu giày thời thượng và phụ trang các loại.

Sâm Minh Mỹ để Diệp Anh ngồi đợi trên ghế sofa.

Điện thoại bàn và di động liên tục đổ chuông, Sâm Minh Mỹ nhận rất nhiều cuộc gọi, cũng gọi đi rất nhiều. Thư ký chốc chốc lại gửi đến những văn kiện cần ký, bên ngoài khách xếp hàng hẹn gặp cũng càng lúc càng đông, Sâm Minh Mỹ bận rộn đến mức không có cả thời gian uống tách cà phê.

Gần một giờ sau.

Sâm Minh Mỹ đặt điện thoại xuống, ký nốt tài liệu, đứng dậy đi về phía Diệp Anh ngồi trên sofa, tỏ ý xin lỗi nói: “Rất xin lỗi, để cô đợi lâu như vậy. Tôi đã từ chối những cuộc hẹn sau rồi, bây giờ sẽ đưa cô đi gặp các đồng nghiệp ở phòng thiết kế”.

“À.”

Sâm Minh Mỹ vỗ một cái vào trán, nói:

“Thật không may, vì quyết định bổ nhiệm quá đột ngột, ở đây tôi không có sơ yếu lý lịch của cô.”

“Tôi có mang đến đây.”

Diệp Anh mỉm cười, cúi đầu lấy trong túi xách đeo bên mình hai chiếc túi giấy, một đựng lý lịch cá nhân, một đựng mấy bản thiết kế.

“Tốt quá.”

Sâm Minh Mỹ cầm bản lý lịch của cô, vừa giở xem vừa bước ra ngoài.

Toàn bộ tầng này đều là của phòng thiết kế thời trang.

“A Anh, cô cần chuẩn bị sẵn tâm lý.” Sải bước đi phía trước, Sâm Minh Mỹ dường như không để ý đến ánh mắt từ bốn phía đang chiếu vào hai người, chỉ hơi nhần trán nhìn sơ yếu lý lịch của Diệp Anh, nói: “Bộ phận thiết kế của Tạ thị là nơi hội tụ những nhà thiết kế hàng đầu của tập đoàn trong và ngoài nước, mỗi người đều dựa vào tài năng của mình để tự khẳng định và nâng cao bản thân. Lúc đầu tôi muốn cô đi lên từ trợ lý thiết kế, để mọi người dần dần chấp nhận cô”.

Sàn hành lang bằng đá cẩm thạch màu trắng ngà.

Đi qua hàng loạt phòng thiết kế.

Hầu như các cửa chớp đều mở.

Những ánh mắt bên trong hướng ra.

Nhằm vào người Diệp Anh.

“Bây giờ cô trực tiếp nhảy vào vị trí này, chắc chắn sẽ khó thuyết phục được mọi người”, Sâm Minh Mỹ lại lật bản lý lịch, vừa đi vừa nói, “Tôi sẽ gắng giúp cô, có điều cuối cùng các nhà thiết kế có phục cô hay không, vẫn phải dựa vào năng lực của chính cô”.

“Vâng.”

“Người trước tiên cô cần gặp là những nhà thiết kế chủ chốt của bộ phận thiết kế, cách nhìn nhận của họ với cô sẽ ảnh hưởng đến đánh giá của cả phòng thiết kế.” Gập bản lý lịch, đi đến cuối hành lang trước cánh cửa cuối cùng, Sâm Minh Mỹ giờ tay đẩy cửa.

Ánh sáng chói lóa.

Nắng chiếu thẳng, tràn ngập khắp phòng.

Diệp Anh nhận ra, nơi này nhất định là một phân xưởng cắt may nhỏ, từ các loại vải, nguyên liệu đến bản vẽ, phần, thước, kéo, các công cụ chế bản, mô hình, rồi các loại chỉ, khuy, máy khâu, tất cả đều có.

Bên trong còn có mười mấy người.

Vài người trong số đó vừa nhìn đã có thể biết là nhà thiết kế.

Một chàng trai hippie tóc vàng, mắt xanh, tai, mũi, môi đều đeo khuyên. Một phụ nữ trung tuổi, khí chất điềm đạm, mặc chiếc váy ngắn màu đen tinh tế được làm thủ công, đính đầy hạt lóng lánh. Một cô gái trẻ có vẻ nhút nhát đang đứng ngây nhìn bản thiết kế trong tay mới vẽ được một nửa. Ngoài ra có vài người đang nói cười với nhau, nghe thấy tiếng nói mới ngoảnh nhìn ra, trong đó có một phụ nữ trẻ khuôn mặt đẹp đến ngỡ ngàng, nhưng ánh mắt nhìn cô không chút thân thiện.

Còn mấy người khác, trông có vẻ là thợ chế bản.

Người phụ nữ gần cô nhất, dáng to béo, trên tay là một cuộn chỉ dày, ngón tay đeo chiếc đê khâu bằng sắt, có lẽ là thợ may cao cấp.

Từ ánh mắt họ nhìn cô.

Diệp Anh biết.

Đây không phải là cuộc gặp mặt đơn thuần, mà là một buổi đánh giá thẩm định về cô.

5. Chương 5

“Vị này là Diệp tiểu thư, tốt nghiệp...”

Sâm Minh Mỹ cười nhạt hướng về mọi người giới thiệu, cúi đầu nhìn lướt bản lý lịch trong tay, nhíu mày ghi nhớ nói:

“...Học viện Thiết kế Thời trangWadge,Canada.”

Căn phòng vụt yên lặng.

Các nhà thiết kế nhìn nhau vẻ kỳ lạ, Học viện Thiết kế Thời trangWadge,Canada ư? Có học viện đó sao, quả là chưa từng nghe nói.

“Từ hôm nay, Diệp Anh tiểu thư sẽ là phó giám đốc bộ phận thiết kế, đây là phác thảo thiết kế của cô ấy, mọi người có thể truyền nhau cùng xem.” Sâm Minh Mỹ ném tập tài liệu trong tay cho người phụ nữ trung

niên dáng vẻ điềm đạm ngồi bên phải. Chị ta giở xem vài trang một cách chăm chú, ánh mắt lạ lùng, đắm đắm nhìn Diệp Anh đang đứng cạnh Sâm Minh Mỹ, rồi chuyển cho chàng trai hippie người đeo dây khuyên.

Bản thiết kế vô cùng xuất sắc.

Kết cấu như một tiểu thuyết.

Nhưng...

Chàng trai hippie lật mấy trang, nhếch mép cười giễu cợt, ném cho nữ thiết kế trẻ đang ngậy người nhìn bản thiết kế của mình. Người đó lơ đãng lật lướt vài trang, thuận tay đưa cho mỹ nhân ngồi bên phải.

“Vị này là Bối Quỳnh An, George và Tracy”, Sâm Minh Mỹ hướng về phía Diệp Anh giới thiệu từng người trong phòng, nhà thiết kế trung tuổi Bối Quỳnh An bắt tay Diệp Anh, chàng trai hippie George nhìn Diệp Anh từ đầu tới chân, nữ thiết kế trẻ có dáng vụng về – Tracy căng thẳng gật đầu chào Diệp Anh. “Helen, Michael, Jason, đều là những nhà thiết kế vô cùng xuất sắc của công ty. Còn nữa, đây là A Lâm – thợ chế bản, tiếp theo là Jenny – thợ may cao cấp rất xuất sắc”.

Diệp Anh mỉm cười hướng về mỗi người hoặc đưa tay bắt hoặc tỏ ý chào.

Nhưng thái độ lịch thiệp của cô, hoàn toàn không được bất kỳ ai đón nhận.

“Diệp tiểu thư, cô có chắc đây thiết kế của cô?” Ánh mắt thâm trầm của Helen – nữ thiết kế, mỹ nhân có khuôn mặt đẹp đến ngỡ ngàng, chăm chú nhìn Diệp Anh hỏi.

Diệp Anh cười nhạt, ngoái lại:

“Đúng, tôi khẳng định.”

“Phác thảo thiết kế rất đẹp, vừa phóng khoáng mạnh mẽ lại đầy sáng tạo”, khóe môi Helen nhếch cười châm biếm, “Nhưng, cô có biết sự khác nhau giữa bản thiết kế thời trang và tác phẩm mỹ thuật không?”.

Trong phòng bật lên mấy tiếng cười nho nhỏ.

Lúc này mọi người đang truyền tay nhau xem tập phác thảo.

“Helen, đối với một nhà thiết kế đã tốt nghiệp Học viện Thiết kế Thời trang Wadage, Canada, câu hỏi của cô quá thâm sâu rồi.”

Dựa người vào chiếc bàn dài rộng, George khoanh tay nói.

Một trận cười rộ lên.

Sâm Minh Mỹ khẽ liếc Diệp Anh.

Nếu không có Diệp Anh đột ngột chen vào, một nhà thiết kế cao cấp họ Tu sẽ được đề bạt làm phó giám đốc Bộ phận thiết kế, mà Helen yêu đơn phương anh ta điên cuồng, chuyện này mọi người trong công ty đều biết. Mặc dù Minh Mỹ đã hứa với Tuyên là sẽ giúp Diệp Anh hòa nhập, nhưng trong giới thiết kế thời trang, chỉ dựa vào quan hệ gia đình thì không thể khiến họ nể phục được.

“Để cho ra đời một sản phẩm thời trang, cần trải qua quá trình từ mặt phẳng đến hình khối. Khi đã có bản vẽ thiết kế, có lẽ cô nghĩ vẽ ra được ắt là có thể biến nó thành sản phẩm, thực ra từ bản thiết kế trên giấy đến sản phẩm cuối cùng, cần tuân thủ quy trình cắt may khoa học hết sức nghiêm ngặt.”

Như đang lên lớp giảng bài, Bối Quỳnh An giải thích cho Diệp Anh:

“Cũng giống xây một ngôi nhà, ý tưởng của kiến trúc sư cho dù bay bổng đến đâu, đều cần tuân thủ nghiêm ngặt nguyên lý về cấu trúc và cơ học, nếu không ngôi nhà không thể xây dựng một cách an toàn. Cũng như kiến trúc, thiết kế thời trang tuy có không gian tự do hơn nhiều, nhưng cũng cần có đủ khả năng để cắt ra được, để biến nó từ bản vẽ thành sản phẩm, nếu không dù có vẽ đẹp thế nào cũng chỉ là tòa lâu đài trên không, chỉ là một trò cười mà thôi.”

“Bây giờ không hiếm những nhà thiết kế tầm thường như vậy”, Helen cười khẩy, “Ra sức ba hoa tán dương thiết kế của mình, lừa gạt được khách hàng, nhưng thực chất chỉ là mớ giấy lộn. Ví như mấy phác thảo này, đẹp thì đẹp đấy...”.

Tiện tay giở một trang.

Đó là một bộ đầm lễ phục màu đỏ.

Kiểu dáng toát lên một vẻ đẹp mạnh mẽ, tất cả chỉ có một đường cắt, thân là mảnh vải liền, đường khâu ở sau lưng, một đường cắt rất đơn giản, phần vải thừa ra xếp chồng lên thành một đóa hoa e ấp đến mê hồn, cùng với nét đẹp khỏe khoắn của tổng thể tạo nên sự tương phản quyến rũ diệu kỳ.

Cơ hồ như bước đi trong thế giới sắt thép của những con người lạnh lùng.

Nhưng nội tâm vẫn đẹp mềm mại.

“Jenny, em nghĩ kiểu này có thể may được không?”, Helen lại cười khẩy, đưa bản phác thảo cho thợ chế bản Jenny.

Jenny người hơi mập, đón lấy, xem kỹ một lúc, rồi lắc đầu chau mày:

“Cái này gần như là không thể.”

Có mấy người bật cười khúc khích. Jenny tiếp tục chau mày nghiên cứu, quay đầu sang A Lâm một thợ chế bản khác, trao đổi ý kiến.

“Thiết kế như vậy chỉ là một thứ rác rưởi”, trong mắt của Helen hiện rõ sự đen tối, mỹ nhân này dường như có tâm hồn của quỷ dữ, “Hừ, Diệp Anh tiểu thư, tôi không cần biết có phải do cô hầu hạ một người thực vật mà được chen chân vào công ty này hay không, nhưng muốn nhảy lên cây biến thành phượng hoàng, cô chỉ dựa vào chút khả năng này, e vẫn còn xa lắm”.

Người thực vật!

Mấy tiếng ho khê vang lên.

Mọi người trong phòng không hẹn mà cùng nhau phản ứng, ai nấy đều tỏ ra vô cùng bối rối

Thông tin Nhị thiếu gia bị bại liệt mặc dù không thấy xuất hiện trên các phương tiện truyền thông, nhưng trong nội bộ tập đoàn luôn có một mạng lưới thông tin ngầm. Cô Diệp tiểu thư này có thể được vào đây là do tự bán mình cho Nhị thiếu gia cả đời nằm liệt giường, cũng là điều mọi người đều biết. Nhưng chuyện này Helen lại nói toạc ra trước toàn bộ người trong phòng như vậy, suy cho cùng rất không nên.

Ánh mắt Diệp Anh lạnh lùng.

Sâm Minh Mỹ từ đầu vẫn yên lặng đứng ngoài cuộc, cũng lập tức cứng người, giọng nói vừa tức giận vừa như nghiêm khắc cảnh cáo: “Helen...”.

“Nói như vậy, có nghĩa là tất cả mọi người đều không hiểu bản thiết kế này nên cắt may thế nào, phải không?”

Ánh mặt trời tràn ngập trong phòng đến chói mắt, Diệp Anh cười nhạt, ánh mắt thăm dò lướt qua từng khuôn mặt, sau đó nhìn vào mặt Helen, chậm rãi nói: “Mặc dù hôm nay là buổi gặp gỡ đầu tiên của tôi, có thể hơi thất lễ, nhưng tôi rất vui lòng cho cô thấy phương pháp thi công bản vẽ đó”.

Giọng điệu ấy!

Khiến tất cả mọi người trong phòng đều sửng sốt.

“Cái gì?”

Helen không tin vào tai mình, cô gái đến từ một trường đại học trái phép chưa từng nghe tên, lại chỉ dựa vào nình bộ Nhị thiếu gia bại liệt để chen chân vào đây, mới vừa rồi đã cười nhạo cô và tất cả những nhà thiết kế ngồi đây sao?

“Hừ, được, vậy hãy cho chúng tôi chiêm ngưỡng tác phẩm nghệ thuật của cô theo mẫu thiết kế này đi!” Sau phút kinh ngạc, Helen cũng bật cười, ánh mắt tối sầm, chăm chăm hướng vào Diệp Anh.

Hàng chục xấp vải chất đống ở mé cửa sổ bên phải phòng chế tác.

Trong đó có bảy, tám súc vải đỏ.

Mỗi loại chất liệu khác nhau.

Diệp Anh bước lại gần, như chạm vào làn da của người yêu, đầu ngón tay lướt nhẹ trên các súc vải, sau đó, rút một tấm.

Helen lạnh lùng nhếch mép.

Sâm Minh Mỹ đứng bên cửa sổ, chăm chú nhìn Diệp Anh ôm tấm vải đi đến bàn làm việc. Đối với một tác phẩm thời trang, lựa chọn sai chất liệu, cũng giống như đầu bếp chọn sai nguyên liệu, bất luận nấu thế nào cũng rất khó tạo nên hương vị như ý.

Vì thế, cô đã hình thành thói quen thận trọng, tự tay lựa chọn chất liệu rất công phu.

Nhất định phải trải rộng tấm vải, nhìn dưới ánh sáng mặt trời, rồi lại nhìn dưới ánh đèn, dùng ngón tay vé nhẹ, để cảm giác về độ dày, tính co giãn và độ thẳng của chất liệu.

Vậy mà Diệp Anh chỉ cần một ngón tay chạm lên mỗi súc vải, thời gian dừng lại không quá hai giây.

Đi đến trước một chiếc bàn rộng.

Một tay Diệp Anh mở rộng tấm vải màu đỏ sẫm đưa ra trước ánh mặt trời rũ mạnh, ánh sáng thấu qua làn vải, óng đỏ như rượu bồ đào lâu năm, ánh sáng dập dờn như sóng, như tấm vải mềm óng mượt, có độ dày vừa phải.

Màu sắc hoàn toàn giống màu trong bản thiết kế.

Đó là một loại tơ chính gốc được làm bóng bằng công nghệ Đức.

Thợ chế bản Jenny và A Lâm nhìn nhau, rồi lại nhìn Diệp Anh đứng trước tấm vải trải rộng, chăm chú trầm tư đến gần một phút, sau đó thấy cô cầm một miếng phấn bắt đầu vẽ.

Phía bên phải chiếc bàn làm việc, có một cái kệ, trên đó để ngay ngắn rất nhiều bản vẽ, thước dây, thước thẳng, ê ke, cần dùng trong cắt vẽ.

Vẽ trên vải và vẽ thiết kế trên giấy không giống nhau, mặt giấy phẳng và cứng, vải lại mềm và nhiều chất liệu. Mỗi khi nhận bản thiết kế thời trang, giống như những nhà chế bản cao cấp khác, Jenny và A Lâm đều tiến hành nghiên cứu thử nghiệm, trước hết thử nhiều lần trên ma nơ canh, sau đó lựa chọn các loại thước thẳng, ê ke phù hợp, rồi mới cẩn thận tiến hành kẻ vẽ trên vải, nếu chỉ đơn giản dùng tay để kẻ, sẽ dễ xảy ra lỗi, hơn nữa ngay đường kẻ nếu chênh lệch một vài phân, hiệu quả khi cắt ra cũng có thể bị giảm đáng kể.

Vừa rồi, sở dĩ Jenny cho rằng bản thiết kế này không thể thực hiện được là vì nó được thiết kế theo kiểu chỉ có một đường cắt, không cắt rời từng mảnh lắp ráp theo kiểu thông thường, vì vậy cần có khả năng phán đoán vô cùng chuẩn xác đến mức gần như thiên tài mới có thể làm được. Mặc dù bây giờ Jenny đã là thợ chế bản nổi tiếng trong nghề, nhưng vẫn cảm thấy rất khó thực hiện theo bản thiết kế đó.

Phấn vẽ màu trắng.

Lựa chọn mấy điểm, đánh dấu lên đó, Diệp Anh không dùng bất kỳ loại thước nào, cầm lên một chiếc kéo sắc.

“Xoẹt.”

Ánh kéo lóe lên, một đường kéo trơn tru, thành thực, lướt đi như nước chảy, tay đưa thoăn thoắt, dứt khoát không chút đắn đo, căn phòng lập tức trở nên im phăng phắc, chỉ có tiếng kéo lướt xoèn xoẹt.

Những ánh mắt nhìn nhau.

Tấm vải đã cắt xong một nửa.

Là những người chế bản chuyên nghiệp có thâm niên, Jenny và A Lâm kinh ngạc đứng bật dậy, từ đường cắt ấy, họ đã có thể nhìn ra hình dạng chiếc váy!

Tựa mình trên ghế, cạnh chiếc bàn dài khác, George ung dung khoanh tay ngồi, nhưng khi Diệp Anh vừa cắt xong George ngay lập tức nhìn với thần thái kinh ngạc.

Sắc mặt Helen biến đổi.

Mặc dù đường cắt chưa hoàn thành, nhưng đã có thể nhận ra hình dạng cuối cùng của chiếc váy, Jenny và A Lâm kinh ngạc đi tới đi lui sau lưng Diệp Anh, vẻ thất thần như không thể nào tin nổi.

“Xoẹt.”

Cắt xong mấy phân vải cuối cùng, Diệp Anh đặt kéo xuống, tay khê giữ một cái, mảnh vải óng đỏ như rượu bồ đào tung bay trên chiếc bàn rộng. Đó là đường cắt kết thúc, cũng là một đường cắt hoàn mỹ, đường cắt gọn ghẽ trơn tru tinh tế, không có bất kỳ sợi vải tua rua.

Cầm đến bên một ma nơ canh.

Diệp Anh thoăn thoắt quần miếng vải vừa cắt lên đó. Mảnh tơ óng đỏ, bắt đầu từ vai, đến ngực, đến eo, chuyển sang phía sau, quần qua lưng, đến phần hông thì để buông rủ, đôi tay thoăn thoắt, cô dùng những chiếc ghim khéo léo ghim lại.

“Ôi, Chúa ơi!”

Jenny gần như không thể không chạm tay vào, đó đích thực là một tác phẩm nghệ thuật, từng ly từng ly đều được cắt chuẩn xác hoàn mỹ, giống như lớp da thứ hai và hơn thế đó lại là một đường cắt liền.

Diệp Anh cài những chiếc ghim cuối cùng cố định tại eo và hông ma nơ canh.

Đường eo thon.

Phần thừa ra rủ xuống, chỉ cần xếp chồng lên nhau tạo thành một đóa hoa lụa tinh mỹ.

Không khí im ắng.

Diệp Anh quay người, mỉm cười, ánh mắt một lần nữa lướt qua tất cả mọi người trong phòng, hỏi: “Công đoạn khâu may còn lại, có cần tôi tiếp tục làm nữa không?”.

Sắc mặt mọi người đều lộ vẻ bối rối.

“Ồ”, Sâm Minh Mỹ lên tiếng phá vỡ bầu không khí, “A Anh à, tôi đưa cô đến phòng làm việc của cô, từ ngày mai, cô có thể chính thức làm việc rồi”.

Chạng vạng tối.

Trên đường trở về Tạ gia.

Chiếc Bentley màu đen lướt êm ru.

Lặng lẽ nhìn ra ngoài qua ô cửa kính, mặt Diệp Anh không có bất kỳ cảm xúc nào, đôi mắt đen thăm thẳm tựa hồ sâu, loang loáng hình ảnh tập nập hai bên đường.

Đèn đỏ ở ngã tư bật sáng, chiếc Bentley dừng lại, một cơn gió thoảng qua, trong không khí thoảng mùi thơm tuyệt vời của bánh nướng.

Mắt cô mở to.

Ở góc tây nam con đường, đi tiếp về trước khoảng năm mét có một cửa hiệu bánh Tây, ngoài cửa treo lá cờ hai màu đỏ trắng, trên có thêu một bông tường vi, trong tủ kính sáng loáng đựng đầy các loại bánh ngọt vô cùng hấp dẫn.

“Phiền anh, dừng lại một lát.”

Diệp Anh nói với tài xế.

Chiếc xe từ từ áp sát vỉa hè.

Đẩy cửa kính hiệu bánh, tiếng chuông gió lanh lạnh ngân nga, mùi các loại bánh trang trí rất tinh tế, kiểu dáng vô cùng đẹp mắt, ngào ngạt bốc lên.

Đột nhiên ngẩng đầu.

Trong chiếc tủ nằm có nắp kính phía trước, giữa những chiếc giá nhiều tầng, xếp đầy bánh ngọt màu sắc vô cùng hấp dẫn, có một chiếc bàn tròn nhỏ nhô hẳn lên, trên mặt bàn xếp đầy những chiếc bánh vừa lấy ra khỏi lò nướng.

Cô kẹp một chiếc đặt vào khay.

Nghĩ một lát.

Lại lấy thêm cái nữa.

“Chị à, bánh đậu đỏ chị vừa chọn chính là loại bánh đặc biệt của nhà hàng chúng tôi, chúng tôi đã làm hơn hai mươi năm nay đấy ạ”, một cô gái trẻ đeo tạp dề, tuổi chừng mười bảy, mười tám miệng cười tươi tắn giới thiệu với cô, “Đó cũng là loại bánh được rất nhiều khách quen ưa chuộng, hy vọng chị sẽ thích”.

Nụ cười ấy như tấm ánh nắng xuân.

Chân chất, trong veo.

Diệp Anh không nén nổi, cũng mỉm cười với cô.

Trong lúc đợi trả tiền, bức rèm cửa phòng bên chợt vén lên, một phụ nữ trung niên to béo, có vẻ là thợ làm bánh vừa bước ra vừa nói: “Tiểu Nguyên à, sắp hết bơ rồi, nhớ đi mua nhé”.

“Con biết rồi.”

Cô gái trẻ Tiểu Nguyên khéo léo bỏ hai chiếc bánh đậu đỏ vào túi giấy, đưa cho Diệp Anh, vẫn nụ cười tươi tắn nói: “Cảm ơn, rất mong lần sau chị lại đến”.

Tiếng chuông gió lại ngân nga.

Nhìn theo bóng Diệp Anh đi xa ngoài cửa, Tiểu Nguyên cười cười nói với mẹ: “Chị ấy đẹp quá, nếu con đẹp bằng nửa chị ấy, không, chỉ cần bằng một phần ba thôi, thì con đã sung sướng lắm rồi”. Nói xong, ngoái lại, thấy mẹ cũng đứng ngẩn nhìn ra ngoài cửa như thôi miên, “Mẹ, sao mẹ nhìn ngây ra thế!”.

Người phụ nữ ngơ ngẩn một lát, rồi lắc lắc đầu, nói:

“Có thể mẹ nhìn nhầm.”

*

* *

Khi trở về Tạ gia, trời đã chạng vạng.

Xuống xe, Diệp Anh vội băng qua hoa viên, qua lầu hóng mát phủ đầy hoa tường vi trắng, đến thẳng phòng Việt Tuyên ở góc cuối cùng phía Đông. Đến gần, thấy hai y tá đặc biệt và tất cả người giúp việc đều đứng ngoài cửa, cô cau mày.

“May quá, Diệp tiểu thư đã về.”

Như trông thấy vị cứu tinh, hai y tá đặc biệt và mấy người giúp việc mừng rỡ.

“Mọi người đều ở đây, vậy ai chăm sóc Nhị thiếu gia?” Diệp Anh kiềm chế, cố nói giọng ôn hòa.

“Diệp tiểu thư...”

Hai y tá và những người giúp việc tỏ ra lúng túng, sau đó là June – y tá đặc biệt giải thích, Nhị thiếu gia không cho bất cứ ai vào phòng, anh nói nếu sức khỏe có gì bất thường hoặc cơn đau phát tác, sẽ ấn chuông gọi. Bọn họ cũng cảm thấy không ổn, nhưng Tạ Bình tiên sinh cũng không thuyết phục được Nhị thiếu gia, ngoài việc đem bữa trưa vào phòng, bọn họ chỉ có thể tuân lệnh đứng ngoài cửa, không dám rời nửa bước, lắng nghe động tĩnh bên trong.

“Sịch.”

Diệp Anh đẩy cánh cửa phòng.

Bên trong yên ắng, ánh hoàng hôn ứa qua cửa sổ mở toang đổ rực tràn lan khắp phòng, bước trên tấm thảm mềm, cô tiến lại gần không một tiếng động. Việt Tuyên quay lại, thấy cô đi tới, không nói gì, lại ngoảnh nhìn tường vì ngoài cửa sổ.

Cẩn thận nâng giường cao lên một chút.

Diệp Anh thận trọng xúc anh nằm tựa lên chông gối cao, sau đó, cúi xuống, nhẹ nhàng nắm bàn tay mát lạnh của anh, ánh mắt ân cần:

“Sao anh không để bọn họ chăm sóc?”

Việt Tuyên vẫn im lặng.

“Em muốn anh chỉ là của riêng em, em cũng không muốn người khác đến gần anh”, cọ đôi má mềm ả vào bàn tay anh, “Nhưng, anh ở một mình, em không yên tâm. Xoa bóp phần chân vẫn là em, không để họ chạm vào anh. Nhưng khi em không ở đây, hãy cho một y tá ở lại trong phòng giúp anh, được không?”.

Nói xong, cô ầu yếm khẽ hôn tay anh, ngồi bên mép giường bắt đầu xoa bóp chân cho anh. Từ sáng, vẫn nằm tới bây giờ, cơ chân anh đã bắt đầu co cứng, cô phải dùng sức khá mạnh, mới dần dần khiến chúng mềm trở lại.

Vừa xoa bóp chân cho anh, cô vừa kể lại chuyện xảy ra ở công ty. Khi nghe kể mẹ mình đồng ý để cô làm phó giám đốc bộ phận thiết kế, Việt Tuyên khẽ chau mày, nghe nói thái độ hoài nghi của mọi người ở phòng thiết kế, anh lại không có bất kỳ phản ứng nào.

“Cô ấy tên là Helen, một nhà thiết kế...”, Diệp Anh day mắt cá chân cho anh, dừng lại một chút, hàng mi rậm che giấu vẻ lạnh lùng, cô không nhắc đến chuyện “người thực vật”, “... không tin thiết kế ấy có thể thực hiện được, vì thế em làm luôn cho cô ta xem”.

Mô tả một cách sinh động, xong xuôi.

Cô đắc ý nhìn anh, tươi cười: “Thế nào, có phải em quá phô trương? Họ không cần phải thích một phó giám đốc không bằng cấp, lại thiếu khiêm tốn. Nhưng em không cần họ thích em, chỉ cần anh thích em, thế là đủ”. Cô xoa tay cho nóng lên, rồi nắm chặt bàn chân anh, liên tục như vậy cho đến khi những ngón chân lạnh toát như ngọc đá, dần nóng lên rồi chuyển thành màu hồng nhạt.

Hoàn thành công việc massage, người cô toát mồ hôi. Rửa sạch tay, cô lại quay về ngồi cạnh mép giường, mỉm cười nói:

“Bây giờ, em muốn cho anh xem một trò ảo thuật!”

Mười ngón tay thon thả huơ trước mặt anh, có mùi thơm của cơ thể lẫn mùi mồ hôi còn sót lại, đột nhiên mắt cô sáng lên, chăm chú nhìn anh nói:

“Xem này, trên ngực anh giấu một món quà bí ả!”

Việt Tuyên cúi nhìn, trên ngực anh có vật gì nhô lên dưới lớp mềm, anh không thể không mỉm cười, ngược mắt nhìn nét mặt cô hớn hở đắc ý như đứa trẻ đánh lừa được người lớn, môi anh hơi mấp máy. Cố gắng lật lớp chăn, nhìn thấy chiếc hộp giấy của hiệu bánh Tây.

“Bánh đậu đỏ thơm ngon tinh khiết đây!”

Mở hộp giấy, Diệp Anh lấy ra một chiếc bánh. Bánh vàng ươm, mịn màng, bóng màu bơ, thơm phức, vô cùng hấp dẫn. Cô bẻ đôi chiếc bánh, để lộ lớp nhân đậu đỏ bên trong, đưa đến sát miệng anh, trang trọng như hiến dâng một vật quý giá, mắt long lanh:

“Anh nếm thử đi.”

Bánh vẫn còn nóng, bên trong là lớp nhân đậu đỏ, đưa lên miệng, cắn một miếng, mềm như sáp, không quá ngọt thơm phức, tinh khiết giản dị, tự nhiên, như đến từ một nơi ả ả nhất, Việt Tuyên tiếp tục ả.

“Cái này phần anh, em ả cái khác.”

Để chiếc bánh vào tay anh, cô lấy trong hộp một chiếc nữa, chạm vào chiếc bánh trong tay anh như là cụng ly, miệng mỉm cười:

“Cheers!”

Ngoài cửa sổ tường vi nở rộ màu hồng phấn rực sáng.

Ráng trời lúc chiều tà vẫn sán lạn.

Trong phòng thoang thoang mùi thơm đậu đỏ, nhìn anh chậm rãi ăn từng miếng, cô cười rồi cũng cắn từng miếng nhỏ.

Khi Việt Xán gõ cửa, cửa mở ra thì thấy cảnh hai người cùng ăn bánh. Anh ngạc nhiên nhướn mày, đường hoàng bước tới, đồng dục nói:

“Hai kẻ háu ăn này, món gì ngon thế?”

Ngón tay Diệp Anh chợt cứng lại, vô thức vội thu lại chỗ bánh đang ăn dở. Ánh mắt Việt Xán dừng lại trên chiếc hộp giấy có tên hiệu bánh. Trên nền bì trắng hai màu đỏ trắng, ở giữa là bông hoa tường vi màu hồng phấn.

Đồng tử trong mắt Việt Xán lập tức co lại.

Anh lập tức nhìn về phía Diệp Anh!

Diệp Anh cúi đầu, mái tóc đen như dải sa tanh, sống mũi thẳng gọn như ngọc tạc, hàng mi dài đen mượt, tay cô nắm chiếc bánh, bên trong có những hạt đậu đỏ trông như những giọt máu đông.

“Đó là bánh đậu đỏ”, Việt Tuyên nhìn Việt Xán đứng sững bên cạnh giường như pho tượng, “Anh có muốn ăn một chút không?”

“Không.”

Việt Xán từ từ di chuyển ánh mắt, sâu trong mắt vẫn mang vẻ u ám không thể che giấu, anh nói với Việt Tuyên: “Tuần sau ông nội về nước tổ chức mừng thọ, ông muốn biết với tình trạng hiện nay, liệu em có thể tham dự tiệc mừng thọ được không?”

“Em sẽ cố gắng”, Việt Tuyên trả lời.

“Tùy, sức khỏe của em vẫn là trên hết.” Việt Xán gật đầu rồi nói tiếp: “Không quấy rầy hai người nữa, buổi tối anh còn có chút việc”. Nói xong, sải chân bước nhanh ra ngoài.

Bữa tối theo kiểu Pháp, Việt Xán và Sâm Minh Mỹ ngồi ăn, tâm trạng dường như đều bất an.

Cánh hoa hồng đông cứng trong lớp đá long lanh, Sâm Minh Mỹ dùng đĩa nhẹ nhàng chọc vào lớp băng cứng. Lần đầu tiên cô nhìn thấy Việt Tuyên là lúc cô bốn tuổi, cha đưa cô đến biệt thự nhà họ Tạ. Khi ấy Tạ lão thái gia rất thích cô, thường bế cô vào lòng, cho rất nhiều đồ chơi và bánh kẹo ngon. Qua cửa sổ mở rộng, cô cũng đã nhìn thấy một cậu bé trong vườn.

Đang là mùa đông, khu vườn phủ một lớp tuyết mỏng.

Cậu bé ngồi một mình trước giá, chăm chú vẽ, trông cậu ấy có vẻ vô cùng lạnh lùng xa cách nhưng khuôn mặt đẹp như một hoàng tử trong chuyện cổ tích.

Cô chạy ra.

Chạy đến bên cậu bé. Cô muốn biết rốt cuộc cậu đang vẽ gì, sao lại chăm chú thế. Cô chạy đến bên cạnh mà cậu bé vẫn không hay biết. Cô định ghé lại xem, cậu bé đã quay đầu, đứng đưng liếc nhìn cô.

Đến bây giờ cô vẫn nhớ ánh mắt đó.

Không nghiêm khắc.

Chỉ là rất đưng đưng, rất đưng đưng, đưng đưng đến mức như ngọn núi có một dòng sông ngăn cách, đưng đưng đến mức cơ hồ sự có mặt của cô ở đó là phi lý.

Thấm thoát đã bằng ấy năm trôi qua.

Giữa cô và Việt Tuyên trước sau vẫn là khoảng cách sông núi như vậy, dẫu đứng cạnh anh với tư cách là vị hôn thê, cô cũng không thể thực sự gần gũi anh. Cô những tưởng cuộc đời mình sẽ trôi qua như vậy, cho đến khi Việt Xán xuất hiện.

Nếu Việt Tuyên là con suối lạnh giữa rừng sâu.

Thì Việt Xán là ngọn lửa ngàn ngút, có thể thiêu trụi tất cả. Cô biết sự nguy hiểm của anh. Tất cả người thân đều cảnh báo cô như vậy. Nhưng đó là một ngọn lửa hừng hực, cô bị thiêu cháy không thể thoát ra, mỗi tế bào trong cơ thể đều cam tâm tình nguyện rơi vào sự nguy hiểm mà người đàn ông đó có thể đem đến.

Tuy nhiên, khi Việt Tuyên bị tai nạn xe chưa phục hồi, việc hủy hôn với anh khiến lòng cô trước sau vẫn không yên. Việt Tuyên nhờ cô đưa Diệp Anh vào tập đoàn và cô đã hết lòng giúp đỡ mặc dù cô không thích cô gái này. Phải, cô không thích cô gái tên Diệp Anh này.

Đôi mắt đen thẳm như đầm sâu.

Hun hút không nhìn thấy đáy.

Một đôi mắt đẹp như vậy.

“Cạch.”

Khi chiếc đĩa vạch ra một vết rạn trên lớp đá cứng trong suốt thì những việc xảy ra trong ngày lại hiện lên trong đầu cô.

Quá kỳ lạ.

Từ nhỏ cô đã theo cha, biết rất nhiều người trong giới thiết kế thời trang và từ khi vào nghề đến nay, cũng từng gặp không ít những nhà thiết kế thiên tài có khả năng trời phú đáng kinh ngạc, nhưng chưa từng thấy ai như Diệp Anh. Thiết kế cần tài năng và trí tưởng tượng, nhưng cắt trang phục theo mẫu thiết kế lại cần thời gian và kinh nghiệm tích lũy dần từng năm.

Trên chiếc bàn cắt rộng.

Chất liệu tơ tằm trơn tuột như màu rượu nho phản chiếu ánh mặt trời.

Chiếc kéo đưa thoăn thoắt trơn tru, thậm chí không cần sử dụng bất kỳ công cụ và mô hình, chỉ cần ước lượng bằng mắt là có thể cắt ra những đường cong mềm mại trên vải, là chuyện không thể.

Hoàn toàn không thể.

Sâm Minh Mỹ chau mày ngẫm nghĩ, những cục đá trước mặt tan dần, cánh hoa hồng đóng băng trong đó dần lộ ra, đột nhiên, khẽ chớp mi, cô đã nghĩ ra.

Diệp Anh chủ định đến đây.

Đoán biết có thể sẽ bị nghi ngờ, nên Diệp Anh đã lén tập luyện từ lâu, đến mức mỗi đường cắt đều in trong vỏ não, cho nên mới có thể cắt chuẩn xác, khiến người khác kinh ngạc như vậy!

Chủ định đến đây...

Thầm lặp lại câu đó trong đầu.

Sâm Minh Mỹ mỉm cười, rồi cắt một lát cá hồi cho vào miệng thong thả nhai, cô không sợ những người có dã tâm. Chỉ có trong môi trường tiềm ẩn nhiều nguy cơ, đầu óc cô mới có thể luôn duy trì ở trạng thái tốt nhất.

Ngẩng đầu.

Nhìn Việt Xán.

Người đàn ông đang ngồi thụt vào chiếc ghế bành màu xanh đen có thành cao, tay cầm ly rượu trong suốt chỉ còn một ít. Xung quanh rất nhiều ánh mắt người đẹp vô tình, hữu ý liếc về phía anh, nhưng anh hoàn toàn không để tâm, tay khẽ lắc rượu vodka trong đáy ly, ngửa cổ uống cạn.

“Xán, anh đang nghĩ gì vậy?”

Dừng chiếc đĩa trong tay, Sâm Minh Mỹ tò mò hỏi.

“Anh đang nghĩ...”, khéo miệng Việt Xán hơi nhếch, mắt nhìn sâu vào đáy mắt cô, nói: “Điều gì khiến công chúa của anh tối nay trầm tư thế, ngay món quà anh đã kỳ công chuẩn bị dành tặng, công chúa cũng không nhận ra”.

“Món quà?”

Sâm Minh Mỹ không hiểu, nhìn theo ánh mắt anh, phát hiện trên bàn có một hộp nữ trang bằng nhung màu xanh thẫm, tinh xảo. Cô nín thở mở ra, ánh sáng bên trong lóe ra chói mắt, đó là chiếc nhẫn kim cương phốt hồng, trong veo tuyệt đẹp.

“Đây là...”

Sung sướng, tim cô bỗng đập rộn ràng.

“Đó chỉ là món quà.”

Đeo nhẫn cho cô, Việt Xán nắm tay rồi nhẹ nhàng hôn những ngón tay, đôi môi nóng bỏng như ẩn chứa nguy hiểm, anh trầm thì:

“Đợi đến khi anh có cả vương quốc, anh sẽ cầu xin em trở thành hoàng hậu của anh.”

“Sẽ như vậy”, Sâm Minh Mỹ cũng nhẹ nhàng nắm tay anh, “Tuần sau ông về nước rồi, Tạ phu nhân chắc sẽ không thể phản đối quyền lực của anh”.

Các nghệ sỹ dương cầm chơi những giai điệu tuyệt vời.

Ánh nền dịu dàng lung linh huyền ảo.

Hoa hồng trắng đọng sương, Sâm Minh Mỹ mặc chiếc váy dài màu trắng sữa, ánh nền hồng ấm áp phản chiếu càng thêm lung linh dịu dàng như nước. Cô vừa thưởng thức kem hoa hồng vừa thấy buồn cười chuyện xảy ra ở công ty, nhất là chuyện Diệp Anh tốt nghiệp cái gọi là Học viện Thiết kế Thời trang Wadge, Canada.

“Cô ta là một người có dã tâm rất lớn, thậm chí không cần che giấu. Xán, anh nói xem chúng ta có nên nhắc nhở Tuyên không?”, Minh Mỹ cau mày hỏi.

Việt Xán cười, dùng dao cắt bớt tét, nói:

“Em tưởng Việt Tuyên không biết ư?”

Sâm Minh Mỹ ngậy người, lắc đầu:

“Em không biết Việt Tuyên đang nghĩ gì, tại sao anh ấy cho phép một người như vậy đến gần. Lẽ nào...”, Sâm Minh Mỹ suy nghĩ, lẽ nào bởi cô và Xán yêu nhau nên Tuyên mới chọn bữa một người khác...

Cô không dám nghĩ tiếp, vội chuyển chủ đề rồi lại cắt một lát nhỏ cá hồi, để vào đĩa của Việt Xán:

“Anh nếm món này đi, ngon lắm.”

Nhìn biểu hiện trên mặt cô, Việt Xán ngồi im, xiên miếng cá cô để trong đĩa, đưa vào miệng. Cá hồi vẫn nóng, thơm ngon tuyệt vời, đầu bếp họ Vương từng giới thiệu, đây là loại cá vừa bắt lên từ biển Island liền được chở thẳng bằng đường hàng không đến đây.

Mùi vị bùng nổ trên đầu lưỡi.

Anh lại sực nhớ tới mùi đậu đỏ.

...

...

Đó là một đêm chớm hạ bảy năm về trước.

Một trận mưa rào bất chợt trút xuống buộc anh phải trú vào một hiệu bánh Tây bên đường. Trong cửa hiệu ngào ngạt mùi bánh nướng thơm phức quyến rũ, đứng trước những ngăn bánh nướng cùng các loại bánh châu Âu, khi ấy anh chợt phát hiện mình quên mang ví tiền.

Chuông gió ở cửa ngân vang lạnh lạnh. Một cô gái bước vào.

Cô che chiếc ô lớn màu đen, nước vắn nhỏ ròng rọc dọc theo viền ô.

Như một đóa tường vi đen trong đêm mưa.

Mái tóc cùng đôi mắt đều mang một màu đen láy, màn đen u trầm tựa cái hố sâu thăm thẳm hút người ta vào đó. Nhưng làn da lại trắng một cách bất thường, bàn tay nắm cán ô gần như trong suốt.

Cơ hồ có thể nhìn thấy khớp xương ngón tay.

Nhưng, cô rất đẹp.

Một vẻ đẹp huyền bí nhưng vô cùng dữ dội.

Giống như lớn lên ở nơi tối tăm không có ánh mặt trời, một vẻ đẹp lạnh lẽo. Thu chiếc ô lại, cô gái đi đến đứng bên phải anh, cách cánh tay anh chỉ mấy centimet. Khí lạnh của nước mưa ẩm ướt tỏa ra quanh cô, anh có thể nhìn thấy màu môi nhợt nhạt, hàng mi đen dày đặc biệt như dẹt bằng tơ đen của cô.

Mở nắp chiếc khay nhựa trước mặt anh.

Cô gái cặp hai chiếc bánh hình bầu dục như không nhìn thấy anh, rồi lạnh lùng đi đến chỗ trả tiền. Một phụ nữ trung niên béo đậm bỏ chiếc bánh vào hộp giấy đưa cho cô, nhiệt tình nói chuyện, còn cô chỉ ậm ừ vài tiếng.

Chiếc bánh đó được cô gái bẻ đôi, một âm thanh rất nhỏ vang lên và sau đó, trong không khí bỗng tỏa ra mùi đậu đỏ ngọt lịm, giống như mùi đậu đỏ ngày trước mẹ hầm. Cô gái thông thả, chăm chú ăn từng miếng, cảm giác như trên đời không còn chuyện gì quan trọng hơn việc ăn chiếc bánh đó.

Sau đêm ấy, anh nhớ tên nhà hàng.

Bên ngoài hiệu bánh Tây đó treo một lá cờ, trên dưới có hai ô vuông hai màu trắng đỏ, giữa thêu một bông hoa tường vi màu hồng phấn, gọi là “Hiệu bánh Tường Vi”. Loại bánh nổi tiếng nhất của cửa hiệu này chính là bánh đậu đỏ.

Về sau, có nhiều lần anh đưa cô đến hiệu bánh đó.

Lần nào cô cũng mua hai chiếc.

Một chiếc mang về, một chiếc cô ăn.

Cô không hề nói với anh, chiếc bánh mang về cho ai và anh cũng không hỏi, thực ra lần đầu tiên anh gặp cô trong hiệu bánh này, chứ không phải nơi khóm tường vi đại màu hồng phấn.

...

...

Bảy năm trôi qua.

Cô vẫn giữ thói quen mua hai chiếc bánh đậu đỏ, một chiếc mình ăn, một chiếc mang về cho em trai anh...

Việt Tuyên.

“Không ngon sao?”

Sâm Minh Mỹ ngạc nhiên nhìn biểu hiện trên mặt anh.

“Cá hơi nguội.”

Dùng khăn ăn lau miệng, Việt Xán lại tự rót một ly whisky cho mình rồi thông thả uống, tiếp tục cười đùa, đến khi Sâm Minh Mỹ đột nhiên nhìn thấy một người.

“Thái Na!”

Sâm Minh Mỹ kêu khẽ.

Việt Xán ngoái đầu.

Trong phòng ăn trang nhã, quả nhiên xuất hiện một người cơ hồ đang cô đơn lạc lõng, toàn thân bó chặt trong áo da màu đen, cơ thể to cao tráng kiện, tóc cứng, cắt ngắn, trên mặt mang một vẻ dữ dằn, nếu không có bộ ngực cao đầy thì rất khó nhận ra đó là một phụ nữ.

Thái Na.

Là con gái độc nhất của Thái Thiết – trùm bang xã hội đen lớn nhất thành phố, cơ nghiệp tai tiếng nhà họ Thái cuối cùng cũng dần ra đi. Nhưng cô với tư cách là người thừa kế duy nhất, vẫn giữ bộ dạng rất anh hùng. Năm mười sáu tuổi, Thái Na do tụ tập ẩu đã gây chết người và bị bắt, nhưng chỉ bị xử nhẹ, cải tạo năm năm trong trại quản giáo thiếu niên. Sau khi ra khỏi trại, Thái Na tiếp quản cơ nghiệp không mấy minh bạch của gia tộc.

Thực khách trong nhà hàng có không ít người biết lai lịch Thái Na, nên họ lần lượt tránh ánh mắt của cô ta.

Tay Thái Na dắt theo một cô gái nhỏ nhắn, đi vào góc tối của phòng ăn. Rồi từ chỗ đó văng ra những tiếng rên rỉ, nhân viên phục vụ tỏ vẻ bối rối, nhưng biết thân phận của vị khách đặc biệt nên không dám vào can ngăn.

Nhìn về hướng ấy, ánh mắt Sâm Minh Mỹ hơi lóe lên. Cô bỏ chiếc đĩa trong tay xuống bàn, đứng dậy nói với Việt Xán: “Xin lỗi, em đến chào cô ấy một tiếng”.

Nói xong, đi về phía Thái Na.

Còn chưa đến nơi, chợt một người đàn ông vận áo đen bước ra từ trong bóng tối, mặt lạnh như thép ngăn cô lại. Ở đó Thái Na đang hành hạ cô bé, ngẩng đầu nhìn ra.

Ám lạnh tàn khốc như mắt dã thú.

Ánh mắt Thái Na như mắt đàn ông, dạn dĩ quét một lượt trên cơ thể Sâm Minh Mỹ từ mặt xuống ngực, rồi thắt lưng, sau đó mới chậm rãi vẫy tay ra lệnh, người đàn ông áo đen lập tức lui vào trong.

“Sâm tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Buông cô gái xinh xắn trong tay ra, Thái Na dang hai tay ngồi dựa vào thành đi văng, liếc xéo Sâm Minh Mỹ xinh đẹp cao quý như nữ thần, nói: “Nếu tôi nhớ không nhầm, cô luôn tránh tôi như tránh rắn độc, sao hôm nay lại hạ cố đến nói chuyện với tôi?”.

“Tôi có chút việc muốn nhờ cô giúp.”

Sâm Minh Mỹ mỉm cười, ngồi xuống cạnh cô ta.

“Ồ.” Trong ánh đèn mờ mờ, Thái Na cơ hồ đang rất hào hứng, cô ta khoan thai giơ tay, bàn tay như vô tình chạm vào vai Sâm Minh Mỹ, “Rất vui lòng, xưa nay tôi vẫn thích Sâm tiểu thư, việc cô nhờ nhất định tôi sẽ giúp”.

Các nhân viên phòng thiết kế tập đoàn Tạ thị dần dần đã tiếp nhận Diệp Anh. Hơn nữa, sau hôm đó Diệp Anh luôn giữ thái độ im lặng, hàng ngày chỉ ngồi trong phòng làm việc, miệt mài vẽ thiết kế, không chuyện trò với bất cứ ai khiến họ dường như cũng quên đi sự tồn tại của cô.

Một nguyên nhân khác, đó là việc Helen bị sa thải.

Quyết định sa thải Helen trực tiếp truyền đi từ văn phòng tổng giám đốc. Có người nói, do Tạ phu nhân sau khi nghe thấy mấy chữ “người thực vật” đã nổi cơn thịnh nộ, lập tức ra lệnh phòng nhân sự sa thải Helen. Có người lại nói là do Nhị thiếu gia đích thân đề nghị, bởi Helen đã xúc phạm bạn gái anh ta. Nhưng đa số

ý kiến nghiêng về hướng cho rằng, Diệp Anh đã thông báo với văn phòng tổng giám đốc mọi hành vi lời nói của Helen và việc sa thải Helen là để dẫn dắt những người khác.

Dù bất luận các thành viên trong phòng thiết kế có thực lòng chấp nhận Diệp Anh làm phó giám đốc bộ phận thiết kế hay không thì sự tồn tại của cô cũng đã là hiện thực không cần tranh cãi.

Ngày thứ tư, sau khi vào bộ phận thiết kế, Diệp Anh lựa chọn hai nhà thiết kế làm trợ lý cho mình. Một người là chàng hippie George, tai mũi lưỡi đều bám lỗ. Một người là Tracy – cô gái ngây ngô, ít nói suốt ngày vùi đầu vào những bản vẽ, chẳng hiểu gì về nhân tình thế sự.

“Tại sao lại là tôi?”

Mắt vẽ một đường chì đen đậm, tóc nhuộm vàng chói, George nổi giận lôi đình đứng trước bàn làm việc của Diệp Anh.

“Bởi vì thiết kế của anh sáng tạo nhất, xuất sắc nhất.” Trên bàn là tập bản vẽ dày, đó đều là những tác phẩm của George từ khi vào công ty đến nay, Diệp Anh cười lật từng trang, “Hơn nữa, anh là người kiêu ngạo nhất, không phải sao?”

“Không sai! Cho nên tôi không thể theo cô!”

“Nhưng nếu anh đã công nhận năng lực thiết kế của tôi hơn anh, vậy thì nên sùng bái tôi đi.” Đứng dậy khỏi ghế, Diệp Anh nheo mắt, cười khúc khích nhìn anh ta, “Anh sẽ trở thành thần dân trung thành nhất của tôi, trợ lý trung thành nhất của tôi”.

“Chỉ dựa vào cô sao?!”

“Anh cam tâm mãi mãi chỉ là một chiếc áo trong dây chuyền thiết kế ư?”, Diệp Anh đăm đăm nhìn anh ta, “Lẽ nào anh không muốn có một ngày anh sẽ đứng trên bục chữ T, để những nhà thiết kế nổi tiếng thế giới thưởng thức bộ sưu tập do anh sáng tạo sao?”.

Sắc mặt George thay đổi:

“Bây giờ tôi cũng đang thiết kế bộ sưu tập riêng của tôi!”

Diệp Anh cười uyển chuyển, nói: “Đúng, nhưng những thiết kế đó chỉ là dùng để pha trộn với tác phẩm của những nhà thiết kế khác, được trưng bày trong tủ kính các cửa hàng bách hóa. À, đúng rồi, còn được ghi tên trên những nhãn mác khác nhau của tập đoàn Tà thị nữa chứ”.

Mặt George đỏ lựng.

Tổ tiên của tập đoàn Tà thị khởi nghiệp từ ngành dệt may. Mặc dù hiện nay Tà thị chiếm hầu hết phần lớn sản nghiệp, tiền bạc và những thực nghiệp khác, nhưng sản xuất thời trang theo phong cách truyền thống vẫn rất được coi trọng. Thời trang của Tà thị gồm bảy tám loại sản phẩm lớn nhỏ, nhằm vào những đối tượng khách hàng khác nhau, lượng tiêu thụ luôn đứng đầu toàn quốc.

Nhưng...

Khi sản phẩm đưa ra thị trường quốc tế, lại hầu như không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Tà thị có thực lực tài chính hùng hậu. Và dù đã mua lại một số sản phẩm mũi nhọn hàng đầu quốc tế, trong đó không thiếu hãng thời trang cao cấp, nhưng để duy trì tầm ảnh hưởng của những sản phẩm mũi nhọn đó trên thị trường quốc tế thì toàn bộ thiết kế đó vẫn do đội ngũ thiết kế cũ đảm nhiệm, còn các nhà thiết kế trong nước rất khó chen chân vào.

Trong giới thời trang quốc tế, các nhà thiết kế trong nước luôn có khoảng cách rất lớn so với các đồng nghiệp nước ngoài. Mười mấy năm trước, ngoài bậc thầy Mạc Côn được tôn vinh là “thiên tài thiết kế”, liên tục tổ chức triển lãm thời trang tại Milan và Paris, chấn động giới thời trang quốc tế và tạo nên những phản hồi đáng kinh ngạc trong giới ra thì sau vụ tự vẫn đầy bi kịch của ông, thời trang trong nước hoàn toàn yên ắng. Những năm gần đây chỉ có bậc thầy Sâm Lạc Lăng có khả năng giữ vị trí nhất định trong giới thời trang quốc tế.

Dù Sâm Minh Mỹ – con gái độc nhất, cũng là đệ tử duy nhất của Sâm Lạc Lãng đại sư, là nhà thiết kế trẻ xuất sắc nhất trong nước hiện nay, cũng chỉ thỉnh thoảng công bố vài tác phẩm trong triển lãm thời trang của cha, sức ảnh hưởng còn rất hạn chế.

“Nếu như thế có thể làm anh thỏa mãn thì anh đi được rồi”, Diệp Anh cười, giọng tỉnh khô, cơ hồ như đã nhìn thấu tâm can anh ta, “Lúc đi nhớ đóng cửa giúp tôi”.

“Cô là kẻ lẻo mép!”, George phẫn nộ, “Tại sao tôi phải tin cô, cô có gì chứ!”.

Diệp Anh vẫn nhìn anh ta cười.

George tức giận hầm hầm bước vội ra, “Uỳnh”, cánh cửa bị đập mạnh, cả phòng như rung lên.

Chiều hôm đó, sau khi nhận được thông báo, Tracy đã chuyển đồ đến phòng thiết kế của Diệp Anh. Lau dọn sạch sẽ bàn làm việc mới, sắp xếp giấy tờ tư liệu, đặt từng chiếc bút vẽ ngay ngắn vào ngăn kéo, mọi việc xong xuôi. Ngồi ngây suốt nửa tiếng, Tracy mới bần khoản hỏi:

“Diệp tiểu thư, tôi phải làm gì?”

Trên thực tế, Diệp Anh – tân phó giám đốc bộ phận thiết kế không có bất kỳ công việc nào giao cho cho hai trợ lý riêng làm. Vậy là chiều hôm đó George ngoẹo đầu trên sofa ngủ còn Tracy gục đầu ngủ gật trên bàn làm việc, đến khi Tiểu Ni – trợ lý của Sâm Minh Mỹ đến gõ cửa văn phòng, thông báo sau khi hết giờ làm việc sẽ có bữa tiệc chào mừng Diệp Anh.

Ánh hoàng hôn phủ lên những khóm tường vi hồng phần bên ngoài cửa sổ.

Khi Tạ Phổ báo cáo xong tình hình nội bộ của tập đoàn, Việt Tuyên vẫn ngồi yên lặng bên cửa sổ, nhìn con đường vắng trong vườn hoa.

“Nhị thiếu gia, chúc mừng thiếu gia.”

Tạ Phổ gấp tập tài liệu, mỉm cười nhã nhặn, liếc nhìn chiếc giường đột nhiên xuất hiện trong phòng. Từ bao giờ, Tuyên bắt đầu không chỉ cho phép người khác chạm vào người anh, thậm chí còn có thể bằng lòng cho người khác ngủ trong phòng anh.

Tạ Phổ đã hiểu.

Do Diệp Anh tiểu thư vào làm ở bộ phận thiết kế, ban ngày hầu như không có thời gian ở bên chăm sóc Việt Tuyên, cho nên mấy ngày trước cô đã thay đổi thời gian ở bên Tuyên từ ban ngày sang ban đêm, giúp anh xoa bóp đến khuya, có lúc mệt quá, gục đầu vào mép giường anh ngủ. Việt Tuyên bảo cô về nghỉ, cô không chịu. Về sau, trong phòng Việt Tuyên có thêm chiếc giường dành cho cô.

Việt Tuyên lơ đãng nhìn Tạ Phổ.

Ngồi trên xe lăn nửa tiếng đồng hồ, cơ thể anh mệt mỏi đau nhức, sắc mặt càng tái. Không để ý nụ cười mỉm đầy ẩn ý của Tạ Phổ, anh lạnh lùng nói:

“Thứ hai tuần tới, tôi phải tham dự cuộc họp hội đồng quản trị.”

“Nhưng sức khỏe thiếu gia...”

“Trong thời gian ngắn, chắc không sao”, ho nhẹ mấy tiếng, Việt Tuyên đưa tay kéo cao tấm mền phủ đầu gối. Trên con đường nhỏ trong vườn hoa ngoài cửa sổ vẫn không một bóng người, “Hơn nữa, ban quản trị cũng đã quen với bộ dạng của tôi rồi”.

Tạ Phổ nghĩ một lát, gật đầu nói: “Được”.

Nếu không làm như thế sẽ khiến quan hệ giữa Đại thiếu gia và Tạ phu nhân tiếp tục căng thẳng, lại thêm Lão thái gia sắp về nước, tình hình sẽ ngày càng khó kiểm soát.

Bỗng có tiếng chuông điện thoại di động ở đầu giường.

Hàng mi Tạ Phổ lay nhẹ, cơ hồ khó nhận ra. Số máy của chiếc điện thoại đó, Việt Tuyên chỉ cho rất ít người, ngay cả Tạ phu nhân cũng không có. Chuông vẫn reo. Khi cầm đưa cho Việt Tuyên, Tạ Phổ kín đáo liếc qua màn hình.

Không có tên người gọi.

Thay bằng tên người gọi, màn hình hiển thị một bông tường vi vẽ tay, chỉ phác vài nét, bông hoa rất đẹp, sinh động như thật.

Trước đây anh đã nhìn thấy.

Các ý nghĩ đan xen chợt lướt nhanh trong đầu Tạ Phổ nhưng nhất thời anh không nghĩ ra, cơ hồ nó thuộc về miền kỷ ức xa xôi của ngày xưa.

“Được.”

Việt Tuyên lắng nghe âm thanh truyền ra từ chiếc điện thoại di động. Bên ngoài cửa sổ, tường vi hồng phấn nhuộm ánh hoàng hôn, vô cùng dịu dàng, từng cánh hoa xinh đẹp như đang thâm thì nói.

“Được, tôi biết rồi.”

Hàng mi Việt Tuyên rủ bóng.

Đứng cạnh xe lăn, Tạ Phổ có thể nhìn thấy khuôn mặt cúi thấp của Tuyên, xanh xao, đẹp tao nhã. Trong ống nghe, truyền đến giọng nữ dịu dàng như nhuộm ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ.

“Không cần về vội”, kéo tấm mền kẻ ô màu xanh phủ trên đầu gối, Việt Tuyên hạ giọng nói: “Tôi rất tốt... yên tâm đi đi”.

Trong chiếc xe Bentley màu đen, cuộc gọi đã kết thúc. Diệp Anh nhìn máy di động trong tay, rồi cất vào túi xách. George từ hàng ghế trước, ngoái đầu, giữu cợt: “Gọi xong điện thoại cho người tình rồi hả? Giọng ngọt như thế, cổ tình diễn phải không?”.

Diệp Anh giật mình, bất an nhìn George, lắp bắp nói:

“Cậu... cậu...”

“Sợ gì chứ, đồ nhát gan”, George phớt lờ, hừ một tiếng, “Cho dù bị sa thải như Helen, cũng có rất nhiều công ty tranh nhau mời tôi. Nhưng, Diệp tiểu thư, chỉ vì vài câu câu nói của Helen mà cô loại bỏ cô ấy, e là quá hẹp hòi. Cô ấy chỉ nói sự thật, không phải sao? Nếu không phải là do quan hệ với Nhị thiếu gia, sao cô có thể vừa vào công ty đã được bổ nhiệm làm phó giám đốc bộ phận thiết kế?”.

“Sao? Tôi sa thải Helen ư?”

Diệp Anh nhướn mày, cười ngất nói.

George ngây người.

Tracy cũng ngây người.

“Diệp tiểu thư, chúng tôi hiểu lầm cô đúng không?”, Tracy ngơ ngẩn nói, “Cô đừng để bụng, công ty có những lời đồn kỳ lạ, trong đó cũng có rất nhiều chuyện không đúng”.

“Cứ coi là tôi đi, thì đã sao.”

Diệp Anh liếc Tracy, cười khẩy, nói:

“Đã biết tôi như thế, cần gì phải nói thẳng vào mặt nhau những lời khó nghe như vậy, cô ta nên tự giác xin thôi việc mới phải. Mặc dù thêm một người như cô ta, cũng chẳng ảnh hưởng đến tôi, nhưng cô ta ra đi, không khí sẽ càng yên tĩnh hơn, cũng là điều tốt.”

Tracy lộ vẻ băn khoăn.

Diệp Anh vỗ nhẹ tay cô, nói:

“Tôi không quan tâm những lời đồn đầu, sau này cô cũng đừng quan tâm, tập trung tinh lực vào công việc thiết kế đi.”

Tracy gật đầu.

“Tôi thật không hiểu”, George nhìn Diệp Anh như nhìn một quái vật, “Với khả năng của cô, hoàn toàn có thể từng bước đi lên, hà tất phải dựa vào đàn ông”.

Diệp Anh cười, không nói.

Từng bước đi lên, bắt đầu từ trợ lý thiết kế, chịu đựng hết năm này sang năm khác, hy vọng có một cơ hội thể hiện bản thân, gắng sức vươn lên ư?

Sáu năm trước, cô đâu có thể suy nghĩ như vậy.

Bây giờ...

Không, cô sẽ không lãng phí thời gian cho những chuyện đó nữa.

Buổi tiệc chào mừng Diệp Anh, đa số các đồng sự đều đến dự. Đầu tiên là dùng bữa tối ở khách sạn năm sao, không khí nóng dần theo từng ly từng ly rượu hồng. Sau bữa tối, mọi người đổi địa điểm đến một nhà hàng mở cửa thâu đêm. Ở đó Sâm Minh Mỹ đã đặt một phòng sang trọng nhất, rộng rãi nhất, diện tích hơn trăm mét vuông.

Ánh đèn quay cuồng, rực rỡ.

Âm nhạc đinh tai dồn dập.

Trên bục có chuyên viên pha rượu, chăm chú pha từng ly whisky.

Diệp Anh cũng nhảy vào đám đông khiêu vũ như mọi người, nhảy vài điệu, người toát mồ hôi. Trong ánh sáng quay cuồng, cô trở về quầy, gọi một ly martini, chậm chậm uống. Rồi các nhà thiết kế khác cũng lần lượt đến ngồi bên cô, vui vẻ chuyện trò như bạn lâu năm, không có bất kỳ khoảng cách nào.

Đến khi tiếp chuyện hết lượt các nhà thiết kế.

Cô đã uống cạn năm ly martini.

Trong người hơi nóng, hơi men chênh choáng, Diệp Anh đưa mắt nhìn ra, thấy Tracy đang thần thờ một mình ngồi góc đi vắng, trong tay là ly nước hoa quả, có vẻ không biết làm gì. Cô cầm ly martini, thông thả đi đến, ngồi bên cạnh.

Tracy ngượng ngịu cười với cô.

Cô hướng về Tracy nâng ly, nhưng không nói gì.

George đã uống hơi nhiều, anh ta độc chiếm micro, hát hết bài này đến bài khác. Lại thêm một số trợ lý thiết kế mới đứng ngoài cổ vũ kích động, George cởi phăng áo sơ mi, lộ ra vòng eo gầy rần chắc. Trong ánh sáng chao đảo, chiếc khuyên ở quần vú và rốn lóng lánh phát sáng, anh ta uốn éo lắc người như có một sức gợi dục ma quái.

Không khí trong vũ trường lên tới đỉnh điểm.

Sâm Minh Mỹ đi đến, ngồi cạnh Diệp Anh.

“A Anh, đã quen hết chưa”, trong tay là ly Puerto Viejo (rượu vang Chile), Sâm Minh Mỹ mỉm cười nói với Diệp Anh: “Nếu có bất cứ chuyện gì đều có thể đến tìm tôi, tôi rất vui lòng giúp cô”.

“Cảm ơn.”

Diệp Anh mỉm cười, nâng ly với cô, sau đó nói:

“Nghe nói công ty chuẩn bị khai thác thị trường may đo thời trang nữ cao cấp, không biết tôi có cơ hội tham gia?”

Sâm Minh Mỹ thông thả nhấp một ngụm Puerto Viejo.

“Cô có hứng thú không?”

Cô mỉm cười nhìn Diệp Anh.

“Tôi rất hứng thú”, Diệp Anh mỉm cười.

“Được rồi, tôi sẽ thu xếp.”

Ngón tay Minh Mỹ nhẹ nhàng lần theo gờ ly rượu.

Trong tiếng nhạc ồn ào, cửa phòng lại mở, sự xuất hiện bất ngờ của Việt Xán đẩy không khí vũ trường lên đỉnh điểm. Đèn bảy màu quay cuồng loang loáng, thân hình cao lớn, khuôn mặt sáng ngời với những đường nét cứng cáp, vừa tuấn tú vừa quyến rũ mê hồn. Chiếc áo vest đen may thủ công, phối với quần bò màu xanh sẫm, cặp chân dài mê ly cùng nụ cười trên môi đầy cám dỗ.

“Đại thiếu gia.”

Mọi người tới tập chào anh, mấy nữ thiết kế trẻ vô tình, hữu ý vừa nhảy vừa tiến lại gần anh.

Việt Xán gần như nhận ra từng người.

Sau phút hàn huyên nói cười với đám đông, anh nhắc một ly Bloody Mary^[1] ở quầy, bước đến chỗ Minh Mỹ.

“Chẳng phải buổi tối anh phải tiếp khách sao?”

Ngồi dịch sang bên nhường chỗ cho anh ta, Sâm Minh Mỹ mỉm cười quan tâm hỏi. Việt Xán tựa vào thành đi văng, ngón tay xoa huyệt thái dương, nói:

“Công việc xong rồi.”

“Uống quá nhiều phải không? Có phải bị đau đầu không?”, Sâm Minh Mỹ lo lắng hỏi, chỉ có những lúc uống quá nhiều, Xán mới dùng Bloody Mary.

“Không.”

Tay trái để trên vai Sâm Minh Mỹ, Việt Xán in một cái hôn lên tóc cô, ghé tai nói nhỏ điều gì đó, khiến má cô đỏ bừng, bật cười. Không giống như hình ảnh công chúa thường ngày, lúc này Sâm Minh Mỹ tỏ ra vô cùng hoạt bát.

Lơ đãng nhìn hai người thân mật như xung quanh không có ai, Diệp Anh chợt hiểu ra tại sao Sâm Minh Mỹ bỏ Việt Tuyên và lựa chọn Việt Xán. Việt Tuyên giống như vị thần xa rời mọi vui buồn nơi thế tục, còn Việt Xán tuy nguy hiểm nhưng sôi nổi nồng nhiệt, có thể dễ dàng khiến phụ nữ mất hết lý trí.

Lông mi rủ thấp.

Men theo ánh nhìn là ly Bloody Mary Việt Xán đặt trên bàn.

Đặc như máu.

Cơ hồ dậy mùi tanh.

Lại như nước cốt hoa tường vi đại đỏ chói.

Rất nhiều năm trước, sau khi hết giờ tự học buổi tối cô thường đi qua một vườn hoa đầu phố để về nhà, vườn đó trồng rất nhiều tường vi đại đỏ chói. Đêm mùa hạ, dù trời có mưa nhỏ nhưng hoa tường vi vẫn nở rộ như lửa, hương nồng nàn như nhe nanh múa vuốt.

Tay cầm cán ô to màu đen, dưới màn mưa cô giơ tay chạm vào dây tường vi.

Gai đâm vào tay.

Đầu ngón tay rỉ máu, hòa lẫn với nước mưa, đau nhói lạnh lạnh cô đưa lên miệng mút đầu ngón tay có máu. Mùi tanh lan trong miệng, sau đó, cạnh khóm hoa tường vi cô nhìn thấy một thiếu niên nằm khuất sau đám lá.

Cậu thiếu niên ngất lịm.

Mặt mày thâm tím, sưng phù, mi mắt khép chặt như đã chết, hai hàng lông mày chau lại, khuôn mặt cau có đầy nộ khí. Chiếc áo phong đen bị rách mấy miếng, quần bò rách toạc, lộ ra vết thương sưng vù, giày chỉ còn một chiếc.

Mưa rơi lên người.

Nhiễm hơi lạnh khiến sắc môi cậu nhợt nhạt, mi khép chặt, tóc đen ướt bết lại, cổ và cánh tay cũng trắng bệch.

Cô yên lặng nhìn cậu ta.

Cúi người, chống chiếc ô trên đất, che đầu và nửa người cho cậu ta. Mưa mỗi lúc một dày, cô đứng dậy, cầm chiếc túi vải bạt đội lên đầu che mưa định ra về.

Một bàn tay nóng hằm hập bỗng chộp lấy cổ tay cô!

Lạnh là vì nước mưa trên tay.

Còn nóng hằm hập là nhiệt độ của cơ thể.

Cô kinh ngạc ngoái đầu...

Cậu thiếu niên đó xiết chặt tay, hai mắt chăm chăm nhìn cô, đáy mắt đỏ au như người bị sốt cao. Trong màn mưa lạnh thấu xương, đôi mắt cậu ta hoang dại rực lửa, đưa ánh nhìn như muốn xuyên thấu người cô, giọng khản đặc:

“... Là em à.”

“... Tôi đã tìm thấy em.”

“Bỏ ra!”

Không muốn giằng co với người bị thương, cô lạnh lùng nói, cố gắng giật tay khỏi tay cậu ta. Cậu thiếu niên lại càng xiết chặt hơn rồi giật mạnh tay khiến cô ngã sấp xuống mặt đất nhào nhoét bên cạnh khóm tường vi. Bộ đồng phục học sinh dính đầy đất, lần này cô phần nộ thật sự, vung tay đánh cậu ta, trúng đúng vào chỗ bị thương!

Nằm ngửa lên trời trên nền đất nhão, cậu thiếu niên nghiêng răng đau đớn, nhưng lại bật cười ha hả: “Tưởng em là bông tường vi lạnh lùng, hóa ra chỉ là con mèo hoang có bộ vuốt sắc”.

Tiếng cười làm ngực cậu ta rung lên, tay vẫn nắm chặt tay cô, hơi thở dốc, nóng bỏng phập phù bên tai cô. Trong lúc vật lộn trên nền đất nhão bê bết, gai tường vi cào lên mặt lên cổ họ. Trong mùi đất ngai ngái lẫn mùi máu tanh tanh, khi cô bị cậu thiếu niên đè xuống đất, trời đã tạnh mưa.

Mây vẫn vũ trên bầu trời xanh đen màu mực.

Lóe ra vài ngôi sao.

Những vì sao đẹp như ngọc bích.

Lâu lắm không nhìn lên trời, cô lặng yên nằm trên nền đất nham nhở hoa tường vi dại, quên việc giãy giụa tìm cách thoát ra. Cậu thiếu niên cũng dần thả lỏng tay, cậu ta lật người, nằm sát cô, yên lặng một lát, rồi cũng nhìn lên bầu trời chỉ có mấy ngôi sao, hỏi:

“Làm thế nào mới có thể gặp được em?”

Cô mặc cậu ta.

Đến khi cơ thể đột nhiên cảm nhận được một luồng khí nguy hiểm đang ập tới, cô mới cảnh giác quay đầu lại. Cậu thiếu niên thô bạo chồm về phía cô, cả người lại đè lên rồi đưa một tay sờ vào ngực cô!

Đầu cô bỗng vọt lên tiếng nổ âm vang.

Như có vô số máu tươi vọt ra trước mắt, trong lúc hoảng loạn cô bất chợt vớ được chiếc hộp bút trong túi xách, rồi cố gắng dùng hết sức bình sinh đập vào đầu cậu ta.

Khi cô tỉnh lại.

Nhận r

6. Chương 6

Đêm đã khuya, bữa tiệc chào mừng của phòng thiết kế cũng kết thúc. Đứng trước cửa nhà hàng, Diệp Anh vẫy tay tạm biệt các đồng nghiệp đã chén choáng say, chiếc Bentley màu đen dài rộng chậm chậm lượn sát đến bên cô. Khi lái xe mở cửa, một chiếc Porsche màu tím cũng đồng thời lướt đến trước mặt cô.

Cửa kính từ từ hạ xuống.

Người ngồi ghế sau sát cửa sổ là Sâm Minh Mỹ, nụ cười ưu nhã trên môi, vẫy tay với cô. Diệp Anh mỉm cười vẫy lại, mắt nhìn theo chiếc xe phóng ra xa.

Cửa kính từ từ nâng lên.

Trong chiếc Porsche, Sâm Minh Mỹ che miệng khẽ ngáp, nhắm mắt dựa vào người Việt Xán. Những ngón tay Việt Xán lơ đãng vuốt vai cô, lát sau, anh ngoái đầu, nhìn về sau qua lớp kính xe.

Trong màn đêm thoảng hơi sương.

Ánh đèn đường lơ mờ.

Đám người ồn ào đã giải tán hết, trước cửa nhà hàng chỉ còn một thanh niên đứng trực, không thấy người đó đâu nữa. Chiếc Bentley màu đen có lẽ đang trên đường về biệt thự nhà họ Tạ.

Cảnh vật lướt nhanh bên ngoài xe.

Loang loáng như ảo ảnh.

Việt Xán dần dần nhớ lại, những năm tháng thơ ấu nông cuồng đó, anh từng hằng ngày ngồi chờ trước cổng trường nữ sinh. Đó là ngôi trường nữ sinh có chế độ quản lý hà khắc và máy móc, vẫn còn tuân thủ những quy định đã bị các trường khác bỏ từ lâu, cho nên số lượng học sinh ít dần, chỉ còn một vài học sinh nên bị các trường khác trong thành phố gọi đùa là đám “tu sĩ”.

...

...

Bởi cô gái học ở trường đó.

Vì thế ngày ngày anh đều chờ bên ngoài cổng trường, chỉ để nhìn thấy cô.

Những mong một thứ có thể bén rễ, nảy mầm.

Vốn chỉ muốn gặp lại cô, sau rồi lại muốn nhìn cô nhiều hơn, nên khi đến ngôi trường đó, hầu như ngày nào cũng có thể nhìn thấy cô, nhưng cậu lại không thể chịu được thái độ hờ hững lạnh như băng của cô.

Vì thế khi thấy cô một lần nữa không thêm để ý đến cậu, mặt lạnh bước qua, cậu tức tối chộp cánh tay cô, đẩy vào bức tường đá trong ngõ, nghiêng rằng mà nói:

“Cô làm bộ gì chứ!”

Bị kẹp cứng giữa hai cánh tay cậu ta, mắt cô lạnh như nước giếng khơi giữa đêm hè, trắng đen nổi bật. Về khinh khỉnh đó khiến cơn thịnh nộ của cậu bùng lên như lửa gặp gió. Đang không biết nên làm thế nào, cô lạnh lùng hỏi:

“Anh định tỏ tình với tôi sao?”.

Cậu tức tối nghiêng rằng, nếu là con báo, cậu sẽ cắn ngay vào cổ cô ta để máu tươi phun ra. Rõ ràng người bị kẹp chặt, không thể cử động được là cô, nhưng tại sao người chịu cảnh thảm hại như bị lột trần trước đám đông lại là cậu!

“Thế thì sao!”

Cậu chỉ có thể dùng thái độ ngang ngược của mình để xua đi cảm giác nóng rần rật đến tận vành tai.

“Anh thích tôi bao nhiêu?”

Mặt cô ta vẫn thản nhiên, đôi tròng mắt đen thăm lặng lẽ quan sát cậu.

“Tôi...”

Dưới bàn tay cậu lúc này là đôi vai mảnh, gầy hơi lạnh của cô. Cậu chỉ cần hơi dùng sức một chút là có thể vò nát nó, nhưng khoảnh khắc đó cậu chỉ còn nghe thấy tiếng máu đang sôi réo trong cơ thể mình.

“Anh có thể chết vì tôi không?”

Dường như câu hỏi đó đã được dùng để làm khó bao người. Tròng mắt cô đen thăm lạnh lẽo, làn da trắng như tuyết cũng được phản chiếu lên bức tường đá thành một vệt hoang lạnh.

“Chỉ cần anh có thể chết vì tôi”, cậu thô bạo hôn cô, ép cô vào tường đá lạnh. Đó là nụ hôn đầu đời của cậu, hơi vụng về lóng ngóng, chỉ biết ép môi vào bờ môi hơi lạnh của cô. Nhưng bản năng thôi thúc khiến cái hôn nóng dần, nóng dần, rồi bùng ran, cậu dữ dằn nói bên môi cô: “Thế thì, tôi cũng có thể vì em”.

...

...

Màn đêm như sương mù.

Sâm Minh Mỹ ngủ gục trên vai anh. Việt Xán nhẹ nhàng đỡ tay, hạ tấm kính cửa sổ. Bất chợt gió lạnh tràn vào khiến Sâm Minh Mỹ hơi co người, anh nhìn ra màn đêm đen như sương mù bên ngoài.

Vậy thì, tôi cũng có thể vì em.

Trong chiếc xe Porsche, Việt Xán hít một hơi dài, khẽ nhếch mép.

Mặc dù lúc tắm đã thay quần áo nhưng Tạ Bình vẫn ngửi thấy mùi rượu từ người Diệp Anh. Ánh mắt không hài lòng nhìn, mà bảo với cô rằng, một tiếng trước Việt Tuyên lại lên cơn đau khiến người co giật, anh ấy vừa bình phục nên giờ ngủ thiếp đi rồi.

Trong phòng ánh lên một ngọn đèn nhỏ.

Sau khi Tạ Bình rời khỏi, Diệp Anh ngồi bên mép giường Việt Tuyên, lặng lẽ ngắm anh. Ngũ quan thanh tú rõ nét, hàng mi khép hờ, làn da xanh xao, đôi môi nhợt nhạt, cứ nhìn anh như vậy, luôn khiến tâm trạng cô có thể trở nên ôn hòa và tĩnh lặng.

Nắm tay anh.

Cơn mệt mỏi ập tới, cô gục xuống mép giường rồi dần ngủ thiếp đi.

Càng lúc càng tối om.

Cửa sổ bị che kín bằng những tấm ván gỗ, ánh sáng chỉ có thể lọt qua các kẽ hở, những hạt bụi li ti bay lượn trong tia sáng đó. Cô bò đến bên cửa phòng đã bị khóa, ra sức kêu gào, gắng sức đẩy thật mạnh, máu tươi trào ra dưới ngón tay, cổ họng khô nẻ, nhưng...

Không một tiếng động.

Im lìm như một cảnh phim câm.

Cô xông đến trước cửa sổ khép chặt, dùng những ngón tay đầy máu lay tấm ván cửa, móng tay đau rụng rời, ánh sáng vừa rồi đột nhiên biến thành màu đêm đen đặc. Nhưng cô sắp thoát ra được, cô biết, cô có thể thoát ra, có người ở bên ngoài đang đợi để cứu cô.

Máu tươi phun ra.

Cuối cùng đã dỡ hết những tấm ván cửa.

Bên ngoài cửa sổ, từng vạt lớn tường vì nổ rộ. Đó là tường vì đêm đầu tiên, đẹp đến mức khiến cô thoáng giật mình, khiến trái tim cô xao động, run run. Đột nhiên nhớ ra, như mình đã quên điều gì đó, nỗi sợ hãi chụp lấy toàn thân, cô quay phắt đầu lại, bỗng nhìn thấy một vũng máu lớn.

Mẹ.

Mẹ đang nằm trong vũng máu.

Mà ngoài cửa sổ, không có ai đến cứu cô, cũng chẳng có bất kỳ bông tường vi nào hết, chỉ là máu đỏ, là một vực thẳm chứa đầy máu đỏ như đang đợi chìm cô xuống.

“Không thoát được đâu.”

Trong vũng máu, người mẹ đã chết bỗng từ từ mở mắt, nói với cô:

“Mày hại chết nó, mày không thoát được đâu. Diệp Anh, người mày đầy tội lỗi, đừng trách ai, chỉ có mày là đứa đáng bị nguyên rửa...”

Kinh hoàng!

Ngực phun đầy máu, ngập đất ngập trời, hơi thở hỗn hển, máu đông nhớp nhúa ngọt ngạt, lồng ngực căng phồng như rơi xuống vực thẳm. Cô sợ hãi, giãy giụa, không phải, không phải, cô muốn khóc, cô nắm chặt tay mẹ, không phải...

A!

Diệp Anh kinh hãi sức tĩnh.

Mồ hôi chảy ròng ròng trên cổ, hơi thở hỗn hển, cô chợt nhận ra mình đang nắm chặt tay Việt Tuyên. Ngắc đầu lên nhìn, hóa ra Việt Tuyên đã thức, đang lặng lẽ nhìn cô.

“Có lẽ em bị ngộ độc cổ, vừa gặp ác mộng.”

Cô cười cười, nói lời xin lỗi, rồi đặt tay anh vào trong tấm chăn mỏng. Nhìn thấy mắt anh không có vẻ buồn ngủ, cô mang đến một cốc nước, nói:

“Anh uống chút nước không?”

“... Được.”

Ngồi dậy uống mấy ngụm nước, Việt Tuyên hỏi:

“Buổi tiệc có vui không?”

“À, cũng vậy thôi”, cô đưa cốc nước, cười vờ vẩn, “Em uống chút rượu, Tạ Bình ngồi thấy mùi rượu hình như không hài lòng lắm”.

Môi Việt Tuyên hơi nhếch.

“Anh cười phải không?”, Diệp Anh kinh ngạc ghé lại gần, “Thật khó thấy. Mà anh cười rất đẹp, chẳng trách tiết kiệm nụ cười thế”.

Nhìn cô cố tình pha trò như trẻ con, môi anh lại nhếch lên, giờ tay nắm lấy tay cô.

Lúc này Diệp Anh thực sự sửng sốt.

“A Anh.”

Đây là lần đầu tiên Việt Tuyên gọi tên cô, giọng êm đềm như ánh trăng ngoài cửa sổ, thấy cô ngây người, anh thở nhẹ một hơi, nói:

“A Anh, sao không về giường của cô mà ngủ?”

“Giường của em?”, Diệp Anh ngoái đầu nhìn chiếc giường mới kê thêm trong phòng. “Nó cách xa quá, cứ gục xuống giường anh thế này, có thể nghe thấy hơi thở của anh, em sẽ ngủ ngon hơn.”

“Cô sẽ gặp ác mộng.”

“Chỉ hơi bị ngộ độc cổ thôi mà”, cô giải thích.

Việt Tuyên lắc đầu.

“A! Thực ra em có cách này”, mắt cô bỗng sáng lên, “Nếu anh đồng ý thì để em ngủ cùng giường với anh, như vậy em sẽ ngủ ngon hơn, lại không bị ngoạ cổ nữa”.

“Thế nào, cách hay đấy chứ!”

Nhìn người anh cứng đờ, cô được đà lần tới, sóng mắt lóng lánh, nụ cười gian xảo nài nỉ:

“Thôi nào, Nhị thiếu gia, cho em ngủ cùng giường với anh đi, được không?”

Đêm khuya.

Ánh trăng tĩnh lặng.

Tường vi hồng phấn ngoài cửa sổ nhuộm sương đêm.

“Được.”

Khi nghe thấy câu trả lời của Việt Tuyên, Diệp Anh cơ hồ không dám tin vào tai mình. Mãi đến khi cô đã thực sự nằm bên anh, cùng gối chiếc gối dài của anh, cùng đắp tấm chăn mỏng với anh, cảm nhận được hơi ấm từ anh, lắng nghe được hơi thở của anh...

“Tại sao?”

Xoay người lại, nhìn khuôn mặt Việt Tuyên trên chiếc gối trắng muốt chỉ cách mặt mình một hơi thở, Diệp Anh băn khoăn. Từ trước đến giờ anh luôn trầm tư xa cách, sao đột nhiên lại cho phép cô đến gần như thế.

“Đã nghĩ thông một số chuyện.”

Việt Tuyên lặng lẽ nói, hàng mi đen che khuất ánh mắt anh.

“A! Tốt quá!”, cô cười khe khẽ, ôm cánh tay anh, ghé mặt lại gần, “Có nghĩa là, anh đã quyết định chấp nhận em phải không?”.

Việt Tuyên “Ừ” một tiếng.

“Vậy ngày mai đổi cái giường rộng hơn nhé”, cô nhắm mắt, khẽ khàng dựa vào cánh tay anh, thầm thì “Em sợ là em sẽ chen phần giường của anh”.

*

* *

Lão thái gia từ Thụy Sĩ về nước là một sự kiện lớn của Tạ thị.

Mấy năm trước, Lão thái gia đã trao công việc của tập đoàn cho Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia. Đại thiếu gia đảm nhiệm chức tổng giám đốc điều hành của tập đoàn, Nhị thiếu gia tạm thời giữ cương vị chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn, còn ông ẩn cư ở nước ngoài như con chim hạc hoang dã. Nhưng sau khi Nhị thiếu gia bị tai nạn, việc phân định quyền lực của tập đoàn có một số thay đổi.

Mảng thời trang vốn do Nhị thiếu gia điều hành đã do Đại thiếu gia tiếp quản, lại thêm Sâm Minh Mỹ được Lão thái gia rất mực sủng ái cũng quay sang đầu quân cho Đại thiếu gia, vì vậy Đại thiếu gia trong thời gian ngắn đã nắm quyền độc tôn. Cuộc tranh đấu giữa Tạ Hoa Lăng và Đại thiếu gia cũng ngày càng quyết liệt.

Nội bộ tập đoàn đua nhau dự đoán, chuyển về nước lần này của Lão thái gia sẽ có ảnh hưởng lớn đến việc phân bổ quyền lực trong nội bộ gia tộc.

Sáng thứ Hai.

Trong cuộc họp thường lệ của phòng thiết kế, Sâm Minh Mỹ tuyên bố, tập đoàn quyết định tiến quân vào thị trường thiết kế thời trang cao cấp dành cho nữ và chính thức đi vào lĩnh vực mũi nhọn của giới thời trang cao cấp.

Các nhà thiết kế vừa ngạc nhiên vừa phấn khởi.

Đây là dự án mà họ hy vọng từ lâu.

Thời trang cao cấp dành cho nữ vốn là lĩnh vực đỉnh cao của thị trường thiết kế thời trang, những bộ trang phục sang trọng hoàn mỹ độc nhất vô nhị sẽ không sản xuất hàng loạt theo kiểu công nghiệp mà được may đo riêng cho mỗi quý bà. Có thể thoải mái sử dụng những phụ trang quý hiếm, sang trọng và đắt tiền như tơ lụa, thạch anh, kim cương, ngọc trai. Việc đó sẽ khiến các nhà thiết kế có thể phát huy tài năng sáng tạo và trí tưởng tượng của mình, khiến họ có cơ hội đứng trên bục chữ T để giới thiệu tác phẩm trước công chúng.

“Hiện nay, thị trường trong nước đã có các hãng thiết kế thời trang cao cấp dành cho nữ có tiếng như Giang Nam Xuân, Aly’s, Phong Cách, T&P”, Sâm Minh Mỹ lật tập tài liệu trong tay, “Nhưng nhìn chung, tổng thị phần của họ cũng không lớn lắm. Mục đích chúng ta tạo ra thương hiệu thiết kế thời trang cao cấp dành cho nữ là lấy đó làm bàn đạp tạo nên tầm ảnh hưởng của tập đoàn Tạ thị đối với giới thời trang quốc tế”.

Các nhà thiết kế phần khởi thì thầm bàn tán.

Trong giới thời trang quốc tế, bục chữ T một thời gian dài bị các nhà thiết kế của Pháp, Italia, Mỹ chiếm giữ, còn các nhà thiết kế trong nước rất ít có cơ hội lộ diện.

“Do tập đoàn rất coi trọng dự án này, cho nên tôi sẽ đích thân điều hành”, Sâm Minh Mỹ liếc nhìn các nhà thiết kế trong phòng, “Tôi sẽ là người thiết kế số một của dự án này, thương hiệu này tạm thời lấy tên là...”.

Diệp Anh ngắt đầu.

Sâm Minh Mỹ mỉm cười nói:

“Sâm.”

Hàng mi Diệp Anh động đậy, mắt hơi cúi nhìn xuống.

“Ngoài ra, Liêu Tu và Quỳnh An cũng nằm trong ban thiết kế, danh sách những người phối hợp trong các khâu chế bản, thi công, mấy ngày nữa sẽ công bố”, Sâm Minh Mỹ hơi ngập ngừng, lại tiếp, “Còn công việc thông thường khác của phòng thiết kế sẽ do...”.

Ánh mắt dừng lại trên người Diệp Anh.

Rồi lại chuyển dịch.

Dừng trên người Jason, một thiết kế gia đứng tuổi.

“... Jason phụ trách”. Sâm Minh Mỹ nâng cốc cafe bằng gốm trơn, nhấp một ngụm, rất lịch thiệp nói với Diệp Anh, “A Anh, dù cô mới vào tập đoàn không lâu. Nhưng nếu có thể, mong cô giúp đỡ giúp Jason”.

Kết thúc cuộc họp, trở về phòng thiết kế của Diệp Anh.

“Đây chính là cơ hội mà cô đã hứa”, gần cổ, phần nộ nhìn Diệp Anh, George giận run người, cánh mũi phập phồng, “Mỗi ngày theo cô, đến ngồi ở đây đã vô vị đến mức meo, tôi đúng là điên nên mới tin lời cô!”, nói xong anh ta quay đầu, đóng sập cửa!

Hai ngày sau đó, George không đi làm.

Tracy hằng ngày ngoài những lúc cầm cúi vẽ phác thảo, lại ngây người nhìn Diệp Anh, trong khi các nhóm thiết kế khác bận rộn đến mức không có lúc rảnh nói chuyện, chỉ có ở đây dường như bị quên lãng. Hôm nay, Diệp Anh cũng ra về từ sớm.

Trở về Tạ gia, Diệp Anh tắm rồi thay quần áo cho Việt Tuyên, lấy khăn bông lau khô tóc cho anh, lại giúp anh mặc lễ phục dành cho buổi tiệc tối. Bộ lễ phục màu đen, sơ mi trắng màu ngọc trai, cổ quàng khăn tơ màu xám nhạt. Ngồi trên xe lăn, khuôn mặt Việt Tuyên rạng ngời mà thanh tú, tuần nhả mà trầm lặng.

“Thế này được chưa?”

Chạm vào tay anh, thấy hơi lạnh, Diệp Anh vẫn chưa yên tâm. Tuy dạo này sức khỏe Việt Tuyên phục hồi rất tốt, mỗi ngày có thể ngồi xe lăn khoảng một giờ, nhưng bữa tiệc mừng thọ lão thái gia hôm nay đông người lại ồn ào.

“Được rồi.”

Việt Tuyên nắm tay cô, ngược lên nói:

“Cùng đi với tôi.”

“...”

Diệp Anh ngây người, sau khi Tạ lão thái gia về nước, ông còn đi gặp gỡ bạn bè cũ chưa vợ về nhà ngay. Bữa tiệc mừng thọ tối nay cũng là lần đầu tiên Lão thái gia trở về biệt thự họ Tạ sau một thời gian dài ẩn cư ở nước ngoài.

“Tôi muốn chính thức giới thiệu em với ông nội.”

Việt Tuyên nắm tay cô, nhẹ nhàng nói.

Tối đó, trước biệt thự họ Tạ, nườm nượp các loại xe hơi cao cấp, những nhân vật nổi tiếng các giới đều có mặt, rất nhiều người ở nước ngoài cũng cử người thân đến chúc thọ Lão thái gia. Tạ Hoa Lăng trong bộ trang phục truyền thống màu nâu lộng lẫy, đeo bộ trang sức ngọc phỉ thúy quý giá, miệng tươi cười theo sát bên cha, không rời nửa bước.

Phòng tiệc được bài trí theo kiểu Đông Tây kết hợp. Trên bức tường phía sau sân khấu nhỏ là một chữ “Thọ” cực lớn, sáng rực ánh vàng do một nhà thư pháp nổi tiếng tự tay viết tặng. Những màn trình diễn tuyệt hảo của các vũ sư điêu luyện khiến không khí bữa tiệc càng thêm từng bừng náo nhiệt.

“Tạ công, chúc ông sống lâu trăm tuổi, phúc như Đông hải, ha ha ha!”

Giọng của Thái Thiết, kẻ đứng đầu băng đảng xã hội đen mấy chục năm, vang như chuông. Hôm nay ông ta vận com lê trắng nếp, nhưng những đường sẫm nhằng nhịt trên cổ trái vẫn khiến ông ta vô cùng lạc lõng so với khung cảnh bữa tiệc này.

“A Thiết, dạo này làm ăn vẫn tốt chứ?”, Tạ lão thái gia Tạ Hạc Phổ tóc bạc trắng nhưng sắc diện hồng hào, tinh thần vẫn minh mẫn sáng láng, “Còn nhớ năm xưa tên tiểu tử ngươi còn kẻ sủng vào đầu ta, bây giờ được như thế này người cũng quá giỏi rồi đấy!”

“Ha ha ha, lúc đó tôi còn trẻ không hiểu biết gì”, Thái Thiết cười, lại nói tiếp, “Tạ công, đây là cô con gái bất tài của tôi, nó vẫn còn kém hiểu biết hơn tôi năm xưa, sau này nhờ Lão thái gia chỉ giáo cho”. Sau lưng ông ta là Thái Na người bó chặt trong bộ đồ đen, tóc ngắn dựng ngược, mặt mờ ám.

“Mau chào ông đi!”

Thái Thiết đập tay vào gáy Thái Na!

Thái Na nghiêng đầu né, mắt liếc nhanh nhìn cha, mặt không biểu cảm nhìn Tạ Hạc Phổ, nói:

“Chào Tạ công!”

Tạ Hạc Phổ vuốt râu cười, nói với Thái Thiết: “Quả nhiên hổ phụ sinh hổ tử”.

“Tạ công”, lúc này, Dương Thận tổng giám đốc khu đại Trung Hoa của tập đoàn Hoàn Vũ dẫn theo một chàng trai trẻ, khôi ngô đẹp trai đến mức khiến nhiều quan khách không khỏi đưa mắt nhìn, đi đến trước mặt lão thái gia. “Xin giới thiệu với Tạ công, đây là Khổng Diễn Đình, tiểu công tử của nhà Khổng công. Diễn Đình trước đây chủ yếu phụ trách nghiệp vụ của Hoàn Vũ ở Mỹ và Nhật, hiện vừa được điều về thành phố này, tối nay Diễn Đình đến mừng thọ lão thái gia.”

“Chúc Tạ công phúc như Đông hải, thọ tỷ Nam sơn.”

Khổng Diễn Đình mỉm cười nhã nhặn, đôi mắt đào hoa nhưng trong sáng, đẹp như trăng mùa thu, hai tay anh ta bưng một cái hộp gấm hẹp dài, lễ phép nói:

“Đây là quà của cha cháu chúc thọ Tạ công. Cha cháu nói, năm nay dù ông bị ốm chỉ nằm trên giường, nhưng luôn nhớ về tháng ngày xưa kia bọn ba cùng Tạ công, mong Tạ công nếu có dịp qua Hungary nhất định ghé chơi ít ngày.”

“Tốt, tốt.”

Tạ Hạc Phổ trù mền nhìn Khổng Diễn Đình. Năm xưa, lần tục huyền của Khổng công, khiến Khổng công tuy tuổi đã cao lại có thêm người nối dõi. Cùng với sự trưởng thành của Khổng Diễn Đình, cuộc đấu trong nội bộ tập đoàn Hoàn Vũ vô cùng quyết liệt. Mấy người con lớn của Khổng công đều từng thỉnh cầu ông đứng ra hòa giải, nhưng ông chưa bao giờ gặp Khổng Diễn Đình, vị công tử đã gây sóng gió trong Khổng tộc.

Tạ Hoa Lăng nhận cái hộp thay cha, hé mở ra, bên trong là một miếng ngọc như ý bằng bạch ngọc dương chi[1], trơn nhẵn, cổ kính, đơn giản mà tinh xảo. Bà cũng có chút am hiểu về đồ cổ, biết đó là ngự phẩm từ thời nhà Đường.

Đi theo lão thái gia dung quang rạng ngời hàn huyên cùng tân khách.

Tâm trạng Tạ Hoa Lăng cũng vô cùng phấn khởi.

Mãi đến khi Việt Xán dắt tay Sâm Minh Mỹ bước vào phòng tiệc.

“Ông!”

Chiếc váy tơ dài tươi thắm màu hoa hồng, bờ vai mảnh dẻ, trước ngực có những nếp gấp buông rủ lãng mạn như nữ thần Hy Lạp, Sâm Minh Mỹ xinh đẹp, cao quý, thanh tao như cánh hoa hồng, mắt cười tựa ánh sao, bước nhanh tới, sà vào lòng Tạ Hạc Phổ.

“Cháu ngoan...”

Tạ Hạc Phổ cười lớn, nhẹ nhàng vỗ lưng Sâm Minh Mỹ, mọi tân khách xung quanh đều nhận ra sự sủng ái của Tạ công đối với cô.

“Đó là tiểu thư Sâm Minh Mỹ.”

Bên cạnh, Dương Thận nói nhỏ với Khổng Diễn Đình.

“Ồ”, Khổng Diễn Đình mỉm cười, khẽ lắc ly rượu, đôi mắt đẹp đa tình liếc nhìn Sâm Minh Mỹ đang nép sát vào Tạ Hạc Phổ như đứa cháu ruột, “Cũng từng nghe nói Tạ công sủng ái cô ta, còn hơn cả hai đứa cháu nội của mình”.

Được biết, năm xưa Sâm Lạc Lăng nhận được sự ủng hộ hết lòng của Tạ thị, cùng việc có thể ra nhập giới thời trang quốc tế cũng có liên quan tới chuyện cô con gái Sâm Minh Mỹ – người được Tạ Hạc Phổ sủng ái đặc biệt.

“Hiện nay cô ta làm ở phòng thiết kế của tập đoàn Tạ thị, phụ trách thiết kế chính của dự án thời trang và nữ trang cao cấp mới thành lập. Với danh tiếng của cô ta trong giới thời trang và địa vị trong giới người đẹp, dự án của cô ta sẽ là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của chúng ta”, Dương Thận nói.

Khổng Diễn Đình nghi hoặc mỉm cười, mắt lại liếc về phía đó, nhìn thấy một người đàn ông cao lớn tuấn tú, nhưng lại có cảm giác vô cùng nguy hiểm đứng bên cạnh Sâm Minh Mỹ, hỏi Dương Thận:

“Anh ta chắc là Nhị thiếu gia Tạ Việt Tuyên?”

Xem ra không ốm yếu bệnh tật như lời đồn, trái lại trông như vua sư tử khát máu và tàn nhẫn nhất trên thảo nguyên.

“Đó là Đại thiếu gia, Tạ Việt Xán”, Dương Thận ngừng lại, “Nghe nói Sâm tiểu thư đã hủy hôn với Nhị thiếu gia và sắp đính hôn với Đại thiếu gia”.

“Ồ, thú vị thật”, Khổng Diễn Đình nheo mắt cười, “Xem ra gia đình Tạ công cũng khá ồn ào”.

“Ông, chúc ông mạnh khỏe.”

Mình vận lễ phục màu đen, dưới ánh đèn pha lê sáng rực huy hoàng, làm nổi bật thân hình cao lớn của Việt Xán, ngũ quan đậm, sắc nét, lộ ra vẻ đẹp ngang tàng. Anh mỉm cười đưa món quà trên tay, đó là cái hộp gấm màu tím, thân nổi vân lông lánh.

Tạ Hoa Lăng cười khẩy, không đón nhận.

“Ông”, Sâm Minh Mỹ nũng nịu chìa ra chiếc hộp gấm, “Đây là quà anh Xán tự tay lựa chọn cho ông, biết ông thích sưu tầm tẩu thuốc, anh ấy đã bỏ thời gian đúng một năm thu thập đấy”.

“Xán rất có lòng.”

Tạ Hạc Phổ vuốt râu, nói với Việt Xán:

“Thời gian này sức khỏe của Tuyên không tốt, cháu vất vả rồi.”

Tạ Hoa Lăng lại cười khẩy, nói: “Quả rất có lòng, không chỉ có lòng cướp đi bao phần việc trong tay Việt Tuyên, ngay cô dâu cha đã chọn cho Tuyên cũng cướp mất. Vụ tai nạn này của Tuyên quả rất đúng lúc với Đại thiếu gia”.

“Hoa Lăng!”

Tạ Hạc Phổ khẽ trách, Tạ Hoa Lăng giễu cợt hừ một tiếng.

“Ông”, Sâm Minh Mỹ cắn môi, nhìn Tạ Hạc Phổ, nói vẻ cầu khẩn, “Về chuyện hôn ước, xin ông đừng trách anh Xán, là cháu... là cháu thích anh Xán. Việt Tuyên đã nói, anh ấy tha thứ cho chúng cháu, anh ấy chúc phúc cho cháu và Xán”.

Khi Việt Tuyên ngồi trên xe lăn đẩy vào phòng tiệc với ánh đèn lồng lầy, ánh mắt của mọi quan khách đều dồn lại. Đây là lần đầu tiên Nhị thiếu gia nhà họ Tạ xuất hiện sau vụ tai nạn xe hơi. Nhìn dáng ngồi thẳng, vẻ mặt điềm tĩnh của Việt Tuyên trên chiếc xe đang từ từ tiến đến trước Tạ Hạc Phổ, những lời đồn anh sẽ trở thành người thực vật, hoặc bại liệt suốt đời cũng tự nhiên chấm dứt.

Người đẩy xe là một cô gái trẻ xinh đẹp.

Chiếc váy thời trang buổi tối màu xám, bờ vai trần mảnh dẻ, làn da mịn trắng muốt, mái tóc đen dài đẹp như dải sa tanh, buông lơis thấp thoáng che khuất rìa má. Cùng sống mũi và chiếc cằm thanh tú, hàng mi dài đen mượt tựa nhung, tròng mắt đen thẳm, cổ thon mảnh, dáng điệu uyển chuyển vẫn khiến người ta không khỏi liếc nhìn.

“Cô ta là ai?”

Khổng Diễn Đình hứng thú hỏi.

“Là hộ lý đặc biệt của Nhị thiếu gia, mới vào tập đoàn Tạ thị, cùng phòng thiết kế với Sâm tiểu thư, giữ chức phó phòng”, Dương Thận nghĩ một lát, “Tên là Diệp Anh”.

“Cô ta chỉ là hộ lý đặc biệt của Nhị thiếu gia thôi ư?”

Khi nhìn thấy chiếc xe lăn đẩy đến trước mặt Tạ Hạc Phổ, Tạ Tuyên ngoái đầu nhìn cô gái xinh đẹp, nhẹ nhàng nắm tay cô, rồi mới nói với Tạ công. Khổng Diễn Đình nhấp một ngụm rượu, càng hứng thú hỏi.

“Nghe nói, Diệp tiểu thư có thể vào thẳng phòng thiết kế là do Tạ phu nhân đã chấm cô ta làm vị hôn thê của Nhị thiếu gia.”

Dương Thận cũng nhận ra vẻ thân mật rất tinh tế giữa Tạ Việt Tuyên và cô gái, thậm ngạc nhiên. Trước đây, có đôi lần ông ta cũng nhìn thấy Nhị thiếu gia và Sâm Minh Mỹ bên nhau, trông họ rất lịch thiệp nhưng không có vẻ thân mật.

Từ phía xa.

Thái Na cũng quay đầu lại.

Ánh mắt lướt qua mấy vòng quan khách, dừng trên mặt Việt Tuyên đúng lúc Diệp Anh dịu dàng nhìn anh. Thái Na nheo mắt, quan sát hồi lâu như để nhận diện, đáy mắt lóe ra một tia sắc lạnh.

“Thưa ông, cô ấy là Diệp Anh.”

Sau khi đưa quà mừng thọ, Việt Tuyên vẫn nắm tay Diệp Anh, giới thiệu với Tạ Hạc Phổ, giọng nói của anh ấm áp và êm ái lạ thường.

“Cháu thích cô ấy.”

Như trái bom cảm từ từ rơi xuống, Sâm Minh Mỹ bỗng thấy rối bời.

Việt Tuyên đã có thể yêu người khác, cô và Việt Xán sẽ cảm thấy thư thái và nhẹ nhõm rất nhiều. Nhưng, bao nhiêu năm, cô luôn bị Việt Tuyên tạo một khoảng cách xa vời, còn Diệp Anh mới xuất hiện vài tháng đã được anh thừa nhận trước mọi người, anh thích cô ta.

Tâm trạng của Tạ Hoa Lăng cũng trở nên phức tạp.

Về chuyện Diệp Anh ân cần chăm sóc Việt Tuyên, giúp Tuyên phục hồi sức khỏe, bà rất cảm kích. Nếu suốt đời Tuyên phải nằm trên giường, cô vẫn đồng ý tiếp tục chăm sóc anh, bà cũng bằng lòng bù đắp thỏa đáng cho cô. Nhưng xem ra khi sức khỏe Tuyên sắp phục hồi hoàn toàn, tất cả mọi thứ lại đang thay đổi hoàn toàn.

“Ha ha”, Tạ Hạc Phổ vuốt râu cười, ánh mắt hiền từ nhìn Diệp Anh, “Ừ, ta đã nghe Hoa Lăng nói, A Anh là cô bé ngoan”.

“Xin chào Tạ gia gia!”

Diệp Anh cúi đầu chào Tạ Hạc Phổ.

“Được rồi, được rồi, cháu cứ gọi ta là ông như mấy đứa là được”, Tạ Hạc Phổ cười xởi lởi, vẻ sung sướng, “Hôm nào mời cháu ăn cơm, để ta cảm ơn cháu đã chăm sóc cho Tuyên thời gian vừa qua”.

Bình thần liếc nhìn Việt Tuyên và Diệp Anh vẫn tay trong tay, Việt Xán ghé tai nói nhỏ với Sâm Minh Mỹ rồi hai người rời khỏi đó trước. Các tân khách lục tục đến chúc thọ Tạ Hạc Phổ, Diệp Anh cũng tạm thời đưa Việt Tuyên rời đi.

“Anh mệt rồi, về phòng thôi.”

Ra khỏi phòng tiệc, Diệp Anh nhìn sắc mặt Việt Tuyên có vẻ hơi mệt.

“Ở lại thêm nửa giờ nữa, ông còn phát biểu nữa.” Việt Tuyên đưa mắt nhìn vườn hoa trong đêm, “Anh muốn ra ngoài dạo một lát”.

Diệp Anh do dự.

Qua ô cửa kính ngoài hành lang kéo dài đến sát đất, có thể nhìn thấy ánh trăng trải vàng trong vườn hoa, gió rung rung cánh lá. Cô cúi xuống đắp lại tấm mền mỏng trên gối anh, nói: “Chỉ một lát thôi đấy”.

Việt Tuyên dịu giọng:

“Được.”

Ánh trăng tĩnh lặng êm đềm tỏa trên lối đi lát đá hình trứng ngỗng. Bánh xe phát ra những tiếng động nhẹ, lá cây ken dày xào xạc chen nhau trong gió đêm hè, hòa với mùi hoai hoải của đất và mùi thơm của hoa, không khí thoải mái, rất dễ chịu.

Đi gần đến một bụi cây.

Cũng có vài vị khách ra ngoài hóng mát, người phục vụ bê khay rượu đến, trong gió đêm, thoáng vẳng đến tiếng nói cười.

Biết Việt Tuyên thích yên tĩnh, Diệp Anh bèn chọn một con đường nhỏ khuất nẻo và tĩnh mịch. Phía nhà bát giác có những dây tường vi trắng buông rủ, trước bể bơi phía xa xa không có bóng người, cô đẩy Việt Tuyên đến đó. Dưới ánh trăng, tường vi đại bên đường nở rộ, đỏ rực, cành lá dày chắn hết tầm nhìn. Trong không khí tĩnh mịch, đột nhiên vẳng ra những tiếng thở hổn hển xen lẫn tiếng rên ư ử, khiến người ta phải đỏ mặt, trái tim bất giác đập nhanh.

Tiếng rên đó ở ngay phía trước, Diệp Anh đành ho nhẹ, đánh tiếng.

Một thiếu nữ mặt đỏ lựng, cuống quýt từ phía khóm hoa bật dậy, không dám ngược nhìn, vừa phất bụi trên váy vừa vội vã chạy về phía phòng tiệc rực sáng ánh đèn. Diệp Anh vừa gặp cô ta trong phòng tiệc, đó là cháu gái của một đại gia bất động sản họ Thẩm.

Bên khóm tường vi, lại một bóng người nữa đứng lên.

Áo đen bó sát, cao to lực lưỡng, bộ ngực đồ sộ nhô cao, vừa nhìn đã biết là phụ nữ, nhưng tóc lại ngắn dựng đứng, như một gã đàn ông hung hãn, đó chính là Thái Na. Mắt Thái Na hiện lên những tia dữ dằn, đầu tiên quét lên Việt Tuyên ngồi trên xe lăn, sau đó dừng trên người Diệp Anh.

Tường vi đại đỏ tựa máu tươi.

Tay Diệp Anh nắm chặt thành xe lăn, đẩy Việt Tuyên tiếp tục đi về phía trước như không nhìn thấy Thái Na.

“Gặp người cũ không chào một tiếng sao?”

Giọng rít lên lạnh lùng, Thái Na khoanh tay đứng chắn ngang đường, mắt cô ta táo tợn lướt từ mái tóc, khuôn mặt, chiếc váy dài màu xám lộ bờ vai trắng như cẩm thạch, đến đôi giày cao gót màu thủy ngân dưới chân, cuối cùng âm thầm soi vào mặt Diệp Anh.

“Tôi không quen cô.”

Diệp Anh cau mày trả lời.

“Ha!”, Thái Na cười gằn, vừa bước đến bên Diệp Anh vừa lạnh lùng nói, “Không ngờ gặp lại cô ở đây, chà chà, trang điểm như một thực nữ xinh đẹp. Cục cưng, cô bản lĩnh thật đấy”.

Những âm thanh rờn rợn ngay sát tai cô.

Lạnh như thép.

...

Trong bóng tối, một khuôn mặt to lớn, hung dữ ép lại gần, chiếc giường sắt lạnh cứng, những cú đấm như mưa nhằm vào người cô. Ngực, bụng cuộn lên, đau như bị xé, bàn tay cứng, lạnh tựa sắt thép ấn vai xuống rồi thì thầm vào tai cô...

...

“Thái tiểu thư.”

Trong xe lăn, giọng Việt Tuyên không cao, nhưng sự nghiêm khắc và uy lực hiện rõ sâu nơi đáy mắt, khiến Thái Na suýt ngừng thở. Vậy là Diệp Anh nhân cơ hội đẩy xe đi qua.

“Anh ta có biết cô là ai không?”

Sau lưng, giọng Thái Na châm chọc:

“Anh ta có biết cô từ đâu ra không? Cô có dám cho anh ta xem hình xăm trên eo cô không. Cô dám nói với anh ta tại sao có hình xăm đó không?”

Ngón tay Diệp Anh lạnh ngắt.

Không ngoái đầu, tiếp tục đẩy xe đưa Việt Tuyên đi.

Nhìn bóng Diệp Anh khuất dần, Thái Na cười khẩy, quay đầu nhìn về bụi cây phía xa. Chỗ đó có một cô gái bước ra, váy dài đỏ, vân hoa, xinh đẹp kiêu diễm, dây chuyền kim cương lấp lánh. Dưới ánh trăng, Sâm Minh Mỹ tay cầm ly rượu nâng cao tươi cười hướng về Thái Na.

Cô ta là kẻ điên.”

Trong bể bơi, sóng nước xanh trong vắt nhuộm ánh trăng lấp lánh, bên nhà bát giác với những dây tường vi đại nở đầy hoa trắng từ trên mái buông rủ như rèm, Diệp Anh bình tĩnh lại, nói với Việt Tuyên:

“Em biết cô ta là Thái Na. Ba ngày trước, cô ta đã đến phòng thiết kế, nói là cô ta đang điều tra em, còn nói rất nhiều điều kinh khủng. Em đã đuổi cô ta đi, bởi ánh mắt cô ta làm em khó chịu, và cả những lời nói của cô ta nữa, em hoàn toàn không hiểu cô ta nói gì.”

“Ừ.”

Việt Tuyên nhìn mặt hồ.

Nhìn khuôn mặt bình thản không gợn sóng của anh, Diệp Anh cắn môi, cầm tay anh đặt lên eo mình nói: “Nếu không tin, anh có thể xem, trên eo em rồi cuộc có hình xăm hay không!”

“A Anh!”, Việt Tuyên đặt tay lên tay cô, “Anh sẽ chỉ nghe những gì chính em nói với anh”.

Hoa tường vi trắng dịu dàng như ánh trăng.

Tay anh ấm áp đặt lên tay cô, đó là một câu nói lẽ ra khiến cô cảm động, nhưng trong làn gió hè thoáng mang hơi lạnh lúc này lại khiến lòng cô hoang mang, những xúc cảm trôi nổi.

“Anh không quan tâm, đúng không?”

Vùng khỏi tay anh, Diệp Anh cười đau khổ, nói:

“Anh không quan tâm em là ai, không quan tâm em từ đâu đến, không quan tâm những lời nói của Thái Na. Em hiểu rồi, anh cho phép em đến gần anh, chỉ bởi em xuất hiện đúng lúc.”

Việt Tuyên nhìn cô.

“Mọi người đều cho rằng, Nhị thiếu gia nhà họ Tạ tính khí lạnh lùng”, môi cô khẽ nhếch, “Thì ra, anh lại trọng tình như vậy. Anh cố ý để mọi người nghĩ rằng anh có tình cảm với em, cho nên không quan tâm chuyện Sâm Minh Mỹ hủy hôn, cũng không quan tâm Đại thiếu gia cướp vị hôn thê của mình”.

“Anh muốn tác thành cho họ, đúng không? Mặc dù không biết, rốt cuộc anh vì Sâm tiểu thư hay vì Đại thiếu gia, hay là vì cả hai.”

Cô âm thầm nói tiếp:

“Nhưng em rất cảm động khi anh là người lương thiện như vậy. Chỉ có điều anh nên nói trước với em mới phải, như thế em sẽ phối hợp với anh tốt hơn, cũng không nhằm tưởng anh đã chấp nhận em, nhằm tưởng là...”

Cô nhắm mắt.

“... Anh thích em.”

Nhà bát giác dưới trăng.

Hoa tường vi trắng muốt lặng lẽ tỏa hương, Việt Tuyên nắm bàn tay buông thõng của cô, kéo lại gần. Nhìn khuôn mặt trắng ngần hơn cánh hoa tường vi của cô, đáy mắt anh tối sẫm, đặc quánh, khẽ thở dài:

“Anh phải làm thế nào em mới tin?”

Ánh trăng lốm đốm giữa tán hoa.

Việt Tuyên hôn cô.

Vốn chỉ là một nụ hôn nhẹ nhàng, môi anh hơi lạnh khẽ chạm vào môi cô, cô bất ngờ vội vàng đón nhận, tưởng chừng như một giây sau anh sẽ rời ngay. Nhưng môi anh đã dừng rất lâu, lặng lẽ, không chà sát, không có hòa trộn day chuyển, chỉ lặng lẽ áp môi như vậy, đôi môi nóng dần.

Cô không kìm được, mi mắt run run.

Ngước nhìn anh.

Hôn cô giữa khung cảnh mùi hoa thanh thanh nhạt nhạt, đáy mắt anh trong veo như dãy núi phía xa hơi nheo lại, trong đồng tử in hình mặt cô, má anh phớt hồng, vành tai hơi đỏ. Anh giữ ngón tay, bối rối che mắt cô, sau đó như một cậu bé vụng về, thận trọng hôn sâu.

Đầu lưỡi anh ấm áp.

Một mùi thanh khiết.

Một thứ gì tinh khôi khiến những sợi tơ bao quanh tim cô lay động, phảng phất như hơi thở dài nhẹ nhẽ, cô vòng tay ôm cổ anh, hít lấy hơi thở thơm như hương tường vi của anh. Hơi thở gấp dần, nhịp tim dồn dập

không biết là của ai, anh ôm cô mỗi lúc càng chặt, tất cả như không thể kiềm chế, hơi nóng càng tăng, run rẩy càng mạnh. Đón nụ hôn của anh, cô cũng hôn đáp trả, như mạch nước nguồn, cô mút môi anh, khuấy đảo trong miệng anh, ép sâu vào anh mỗi lúc càng nóng ran. Cô không thể khống chế hơi thở của mình, cơ thể như có thứ gì đó không ngừng cuộn dâng, trào ra, trào ra!

Mặt đỏ lựng, anh bỗng đẩy cô ra!

Ngực phập phồng, cơ hồ như anh đang cố kiềm chế thứ gì đó, rồi lại cơ hồ cuối cùng không thể kiềm chế, anh giang hai tay xiết chặt cô, hôn hển gối đầu lên vai cô. Bờ vai trần lồ lộ dưới trăng, trắng ngần sáng lóa, khiến anh không kiềm chế được, nhắm mắt hôn lên đó.

Cảm giác đau từ bờ vai truyền đến.

Lan tới ngực.

Ôm riết mái đầu đen nhánh tóc anh, cảm thụ hơi thở và nhiệt độ không bình thường của anh, cô đột nhiên hốt hoảng.

Mặt bết bơi nhuốm ánh trăng vẫn chao đảo sóng vàng.

Không biết bao lâu.

Hai người cứ ôm nhau như vậy. Trong tĩnh mịch có vị ngọt ngào dai dẳng, cũng có chút thẳng thốt thoáng qua, cơ hồ có điều gì đã thay đổi từ lúc đó. Sự tĩnh lặng thần tiên của đêm hè, từ mái lầu bát giác những dây tường vi nở đầy hoa trắng buông lơ lửng, vươn ra, tầng tầng lớp lớp như biển hoa trắng muốt.

“Nhị thiếu gia.”

Bóng Tạ Bình xuất hiện trên con đường nhỏ dẫn đến lầu bát giác.

“Lão thái gia chuẩn bị phát biểu.”

Trở về phòng tiệc, tất cả tân khách đã tụ tập đông đủ trong phòng, Tạ Hoa Lăng, Việt Xán và Sâm Minh Mỹ đã đứng trên sân khấu nhỏ phía sau chiếc bục cao để micro. Diệp Anh đưa Việt Tuyên đến, Tạ Hoa Lăng đứng nhích sang bên, để Việt Tuyên ở giữa bà và Việt Xán.

Dưới ánh sáng lóng lánh của chùm đèn.

Tạ Hạc Phổ sắc diện hồng hào đi đến trước micro.

Diệp Anh lùi xuống vị trí của tân khách phía dưới. Trong khi Tạ Hạc Phổ phát biểu, ánh mắt cô chậm chậm lướt qua những người có mặt, không thấy bóng Thái Na. Hình như có người đang chờ đợi ánh mắt cô, khi mắt cô lướt tới, một người đàn ông trẻ đứng bên mép phải phòng tiệc, dung mạo cực kỳ khôi ngô, nổi bật trong đám quan khách, anh ta mỉm cười hướng về cô nâng ly rượu trong tay.

Cô thoáng ngậy người, cũng gật đầu đáp lễ.

Nhưng cô biết chắc mình chưa từng gặp người này.

Cuối bài phát biểu, Tạ Hạc Phổ vuốt râu cười mãn nguyện, nói với tân khách: “Tôi đã già rồi, ước nguyện lớn nhất là nhìn thấy thế hệ cháu con thành gia lập nghiệp, sớm có chất béo, cho nên...”.

Dự cảm được những lời sắp nói sẽ là gì, Diệp Anh chậm chậm nhìn về phía người đó. Ở khoảng cách xa như vậy, dưới ánh đèn sáng chói, người đó đứng trên sân khấu nhỏ phía sau Tạ Hạc Phổ, dường như cũng đang nhìn cô. Ký ức thời thơ ấu như màn sương đêm phủ trên cánh tường vì đã sớm tiêu tan không tỳ vết.

“Ngày Mười hai tháng sau sẽ tổ chức hôn lễ cho Việt Tuyên và Minh Mỹ, rất mong lúc đó quý vị hạ cố đến dự, mừng cho hai trẻ và gia đình chúng tôi”. Trước micro, Tạ Hạc Phổ cười rạng rỡ, dung quang chói ngời, cơ hồ hoàn toàn không nhận ra vẻ ngạc nhiên và tiếng xì xầm tức thì dội lên của tân khách.

Khúc mắc giữa hai anh em họ Tạ với thiên kim tiểu thư họ Sâm, mặc dù là bí mật của Tạ gia, nhưng bên ngoài cũng biết ít nhiều. Đặc biệt sau khi Nhị thiếu gia bị trọng thương trong vụ tai nạn xe hơi, suýt bại liệt, Sâm Minh Mỹ hủy hôn với Nhị thiếu gia, còn ngày ngày cặp kè với Đại thiếu gia, là chuyện hầu như ai

cũng biết. Vừa rồi cũng là Đại thiếu gia sánh vai cùng Sâm Minh Mỹ đi đến chúc thọ Tạ công, sao có thể hôn lễ tổ chức tháng sau lại là Nhị thiếu gia và Sâm Minh Mỹ được?

Không ít quan khách tưởng mình nghe nhầm. Nhưng biểu hiện trên mặt của Tạ phu nhân, Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia và Sâm Minh Mỹ cũng một vẻ ngạc nhiên như vậy.

Tạ Hạc Phổ tươi cười quay lại vẫy tay, ra hiệu cho Việt Tuyên và Sâm Minh Mỹ bước ra.

Sâm Minh Mỹ đứng yên, mặt bối rối nhìn Việt Xán bên cạnh, Việt Xán nháy mắt ra hiệu, cô mới ngập ngừng đi về phía Tạ Hạc Phổ. Ngồi trên xe lăn, Việt Tuyên cau mày, ánh mắt như đang tìm kiếm người nào bên dưới, nhưng Tạ Hoa Lăng đã đẩy anh tới bên Tạ Hạc Phổ.

“Ha ha, ngoan lắm.”

Kéo tay Việt Tuyên và Sâm Minh Mỹ lại gần nhau, Tạ Hạc Phổ cười mãn nguyện.

Khi Việt Tuyên ngồi trên xe lăn đẩy vào phòng tiệc với ánh đèn lồng lầy, ánh mắt của mọi quan khách đều dồn lại. Đây là lần đầu tiên Nhị thiếu gia nhà họ Tạ xuất hiện sau vụ tai nạn xe hơi. Nhìn dáng ngồi thẳng, vẻ mặt điềm tĩnh của Việt Tuyên trên chiếc xe đang từ từ tiến đến trước Tạ Hạc Phổ, những lời đồn anh sẽ trở thành người thực vật, hoặc bại liệt suốt đời cũng tự nhiên chấm dứt.

Người đẩy xe là một cô gái trẻ xinh đẹp.

Chiếc váy thời trang buổi tối màu xám, bờ vai trần mảnh dẻ, làn da mịn trắng muốt, mái tóc đen dài đẹp như dải sa tanh, buông lơis thấp thoáng che khuất rìa má. Cùng sống mũi và chiếc cằm thanh tú, hàng mi dài đen mượt tựa nhung, tròng mắt đen thẳm, cổ thon mảnh, dáng điệu uyển chuyển vẫn khiến người ta không khỏi liếc nhìn.

“Cô ta là ai?”

Khổng Diễn Đình hứng thú hỏi.

“Là hộ lý đặc biệt của Nhị thiếu gia, mới vào tập đoàn Tạ thị, cùng phòng thiết kế với Sâm tiểu thư, giữ chức phó phòng”, Dương Thận nghĩ một lát, “Tên là Diệp Anh”.

“Cô ta chỉ là hộ lý đặc biệt của Nhị thiếu gia thôi ư?”

Khi nhìn thấy chiếc xe lăn đẩy đến trước mặt Tạ Hạc Phổ, Tạ Tuyên ngoái đầu nhìn cô gái xinh đẹp, nhẹ nhàng nắm tay cô, rồi mới nói với Tạ công. Khổng Diễn Đình nhấp một ngụm rượu, càng hứng thú hỏi.

“Nghe nói, Diệp tiểu thư có thể vào thẳng phòng thiết kế là do Tạ phu nhân đã chấm cô ta làm vị hôn thê của Nhị thiếu gia.”

Dương Thận cũng nhận ra vẻ thân mật rất tinh tế giữa Tạ Việt Tuyên và cô gái, thẳm ngạc nhiên. Trước đây, có đôi lần ông ta cũng nhìn thấy Nhị thiếu gia và Sâm Minh Mỹ bên nhau, trông họ rất lịch thiệp nhưng không có vẻ thân mật.

Từ phía xa.

Thái Na cũng quay đầu lại.

Ánh mắt lướt qua mấy vòng quan khách, dừng trên mặt Việt Tuyên đúng lúc Diệp Anh dịu dàng nhìn anh. Thái Na nheo mắt, quan sát hồi lâu như để nhận diện, đáy mắt lóe ra một tia sắc lạnh.

“Thưa ông, cô ấy là Diệp Anh.”

Sau khi đưa quà mừng thọ, Việt Tuyên vẫn nắm tay Diệp Anh, giới thiệu với Tạ Hạc Phổ, giọng nói của anh ấm áp và êm ái lạ thường.

“Cháu thích cô ấy.”

Như trái bom cảm từ từ rơi xuống, Sâm Minh Mỹ bỗng thấy rối bời.

Việt Tuyên đã có thể yêu người khác, cô và Việt Xán sẽ cảm thấy thư thái và nhẹ nhõm rất nhiều. Nhưng, bao nhiêu năm, cô luôn bị Việt Tuyên tạo một khoảng cách xa vời, còn Diệp Anh mới xuất hiện vài tháng đã được anh thừa nhận trước mọi người, anh thích cô ta.

Tâm trạng của Tạ Hoa Lăng cũng trở nên phức tạp.

Về chuyện Diệp Anh ân cần chăm sóc Việt Tuyên, giúp Tuyên phục hồi sức khỏe, bà rất cảm kích. Nếu suốt đời Tuyên phải nằm trên giường, cô vẫn đồng ý tiếp tục chăm sóc anh, bà cũng bằng lòng bù đắp thỏa đáng cho cô. Nhưng xem ra khi sức khỏe Tuyên sắp phục hồi hoàn toàn, tất cả mọi thứ lại đang thay đổi hoàn toàn.

“Ha ha”, Tạ Hạc Phổ vuốt râu cười, ánh mắt hiền từ nhìn Diệp Anh, “Ừ, ta đã nghe Hoa Lăng nói, A Anh là cô bé ngoan”.

“Xin chào Tạ gia gia!”

Diệp Anh cúi đầu chào Tạ Hạc Phổ.

“Được rồi, được rồi, cháu cứ gọi ta là ông như mấy đứa là được”, Tạ Hạc Phổ cười xởi lởi, vẻ sung sướng, “Hôm nào mời cháu ăn cơm, để ta cảm ơn cháu đã chăm sóc cho Tuyên thời gian vừa qua”.

Bình thần liếc nhìn Việt Tuyên và Diệp Anh vẫn tay trong tay, Việt Xán ghé tai nói nhỏ với Sâm Minh Mỹ rồi hai người rời khỏi đó trước. Các tân khách lục tục đến chúc thọ Tạ Hạc Phổ, Diệp Anh cũng tạm thời đưa Việt Tuyên rời đi.

“Anh mệt rồi, về phòng thôi.”

Ra khỏi phòng tiệc, Diệp Anh nhìn sắc mặt Việt Tuyên có vẻ hơi mệt.

“Ở lại thêm nửa giờ nữa, ông còn phát biểu nữa.” Việt Tuyên đưa mắt nhìn vườn hoa trong đêm, “Anh muốn ra ngoài dạo một lát”.

Diệp Anh do dự.

Qua ô cửa kính ngoài hành lang kéo dài đến sát đất, có thể nhìn thấy ánh trăng trải vàng trong vườn hoa, gió rung rung cánh lá. Cô cúi xuống đắp lại tấm mền mỏng trên gối anh, nói: “Chỉ một lát thôi đấy”.

Việt Tuyên dịu giọng:

“Được.”

Ánh trăng tĩnh lặng êm đềm tỏa trên lối đi lát đá hình trứng ngỗng. Bánh xe phát ra những tiếng động nhẹ, lá cây ken dày xào xạc chen nhau trong gió đêm hè, hòa với mùi hoai hoải của đất và mùi thơm của hoa, không khí thoải mái, rất dễ chịu.

Đi gần đến một bụi cây.

Cũng có vài vị khách ra ngoài hóng mát, người phục vụ bê khay rượu đến, trong gió đêm, thoáng vẳng đến tiếng nói cười.

Biết Việt Tuyên thích yên tĩnh, Diệp Anh bèn chọn một con đường nhỏ khuất nẻo và tĩnh mịch. Phía nhà bát giác có những dây tường vi trắng buông rủ, trước bể bơi phía xa xa không có bóng người, cô đẩy Việt Tuyên đến đó. Dưới ánh trăng, tường vi đại bên đường nở rộ, đỏ rực, cành lá dày chần hết tầm nhìn. Trong không khí tĩnh mịch, đột nhiên vẳng ra những tiếng thở hỗn hển xen lẫn tiếng rên ư ử, khiến người ta phải đỏ mặt, trái tim bất giác đập nhanh.

Tiếng rên đó ở ngay phía trước, Diệp Anh đành ho nhẹ, đánh tiếng.

Một thiếu nữ mặt đỏ lựng, cuống quýt từ phía khóm hoa bật dậy, không dám ngược nhìn, vừa phỉu bụi trên váy vừa vội vã chạy về phía phòng tiệc rực sáng ánh đèn. Diệp Anh vừa gặp cô ta trong phòng tiệc, đó là cháu gái của một đại gia bất động sản họ Thẩm.

Bên khóm tường vi, lại một bóng người nữa đứng lên.

Áo đen bó sát, cao to lực lưỡng, bộ ngực đồ sộ nhô cao, vừa nhìn đã biết là phụ nữ, nhưng tóc lại ngắn dựng đứng, như một gã đàn ông hung hãn, đó chính là Thái Na. Mắt Thái Na hiện lên những tia dữ dằn, đầu tiên quét lên Việt Tuyên ngồi trên xe lăn, sau đó dừng trên người Diệp Anh.

Tường vi đại đỏ tía máu tươi.

Tay Diệp Anh nắm chặt thành xe lăn, đẩy Việt Tuyên tiếp tục đi về phía trước như không nhìn thấy Thái Na.

“Gặp người cũ không chào một tiếng sao?”

Giọng rít lên lạnh lùng, Thái Na khoanh tay đứng chắn ngang đường, mắt cô ta táo tợn lướt từ mái tóc, khuôn mặt, chiếc váy dài màu xám lộ bờ vai trắng như cẩm thạch, đến đôi giày cao gót màu thủy ngân dưới chân, cuối cùng âm thầm soi vào mặt Diệp Anh.

“Tôi không quen cô.”

Diệp Anh cau mày trả lời.

“Ha!”, Thái Na cười gằn, vừa bước đến bên Diệp Anh vừa lạnh lùng nói, “Không ngờ gặp lại cô ở đây, chà chà, trang điểm như một thực nữ xinh đẹp. Cục cưng, cô bản lĩnh thật đấy”.

Những âm thanh rờn rợn ngay sát tai cô.

Lạnh như thép.

...

Trong bóng tối, một khuôn mặt to lớn, hung dữ ép lại gần, chiếc giường sắt lạnh cứng, những cú đấm như mưa nhằm vào người cô. Ngực, bụng cuộn lên, đau như bị xé, bàn tay cứng, lạnh tựa sắt thép ấn vai xuống rồi thì thâm vào tai cô...

...

“Thái tiểu thư.”

Trong xe lăn, giọng Việt Tuyên không cao, nhưng sự nghiêm khắc và uy lực hiện rõ sâu nơi đáy mắt, khiến Thái Na suýt ngừng thở. Vậy là Diệp Anh nhân cơ hội đẩy xe đi qua.

“Anh ta có biết cô là ai không?”

Sau lưng, giọng Thái Na châm chọc:

“Anh ta có biết cô từ đâu ra không? Cô có dám cho anh ta xem hình xăm trên eo cô không. Cô dám nói với anh ta tại sao có hình xăm đó không?”

Ngón tay Diệp Anh lạnh ngắt.

Không ngoái đầu, tiếp tục đẩy xe đưa Việt Tuyên đi.

Nhìn bóng Diệp Anh khuất dần, Thái Na cười khẩy, quay đầu nhìn về bụi cây phía xa. Chỗ đó có một cô gái bước ra, váy dài đỏ, vân hoa, xinh đẹp kiêu diễm, dây chuyền kim cương long lánh. Dưới ánh trăng, Sâm Minh Mỹ tay cầm ly rượu nâng cao tươi cười hướng về Thái Na.

Cô ta là kẻ điên.”

Trong bể bơi, sóng nước xanh trong vắt nhuộm ánh trăng lấp láy, bên nhà bát giác với những dây tường vi đại nở đầy hoa trắng từ trên mái buông rủ như rèm, Diệp Anh bình tĩnh lại, nói với Việt Tuyên:

“Em biết cô ta là Thái Na. Ba ngày trước, cô ta đã đến phòng thiết kế, nói là cô ta đang điều tra em, còn nói rất nhiều điều kinh khủng. Em đã đuổi cô ta đi, bởi ánh mắt cô ta làm em khó chịu, và cả những lời nói của cô ta nữa, em hoàn toàn không hiểu cô ta nói gì.”

“Ừ.”

Việt Tuyên nhìn mặt hồ.

Nhìn khuôn mặt bình thản không gợn sóng của anh, Diệp Anh cắn môi, cầm tay anh đặt lên eo mình nói: “Nếu không tin, anh có thể xem, trên eo em rốt cuộc có hình xăm hay không!”.

“A Anh!”, Việt Tuyên đặt tay lên tay cô, “Anh sẽ chỉ nghe những gì chính em nói với anh”.

Hoa tường vi trắng dịu dàng như ánh trăng.

Tay anh ấm áp đặt lên tay cô, đó là một câu nói lẽ ra khiến cô cảm động, nhưng trong làn gió hè thoáng mang hơi lạnh lúc này lại khiến lòng cô hoang mang, những xúc cảm trôi nổi.

“Anh không quan tâm, đúng không?”

Vùng khỏi tay anh, Diệp Anh cười đau khổ, nói:

“Anh không quan tâm em là ai, không quan tâm em từ đâu đến, không quan tâm những lời nói của Thái Na. Em hiểu rồi, anh cho phép em đến gần anh, chỉ bởi em xuất hiện đúng lúc.”

Việt Tuyên nhìn cô.

“Mọi người đều cho rằng, Nhị thiếu gia nhà họ Tạ tính khí lạnh lùng”, môi cô khẽ nhếch, “Thì ra, anh lại trọng tình như vậy. Anh cố ý để mọi người nghĩ rằng anh có tình cảm với em, cho nên không quan tâm chuyện Sâm Minh Mỹ hủy hôn, cũng không quan tâm Đại thiếu gia cướp vị hôn thê của mình”.

“Anh muốn tác thành cho họ, đúng không? Mặc dù không biết, rốt cuộc anh vì Sâm tiểu thư hay vì Đại thiếu gia, hay là vì cả hai.”

Cô âm thầm nói tiếp:

“Nhưng em rất cảm động khi anh là người lương thiện như vậy. Chỉ có điều anh nên nói trước với em mới phải, như thế em sẽ phối hợp với anh tốt hơn, cũng không nhằm tưởng anh đã chấp nhận em, nhằm tưởng là...”

Cô nhắm mắt.

“... Anh thích em.”

Nhà bát giác dưới trăng.

Hoa tường vi trắng muốt lặng lẽ tỏa hương, Việt Tuyên nắm bàn tay buông thõng của cô, kéo lại gần. Nhìn khuôn mặt trắng ngần hơn cánh hoa tường vi của cô, đáy mắt anh tối sẫm, đặc quánh, khẽ thở dài:

“Anh phải làm thế nào em mới tin?”

Ánh trăng lốm đốm giữa tán hoa.

Việt Tuyên hôn cô.

Vốn chỉ là một nụ hôn nhẹ nhàng, môi anh hơi lạnh khẽ chạm vào môi cô, cô bất ngờ vội vàng đón nhận, tưởng chừng như một giây sau anh sẽ rời ngay. Nhưng môi anh đã dừng rất lâu, lặng lẽ, không chà sát, không có hòa trộn day chuyển, chỉ lặng lẽ áp môi như vậy, đôi môi nóng dần.

Cô không kìm được, mi mắt run run.

Ngước nhìn anh.

Hôn cô giữa khung cảnh mùi hoa thanh thanh nhạt nhạt, đáy mắt anh trong veo như dãy núi phía xa hơi nheo lại, trong đồng tử in hình mặt cô, má anh phớt hồng, vành tai hơi đỏ. Anh giơ ngón tay, bối rối che mắt cô, sau đó như một cậu bé vụng về, thận trọng hôn sâu.

Đầu lưỡi anh ấm áp.

Một mùi thanh khiết.

Một thứ gì tinh khôi khiến những sợi tơ bao quanh tim cô lay động, phảng phất như hơi thở dài nhẹ nhàng, cô vòng tay ôm cổ anh, hít lấy hơi thở thơm như hương tường vi của anh. Hơi thở gấp dần, nhịp tim dồn dập không biết là của ai, anh ôm cô mỗi lúc càng chặt, tất cả như không thể kiềm chế, hơi nóng càng tăng, run

rẩy càng mạnh. Đón nụ hôn của anh, cô cũng hôn đáp trả, như mạch nước nguồn, cô mút môi anh, khuấy đảo trong miệng anh, ép sâu vào anh mỗi lúc càng nóng ran. Cô không thể khống chế hơi thở của mình, cơ thể như có thứ gì đó không ngừng cuộn dâng, trào ra, trào ra!

Mặt đỏ lựng, anh bỗng đẩy cô ra!

Ngực phập phồng, cơ hồ như anh đang cố kiềm chế thứ gì đó, rồi lại cơ hồ cuối cùng không thể kiềm chế, anh giang hai tay xiết chặt cô, hôn hển gối đầu lên vai cô. Bờ vai trần lồ lồ dưới trăng, trắng ngần sáng lóa, khiến anh không kiềm chế được, nhắm mắt hôn lên đó.

Cảm giác đau từ bờ vai truyền đến.

Lan tới ngực.

Ôm riết mái đầu đen nhánh tóc anh, cảm thụ hơi thở và nhiệt độ không bình thường của anh, cô đột nhiên hốt hoảng.

Mặt bết bơi nhuộm ánh trăng vẫn chao đảo sóng vàng.

Không biết bao lâu.

Hai người cứ ôm nhau như vậy. Trong tĩnh mịch có vị ngọt ngào dai dẳng, cũng có chút thẳng thốt thoáng qua, cơ hồ có điều gì đã thay đổi từ lúc đó. Sự tĩnh lặng thần tiên của đêm hè, từ mái lầu bát giác những dây tường vi nở đầy hoa trắng buông lơ, vươn ra, tầng tầng lớp lớp như biển hoa trắng muốt.

“Nhị thiếu gia.”

Bóng Tạ Bình xuất hiện trên con đường nhỏ dẫn đến lầu bát giác.

“Lão thái gia chuẩn bị phát biểu.”

Trở về phòng tiệc, tất cả tân khách đã tụ tập đông đủ trong phòng, Tạ Hoa Lăng, Việt Xán và Sâm Minh Mỹ đã đứng trên sân khấu nhỏ phía sau chiếc bục cao để micro. Diệp Anh đưa Việt Tuyên đến, Tạ Hoa Lăng đứng nhích sang bên, để Việt Tuyên ở giữa bà và Việt Xán.

Dưới ánh sáng lóng lánh của chùm đèn.

Tạ Hạc Phổ sắc diện hồng hào đi đến trước micro.

Diệp Anh lùi xuống vị trí của tân khách phía dưới. Trong khi Tạ Hạc Phổ phát biểu, ánh mắt cô chậm chậm lướt qua những người có mặt, không thấy bóng Thái Na. Hình như có người đang chờ đợi ánh mắt cô, khi mắt cô lướt tới, một người đàn ông trẻ đứng bên mé phải phòng tiệc, dung mạo cực kỳ khôi ngô, nổi bật trong đám quan khách, anh ta mỉm cười hướng về cô nâng ly rượu trong tay.

Cô thoáng ngậy người, cũng gật đầu đáp lễ.

Nhưng cô biết chắc mình chưa từng gặp người này.

Cuối bài phát biểu, Tạ Hạc Phổ vuốt râu cười mãn nguyện, nói với tân khách: “Tôi đã già rồi, ước nguyện lớn nhất là nhìn thấy thế hệ cháu con thành gia lập nghiệp, sớm có chất bế, cho nên...”.

Dự cảm được những lời sắp nói sẽ là gì, Diệp Anh chậm chậm nhìn về phía người đó. Ở khoảng cách xa như vậy, dưới ánh đèn sáng chói, người đó đứng trên sân khấu nhỏ phía sau Tạ Hạc Phổ, dường như cũng đang nhìn cô. Ký ức thời thơ ấu như màn sương đêm phủ trên cánh tường vi đã sớm tiêu tan không tỳ vết.

“Ngày Mười hai tháng sau sẽ tổ chức hôn lễ cho Việt Tuyên và Minh Mỹ, rất mong lúc đó quý vị hạ cố đến dự, mừng cho hai trẻ và gia đình chúng tôi”. Trước micro, Tạ Hạc Phổ cười rạng rỡ, dung quang chói ngời, cơ hồ hoàn toàn không nhận ra vẻ ngạc nhiên và tiếng xì xầm tức thì dội lên của tân khách.

Khúc mắc giữa hai anh em họ Tạ với thiên kim tiểu thư họ Sâm, mặc dù là bí mật của Tạ gia, nhưng bên ngoài cũng biết ít nhiều. Đặc biệt sau khi Nhị thiếu gia bị trọng thương trong vụ tai nạn xe hơi, suýt bại liệt, Sâm Minh Mỹ hủy hôn với Nhị thiếu gia, còn ngày ngày cặp kè

7. Chương 7

Đêm tối như mực.

Ánh trăng bị đám mây dày che lấp.

Ngoài cửa sổ phòng nghỉ, từng thảm lớn hoa tường vi vàng lặng lẽ nở. Nhìn nét mặt Việt Xán vụt trở nên trống rỗng, Diệp Anh bỗng thấy vui.

Cô nói tiếp:

“Tôi thích anh ấy, anh ấy cảm nhận được điều đó, cho nên...”

Việt Xán hùng hổ chồm về phía cô!

Như con thú khát máu, anh ta dùng môi vít chặt môi cô, sức mạnh đó lớn như thế, hung mãnh như vậy, khiến máu tanh bỗng trào ra lan trong miệng cô, đôi môi trở nên sưng! Cố ngửa mặt ra sau, muốn thoát khỏi đôi môi anh ta, nhưng nó vẫn vít cứng môi cô, quyết liệt bám riết, ép cô vào một góc đi vắng, tham lam và hung hãn ngẫu nhiên môi cô!

Cơn thịnh nộ của anh!

Mối hận thù của anh!

Anh trợn mắt, thô bạo hôn cô, đôi môi day, ép dữ dội trên môi cô. Cái hôn tanh mùi máu như làm vỡ nứt, kích thích thứ gì đó trong người. Những ký ức bao phen dày vò anh lúc đêm khuya, những ký ức mặc cho anh cố quên thể nào vẫn như chất độc ngấm vào cơ thể, khiến anh đau, khiến anh hận, khiến anh dẫu đập nát bản thân cũng không có cách nào...

Bị anh hôn như cào xé như vậy, cô đột nhiên mở mắt, không giãy dụa, cơ hồ như không thêm quan tâm và cơn thịnh nộ của anh có vẻ cũng không ảnh hưởng đến cô.

“Hãy nhìn tôi!”

Hơi rời môi cô, Việt Xán hét lên!

“...”

Hai môi bị hôn đỏ mọng như hoa tường vi đỏ chói, mắt cô di chuyển về phía anh, đồng tử đen thẫm, cảm giác như cô không muốn quan tâm, cũng hoàn toàn không quan tâm.

Việt Xán nhớ ra dáng vẻ đó của cô.

Trong ký ức xa xăm, khi còn là một cô gái nhỏ, cô cũng từng nhìn cậu thiếu niên là anh như thế, đứng đưng, lạnh lùng, không buồn giải thích.

...

...

Khi ấy, mỗi ngày anh đều đứng trước cổng trường chờ cô tan học, rồi cuối cùng cô cũng chấp nhận sự theo đuổi của anh. Như những mối tình học trò khác, anh và cô thường hẹn gặp nhau, đi xem phim, ăn quà vặt bên đường, và hầu như ngày nào sau giờ tự học buổi tối anh cũng đưa cô về nhà, cùng đi bộ qua vườn hoa nhỏ đầu đường nở đầy tường vi đại đỏ chói.

Cô thích đến hiệu bánh Tường Vi lần đầu tiên anh gặp cô.

Mỗi lần đến đó, cô đều mua hai chiếc bánh đậu đỏ, một chiếc gói mang về, một chiếc cô ăn, có lúc cũng bẻ cho anh mấy miếng. Có lẽ ở nhà cô có người rất thích ăn bánh đậu đỏ, đó là cảm nhận duy nhất của anh về hoàn cảnh gia đình cô hồi đó.

Cô chưa bao giờ nói bất cứ chuyện gì về bản thân.

Mỗi lần chỉ cho phép anh đưa đến trước ngõ nhỏ đầu tiên chéch phía đông vườn hoa đó.

Hồi ấy, như mọi thiếu niên chớm yêu, anh yêu say mê, nóng lòng muốn biết tất cả về cô nhưng lại sợ làm cô giận. Dù anh từng nắm tay cô, từng hôn cô, ôm cô, nhưng trước sau cô vẫn có vẻ xa cách và có cảm giác như luôn sẵn sàng bỏ anh bất cứ lúc nào.

Cảm giác đó khiến anh vô cùng bất an.

Mãi đến một hôm giữa hè, đột nhiên thấy cô mặc chiếc áo dài tay, cúc cài đến tận cổ, môi dưới bị rách, hai môi sưng vù tấy đỏ nhìn rất hãi hùng. Trong lòng bỗng nảy sinh bao suy đoán đáng sợ, anh đuổi theo hỏi đã xảy ra chuyện gì. Nhưng trước sau, mặt cô vẫn lạnh tanh, thậm chí còn hất tay, đi thẳng, bỏ anh lại đằng sau.

Anh nổi giận.

Trong đêm, anh ép cô vào bức tường trong ngõ, phần nộ cởi chiếc khuy áo cài khít trên cổ cô. Trên bức tường bám đầy rêu xanh ẩm ướt, mặt cô xanh xao, hàng mi đen ướt, đồng tử đen láy, cổ áo được lật ra, suốt từ cổ đến vai đầy đặc những vết máu tụ.

“Cái gì thế này?!”

Chàng thiếu niên kinh hoàng kêu lên!

“Không nhận ra sao?”

Ánh mắt lạnh đậm, dựa người vào bức tường rêu xanh, môi cô cong lên giễu cợt, lại giơ tay cởi thêm cúc áo, lộ lộ, trên ngực thiếu nữ như ngọc tạc cũng đầy những vết máu tụ như thế.

“Đây là những dấu hôn”, neho mắt nhìn anh, cô thờ ơ giải thích, đáy mắt đen sâu như vực thẳm, “Dấu hôn chính là... bị người ta hôn rất mạnh xong, để lại dấu vết”.

“Em...!”

Cơn phần nộ bùng phát không thể kìm nén, anh đâm mạnh vào bức tường sau lưng cô! Rêu xanh ẩm ướt, các khớp ngón tay đau muốn vỡ tung, hỏa khí ngùn ngụt thiêu đốt lý trí anh, lòng vừa đau thắt vừa kinh hãi! Giây phút đó anh thực muốn cắn đứt cổ cô, xem máu chảy ra rốt cuộc là màu gì, tại sao cô có thể nói ra những lời như chọc thủng màng nhĩ như vậy!

“Không chịu nổi hả?”

Cô cười châm biếm, như đã sớm đoán biết.

“Là kẻ nào?!”

Cổ kìm nộ khí, anh ép chặt cô vào tường!

“Anh đi đi!”

Cô mệt mỏi rời mắt, ánh trăng chênh chếch đổ dài trong ngõ, dù đang là đêm hè nhưng loáng thoáng như sương mùa đông.

“Anh hỏi em, kẻ nào làm chuyện đó?”

Nắm chặt vai cô, giọng anh hung hãn nói dần từng chữ!

“Anh đi đi, A Xán”, mi mắt sụp xuống, cô khẽ nói, “Em không phải là kiểu con gái như anh tưởng, em như đoá tường vi nhuộm máu, vĩnh viễn không thể là màu trắng tinh khiết”.

Gió đêm thổi qua.

Mang theo mùi hương tường vi thoang thoảng phía xa.

Chàng thiếu niên nhìn cô.

“Anh thích em.”

Giọng hơi khàn, anh buông vai cô, cười đau khổ nói:

“Anh chưa bao giờ nghĩ em là người thế nào, lần đầu nhìn thấy em, anh đã thích.”

Hàng mi cô run run.

“Em sẽ kéo anh cùng xuống địa ngục”, cô lạnh nhạt nói, “Bởi vì thế giới của tôi là hắc ám, tôi là con cú sinh ra trong đêm đen tối nhất”.

“Được.”

Anh chỉ nói một chữ.

“Mà, anh không chê tôi bẩn sao?”, nhướn mày, đôi mắt đen thẳm lại lóe sáng kiên cường, “Tôi đã không còn là...”.

Anh hôn cô.

Không cho cô bất kỳ cơ hội nào để nói, anh điên cuồng hôn cô, nhắm nghiền mắt, những vết máu tụ như nhảy múa trước mặt. Bị môi cậu mút chặt, môi cô nóng dần, hơi thở gấp dần, thậm chí cô quờ lưỡi vào miệng anh, vẫn có sợi khí tanh tanh, người run bần bật, cô ôm riết lưng anh, run run hôn anh.

Cái hôn mỗi lúc càng không thể kiềm chế.

Chàng thiếu niên lúc đó, cơ thể căng tràn khí huyết, sôi sục như sắp bùng nổ, bức tường rêu ẩm ướt không thể làm dịu cái nóng rần rật trong người, ghì chặt cơ thể mềm mềm thơm thơm của cô, không biết từ lúc nào hai người đã lẫn ra tảng đá xanh trong ngõ.

Phía xa pháo hoa bùng nổ trên không.

Những tia sáng màu tím huy hoàng sáng rực bầu trời, mặc dù cơ thể non trẻ của anh nóng bỏng sôi lên như sắp bốc cháy, nhưng anh nghiêng rằng, người run run hơi buông cô ra. Nằm trong lòng anh, mặt cô đỏ ửng từ từ mở mắt, trong đôi mắt đen thẳm có làn sương mong manh như ánh sao, dâng lên như sóng, lóng lánh hơn pháo hoa.

“Hãy để em quên những cái đó.”

Khẽ nói vào tai anh, bàn tay mang hơi lạnh của cô luồn trong áo phông, vuốt ve làn da nóng bỏng của anh. Đó là giọt nước cuối cùng tràn ly, cơ thể chàng thiếu niên đã không thể kiềm chế, mút chặt môi cô, anh thở hổn hển, đem ngọn lửa rừng rực trong người cô truyền hết sang cơ thể anh!

Pháo hoa phía xa lại vọt liên tiếp lên tầng không.

Trong ngõ vắng, ánh trắng chênh chếch chiếu lên hai bóng người đang quấn lấy nhau, hơi thở nóng bỏng và gấp gáp, non trẻ và không quy tắc. Màn đêm hòa trong ánh sáng rực của pháo hoa, mỗi lúc càng lộng lẫy, càng dày đặc.

Ngọt ngào, tuyệt diệu đến nát lòng.

Đến điểm giới hạn cuối cùng trùng trùng điệp điệp như sắp bùng nổ, trong hơi thở hổn hển và cuồng loạn không thể kiềm chế của cơ thể, cuối cùng đã tìm thấy lòng thương cảm dịu dàng mà ấm áp.

Khi những quả pháo hoa cuối cùng đẹp nhất liên tiếp vọt lên không!

Chàng thiếu niên khẽ rên một tiếng ghì cứng cơ thể cô, cắn lên bờ vai trắng lóa của cô, làm rỉ ra những giọt máu li ti, để lại dấu ấn của riêng mình.

...

...

Còn bây giờ.

Ở cùng một nơi, cũng có một dấu hôn.

Trong phòng nghỉ, Việt Xán ngồi ngây nhìn bờ vai phải của Diệp Anh, trên làn da trắng lóa, dấu hôn đó không đậm.

Anh biết đó là do ai để lại.

Trước nhà bát giác phủ dây tường vi trắng, bên bể bơi cô quỳ trước mặt Việt Tuyên, Việt Tuyên cúi người hôn cô, cái hôn rất dài, rất dài, dài đến mức như biến thành một khuôn hình ngưng đọng.

“Anh sẽ mở cho em một tài khoản, có thể rút tiền ở trong và ngoài nước, sau này sẽ tiếp tục định kỳ chuyển khoản cho em”, Việt Xán lơ đãng nói, cơ hồ như người vừa điên cuồng hôn cô không phải là anh, “Anh đã liên hệ với một hãng thời trang ở Ý, em có thể vào thẳng bộ phận thiết kế ở đó, vài năm nữa anh sẽ tài trợ vốn để em ra mắt bộ thiết kế riêng của mình”.

Diệp Anh nhìn anh ta.

“Những chuyện khác, nếu em muốn làm, anh cũng sẽ giúp”, Việt Xán day huyệt thái dương, làm điệu cơn đau đầu bất chợt, “Coi như anh cầu xin em, hãy rời khỏi Tạ gia”.

“Anh nhân từ quá, em rất cảm ơn”, Diệp Anh mỉm cười, “Nhưng nếu anh thực sự muốn giúp em, hãy để em tham gia dự án thiết kế thời trang cao cấp. Hơn nữa, em muốn trực tiếp phụ trách dự án này, chứ không phải là Sâm Minh Mỹ”.

Đồng tử Việt Xán co lại, nhìn cô, nói:

“Em không hiểu ý anh sao?”

“Em hiểu. Chỉ có điều, giống như anh không thể ăn cơm thay em, mặc quần áo thay em, không thể thay em vào trại cải tạo sáu năm, những việc bây giờ em muốn làm, anh không thể làm thay.”

“Trường Vi.”

“Em tên là Diệp Anh”, cô sửa, rồi trầm ngâm giây lát, nói tiếp, “Thực ra nghĩ lại, những điều anh nói không sai. Có thật Nhị thiếu gia sẽ thích em, có thật sự giúp em không? So với Sâm Minh Mỹ, hầu như em chẳng có gì cho anh ấy”.

Việt Xán chăm chăm nhìn cô.

“Cho nên, em nhất định phải có tính toán cho riêng mình”, cô cười đau khổ, “Coi như anh giúp em, hãy để em phụ trách dự án đó, em sẽ làm rất tốt. Cho dù có ngày bị đuổi khỏi Tạ gia, cũng xem là đã có chút kinh nghiệm. Nếu không, chức phó phòng thiết kế hiện nay của em chỉ là hư vị, nếu Nhị thiếu gia kết hôn với Sâm Minh Mỹ, em sẽ rất khó có chỗ đứng ở đây”.

“Ha ha”, Việt Xán cười lớn nhưng thần sắc vẫn bất động, “Em thay đổi thật rồi, có thể điềm nhiên nói ra những điều đó. Em nghĩ tôi sẽ bị mắc lừa sao? Em rắp tâm muốn lấn át Sâm Minh Mỹ, em đã nghĩ chưa, để em phụ trách dự án này, tôi biết nói thế nào với Sâm Minh Mỹ? Cô ấy đã ấp ủ dự án đó hơn một năm rồi”.

“Em tin là anh có cách.”

Diệp Anh cười nhạt.

“Không thể”, Việt Xán cau mày, từ chối thẳng thừng, “Tôi nói lại lần nữa, em hãy rời khỏi Tạ gia, đi ngay ngày mai! Nếu không...”.

“Sao?”

“Khi Tạ gia biết rõ cuộc em là ai, em cũng chỉ có một lựa chọn là ra đi.”

“Anh uy hiếp em?”, cô cười.

“Nếu như vậy có tác dụng”, mắt Việt Xán sa sầm.

“Ha ha”, cô mỉm cười lắc đầu, ánh mắt lóng lánh nhìn anh, “Anh tưởng rằng chỉ anh mới có thể uy hiếp em? A Xán, nếu Sâm Minh Mỹ biết, lần đầu tiên trong trắng của anh đã trao cho em, chính anh bố trí cho em đến Tạ gia, và dù anh với cô ta tình sâu ý nồng nhưng sâu trong lòng anh...”.

Những ngón tay mảnh dẻ chỉ vào ngực anh, cô cười ngọt ngào: "... Sâu trong lòng anh, một tình yêu sâu sắc, không thể nào quên, chỉ có mỗi tình đầu là em, anh nghĩ, cô ấy vẫn còn say mê anh, tin tưởng anh như bây giờ sao?"

Việt Xán nhìn cô rất lâu.

Sau sáu năm xa cách, lần đầu tiên anh nhìn cô kỹ như vậy. Mái tóc đen dài, đôi mắt đen thẳm, ngoài một vết sẹo trắng trắng thấp thoáng, dung mạo cô hầu như không mấy thay đổi. Nhưng, cô thiếu nữ cô đơn, kiêu ngạo, lạnh như băng của ngày xưa, lúc này đang cười tươi thắm, hai mắt long lanh, miệng nói những lời uy hiếp anh vậy mà thần sắc lại dịu dàng vô hại.

"Cô ấy sẽ không tin anh."

Việt Xán nhắm mắt không nhìn cô nữa.

"Có muốn thử không?", cô mỉm cười di chuyển ánh mắt, dừng lại trên bộ ngực hơi phập phồng của anh, "Cô ấy đã nhìn thấy nốt ruồi son trên ngực anh chưa? Nốt ruồi đẹp mê hồn như một dấu son, cô ấy có biết thực ra còn một nốt nữa, ở một nơi kín đáo hơn nữa trên người anh..."

"Đủ rồi!"

Đường gân nổi trên mu bàn tay đang giật giật, trong giọng của Việt Xán như có hỏa khí bị đè nén sắp bùng phát.

"Sao em lại trở nên như thế!"

Sự phẫn nộ và thất vọng bộc lộ trong giọng nói đó khiến nụ cười của Diệp Anh dần dần tan biến, cô nắm chặt bàn tay, ngồi lì sâu trong đi văng bọc nhung đỏ. Bên ngoài màn đêm tối tăm, cô thu lại vẻ đứng đưng trên mặt, đôi mắt lạnh lùng nhìn anh nói:

"Chính anh đã khiến tôi thay đổi, không phải sao?"

Việt Xán trợn mắt nhìn cô.

"Muốn sinh tồn, muốn đạt được điều mình muốn, phải học cách thỏa hiệp, phải học cách không từ thủ đoạn, đó là cuộc sống tám tối sáu năm ấy đã dạy tôi", cô lạnh lùng chậm rãi nói, "Mà sáu năm đó, có một phần được anh ban cho, không phải sao?"

"..."

Cảm giác đau đớn bức bối dâng lên trong lồng ngực, Việt Xán tránh ánh mắt cô, giọng khàn khàn:

"Phải, anh biết. Em hãy tin anh, anh sẽ giúp em đạt được điều em muốn, sẽ không kém một phân một tấc nếu em tự làm, tất cả những người từng làm hại em, anh đều sẽ..."

"Anh tưởng tôi vẫn còn tin anh sao?!"

Diệp Anh trợn mắt, cơ hồ như nghe thấy tiếng cười của trời cao lồng lộng. Cảm giác mọi thứ thật hoang đường, thật nực cười! Nhưng từng mảng, từng mảng của bức tranh quá khứ tanh máu lóe qua đầu, khiến cô chẳng tài nào cười nổi.

"A Xán, đến tận hôm nay mà anh vẫn bảo em hãy tin anh", hai tròng mắt đen như vực sâu, lạnh lùng ngưng trên mặt anh, "Anh còn nhớ không, em đã từng tin anh. Còn anh, đáp trả em thế nào!"

...

...

Hồi đó, sự xuất hiện của A Xán giống như ánh sao yếu ớt trong màn đêm đen kịt. Chàng thiếu niên ngang tàng đó chẳng dịu dàng, anh thích đánh nhau, trên mặt, trên người luôn xuất hiện những vết thâm tím, anh thường ghì cô quá chặt, đến nỗi các khớp xương toàn thân cô đau điếng.

A Xán thích cô.

Thích đến phát điên.

Hồi đó, cô chẳng biết mình có thích anh ta không, nhưng sự si mê điên dại của anh đối với cô, cô đều cảm nhận được, tức là cô chưa hoàn toàn vô cảm, tình cảm của cô vẫn đang tồn tại. Trong những năm tháng quá khứ, cô dần dần tê liệt với những thứ bẩn thỉu, nhưng những vết dơ dáy lại một lần nữa trở về và nó đang quá quá sức chịu đựng của cô.

A Xán phần nộ.

Nhìn thấy những vết roi xuất hiện trên người cô, rồi thỉnh thoảng lại có những dấu hôn bẩn thỉu, A Xán phần nộ, gầm rít truy hỏi, rốt cuộc cô sống trong một gia đình thế nào, tại sao không báo cảnh sát, tại sao không bỏ trốn, tại sao cô không chịu nói gì.

A Xán cũng từng theo dõi cô.

Nhưng cô biết, chỉ cần đi vào con ngõ đó, bọn tay chân của người đó sẽ khiến anh ta không thể tiến thêm một bước.

Do sự im lặng của cô, nên A Xán đã hận cô.

Còn nhớ có lần cả tháng trời không thấy A Xán đến tìm. Đến khi xuất hiện trước mặt cô, anh lại nói, anh phải đi. A Xán nói, anh phải ra nước ngoài với người ta, sẽ không trở về nữa.

Cô lẳng lẳng quay đi.

“Hãy đi theo anh!”

Trong đêm mưa tối đen, A Xán ôm cô từ phía sau, hai cánh tay chàng thiếu niên có sức mạnh hung hãn của núi lửa, khiến bụng và ngực cô bị anh ép đau điếng.

“Trường Vi, hãy theo anh chạy trốn khỏi đây!”, trong màn mưa lạnh, giọng nói của A Xán mang nỗi đau nóng bỏng, anh ghì chặt cô, “Quá khứ của em, em không muốn nói thì anh có thể không hỏi, nhưng phải đi theo anh! Chúng mình cùng rời khỏi đây!”.

Đó là lúc quen A Xán khoảng hơn nửa năm.

Đêm mưa đầu hạ, những nụ tường vi dại đỏ chói đang đung đưa theo làn mưa, trong hốt hoảng cô nhớ ra khóm tường vi trắng trồng trước cửa sổ nhà mình, hình như cũng có hai nụ hoa.

“Em có nghe anh nói không?!”

Bờ vai truyền đến cảm giác đau dữ dội, A Xán cắn mạnh vai cô, cô ngoái đầu nhìn lại thấy những giọt máu nhỏ ứa trên da thịt, đó là nơi anh thích cắn nhất.

“Em nhất định phải đi theo anh! Nếu không...”, A Xán nghiêng răng, ánh mắt hung hãn bức ép cô, “Nếu không anh sẽ giết em! Anh thề, anh nói là làm!”.

Màn đêm đen kịt, mưa như trút nước.

Chiếc ô đen trong tay cô đã bị gió cuốn bay, nước mưa lạnh vẫn không ngừng tuôn xuống, bộ đồng phục ướt đầm, mỏng manh như tờ giấy. Cơ thể A Xán nóng rần rập ép vào lưng cô, giống như một trận sốt cao kịch phát. Giọng cô trở nên nghèn nghẹn hòa lẫn nước mưa đầy trời trước tiếng hét đầy vẻ phần nộ như bức ép của anh.

“... Nếu đi, em nhất định phải mang theo một người.”

Từ đêm đó, A Xán bắt đầu giúp cô vạch kế hoạch bỏ trốn, làm thế nào tránh được đám tay chân của người đó, làm thế nào để chạy trốn thuận lợi, đón cô ở đâu và sau khi chạy trốn làm thế nào nhanh chóng ra nước ngoài. Anh cũng giúp cô chuẩn bị giấy chứng nhận, hộ chiếu và các loại giấy tờ tùy thân khác có thể dùng đến.

Mỗi khâu đều bàn bạc rất tỉ mỉ với cô.

Thậm chí họ cũng đã tính đến tình huống nếu mẹ cô cố tình không chịu đi, sẽ cưỡng bức đưa bà đi thế nào. Cuối cùng, thời gian hai người dự định khởi sự là sáu giờ tối, là thời gian người đó uống nhiều nhất trong ngày, là thời gian người đó ít khả năng xuất hiện nhất.

Mọi việc tiến hành theo kế hoạch.

Chỉ có điều mẹ cô như nhận ra điều gì đó, tính tình càng trở nên cáu bẳn dữ tợn, ngày nào cũng chòng chọc nhìn cô, ánh mắt nghi ngờ, rồi chửi bới, rút roi trên tường đánh cô. Cô vẫn lặng thinh, có lẽ, có lẽ lần này thực sự có thể, càng gần tới ngày bỏ trốn, cô càng không thể chớp mắt, suốt đêm không ngủ.

Tường vi ngoài cửa sổ vẫn dần dần lớn lên.

Đến hôm đó.

Là một đêm mùa hạ, ngoài trời lác đác hạt mưa, nhiệt độ xuống rất nhanh. Đồng hồ trên tường trong phòng nhích từng giây từng phút, mẹ đã ngủ, cô lấy hành lý đã chuẩn bị sẵn trong tủ, lại kiểm tra thuốc của mẹ lần nữa rồi ngược nhìn đồng hồ...

Mưa nhỏ từ cửa sổ hắt vào.

Nụ tường vi trắng muốt trong đêm se se sẽ nở, cơ hồ có thể nghe thấy tiếng cánh hoa từ từ hé dần, chính là những đóa tường vi đêm đầu tiên của mùa hè năm đó. Nước mưa long lanh đọng trên cánh tường vi trắng muốt vừa nở. Không gian tĩnh mịch yên ắng khiến bầu không khí có vẻ bất an, máu trong vành tai réo rần rật, cô căng thẳng nhìn đồng hồ...

Tích tắc.

Kim đồng hồ nhích dần.

Đúng tám giờ.

“Đêm đó tường vi tự tay em trồng đã nở, đêm đó em bỏ thuốc ngủ vào thức ăn của mẹ”, ngồi thụt trong đi văng nhưng đỏ thắm như máu đông, neho mắt nhìn Việt Xán, mắt Diệp Anh sâu như vực thẳm, “Đêm đó, em đã giết người, em đâm bốn nhát dao vào ngực ông ta!”.

“Nhưng...”

Môi hơi nhếch, cười lạnh lùng nhìn sắc mặt đột nhiên trắng bệch của Việt Xán.

“... A Xán, đêm đó anh ở đâu?”

“Anh vẫn còn dám bảo tôi tin anh”, ánh đèn pha lê chiếu lên vết sẹo dài trắng trắng ở góc trán, cô cười nhạt báng, “A Xán, em không muốn hận anh, nếu trách chỉ trách em hồi đó đã tin nhầm người”.

Môi Việt Xán cũng trở nên trắng nhợt.

Anh trầm ngâm nhìn cô.

Đáy mắt dâng lên thứ gì dữ dội đang cào cào, đau đớn, rất lâu sau, giọng anh khàn đặc vang lên.

“Anh rất xin lỗi.”

“Không cần, em cũng không muốn nhận”, mỉm cười tự giễu, cô nói: “Nếu anh cảm thấy thực sự có chút gì gọi là có lỗi với em, thì hãy giúp em, đừng ép em trở thành kẻ thù của anh”.

Trong phòng tĩnh lặng không một tiếng động.

Ánh mắt dừng lại ở vết răng trên vai cô, Việt Xán cứng đờ người, thở dài nói: “Vậy ai là đồng minh của em? Việt Tuyên ư? Chuyện năm xưa em biết được bao nhiêu, nếu không phải...”.

“Nhị thiếu gia, Sâm tiểu thư.”

Ngoài cửa vọng lại tiếng Tạ Phong trợ lý của Việt Xán, sau đó là tiếng chân bước và tiếng bánh xe lăn đến gần, cửa phòng mở ra, Sâm Minh Mỹ mặc chiếc váy dài đỏ, đẩy Việt Tuyên đi vào.

Việt Tuyên nhìn hai người trong phòng.

Diệp Anh đứng cạnh cửa sổ, Việt Xán ngồi trên đi văng màu đỏ tươi, cách nhau mấy mét, cảm giác như hai người không hề nói chuyện, nhưng không khí trong phòng cơ hồ trở nên căng thẳng vô cùng.

Việt Tuyên cúi đầu.

Nhìn Việt Tuyên mặc dù thần sắc bình thường nhưng mặt lại lộ vẻ mệt mỏi. Diệp Anh không ở lại lâu, cô chào Sâm Minh Mỹ, rồi ánh mắt lướt qua Việt Xán vẫn ngồi trên đi văng, sau đó đẩy Việt Tuyên đi ra.

“Cha, cha tuyên bố chuyện lớn như vậy, sao không nói trước với con một câu?”, trong thư phòng, Tạ Hoa Lăng nôn nóng đi lại lại, cổ nhần nhịn, cuối cùng vẫn không nhịn được nói với Tạ Hạc Phổ, “Dù sao con vẫn là mẹ của Việt Tuyên!”.

“Con nên nhớ, ban đầu Minh Mỹ chính là người con lựa chọn cho Tuyên.”

Tay vuốt râu, Tạ Hạc Phổ đã thay bộ đồ ở nhà, suốt buổi lễ mừng thọ tinh thần ông luôn vui vẻ minh mẫn, giờ đây sắc mặt lại trở nên trầm tư.

“Chính cha cũng nói đó là lúc đầu! Con bé Minh Mỹ một lòng si mê thằng con hoang Việt Xán, khi Việt Tuyên bị tai nạn suýt bại liệt, nó lại ngang nhiên hủy hôn với Tuyên!”, Tạ Hoa Lăng giận đến tức ngực, “Loại con gái như vậy sao có thể xứng với Tuyên?”.

“Con muốn Diệp Anh là con dâu chẳng?”

Tạ Hạc Phổ ngồi trước bàn viết, từ trong đồng lớn quà mừng thọ lấy ra một chiếc bình hoa thời Nguyên, chăm chú ngắm nghía.

Tạ Hoa Lăng cứng người, nói:

“Có bao nhiêu tiểu thư danh giá, cứ lựa chọn thoải mái, nhất định tìm được người tốt.”

Dùng kính phóng đại để xem kỹ hoa văn trên chiếc bình hoa, Tạ Hạc Phổ trầm ngâm: “Minh Mỹ cũng khiến cha hơi thất vọng, cha rất hiểu tâm trạng của con”.

Tạ Hoa Lăng ngó người.

Xưa nay ông luôn nghiêm khắc với đứa con gái độc nhất của mình, nhưng lại quá cưng chiều đứa con gái nhà họ Sâm, hai chữ “thất vọng” thật khó tin từ miệng cha nói về cô ta.

“Có điều, thằng Xán này, đứa con gái nào chẳng mê nó?”, Tạ Hạc Phổ vuốt râu cười, “Con bé Minh Mỹ cũng chỉ nhất thời mê muội, có thể tha thứ”.

“Cha!”

“Hơn nữa, Minh Mỹ dù gì vẫn là chính con chứng kiến nó lớn lên từ nhỏ, biết gốc biết rễ, tính khí thế nào cũng không lạ gì, còn hơn những người lai lịch bất minh”, Tạ Hạc Phổ nhìn con gái ý tứ sâu xa, “Con cũng đừng quá câu nệ, bọn trẻ mà, làm gì có đứa nào không phạm sai lầm, có phạm sai lầm mới biết cái gì là đúng, mới biết trân trọng”.

Nghe những lời diêm dăm nhưng thâm ý sâu xa của cha, mặt Tạ Hoa Lăng biến sắc không ngừng.

Bên ngoài cửa sổ, màn đêm đen kịt.

Đèn trong vườn hoa lạng lẽ tỏa sáng.

“Nhưng...”

Tạ Hoa Lăng vẫn không cam lòng.

“Mấy hôm trước, Lạc Lăng đã gọi điện cho cha, đó cũng là ý của ông ấy”, Tạ Hạc Phổ xoay chiếc bình hoa để nhìn giá tiền dưới đế, “Ông ta nói, ông ta hiểu con gái mình nhất, nói là con bé Minh Mỹ vẫn thích Tuyên nhất, chỉ có điều tính Tuyên lạnh lùng, nó mới nhất thời bị Xán mê hoặc. Hy vọng chúng ta có thể cho Minh Mỹ một cơ hội”.

Tạ Hoa Lăng mấp má môi định nói, nhưng lại kiềm chế.

“Lạc Lăng còn nói, ông ta cũng sẽ gọi điện cho con, thay Minh Mỹ xin lỗi con”, đặt bình hoa trở lại hộp gấm, hầu như không để ý vẻ mặt bất chợt đỏ ửng của con gái. Tạ Hạc Phổ lại thuận tay cầm lên một chiếc hộp gấm màu tím, vô cùng tinh xảo, bên trong đựng sáu tẩu thuốc.

“... Cho dù con có thể tha thứ cho Minh Mỹ”, một lát sau, Tạ Hoa Lăng chau mày, “Nhưng bản thân nó cũng chưa chắc đồng ý, đạo đó nó mặt dày, nhất định đòi hủy hôn với Tuyên, bây giờ đâu dễ dàng từ bỏ đồ con hoang kia để lấy Tuyên”.

Chiếc tẩu trắng men màu sắc rất đẹp, Tạ Hạc Phổ hài lòng ngắm nghía, gật gù: “Minh Mỹ đúng là đứa hiểu biết”.

Tạ Hoa Lăng mặt cau có, bà không lạc quan như cha, nhưng so với Minh Mỹ, một người bao dung nhẫn nại như Diệp Anh mà bà có trong tay càng không thể chấp nhận.

“Cha, chắc cha đã xem báo cáo điều tra vụ tai nạn của Tuyên!”, nói đến đây, hỏa khí của Tạ Hoa Lăng lại bùng phát, “Vụ tai nạn là có tay chân của Việt Xán nhúng vào, không còn nghi ngờ gì nữa! Con không hiểu tại sao cha vẫn để mặc nó! Tại sao vẫn chưa đuổi cổ nó đi!”.

“Đuổi nó đi, lấy ai điều hành Tạ thị”, Tạ Hạc Phổ nhìn con gái, “Con ư? Cha cũng từng để con làm, kết quả thế nào?”.

Tạ Hoa Lăng cứng miệng.

“Hay là con định để Tuyên tiếp quản toàn bộ, con thấy sức khỏe của nó có kham nổi không?”, nhìn con gái ầu ơ như vậy, giọng nói của Tạ Hạc Phổ có chút bức bối.

“Có thể tìm một giám đốc chuyên nghiệp lại ưu tú, chỉ cần trả thù lao thật cao, lo gì không tìm được người giỏi!”, Tạ Hoa Lăng rõ ràng đã từng nghĩ đến vấn đề đó, “Hơn nữa, cha cũng có thể đứng ra, đợi khi sức khỏe Tuyên tốt hơn...”.

“Mấy năm Xán tiếp quản công ty, nghiệp vụ mở rộng gấp năm lần, lợi nhuận tăng bảy lần”, Tạ Hạc Phổ ngắt lời bà, “Tìm đâu ra giám đốc chuyên nghiệp nào khá hơn nó? Cha già rồi, giang sơn này cha không lo được nữa”.

“Nhưng Xán lòng lang dạ sói! Trong thâm tâm vẫn ngầm ngầm ôm hận với Tạ thị, nó ở lại đây không phải để phát triển Tạ thị, mà là để hủy hoại Tạ thị, là để báo thù!”, Tạ Hoa Lăng càng phần nộ, “Cha, cha nuôi ong tay áo rồi! Nhất định phải đuổi Việt Xán trước khi thế lực của nó bành trướng hơn nữa, buộc nó phải rút khỏi Tạ thị! Vả lại, nó có tư cách gì mang họ Tạ, nó vốn không phải là người của Tạ gia, nó chỉ là đứa con hoang của Việt Triệu Huy với con đàn bà dê tiện đó, không hề có một giọt máu của Tạ gia!”.

Màn đêm vẫn như vậy.

Trong phòng đã thay một chiếc giường đôi cực rộng, đủ để hai người có thể xoay mình thoải mái, không ảnh hưởng đến nhau. Rót trà cho Việt Tuyên, nhìn anh uống, Diệp Anh giúp anh thay áo, lau người cho anh. Khi cô định massage toàn thân cho anh, sau suốt buổi tối phải chịu đựng không khí ồn ào của bữa tiệc...

Việt Tuyên từ chối.

“Ngủ đi.”

Giọng anh bình thường, nhưng không hiểu sao lại có gì lạnh giá xa cách. Sau đó, trong tấm chăn mỏng anh từ từ xoay người, quay lưng về phía cô, cơ hồ như đã ngủ.

Nhẹ nhàng nằm xuống bên Việt Tuyên, kéo tấm chăn mỏng lên người, Diệp Anh nhìn trần nhà trong bóng tối. Lâu lắm rồi không như thế, anh đột nhiên lạnh nhạt giống như cô là người lạ.

Là do tin về hôn lễ vừa công bố trong tiệc mừng thọ sao?

Cô thầm suy nghĩ.

Sâm Minh Mỹ đã nói chuyện gì với anh. Cô ta một lần nữa cầu xin anh từ bỏ hôn ước, hay chuyện gì khác? Hay là tình cảm của anh đối với Sâm Minh Mỹ sâu sắc hơn cô tưởng, hay là anh muốn cô nhận ra mà tự nguyện rút lui. Quả thực nếu tháng sau anh kết hôn với Sâm Minh Mỹ thì sự hiện diện của cô đúng là không hợp lý.

Trên trần nhà thấp thoáng in bóng tường vi ngoài cửa sổ.

Cô nhắm mắt.

Đột nhiên cảm thấy mệt mỏi.

Cho dù kế hoạch chu toàn đến mấy, cũng sẽ gặp những tình huống ngoài dự liệu. Cô không ngờ Tạ lão thái gia lại tuyên bố hôn lễ của Việt Tuyên và Sâm Minh Mỹ. Cô không thể phán đoán sự tiếp nhận và yêu thích bất ngờ của Việt Tuyên đối với mình, rốt cuộc có mấy phần thật, còn Việt Xán...

Việt Xán...

Nhắm chặt mắt, những chuyện trong quá khứ cứ từng mảng từng mảng lướt qua đầu, tường vi đêm đầu tiên nở rộ ngoài cửa sổ, cánh hoa trắng muốt, mùi máu tanh ngập trời, như mơ như ảo. Máu tanh đỏ lờm như biển máu nhấn chìm tất cả, không nhìn thấy gì hết, chỉ có một con dao trong tay!

Một con dao.

Một con dao.

Mùi máu tanh bắn lên mặt cô, hơi nóng, cũng bắn lên môi cô....

Run run.

Mồ hôi lạnh toát ra đầm đìa, mở mắt, trên trần nhà vẫn thấp thoáng bóng tường vi, Diệp Anh biết mình lại gặp ác mộng. Cô thở sâu một hơi, lòng hoang mang, nằm ngửa nhìn trần nhà, mãi mà thấy người vẫn chưa hết run.

Cô kinh hãi ngoái đầu...

Trên chiếc gối trắng muốt bên cạnh, Việt Tuyên sắc mặt trắng như sáp, cơ rút đang từ từ phát tác, anh nắm chặt nắm đấm, mồ hôi thấm ướt ga giường, run run từng cơn, lồng ngực phát ra những tiếng “khè khè” kinh hoàng, môi tím ngắt.

Màn đêm đen kịt.

Như không nhận ra bất cứ điều gì.

“Đuổi Xán khỏi Tạ thị?”, Tạ Hạc Phổ nhìn con gái, ánh mắt bắn khoăn, “Hoa Lăng, cho dù bản thân con quên, nhưng sự thực con cũng từng nhận lời Triệu Huy trước khi anh ta qua đời, cha cũng chưa quên. Một đời Tạ Hạc Phổ này không hẳn là người tốt, nhưng những gì đã hứa với người sắp chết, cha không thể nuốt lời”.

Tạ Hoa Lăng bối rối.

“Còn chưa nói năm xưa giữa con và Triệu Huy rốt cuộc ai sai nhiều hơn. Cho dù Triệu Huy trăm sai, vạn lỗi với con, nhưng anh ta đã chết thì cũng coi như tạ tội với con rồi”, Tạ Hạc Phổ thở dài.

Việt Triệu Huy nhà nghèo, ngay từ trung học đã do một tay ông giúp đỡ. Sau khi tốt nghiệp trường đại học danh tiếng của Mỹ thì được vào làm việc ở Tạ gia, thể hiện năng lực khai thác quản lý xuất sắc, tuổi còn trẻ đã được đề bạt làm phó tổng giám đốc. Do chỉ có một đứa con gái chẳng có tài cán gì, ông ngầm suy tính sẽ để Triệu Huy làm giám đốc chuyên nghiệp quản lý toàn bộ Tạ thị, hoặc là nhận anh ta làm con nuôi.

Nhưng người tính không bằng trời tính.

Con gái vừa gặp đã thích Triệu Huy, dứt khoát theo đuổi anh ta bằng được. Thâm tâm ông cũng rất thích người trẻ tuổi tài năng đó, liền dùng một số biện pháp tác thành cuộc hôn nhân này.

Nhưng không ngờ kết cục là một bi kịch.

“Chính con đã hứa với anh ta, coi Việt Xán như con đẻ, đối xử với Việt Xán như Việt Tuyên, có quyền thừa kế như nhau.” Tạ Hoa Lăng lạnh lùng hừ một tiếng, hồi đó lẽ ra bà không nên mềm lòng như vậy, do hối hận và hoảng sợ, nhất thời đã nhận lời hứa với Việt Triệu Huy lúc anh ta lâm chung, “Nhưng, chuyện đó hoàn toàn không thể!”.

“Đứa con hoang của con đàn bà dê tiện, giọt máu hoang của một kẻ không hề có huyết thống với Tạ gia, sao có thể ngang bằng với Tuyên của con! Ấy là chưa nói nó lòng lang dạ sói, mấy lần làm hại Việt Tuyên, lần này lại suýt lấy mạng của Tuyên!”

Tạ Hoa Lăng phẫn nộ.

“Con nhất định phải đuổi nó đi! Con nhất định phải cho nó trắng tay rút khỏi đây như một kẻ nghèo kiết xác! Con phải khiến nó hối hận! Con phải buộc nó quỳ trước mặt con! Cho dù thất hứa với người chết sẽ bị quả báo con cũng dám một mình gánh chịu!”

“Câm mồm!”

Tạ Hạc Phổ cau mày mắng, rồi lại thở dài:

“Có lẽ Triệu Huy đã sớm liệu con sẽ làm như thế, cho nên trước đó đã đem toàn bộ cổ phần của nó trong Tạ thị sang tên cho Xán.”

“Cái gì?!", Tạ Hoa Lăng kinh hãi, “Toàn bộ cổ phần sang tên cho Xán, không cho Tuyên một chút nào ư?! Hẳn lại thiên vị đứa con hoang như vậy! Cha, tại sao cha không nói với con!”

Tạ Hạc Phổ nhìn con gái.

Tạ Hoa Lăng khinh bỉ nói:

“Cho dù Việt Triệu Huy chuyển hết cổ phần của anh ta cho Việt Xán cũng chẳng đáng là bao, không đáng lo.”

“Tổng cộng là...”, Tạ Hạc Phổ nói ra một con số.

Tạ Hoa Lăng mặt biến sắc, kinh hãi kêu lên:

“Sao có thể?! Việt Triệu Huy chẳng qua là kẻ làm thuê cao cấp, lại thêm anh ta được nhận làm con rể rồi lấy thêm được ít cổ phần, tổng cộng cũng không thể nhiều như vậy! Đồ lòng lang dạ sói! Cha con một duộc! Uống cho con vẫn tưởng anh ta thanh cao, thì ra lén nuốt nhiều cổ phần của Tạ thị như thế!”

Bà phẫn nộ đi đi lại lại.

“Sớm biết thế này, con đã không mềm lòng với Việt Triệu Huy và con đàn bà dê tiện đó! Dê tiện, tất cả bọn chúng là lũ dê tiện!”

“Hơn nữa những năm qua, luôn có người âm thầm thu mua cổ phần của Tạ thị”, bỏ chiếc tẩu trong tay xuống, Tạ Hạc Phổ đến bên cửa sổ, sắc đêm ánh lên mớ tóc bạc của ông, “Chưa tra ra hành tung của ai, nhưng những cổ phần đã thu mua tổng cộng cũng đủ làm lung lay nền móng của Tạ thị”.

“Cha!”

“Hoa Lăng”, Tạ Hạc Phổ thở dài, “Từ nhỏ cha đã quá nuông chiều, khiến con trở nên ngang ngược độc đoán, nhưng bây giờ rốt cuộc con không còn nhỏ nữa, mọi chuyện nên vì lợi ích toàn cục. Tạ thị tồn tại mấy trăm năm là dựa vào đoàn kết một lòng, mặc dù Xán là con riêng của Việt Triệu Huy nhưng dù sao năm xưa con đã thừa nhận nó, những năm qua nó điều hành Tạ thị khá tốt. Tạ thị đến thế hệ Việt Tuyên, nhân lực mỏng, Tuyên sức khỏe lại kém, nên chung vai góp sức với nó, hơn tạo thêm thù kẻ hận với nó”.

“Nhưng dù con chịu tha cho Việt Xán, nó cũng không tha cho con.”

Tạ Hoa Lăng sắc mặt thê lương.

“Cha, chừng nào cha còn sống, Việt Xán còn có thể yên phận, nhưng nói một câu bất hiếu, một ngày kia nếu cha không còn, con sợ nó sẽ nuốt chửng con và Tuyên.”

“Yên tâm, Tuyên không yếu đuối như con tưởng đâu”, mái tóc bạc trắng ánh màu đêm, Tạ Hạc Phổ thở dài, “Chỉ có điều sức khỏe không tốt, nếu không... haizzz, tóm lại con phải nhớ, không nên chọc tức Xán. Coi như là vì Tuyên, cho nó thêm ít thời gian dưỡng bệnh”.

Đêm khuya dần.

“... Mặc tôi...”

Môi tím lịm, người liên tục co giật, Việt Tuyên nói ngắt quãng. Nhưng cơn đau kịch phát càng khiến anh không thể thở, những tiếng rít từ trong cổ càng nhanh, càng đáng sợ, mái tóc đen dần ướt mồ hôi.

Không suy nghĩ nhiều, Diệp Anh vội ấn chuông gọi người. Người đầu tiên xông vào là Tạ Bình, sau đó hai y tá đặc biệt canh chừng 24/24 ngoài cửa cũng đi vào. Mở cửa thông gió, một y tá lấy thuốc, một y tá xoa bóp hai chân co rút của Việt Tuyên. Diệp Anh đỡ anh ngồi dậy, vuốt dọc sống lưng, làm dịu cơn khó thở.

“Khè...”

“Khè...”

Ôm Việt Tuyên từ phía sau, tay cô chạm vào lưng anh đang run lấy bầy, ướt đầm mồ hôi lạnh, cơ hồ sinh mệnh anh như sợi dây đàn, có thể đứt bất cứ lúc nào. Mặt anh trắng bệch, nhưng hai má lại đỏ hồng khác thường, đầu anh mềm oặt ngã trên vai cô, bất giác cô ôm chặt anh, dùng hết sức ôm thật chặt.

“Nhị thiếu gia!”

Tạ Bình luống cuống.

Cơ hồ như một thể kỷ trôi qua.

Cơn đau giảm dần, Việt Tuyên yếu ớt nhắm mắt, người dựa vào vai cô hơi thả lỏng một chút, tiếng thở cũng không còn rít lên, đáng sợ như vừa rồi. Tạ Bình đưa khăn bông, Diệp Anh thận trọng lau mồ hôi trên trán và cổ cho Việt Tuyên.

Thấy tình hình ổn định, hai y tá lui ra. Tạ Bình mặc dù chưa yên tâm nhưng biết Nhị thiếu gia cần yên tĩnh, cũng lặng lẽ nhìn Diệp Anh rồi từ từ đi ra.

Người Việt Tuyên rất lạnh.

Diệp Anh đỡ lưng anh, nhẹ nhàng đặt anh trở lại gối. Cô do dự một lát, bởi ga giường, vỏ gối, chăn, áo ngủ đều ướt đầm mồ hôi, sẽ rất khó chịu. Vậy là cô nhẹ nhàng giải thích với anh, lật anh nghiêng sang một bên, thay xong, lại lật thay bên kia.

Gối, ga, chăn tất cả đều khô ráo thơm tho.

Cô mang đến một bộ đồ ngủ sạch sẽ, cúi người chuẩn bị thay cho anh, nhưng phát hiện anh đang lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt khó hiểu.

Diệp Anh ngậy người.

“Sao thế?”

Một cách vô thức, cô chạm tay lên trán anh, lo lắng vừa rồi ra quá nhiều mồ hôi có thể anh lên cơn sốt. Vừa chạm vào vầng trán lạnh lạnh của anh, Việt Tuyên lại nặng nề quay mặt đi, khiến tay cô bẽ bàng chơi vơi trên không.

“...”

Mất tối sầm, cô cười nhạt:

“Vừa mới tuyên bố hôn lễ của anh và Sâm Minh Mỹ, là em đã không thể chạm vào anh rồi ư?” Con người mới lúc tối trong vườn hoa, dịu dàng hôn cô, hỏi cô làm thế nào để chứng minh anh thật lòng với cô, hình như hoàn toàn không phải là người đàn ông mặt xanh xao, lạnh băng, ngoảnh mặt nằm đó.

“Có phải anh mong em tự nhận ra, để lặng lẽ rời khỏi đây?”, cô hỏi nhỏ.

Đột nhiên ho mấy cái.

Hơi thở vừa bình ổn lại gấp lên, trên gối trắng tinh, hàng mi anh lại run run, ho nhẹ từng tiếng, hai má lại hồng lên bất thường. Anh nhắm mắt, trong phòng hoàn toàn tĩnh mịch, mãi không thấy tiếng cô, giống như cô không còn tồn tại nữa, gió lay rèm cửa sổ, anh lấy tay che miệng ho một lúc, mới từ từ mở mắt.

Trong phòng

không có ai.

Hai mắt anh tối dần.

Tối dần.

Giống như thời khắc đó, mọi sức lực trong người đã rời bỏ anh, ngay cả sức để ho cũng bị rút hết.

“Em chưa đi đâu.”

Diệp Anh từ phía đầu giường đi ra, miệng mỉm cười.

Có gì như trút gánh nặng, khe khẽ thở phào, ngồi bên mép giường, cô cúi người, cười cười nhìn về lúng túng bất ngờ của anh.

“Đã không muốn để em đi, sao vừa rồi lại tỏ ra rất ghét em như thế, khiến em buồn nẫu ruột”, lắc tay anh, cô nhìn anh đăm đăm, ánh mắt tội nghiệp, “Lúc ở vườn hoa vẫn còn tốt thế, sau khi nói chuyện với Sâm Minh Mỹ trở về là thay đổi, hừ, có phải cô ấy nói xấu gì em không!”.

Việt Tuyên không nén được, gượng cười.

“A, vậy là đúng rồi!”, mặt cô tỏ vẻ tủi thân, “Anh đừng nghe cô ấy, cô ấy ghen với em, cô ấy ghen bởi vì, bây giờ anh đã là của em, cô ấy muốn cướp lại cũng không được”.

“A Anh!”

Nhìn cô trêu chọc như trẻ con rất đáng yêu, khoe môi Việt Tuyên hơi nhếch dụi dằm, nhưng rồi lại đăm đăm nhìn cô, ánh mắt dần trở nên mông lung khó hiểu.

“A Anh.”

Gió đêm mang hơi lạnh, tiếng anh rất nhỏ.

“Sao?”

Cô thôi cười, cũng trịnh trọng nhìn anh.

“Em muốn...”, giọng nặng nề xen lẫn chua chát, ánh mắt Việt Tuyên mông lung nhìn cô, chậm rãi nói: “... tôi kết hôn với Minh Mỹ sao?”.

“Anh nói lại xem.”

Diệp Anh chớp mắt.

“... Em muốn...”, giọng Việt Tuyên khàn tắc, “... tôi kết hôn với...”.

“Anh còn dám nhắc lại lần nữa!”, Diệp Anh nghiêng răng xông đến, hai tay áp lên má anh, vuốt ve, “Anh là của em! Em đã nói với anh từ trước rồi, anh là của em! Từ cái ngày Sâm Minh Mỹ bỏ anh, anh đã là của em! Sống là người của em, chết là ma của em, hiểu không?!”.

“Sao em có thể muốn anh kết hôn với Sâm Minh Mỹ!”

Cô lườm anh tỏ vẻ tức giận.

“Anh đã nói anh thích em, lại còn nói trước mặt bao nhiêu người như vậy, nói thẳng với ông nội anh, cho nên anh không có quyền hối hận! Nếu anh dám bỏ em, đi kết hôn với cô gái khác, em sẽ... em sẽ...”

Việt Tuyên nhìn cô đăm đăm.

Dường như đang nghiên cứu cô nói thật hay đang diễn kịch.

“... Em sẽ cắn chết anh dần dần từng miếng!”, cúi đầu, cô cắn vào môi anh, cắn thô bạo, làm rách môi anh. Anh khẽ rên, một chút máu nóng dính trên môi cô. Ngẩng đầu, cô cười đắc ý, “Sợ chưa? Anh còn dám nhắc lại lần nữa, em sẽ cắn lần nữa cho xem!”.

Môi dính máu anh.

Nụ cười diễm lệ như tường vi đỏ màu máu.

Nhưng lại không nhận ra.

Môi dưới của mình cũng có một vết rách nhỏ, Việt Tuyên khẽ nói: “Anh biết rồi”.

Nếu anh kết hôn với Sâm Minh Mỹ, như vậy, cô ta càng có thể...

Nhưng cô ta từ chối.

Mặc dù không biết sự từ chối của cô ta có mấy phần là thật. Nhưng nghĩ thấy mùi hoa tường vi trong gió, nhìn nụ cười diễm lệ kẻ sát mặt, anh không muốn nghĩ thêm gì nữa.

Đêm hôm đó trôi thật chậm.

Diệp Anh ngáp dài, khi cô cũng chui vào tấm chăn mỏng kim đồng hồ trên tường đã chỉ một giờ đêm. Tắt đèn, trong phòng tối om, chỉ có trần nhà vãn thấp thoáng đèn đưa in hình bóng tường vi ngoài cửa sổ. Cô rất buồn ngủ nhưng không thể nào nhắm mắt.

Việt Tuyên bên cạnh cũng không ngủ được.

Trong lòng có gì chưa chất mềm yếu như đang lay động, cô lật người, nhắm mắt thận trọng dịch tới gần gối anh. Mùi cơ thể anh bao bọc cô, cô khẽ cảm nhận, đôi mắt vẫn nhắm, dưới tấm chăn mỏng lén thò một chân quờ quạng.

Trong đêm tối, cô vừa giả bộ ngủ vừa khẽ hỏi:

“... Như thế này có đau không?”

Tiếng nói nhỏ bật ra từ trong cổ, Việt Tuyên vẫn nằm yên, mặc dù trong bóng tối có thể cảm thấy hơi nóng đó tỏa ra từ một bên tai anh, lát sau anh trả lời giọng khàn khàn:

“Không.”

“Có cảm giác không?”

“... Một chút.”

“Cảm giác gì?”

Trong chăn, ngón chân cô se sẽ lằn từ dưới lên.

“Vậy, ở đây có cảm giác không?”

“... Có.”

“Còn ở đây?”

“... Có...”

“Ở đây?”

“...”

Đến khi anh đổ mặt, nặng nề lật người hôn môi cô!

Trong tấm chăn ấm áp, hai người nhẹ nhàng hôn dai dẳng, ép người vào nhau, dần dần ngủ thiếp.

* * *

Cũng màn đêm như thế.

Trong phòng tắm, chùm tia nước trắng bốc hơi nghi ngút chảy lên mắt và làn da màu tiểu mạch lóa lờ. Việt Xán nhắm mắt, mặt không biểu cảm đứng dưới vòi sen, mặc cho dòng nước xối như mưa. Dòng nước lỏng lách từ từ đổ xuống, từ mi mắt đến cổ, đến ngực...

Gần đến giữa ngực.

Chỗ nốt ruồi son đỏ tươi.

Rất lâu, rất lâu trở về trước.

Cô gái kiêu ngạo và cô đơn đó đã gục trên ngực anh, dùng móng tay gãi nhẹ vào nốt ruồi son đỏ, cô nói trông nó giống như giọt máu, như giọt máu chảy ra từ tim.

Cô hôn giọt máu đó.

Cô nói, nốt ruồi son này là của cô, cả đời này anh không thể để cô gái nào khác nhìn thấy nó.

Dòng nước ẩm chảy suốt toàn thân anh.

Từ vầng ngực chậm chậm qua phần eo gọn săn chắc, Việt Xán đột nhiên nhắm mắt, nước từ từ chảy tới mé trong đùi.

Ở đó còn có một nốt ruồi son nữa.

Bản thân anh cũng không biết nốt ruồi ở đó, mãi đến khi bị cô phát hiện. Lúc đó cô xấu hổ vờ nhắm mắt, sau đó là trấn tĩnh, dong dạc nói, ở vị trí này nó sẽ là nốt ruồi canh giữ cấm cung.

Nước làm ướt hàng mi khép chặt.

Đó là những hồi ức chôn sâu trong lòng anh, và chỉ có trong đêm khuya anh mới lấy ra nhấm nháp từng chút một. Anh không dám nghĩ quá nhiều, chỉ sợ khi nghĩ đến ký ức đó sẽ bị va chạm với những thứ khác, và nó không còn tươi mới như vậy nữa.

Mà những thứ đó anh luôn cất giữ như một kẻ keo kiệt...

...

...

“... Lần đầu tiên trong trắng của anh đã trao em...”

Những ngón tay thon mảnh chỉ vào ngực anh, cô cười đắc ý.

“... Sâu trong lòng anh, yêu sâu sắc, không thể nào quên, chỉ có mối tình đầu là em...”

...

Mỉm cười nhìn đi chỗ khác, ánh mắt cô dừng lại trên vầng ngực hơi phập phồng của anh.

“Cô ấy đã nhìn thấy nốt ruồi son ở ngực anh chưa? Nốt ruồi giống như dấu son ấy, nốt ruồi son đẹp mê hồn, cô ấy có biết thực ra còn một nốt ruồi như vậy nữa ở chỗ khác trên người anh không, ở một nơi còn kín đáo hơn...”

...

Lại bị cô lấy ra uy hiếp anh.

Dòng nước như màn mưa, Việt Xán lại ngửa mặt nín thở, sau đó đột nhiên tắt vòi hoa sen, choàng khăn tắm lên người, mở mắt, trong mắt chỉ còn một màu đen băng lạnh.

8. Chương 8

Sáng sớm mấy hôm sau, Diệp Anh cùng những người giúp việc khác trong nhà họ Tạ cùng lặng lẽ đứng đợi ở một góc khuất trong vườn hoa. Ánh nắng sớm rực rỡ, trên bãi cỏ xanh mướt, dưới những chiếc dù che nắng màu xanh và trên bàn tròn bằng mây sơn trắng, bữa trà sáng và các món điểm tâm tỏa hương. Tạ lão thái gia, Việt Tuyên và Sâm Minh Mỹ đang dùng bữa sáng.

Từ bãi cỏ xanh phía đó vẳng lại tiếng cười nói hồ hởi của Lão thái gia.

Đứng xa cũng có thể nhìn thấy Lão thái gia âu yếm gấp một miếng bánh sủi cảo nhân tôm cho Minh Mỹ, lại gấp một cái bánh nướng cho Việt Tuyên. Sâm Minh Mỹ nũng nịu lại gấp rất nhiều thứ để lên đĩa của Lão thái gia, hai người vui vẻ vừa ăn vừa nói chuyện.

Trên xe lăn, Việt Tuyên mặc áo sơ mi xanh, chiếc gi lê mỏng màu xanh lơ, trên đầu gối phủ tấm mền kẻ ô màu lam. Trong ánh nắng sớm, trông anh vô cùng điềm tĩnh, an nhiên tự tại, dù không nói gì nhưng cơ hồ vẫn chú ý lắng nghe mọi người.

Bức tranh ba người trông thật hài hòa.

Những ngày tiếp theo cũng đều như thế, ba người cùng ăn sáng. Để cho tiện, Sâm Minh Mỹ thậm chí ở lại luôn biệt thự nhà họ Tạ, phòng cô ngay sát phòng Việt Tuyên.

Ngày đầu tiên, Diệp Anh đẩy xe đưa Việt Tuyên đến cạnh chiếc bàn mây màu trắng, sau đó lui về đứng đợi ở một chỗ khá xa, để nếu cần tiện chăm sóc Việt Tuyên, nhưng quản gia khách khí bảo cô đứng xa hơn chút nữa, không nên làm ảnh hưởng đến người dùng bữa. Vậy là cô đứng lẫn với những người giúp việc bưng bát đĩa, khăn ăn, chậu nước rửa.

Diệp Anh lặng lẽ đứng yên một chỗ.

Bữa sáng hôm nay trôi qua rất dài, cổ đã khá mỏi, cô hơi nghiêng đầu, tay xoa chỗ mỏi, khóe mắt thoáng thấy một bóng người. Từ chỗ khuất cuối vườn hoa, Việt Xán bước ra, dừng chân nhìn về phía này.

Lão thái gia tuyên bố hôn sự của Việt Tuyên và Sâm Minh Mỹ, lẽ ra Việt Xán phải rất buồn, nhưng mấy ngày nay, không chỉ Sâm Minh Mỹ tỏ ra bình thường, mà thái độ Việt Xán cũng chẳng có gì thay đổi. Diệp Anh cúi đầu ngẫm nghĩ, đến khi có cảm giác nóng ran nhoi nhói, như bị ai đó nhìn chòng chọc. Cô quay phắt lại.

Việt Xán!

Đứng bên cửa sổ phòng.

Tay nắm chặt điện thoại di động, Tạ Hoa Lăng cũng nhìn thấy cảnh tượng trên bãi cỏ vườn hoa, nhìn thấy Tuyên ngồi cạnh Sâm Minh Mỹ, về mặt bà đây hẳn khoan.

“Hừ...”

Chiếc điện thoại di động đột ngột rung lên, sau đó là tiếng nhạc chuông – một vũ khúc La tinh vang lên.

Tay run run suýt làm rơi điện thoại. Mấy ngày nay, di động của Tạ Hoa Lăng luôn nạp đầy pin, lúc nào cũng ở trên tay, cả khi ngủ cũng đặt bên gối.

Bây giờ, cuối cùng nó đã rung.

Bà biết ai gọi đến, bởi bà chỉ đặt nhạc chuông đó cho một người...

“Lạc Lăng.”

Nhìn cái tên hiện trên màn hình, Tạ Hoa Lăng không vội nghe, mà nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, thậm chí đếm đến mười mới nhấn nút màu xanh.

“A lô.”

Giọng bà không thể kiềm chế mà run run, cơ hồ như quay trở về hai mươi năm trước, trước mặt người đàn ông tràn đầy ma lực, bà ấu trĩ non nớt, như đứa trẻ bị lột hết vỏ bọc.

“Tiểu Lăng phải không?”

Ánh nắng sớm chan hòa lóa mắt.

Giống như rơi vào thế giới trong kính vạn hoa khiến đầu óc choáng váng, Tạ Hoa Lăng dường như không còn nhìn rõ cảnh vật ngoài cửa sổ, cũng như không nghe rõ giọng nói từ di động vọng ra, quen thuộc như mới hôm qua, khiến con tim bà loạn nhịp.

Không biết từ lúc nào Việt Xán đã đi đến bên Diệp Anh. Thấy anh đi đến, những người giúp việc hiểu ý, tự động tản ra chỗ khác. Anh nhìn Việt Tuyên và Sâm Minh Mỹ ngồi dưới tán ô trên thảm cỏ phía xa, nói với cô:

“Em có cảm thấy hai người họ rất đẹp đôi.”

“Không.”

Diệp Anh liếc xéo anh, kéo dài giọng:

“Tôi lại thấy...”

Cố ý lấp lửng, dừng lại. Việt Xán nhú mảy:

“Sao?”

”... Anh với Sâm tiểu thư còn đẹp đôi hơn”, Diệp Anh cười nhu mì như an ủi, nói, “Hy vọng Tạ lão thái gia sớm nghĩ thông, tác thành cho anh và Sâm tiểu thư”.

Người Việt Xán cứng đờ.

“Loại người như cô, chết đến nơi còn không biết!”, giọng anh nhỏ lại, khàn khàn như vọt ra từ cổ họng, “Cô nghĩ đây là đâu, cô nghĩ cô có thể ở lại đây bao lâu nữa, tại sao không chịu đi, chẳng lẽ phải...”.

“Ha ha”, Diệp Anh cúi đầu cười, nói nhẹ nhàng, “Đại thiếu gia, anh đang lo cho tôi sao? Tôi lại tưởng, anh hoàn toàn quên tôi rồi kia”.

Sắc mặt Việt Xán liên tục biến đổi, anh hít sâu một hơi, quay người bước nhanh khỏi chỗ đó!

“Diệp tiểu thư, cô có dự định gì cho tương lai?”

Buổi chiều hôm đó, Tạ lão thái gia hẹn Diệp Anh ở một quán trà kiểu cũ. Sau khi nói rất nhiều những lời tốt đẹp, rằng cô đã chăm sóc Việt Tuyên chu đáo thế nào, cảm ơn cô ra sao, nói vài chuyện linh tinh về cuộc sống, học tập của cô, Tạ lão thái gia cười khà khà vuốt râu, hiền hậu hỏi.

“Cháu muốn tiếp tục chăm sóc Nhị thiếu gia”, Diệp Anh cúi đầu, khẽ nói. Trước mặt là tách trà Ô long thượng phẩm, ngát hương từ từ tỏa khói, “... Đồng thời cháu cũng sẽ dốc hết sức làm tốt công việc tại công ty”.

“Cháu ngoan lắm”, Tạ lão thái gia mỉm cười hài lòng, “Ta nghe Hoa Lăng nói, cháu là phó giám đốc phòng thiết kế, công việc rất bận rộn. Buổi tối còn phải chăm sóc Tuyên, thật vất vả cho cháu”.

Diệp Anh nhẹ nhàng lắc đầu, cười:

“Không đâu ạ!”

“Trước khi về nước lần này, ta đã mời hai y tá đặc biệt người Thụy Sĩ, họ rất xuất sắc trong việc giúp đỡ người bại liệt phục hồi sức khỏe”, Tạ Hạc Phổ cười xởi lởi, tinh thần phấn chấn, “Sau này sẽ do hai người đó chăm sóc Tuyên, cháu có thể chuyên tâm vào công việc. Đối với người còn trẻ, công việc vẫn là quan trọng nhất, ngay cả với các cô gái cũng vậy, chăm sóc người bệnh vẫn nên để những người có chuyên môn đảm nhiệm”.

Diệp Anh im lặng.

“Hơn nữa, Tuyên và Sâm Minh Mỹ sắp kết hôn, nếu còn giữ cháu ngày ngày ở bên chăm sóc Tuyên, e là người ta chê cười, không hay cho hai người đó và cả cháu nữa”, Tạ Hạc Phổ giọng đôn hậu nói tiếp, “Diệp tiểu thư, cháu xem thế này có được không? Tạ Hoa Lăng sẽ mua một căn hộ gần công ty tặng cháu, một là tiện cho cháu đi làm, hai là để bày tỏ lòng cảm ơn của gia đình chúng ta đối với cháu”.

Quả nhiên là vậy.

Tối qua Tạ Hoa Lăng đã gọi cô đến, vẽ mặt phức tạp nói với cô, mong cô nhanh chóng chuyển đi, để bởi hoàn bà sẽ đăng ký tên cô cho một căn hộ ở khu chung cư cao cấp gần công ty.

So với một dao đâm thẳng của Tạ Hoa Lăng, cách nói của Tạ Hạc Phổ hòa dịu thỏa đáng hơn nhiều.

“Cháu có thể không đi được không?”

Chậm chậm quay đầu, hơi trà bay lên khiến mắt cô mờ mờ ướt ướt.

“Mấy tháng chăm sóc Nhị thiếu gia, cháu đã quen tình trạng sức khỏe và sở thích của Nhị thiếu gia, hai hộ lý đặc biệt ông mời đến chắc chắn là rất tốt, chỉ có điều chưa hẳn Nhị thiếu gia đã chấp nhận.”

“Tuyên là đứa hiểu biết”, Tạ Hạc Phổ thở dài, nói, “Có thể lúc đầu chưa quen, lâu dần nó sẽ chấp nhận”.

“Giống như chấp nhận Sâm tiểu thư sao?”

Hơi trà bay hết, cô khẽ hỏi, cặp mắt trong veo, đôi tròng đen thẫm.

“...”

Tạ Hạc Phổ không nói, lặng lẽ rót thêm trà cho cô.

“Cho dù Sâm tiểu thư đã hủy hôn vào lúc Nhị thiếu gia bị tai nạn, hơn nữa người Sâm tiểu thư thích là Đại thiếu gia, cho dù...”, giọng cô càng nhỏ, “... Cho dù chính miệng Nhị thiếu gia nói với ông, anh ấy thích cháu, ông vẫn kiên quyết để Nhị thiếu gia kết hôn với Sâm tiểu thư sao?”

Trà nóng từ từ chảy xuống cốc.

Tạ Hạc Phổ sắc mặt không đổi, vẫn vẻ trầm tĩnh từng trải của người già...

“Tạ lão thái gia, ông rất thích Sâm tiểu thư đúng không?”, Diệp Anh bạo dạn, “Ông thích Sâm tiểu thư, muốn để cô ấy trở thành cháu dâu đích tôn của ông. Nhưng ông có nghĩ cho cảm nhận của cô ấy chưa? Nếu không phải rất thích Đại thiếu gia, sao cô ấy có thể bất chấp danh dự bị tổn thương kiên quyết hủy hôn? Lấy một người cô ấy không yêu, Sâm tiểu thư có hạnh phúc không?”

“Con bé ngốc, nó không biết thế nào mới là tốt nhất”, Tạ Hạc Phổ lắc đầu thở dài.

“Vậy, ông có biết!”, Diệp Anh ngược mắt, “... Buộc những người yêu nhau không đến được với nhau, ông cho như vậy là tốt nhất sao?”

Trong phòng trà, Tạ Hạc Phổ chậm chậm rót đầy cốc cho Diệp Anh, cô cúi đầu, giơ tay đón.

“Lý lẽ của Diệp tiểu thư rất sắc sảo.”

Bỏ ấm trà xuống, Tạ Hạc Phổ nheo mắt cười.

“Ta già rồi, mắt lão hóa, nhìn người có lúc không chuẩn. Nhưng Tuyên và Minh Mỹ từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, tâm tư của nhau thế nào họ biết rõ nhất.”

“Minh Mỹ đối với Tuyên tình vẫn sâu, chính Tuyên cũng phải khâm phục. Chỉ có điều Tuyên tính khí lạnh lùng, còn Minh Mỹ tính tiểu thư nhõng nhẽo, hay hờn dỗi, nó cố ý cặp kè với Xán để chọc tức Tuyên. Ha ha, con bé Minh Mỹ giở trò, Tuyên cũng nhân cơ hội giở trò, nên trước mặt Minh Mỹ mới nói, nó thích cháu.”

Trà rất nóng, môi Diệp Anh vừa chạm đã bỏng giãy, rụt lại.

“Bọn trẻ chưa hiểu chuyện, đi sai đường, nên ta phải kéo chúng về”, nhắc cốc trà, nhấp một ngụm nhỏ, “Sau lúc tuyên bố hôn ước đó, ta nhìn thấy Minh Mỹ đẩy xe đưa Tuyên đi rất lâu, cuối cùng Tuyên đã nắm tay Minh Mỹ”.

Diệp Anh cúi mặt.

Hai tay áp chặt cốc trà bằng góm tím.

“Trong toàn bộ chuyện này, những người chúng ta cảm thấy có lỗi nhất, đó là đối với Xán và cháu”, Tạ Hạc Phổ thở dài, “Diệp tiểu thư, suy nghĩ của cháu ta rất hiểu, ta chỉ muốn biết, có chỗ nào để ta có thể thay mặt nhà họ Tạ cảm ơn và bù đắp cho cháu”.

Diệp Anh suy nghĩ rất lâu, rồi ngẩng đầu, nhìn Tạ Hạc Phổ.

“Dự án thiết kế thời trang cao cấp dành cho nữ do Giám đốc bộ phận thiết kế Sâm Minh Mỹ và Phó giám đốc bộ phận thiết kế Diệp Anh đồng phụ trách, sẽ thành lập hai tổ dự án”, ba ngày sau, trong phiên họp hội đồng quản trị của tập đoàn, trước ánh mắt kinh ngạc của Sâm Minh Mỹ, Tạ Hoa Lăng lướt mắt đến Việt Xán tạm thời thay Việt Tuyên ngồi vào ghế chủ tịch, nói tiếp, “Công ty sẽ lần lượt xuất vốn, để hai tổ dự án độc lập làm việc, nửa năm sau, ai làm tốt hơn, người đó sẽ chính thức toàn quyền phụ trách”.

Khi tin truyền về Bộ phận thiết kế, Tracy vui đến mức sống lưng cứng đờ. Ngồi ngầy ngầy xúc động, chân tay luống cuống, hỏi Diệp Anh: “Vậy... vậy bây giờ chẳng phải chúng ta nên lập tức bắt tay vào việc thôi? Diệp tiểu thư xin cô giao việc cho tôi, tôi có thể làm được gì không? À, phải rồi, gần đây tôi vẽ được rất nhiều phác thảo. Diệp tiểu thư, cô cứ việc sử dụng!”.

George cũng trở về.

Cánh mũi anh ta lại bấm thêm lỗ mới, đeo một miếng giáp xác cổ màu bạc, đứng đỉnh ngòai xuống ghế, liếc xéo Diệp Anh, vẻ coi thường:

“Nhờ người đàn ông đó của cô chứ gì? Ôi chào, đàn bà lợi hại thật, kiếp sau tôi cũng làm đàn bà chơi.”

“Tôi tưởng kiếp này cậu đã là đàn bà rồi!”, Diệp Anh lạnh nhạt nói.

“Cái gì?!”

“Bụng đầy ăm ức, suốt ngày cầu nhàu, thấy khó là chuồn, thấy lợi là đến”, Diệp Anh cười, “Không phải là đàn bà thì là gì?”.

“Cô...”

George tức run người.

“Đây là sơ đồ thiết kế trang trí cửa hiệu”, cầm bản vẽ trên bàn, Diệp Anh đưa cho Tracy, “Địa chỉ số 12, tòa B cạnh lối vào phía Đông quảng trường Ngân Tọa. Cô phụ trách công việc sửa sang cửa hiệu”.

“Vâng, Diệp tiểu thư.”

Tracy đón bản vẽ, mặt lộ vẻ băn khoăn, đang định hỏi, George cố nén xấu hổ, hỏi:

“Còn tôi? Tôi làm gì?”

Diệp Anh nhìn anh ta đứng một phút, hỏi:

“Anh không bỏ chạy lần nữa chứ?”

“...”, George cứng họng, lúng túng, “Không”.

Trong phòng làm việc của Giám đốc bộ phận thiết kế.

“Cô ta tiếp nhận thật rồi.”

Vừa kinh ngạc vừa tỏ ra không quan tâm, Sâm Minh Mỹ cầm ly cafe lên, vẽ bản thảo: “Em vốn nghĩ cô ta rất thông minh chứ. Khổ công như vậy tiếp cận Tuyên, bây giờ vì muốn tham gia dự án này lại bằng lòng từ bỏ Tuyên sao?”.

“Vậy thì em đi khuyên cô ta.”

Xán vừa gỡ tài liệu, vừa thông thả nói.

“Anh đùa gì thế!”

Lườm Việt Xán một cái, Sâm Minh Mỹ nhấp một ngụm cafe, nói: “Em đã biết cô ta tiếp cận Tuyên là muốn có cơ bay lên cây biến thành phượng hoàng, chẳng có lòng tốt nào hết. Bây giờ ông muốn em ở bên Tuyên, chắc là cảm thấy không còn cơ hội nữa, nên cô ta mới xin vào dự án này”.

“Có điều...”

Sâm Minh Mỹ cau mày.

“Nếu cô ta dứt khoát đòi khoản tiền lớn thì dù cô ta sư tử mồm to đến đâu, xét công lao chăm sóc Tuyên, ông và phu nhân cũng sẽ đồng ý, tại sao nhất định muốn chui vào dự án này, gây phiền toái cho em!” Hai năm qua, cô đã đầu tư bao tâm huyết cho dự án này, bây giờ công việc chuẩn bị cũng tạm ổn bỗng dưng lại bị người khác chen vào.

“Ngốc thật!”, Sâm Minh Mỹ cười nhạo, “Cô ta tưởng, cứ vẽ ra kiểu dáng là có thể cắt được, là có tư cách cạnh tranh với em ư? Cô ta đã tâm như vậy đấy”.

“Cô ta không có cơ hội nào ư?”

Chiếc bút dừng lại, Việt Xán không ngẩng đầu, nói.

“Đúng, tuyệt nhiên không có mấy may cơ hội nào!”

Để ly cafe sang bên, Sâm Minh Mỹ trầm ngâm:

“Thị trường thời trang cao cấp dành cho nữ không lớn, một bộ thời trang may đo như vậy rẻ nhất cũng hàng vạn đồng, thậm chí mười mấy vạn đến mấy chục vạn, cho nên đối tượng khách hàng không nhiều, lại toàn thuộc tầng lớp thượng lưu.”

“Ừ”, Việt Xán gật đầu.

“Mà những quý bà, những người đẹp thượng lưu đều rất sành mắt. Nhìn chung họ thường mua trực tiếp những hãng thời trang có tiếng trên thế giới, thỉnh thoảng có may đo vài bộ thì cũng lựa chọn những hãng cao cấp nhất. Thị trường của dự án này không phải là cạnh tranh với mấy hãng trong nước, mà là trực tiếp cạnh tranh với những hãng thiết kế thời trang hàng đầu thế giới.”

Sâm Minh Mỹ chậm chậm lắc đầu.

“Đã có ảnh hưởng của cha em bao nhiêu năm trong giới thời trang quốc tế và quan hệ rộng rãi của em trong giới thượng lưu, vậy mà em vẫn lo không biết liệu có thành công? Huống hồ Diệp Anh không tên không tuổi, khách hàng cao cấp sẽ không bao giờ chấp nhận cô ta.”

“Em khẳng định cô ta chắc chắn thất bại?”, ký vào bản tài liệu cuối cùng, Việt Xán ngả người vào thành ghế, hỏi.

“...”, Sâm Minh Mỹ thận trọng suy nghĩ lại lần nữa, khẳng định, “Đúng!”.

“Vậy, hà tất phải nỗ lực?”, bước đến bên Sâm Minh Mỹ, Việt Xán cúi đầu hôn má cô, “Nếu lần này khiến cô ta thảm bại, em có thể mãi mãi loại trừ được hậu họa”.

Bị đôi môi nóng ấm của anh chạm vào, người Sâm Minh Mỹ nóng dần. Mặc dù tỏa ra khí chất đàn ông mạnh mẽ nhưng nụ hôn của anh lại mang chút thờ ơ, mơn trớn trên tai và cổ cô, khiến cô không tìm được, rên khe khẽ, nghiêng cổ chìa cho anh khoảng da thịt nhiều hơn, muốn anh hôn mạnh hơn, sâu hơn.

“A...”

Bị bờ môi khiêu khích, dẫn dụ mơn trớn dày đặc, nhưng dường như mỗi cái hôn đều chưa đến độ, Sâm Minh Mỹ rùng mình rên rỉ, quay người ôm lấy anh, ngửa cổ hôn vào môi anh!

“Suyt...”

Anh cười gian狡 né tránh, mắt đắm đắm nhìn cô, nói: “Em là em dâu tương lai của anh, anh không dám động đến em”.

Sâm Minh Mỹ mặt vụt đỏ bừng, tức giận dấm ngực Việt Xán: “Anh đã biết như vậy! Sao còn cố tình khiêu khích em!”.

Nắm tay lại, Việt Xán ghé sát mặt cô, nhướn mày:

“Anh chẳng biết gì hết. Anh chỉ biết em không từ chối đề nghị của ông già, còn biết em ghen với Diệp Anh, bởi vì cô ta gần gũi Việt Tuyên hơn em.”

“Em ghen với cô ta?”

Sâm Minh Mỹ tái mặt.

“Cô ta chỉ là đứa con gái đầy dã tâm, vừa tham lam vừa ngu xuẩn, Tuyên cho cô ta lại gần chẳng qua là...”, nghiêng rằng, cô nói tiếp, “... Chẳng qua là Tuyên hận anh và em, chẳng liên quan gì đến cô ta cả!”.

“Sao?”

Việt Xán nhướn mày, cười cười.

“Minh Mỹ, em không tham lam sao, em muốn có anh, nhưng nhìn thấy cô gái khác bên cạnh Tuyên, lại không chịu nổi. Chẳng lẽ em muốn hai anh em chúng tôi đánh nhau vì em, em mới hài lòng?”

“Anh nói gì vậy?”

Minh Mỹ tức tái mặt, giật mạnh tay khỏi tay anh.

“Anh mà cũng nói em như vậy! Em một lòng với anh, anh không hiểu sao? Vì anh em đã cãi nhau với cha, đã làm ông không vui, làm bác gái cũng ghét em. Em không thích cô Diệp Anh kia, em ghét tâm địa cô ta, chỉ lo Tuyên bị lừa. Em... em...”

Môi trắng nhợt, cô ngậy người nhìn Việt Xán:

“... Có lúc em rất sợ, luôn cảm thấy, anh không yêu em. Anh chỉ vì không thích bác gái nên cố tình quyến rũ em, anh chỉ muốn cưỡng em để chọc tức bác gái.”

Giọng cô mỗi lúc càng nhỏ,

“Thậm chí anh chưa hôn em...”

Đây là một tâm bệnh của Minh Mỹ.

Bất luận trong bầu không khí lãng mạn đến đâu, thậm chí cô bắt chấp e dè nữ tính, chủ động hôn môi Việt Xán, anh đều nhẹ nhàng lảng tránh, nhiều nhất cũng chỉ hôn má, tai và cổ cô. Việt Xán cơ hồ không ham muốn cơ thể cô, bất luận cô dùng trang phục gợi cảm thế nào, thể hiện ám hiệu ra sao, Việt Xán đều cười cười, tỏ vẻ không hiểu.

Còn cô cũng chưa thực sự động chạm đến cơ thể Xán.

Có lúc ham muốn thôi thúc, cô muốn cởi khuy áo anh, dấu chỉ vuốt ve lồng ngực anh, anh lại cười gian xảo, nắm tay cô, hôn ngón tay cô, khiến cô không thể tiếp tục.

Cô yêu anh.

Cô biết mình vô cùng si mê anh.

Nhưng, anh cơ hồ như thích cô, cũng lại chỉ như môn trốn, khiêu khích cô, xem cô rốt cuộc yêu anh đến mức nào.

“Thì ra em quan tâm chuyện đó.”

Miệng hơi nhếch, Việt Xán vuốt ve má cô, giọng khàn khàn như có ma lực cám dỗ, nói: “Nhưng, biết làm thế nào? Anh đã quyết định thủ thân như ngọc, vì một người duy nhất anh yêu”.

“Người duy nhất anh yêu là ai?”

Minh Mỹ vừa hận vừa mừng, đưa mắt lườm Việt Xán.

“Em nói xem.”

Minh Mỹ lao vào lòng anh, Việt Xán tỳ cằm lên đầu cô, giọng dịu dàng, hai mắt lại nhìn ra ánh sáng rực rỡ ngoài cửa sổ, nhắc lại lần nữa...

“Em nói xem?”

Chập tối, tại biệt thự họ Tạ.

“Mười giờ hai mươi phút tối bốn ngày trước, Tạ phu nhân nói chuyện với Diệp tiểu thư ở phòng sách. Bốn giờ chiều ba ngày trước Tạ lão thái gia gặp Diệp tiểu thư tại quán trà ‘Hòa Phong’”, Tạ Bình đọc cuốn sổ ghi chép trong tay, “Chín giờ sáng hôm nay, trong cuộc họp hội đồng quản trị, Tạ phu nhân tuyên bố Diệp tiểu thư tham gia dự án thiết kế thời trang cao cấp dành cho nữ. Hai giờ chiều, Tracy trợ lý thiết kế của Diệp tiểu thư cho khởi công sửa chữa cửa hiệu, thiết kế sửa chữa do chính Diệp tiểu thư vẽ”.

“Ừ.”

Ngồi dựa người lên đầu giường, Việt Tuyên điềm nhiên lắng nghe.

“Căn hộ ở trung tâm thành phố đã được sang tên Diệp tiểu thư”, Tạ Bình cau mày, “Xem ra Diệp tiểu thư đã đồng ý với Tạ lão thái gia và Tạ phu nhân, không lâu nữa sẽ chuyển khỏi nhà họ Tạ”.

Việt Tuyên cảm thấy mệt mỏi.

Tường vi đỏ ngoài cửa sổ đã nở từ lâu, trong ánh hoàng hôn, có những cánh hoa đã héo tàn.

“Ngoài ra”, Tạ Bình do dự, “Về mối quan hệ giữa Thái Na và Diệp tiểu thư, tôi cũng tra ra được một ít. Bảy năm trước trong một lần ẩu đả, do đánh chết người, Thái Na bị...”.

“Ai bảo cậu đi điều tra!”

Việt Tuyên ngẩng đầu, ánh mắt nghiêm khắc.

“...”

Tạ Bình vội im bặt.

Từ lúc Nhị thiếu gia bị thương, Tạ Bình luôn bí mật bảo vệ. Trong buổi dạ tiệc mừng thọ hôm đó, đứng ở một chỗ khuất gần hai người, anh đã nghe được những câu Thái Na nói với Diệp Anh ngay trước mặt Nhị thiếu gia, liền lập tức điều tra quan hệ giữa Thái Na và Diệp Anh. Thái độ khác thường của Nhị thiếu gia đối với Diệp Anh, anh đã nhìn thấy hết. Nhưng hơi hướng mờ ám phức tạp toát ra từ con người Diệp Anh khiến anh không yên tâm.

“Từ nay”, Việt Tuyên nghiêm giọng, “Bất kỳ chuyện gì liên quan đến A Anh, cậu không được tự ý điều tra”.

“...”

“Rõ chưa!”

“Nhưng...”, Tạ Bình do dự.

“Nếu không, cậu sẽ bị điều đi Mỹ, không được về nước nữa”, Việt Tuyên nhắm mắt khẽ nói.

“Nhị thiếu gia!”

Tạ Bình sững sốt, anh biết, Nhị thiếu gia mặc dù bình thường, tính tình xem ra rất ôn hòa, nhưng chuyện gì một khi đã quyết, tuyệt đối không thay đổi.

“Vậy, Nhị thiếu gia, có chuyện tôi nhất định phải nói.”

Sắc mặt lạnh dần, Tạ Bình nói.

Từ nhỏ anh đã được lựa chọn làm vệ sỹ của Nhị thiếu gia. Tất cả những gì đã học, đã được huấn luyện đều là để bảo vệ an toàn cho Nhị thiếu gia. Anh biết trong lòng Nhị thiếu gia, Diệp tiểu thư có vị trí đặc biệt, cho nên sau khi nhận được báo cáo về chuyện đó, anh luôn do dự không biết có nên báo cho Nhị thiếu gia biết hay không?

“Nếu như sau khi nghe báo cáo, thiếu gia vẫn không cho tôi điều tra Diệp tiểu thư, tôi sẽ nghiêm chỉnh chấp hành mệnh lệnh của thiếu gia.”

Tạ Bình nói.

Việt Tuyên cau mày, rất lâu sau, lên tiếng:

“... Nói đi.”

“Buổi tiệc mừng thọ, sau khi thiếu gia và Sâm tiểu thư đi khỏi, chỉ còn Đại thiếu gia và Diệp tiểu thư trong phòng”, Tạ Bình nhìn xuống nền nhà, “Hai người họ đã xảy ra tranh cãi, Đại thiếu gia cường bức hôn Diệp tiểu thư, do khoảng cách quá xa, không thể nghe được hai người nói gì, nhưng người của tôi cũng nghe bập bõm, anh ta nói, Đại thiếu gia và Diệp tiểu thư chắc chắn từng quen nhau, câu nói rõ nhất có thể chứng minh...”.

“Đủ rồi!”

Một cơn ho bột phát, Việt Tuyên bật ho, đỏ bừng hai má, rất lâu mới dịu đi. Đêm đó cô cười rất tươi, ngoan ngoãn như con mèo nép vào anh ngủ, ngón chân thon nhỏ chà sát hai bắp đùi trắng xanh, hơi lạnh của anh. Chỉ có điều cô không thể nhìn thấy vết rách bị cắn ở môi dưới của cô.

Màu đỏ trên má tan đi.

Mặt anh trở lại mặt mũi, trắng bệch.

“Tôi biết, cậu không cần nói nữa”, Việt Tuyên chậm rãi, hàng mi dài che đi ánh mắt, “Chuyện của Diệp tiểu thư, cô ta tự biết chừng mực, cậu khỏi phải lo”.

“... Vâng.”

Yên lặng một lát, Tạ Bình trả lời.

“Diệp tiểu thư.”

Bên ngoài có tiếng cô y tá, liền sau đó hai tiếng gõ cửa liên tiếp, kiểu gõ cửa của riêng Diệp Anh.

“Mời vào!”

Nặng nề ngồi dậy, Việt Tuyên nhìn ra cửa.

“Hình như không khí có gì không ổn”, hơi nhăn mũi, Diệp Anh nở nụ cười rất đáng yêu đi vào, trong tay cầm túi giấy, nhìn Tạ Bình, lại nhìn Việt Tuyên, “Hai người vừa cãi nhau phải không?”.

“Diệp tiểu thư.”

Tạ Bình chào cô, mặt không biểu cảm đi ra.

“Anh ta không thích em.”

Quay đầu nhìn mãi cánh cửa vừa khép, Diệp Anh khoát một cử chỉ bất lực, sau đó cười như không có chuyện gì xảy ra. Ngồi bên mép giường, cầm tay anh lắc lắc, vui vẻ đùa:

“Nhưng chỉ cần anh thích em là được.”

Việt Tuyên cười nhạt, vẫn để tay cho cô nắm.

“A, anh ta làm anh bức mình thật ư?”, cô nghiêng đầu, lo lắng nhìn anh, “Mặc dù không biết hai người có chuyện gì, nhưng Tạ Bình là người thẳng tính, nói gì sai anh đừng bận tâm, anh ta và Tạ Phổ là những người thật lòng quan tâm đến anh”.

Thấy Việt Tuyên vẫn lặng lẽ không nói, Diệp Anh mỉm cười cầm túi giấy đến, giơ trước mặt anh.

“Nhìn này, xem hôm nay em mua gì nào?”

Đó là một đôi giày khâu thủ công.

Tang giày bằng lụa đen, thêu vân hoa màu bạc, óng ánh. Trang nhã, tinh xảo, đế gồm nhiều lớp bằng vải gai khâu chân.

Lật một góc chăn mỏng, Diệp Anh cúi đầu, vừa cẩn thận đi giày vào chân cho anh, vừa nói: “Em tìm mãi mới được đây. Nó rất mềm, đế tuy dày, nhưng cũng mềm mại, đi rất dễ chịu, cũng không bị tuột khỏi chân, tiện hơn đi dép lê”.

Kích cỡ vừa khít.

Diệp Anh thở phào, mỉm cười hài lòng, ngẩng đầu, đúng lúc bắt gặp ánh mắt Việt Tuyên đang nhìn cô.

“Sao thế?”

Quan tâm nhìn anh, cô khẽ hỏi, ngón tay vẫn dừng lại trên mũi giày anh vừa xỏ chân.

“Không sao.”

Anh cúi đầu, thản nhiên nói.

“Rất dễ chịu.”

Nhìn anh một lát, Diệp Anh nghiêng người, từ từ áp mặt vào trán Việt Tuyên, nũng nịu chà sát, nửa mềm mỏng nửa hờn giận đe dọa:

“Em hiểu rồi, anh giận em. Thôi xin anh, chỗ nào em sai anh nói thẳng với em được không, đừng để em phải đoán.”

Mắt cô đen thẫm.

Chớp mắt là có thể chạm vào mi anh.

“Nếu không nói ra, em sẽ hôn anh đó.”

Vừa giả bộ nghiêm giọng, cô vừa từ từ áp gần môi anh, Việt Tuyên bối rối, hơi né ra sau. Nhưng môi cô đã chộp được môi anh! Hai mắt đen lóng lánh, cô vừa ngược nhìn anh vừa chậm chậm thưởng thức môi anh. Việt Tuyên có vẻ hơi bực, lại né ra sau, cô lại đuổi theo, hôn mạnh hơn, mãi đến khi hơi thở hai người trở nên bất thường, cô mới mở mắt, buông anh ra.

“Trừng phạt anh đấy.”

Liếc xéo Việt Tuyên, cô đắc ý hừ một tiếng.

“Bất luận lòng anh có gì bất mãn, bây giờ đã bị em hôn sạch hết rồi, không được chiến tranh lạnh với em nữa. Thôi, bây giờ chúng ta đi tập phục hồi thể lực, anh đi luôn đôi giày này.”

Nói đoạn, cô cười hớn hở, chìa một tay cho anh.

Mặc dù cố giữ bình tĩnh, giữ vẻ thản nhiên, nhưng trong lòng Việt Tuyên vẫn chao đảo, bất ổn, sự phấn nộ trong mắt anh đã tiêu tan trong giây phút yên lặng vừa rồi. Nhìn cô cười hớn hở và bàn tay bướng bỉnh chìa cho anh, anh im lặng một lát, cuối cùng gơ tay nắm tay cô.

Vậy là, chấp tối Việt Xán và Sâm Minh Mỹ trở về biệt thự, nhìn thấy một bức tranh như thế này: Trong ánh hoàng hôn ngập trời, khung cửa sổ rộng sát đất của phòng hồi phục chức năng mở toang, hoàng hôn đỏ ối tràn vào lóng lánh thủy tinh, bóng hai người bên trong như được tráng một lớp men hồng.

Rời chiếc nạng, Việt Tuyên nặng nề thử bước đi một mình.

Người lão đảo.

Diệp Anh bên cạnh thận trọng khê đỡ, cô chăm chú theo dõi mỗi động tác của anh, miệng mấp máy liên tục cổ vũ. Việt Tuyên kiên trì đi mấy bước, đến khi cơ thể không chịu nổi, nghiêng sang bên...

Diệp Anh vội gơ tay đỡ!

Cười như một đứa trẻ, cô ôm lấy Việt Tuyên, vui mừng vì anh có thể tự đi lâu như vậy, dùng khăn bông lau mồ hôi trán cho anh, tay cô gượng nhẹ, còn Việt Tuyên nghiêng đầu nhìn mắt cô, cũng dịu dàng như ánh hoàng hôn.

Đứng ngoài cửa sổ, Sâm Minh Mỹ cắn chặt môi.

Cứng người.

Thậm chí không để ý sắc mặt Việt Xán.

* * *

Thời gian từng ngày trôi qua, cùng lúc cửa hiệu thiết kế thời trang cao cấp của Sâm Minh Mỹ sắp khánh thành, công tác tuyên truyền quảng cáo cũng đã khởi động, Sâm Minh Mỹ hẹn mấy công ty quảng cáo nổi tiếng nhất bắt đầu vào cuộc, đồng thời liên tục tổ chức các buổi gặp gỡ với khách hàng. Cửa hiệu của Diệp Anh ở gần lối vào phía đông quảng trường mua sắm Ngân Tọa sầm uất nhất khu trung tâm thành phố. Sâm Minh Mỹ mỗi lần đi qua đó, đều nhìn thấy thiết kế trẻ Tracy trợ lý của Diệp Anh cầm bản vẽ hướng dẫn thợ làm việc.

Sâm Minh Mỹ cũng từng dừng lại nhìn ngắm phong cách trang trí của cửa hiệu Diệp Anh.

Đó là phong cách lạnh, cứng.

Đối với phong cách này, Sâm Minh Mỹ không dám mạo hiểm. Khách hàng lựa chọn trang phục thiết kế cao cấp là những quý bà, người đẹp trong giới thượng lưu, người nào cũng thích nổi bật, lộng lẫy, chỉ có dùng thủy tinh, pha lê, để trang trí mới hi vọng có thể thu hút ánh mắt của họ.

Nhưng thực ra Sâm Minh Mỹ không để ý Diệp Anh lựa chọn phong cách trang trí nào.

Điều cô quan tâm là Diệp Anh hình như không hề có ý rời khỏi Tạ gia. Chỉ cần trở về biệt thự nhà họ Tạ là cô ta lập tức bám riết bên cạnh Tuyên, sôi nổi chuyện trò, ân cần tỉ mỉ. Có lúc, ở chỗ vắng cô còn nhìn thấy Diệp Anh quỳ trước xe lăn của Tuyên, lúc cười hơn hớn, lúc gục vào đầu gối Tuyên, hoặc có những cử chỉ rất thân mật.

Buổi tối hôm đó, đợi Việt Tuyên đã đi nằm, Sâm Minh Mỹ nhờ y tá gọi Diệp Anh ra ngoài. Lúc cửa phòng mở, Sâm Minh Mỹ nhìn thấy bên trong một chiếc giường đôi rất rộng, nghĩ đến lời xầm xì của đám người giúp việc, rằng ban đêm Diệp tiểu thư ngủ chung giường với Nhị thiếu gia, lòng cô bùng lên cơn giận không thể kiềm chế.

“Khi nào cô rời khỏi đây?”

Ra khỏi phòng, Sâm Minh Mỹ lạnh mặt, lập tức hỏi thẳng:

“Sao cơ?”

Diệp Anh bắn khoăn.

“Đừng vờ vịt!”, Sâm Minh Mỹ lạnh lùng nói, “Tôi là phụ nữ, cái kiểu ngây thơ vô tội giả bộ đó không có tác dụng đâu”.

Diệp Anh cười cười: “Nhưng đúng là tôi không hiểu cô đang nói gì”.

“Cô đã nhận lời ông tôi, nếu được tham gia dự án thiết kế thời trang cao cấp sẽ rời khỏi Tạ gia, rời khỏi Tuyên”, Sâm Minh Mỹ nhìn cô, giọng lạnh tanh, “Bây giờ cửa hiệu của cô đã chuẩn bị xong, cô phải giữ lời hứa với ông tôi”.

“Ồ? Tôi đã nhận lời sao?”, Diệp Anh cười uyển chuyển, mắt liếc đảo, suy nghĩ một lát, giải thích, “Tôi hiểu rồi, có lẽ cô nhầm”.

“Nhầm?”, Sâm Minh Mỹ cau mày.

“Tạ lão thái gia và Tạ phu nhân muốn tôi rời khỏi đây”, Diệp Anh vẫn cười, “Lúc đó tôi trả lời, nếu được tham gia dự án thiết kế, tôi sẽ suy nghĩ”.

“Vậy chẳng phải...”

“Nhưng bây giờ tôi vẫn đang suy nghĩ”, ngắt lời Minh Mỹ, Diệp Anh tiếp tục cười cười, “Cảm thấy vẫn chưa ổn. Dù đã được tham gia dự án này tôi vẫn không muốn rời khỏi đây”.

“Cô...”

Sâm Minh Mỹ nổi đóa.

“Nhìn này, xem hôm nay em mua gì nào?”

Đó là một đôi giày khâu thủ công.

Tang giày bằng lụa đen, thêu vân hoa màu bạc, óng ánh. Trang nhã, tinh xảo, đế gồm nhiều lớp bằng vải gai khâu chần.

“Tôi cũng từng gặp những đứa con gái trơ trên, nhưng chưa từng thấy kẻ nào trơ trên như cô”, giọng lạnh tanh, phẫn nộ, Sâm Minh Mỹ nói tiếp, “Cô tưởng cô quyết không đi, chúng tôi cũng không làm gì được cô sao?”.

Diệp Anh cúi đầu không nói.

“Ngày mai tôi sẽ bảo ông tuyên bố loại cô khỏi dự án này! Cô đến Tạ gia thế nào thì cũng cút khỏi như thế, một xu một cắc cũng không được!”, Sâm Minh Mỹ lạnh lùng dồn ép cô.

“Cô nóng lòng muốn đuổi tôi vậy sao?”

Diệp Anh khẽ thở dài:

“Tôi đi thì cô được lợi gì? Người cô yêu là Đại thiếu gia cơ mà? Tôi ở đây, Nhị thiếu gia thích tôi, sẽ không đồng ý hôn sự mà Tạ lão thái gia công bố. Tôi đi rồi, cô và Đại thiếu gia sẽ càng khó khăn, không phải sao?”

Sâm Minh Mỹ cứng người.

“Hay là”, Diệp Anh liếc Sâm Minh Mỹ, “Người cô thích thực ra là Nhị thiếu gia, cho nên mới không chịu nổi tôi”.

“Câm mồm!”

Sâm Minh Mỹ tức giận nhìn quanh, xác định trong vườn hoa không có ai.

“Ha ha”, Diệp Anh lại cười, “Tôi hiểu rồi, thì ra cô là loại đàn bà đó, mặc dù hiện nay cô yêu Đại thiếu gia, nhưng cô vẫn cảm thấy Nhị thiếu gia là của cô, cô cảm thấy cả thế giới này là của cô, đúng không?”

“Cô...”, trong bóng đêm, Sâm Minh Mỹ mặt trắng bệch, “Có một dạo tôi đã cảm kích cô, tưởng cô là người tốt, thật lòng chăm sóc Tuyên, cũng từng muốn đổi tốt với cô”.

“Sao?”

Diệp Anh nhướn mày cười:

“Thì ra, rõ ràng biết tôi muốn làm thiết kế, rõ ràng biết tôi muốn tham gia dự án thiết kế thời trang cao cấp. Nhưng lại để tôi suốt ngày ngồi chơi trong phòng thiết kế, đó là cách cô cảm kích tôi sao?”

“...”, Sâm Minh Mỹ cứng họng, “Tôi muốn cô chuyên tâm chăm sóc Tuyên”.

“Vậy tôi không đi khỏi đây, ngày nào cũng về chăm sóc Nhị thiếu gia, sao cô lại không hài lòng?”

Diệp Anh cười hồ hởi.

Sâm Minh Mỹ bị dồn không nói được gì.

Sắc mặt liên tục thay đổi, hồi lâu sau mới chậm rãi, lạnh lùng nói: “Được, được, cô quả nhiên là loại bất lương, tôi không nói lại được cô. Có điều, Diệp Anh, nói cho cô biết, nội trong ba ngày cô phải rời khỏi Tạ gia”.

“Nếu không thì sao?”

Sâm Minh Mỹ tái mặt.

“Bây giờ tôi có thể cho cô biết”, Diệp Anh tươi cười, “Tôi sẽ không rời khỏi đây, trừ phi Nhị thiếu gia đi cùng tôi. Dự án thiết kế thời trang cao cấp, tôi đã tham gia, điều này đã tuyên bố trong cuộc họp hội đồng quản trị, tôi cũng sẽ không rút lui”.

“Cô không biết sợ như vậy hả?”, Sâm Minh Mỹ giễu cợt, “Dự án này dù cô không muốn rút lui, tôi cũng khiến cô tâm phục khẩu phục, cô sẽ thảm bại. Còn với Tuyên, cô tưởng sau khi biết ý đồ của cô, sau khi biết cô từ đâu ra, anh ấy sẽ chấp nhận cô chăng? Còn cho cô ở lại ư?”.

Diệp Anh cứng người, nhìn cô chằm chằm.

“Tôi rất hiểu kỳ, Diệp Anh là tên thật của cô chứ?”, Sâm Minh Mỹ lạnh lùng nhìn Diệp Anh, “Tôi cũng rất tò mò, cô bị giam trong trại cải tạo trẻ vị thành niên sáu năm, vừa mới ra khỏi trại không lâu, cô tốt nghiệp Học viện Thời trang Wadge, Canada lúc nào nhỉ?”

Trong màn đêm.

Hoa tường vì đổ đã hết kỳ nở rộ, bắt đầu tàn, cánh hoa đã ngả màu vàng úa, nhưng dưới ánh trăng vẫn đẹp, vẫn kiêu sa, vẫn quyến rũ.

“Chẳng phải miệng lưỡi cô sắc lắm cơ mà, sao không nói đi?”, Sâm Minh Mỹ nhếch mép, nhìn Diệp Anh mặt trắng nhợt, “Một nữ tù bị giam sáu năm, lại còn không biết tự lượng sức. Cô tưởng chỉ cần giả mạo thân phận là có thể đường hoàng vào nhà người khác, múa võ dương oai hay sao? Cô cho rằng, nếu Tuyên

biết những chuyện đó, anh ấy lại là người trong sáng như vậy, sẽ cho phép cô, một kẻ bẩn thỉu như thế ở bên anh ấy sao?”.

“Tôi không hiểu cô đang nói gì!”

Ánh mắt Diệp Anh tối sầm, môi tái đi.

“Ha”, Sâm Minh Mỹ cười khẩy, “Cô không biết, nhưng có người biết, Thái Na, cái tên này có lẽ cô không lạ. Cô ta vẫn chưa quên cô, cô ta nói, da cô vừa trơn vừa mềm, trên eo cô có một...”.

“Bốp...”

Một cái tát vào má Sâm Minh Mỹ!

Đau điếng, người loạng choạng, Sâm Minh Mỹ kinh ngạc, ôm má nóng đỏ, nổi giận sôi người: “Cô dám tát tôi!”.

“Cô ngạc nhiên phải không?”, Diệp Anh xoay khớp cổ tay, mắt hơi nheo như cười, “Như cô đã nói, giết người tôi còn dám, tát mấy cái có là gì?”.

Đôi mắt đen sì.

Vọt ra tia lạnh chích thấu vào tận xương.

Sâm Minh Mỹ hốt hoảng, lùi sau một bước, nhìn Diệp Anh toàn thân tỏa ra hơi lạnh, cổ trắn tĩnh nói: “Nếu sau ba ngày, cô vẫn không rời khỏi đây, tôi sẽ nói ra hết mọi chuyện của cô!”.

Diệp Anh nhìn Sâm Minh Mỹ, mặt không biểu cảm.

Thấy Diệp Anh lặng thinh hồi lâu không nói, Sâm Minh Mỹ biết có lẽ cô ta đã sợ, liền cười khinh bỉ mà quay người bỏ đi, gió đêm lành lạnh, má vẫn đau nhói, áp bàn tay vào chỗ đó đó, cảm giác nóng bừng bừng như đang tẩy lên.

Nghiến răng.

Ở khoảng cách bảy, tám mét, Sâm Minh Mỹ lại quay người ngoái nhìn, Diệp Anh dưới ánh trăng đẹp một cách kiêu sa, đẹp một cách đáng ghét như tường vi đại, cô nói giọng giễu cợt:

“Tối đó, Tuyên đã nắm tay tôi.”

“Chính trong dạ tiệc mừng thọ ông, Tuyên đã nắm tay tôi, anh ấy nói, anh ấy bằng lòng lấy tôi”, trong vườn hoa đêm hè, Sâm Minh Mỹ thương xót nhìn Diệp Anh, “Cô không ngu ngốc tưởng rằng, Tuyên thích cô thật chứ?”

9. Chương 9

Một buổi chiều ba ngày sau.

“Diệp tiểu thư, kiểu trang trí này phải chăng hơi lạnh và cứng nhắc.”

Đứng trước cửa hiệu đã sửa chữa hoàn tất, Tracy ngắm nghía khắp lượt, ngây người hỏi. Nếu không phải đã biết nơi đây sẽ là hiệu thiết kế thời trang cao cấp dành cho nữ thì cô sẽ tưởng mình vào nhầm địa chỉ. Phóng mắt nhìn, tường xung quanh ốp đá hoa cương đen tuyền, cột đá trắng kiểu La Mã trông như cung điện lạnh lẽo, đẹp thì rất đẹp, nhưng lạnh và cứng như thế giới của đàn ông.

“Rất tốt.”

Mỗi chi tiết đều đúng như thiết kế, Diệp Anh gật đầu, nói:

“Tracy, cô vất vả quá.”

“Nhưng, Diệp tiểu thư”, đuổi theo Diệp Anh đến cửa, Tracy băn khoăn nói, “Khách hàng của chúng ta là phụ nữ, cô nên xem lại, liệu họ có thích một cửa hiệu trang trí thế này không?”.

Tối qua cô đã đến xem cửa hiệu của Sâm Minh Mỹ, cũng vừa hoàn tất. Phong cách mềm mại, dịu dàng, gam chủ đạo là màu hồng phấn, điểm nhả hơi hoài cổ như nàng công chúa xinh đẹp e lệ, rèm cửa sổ gắn đầy những hạt thủy tinh lóng lánh như thế giới mộng ảo, khiến người ta mê đắm.

“Sẽ thích.”

Diệp Anh không ngẩng đầu, đi nhanh khỏi cửa hiệu.

“Diệp tiểu thư, Diệp tiểu thư...”

Chân tay luống cuống gọi mấy câu, cuối cùng Tracy bần thần nhìn bóng Diệp Anh mất hút, lòng vẫn bồn chồn không yên.

“Quả nhiên, rất giống nữ hoàng.”

George uể oải ngã mình vào ghế da màu đen, mình vận sơ mi hoa sắc sỡ, anh ta nghịch nghịch chiếc khuyên mã não dưới môi, lười biếng mỉm cười.

“George!”, Tracy bắn khoả nhìn George, “Trang trí thế này ngộ nhờ khách hàng không đến thì sao?”.

“Cô có thấy cô ta lo lắng tí nào không?”, George ngáp một cái, “Cô ta đã mười phần tự tin như vậy, thì cô thử đợi xem sao”.

“...”

Nhìn đường phố đông đúc bên ngoài cửa kính, Tracy mấp máy môi, vẫn không yên tâm.

Không khí mùa hè, ẩm ướt oi nồng.

“Đây là danh sách các minh tinh và những nhân vật nổi tiếng các giới sẽ đến dự lễ khai trương chính thức”, trợ lý đưa một tờ giấy đánh máy dày đặc những chữ là chữ, lại đưa một tập giấy khác, “Đây là kế hoạch quảng cáo đã chỉnh sửa, mời cô xem”.

Sâm Minh Mỹ cầm lên.

Đọc kỹ một lượt, cô gật đầu rồi đưa cho mấy đồng nghiệp bên cạnh. Bên tai là tiếng tranh luận của các nhà thiết kế thỉnh thoảng vọng tới, Sâm Minh Mỹ ngẩng đầu nhìn sắc trời qua cửa sổ, từng đám mây đen vần vũ trên không, dường như sắp có mưa lớn.

Hôm nay là ngày thứ ba.

Nếu người đàn bà đó vẫn không chịu rời khỏi Tạ gia...

Sâm Minh Mỹ lạnh lùng mím môi.

Khi tài xế mở cửa xe cho Diệp Anh, đã có những hạt mưa đầu tiên rơi trên cánh tay trần trắng muốt của cô, để lại dấu nước tròn, ướt lạnh.

“Diệp tiểu thư, đi đâu đây ạ?”

Trở về vị trí sau vô lăng, lái xe lễ phép hỏi.

Chỉ trong chớp mắt, bầu trời đã tối sầm, không trung dày đặc những sợi mưa đan chéo như những mũi kim sắc lạnh. Diệp Anh cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, mới bốn rưỡi chiều, cô trầm ngâm một lát, nói:

“Đến hiệu bánh Tường Vi.”

Mưa càng lúc càng dày.

Việt Xán đứng dậy khỏi bàn làm việc. Giống như trước giờ, mỗi khi gặp trời mưa, tâm trạng anh trở nên bồn chồn bất an, cơ hồ như có gì dồn ép, đè nén đến mức không thở được. Mưa bão hoặc sấm sét còn dễ chịu hơn, sợ nhất là kiểu mưa nhỏ, dày hạt không âm thanh.

Như đêm nhiều năm trước.

Như triền miên bất tận.

Như những chiếc kim dài.

Dai dẳng đâm vào lòng vốn đã nát bởi, anh tưởng dây thần kinh đó đã tê liệt, đã chết từ lâu, nhưng vẫn lộ ra vết thương choe choét máu tươi, đau tới tận tim gan.

“Đại thiếu gia.”

Gõ cửa văn phòng tổng giám đốc, Tạ Phong – một chàng trai trẻ tuổi rất điển trai, sắc mặt bất thường đi vào. Do dự một lát, rồi bước đến bên Việt Xán báo cáo tình hình vừa được biết.

Việt Xán tái mặt, xằng giọng hỏi:

“Bao giờ?!”

“... Có lẽ là bây giờ.”

Nước mưa động làm mờ lớp kính.

Diệp Anh dùng ngón tay, vạch lên lớp kính. Ngón tay di qua, di lại trên cửa kính mờ nước, hiện ra một bông hoa tường vi.

...

...

“Đây là tường vi đêm đầu tiên.”

Tay trái ôm cô vào lòng, tay phải cha dùng ngón trỏ vẽ một bông tường vi trên khung kính cửa sổ hiệu bánh Tây Tường Vi. Bên ngoài, trong màn mưa, không khí ẩm ướt, bông hoa tường vi đó sinh động như vừa mới nở.

Lúc nhỏ, cha thường đưa cô đến hiệu bánh đó.

Bởi vì tên cửa hiệu là Tường Vi, cha thậm chí rất vui lòng giúp chủ cửa hàng thiết kế biển hiệu, trên nền hai màu đỏ trắng, giữa là một bông hoa tường vi màu hồng nở xòe. Cha thích ăn bánh đậu đỏ của hiệu bánh đó, cha nói hồi còn nhỏ, đậu đỏ do bà nội hầm cũng mang hương vị này.

Cha nắm tay cô.

Dạy cô vẽ bông hoa tường vi như vậy lên cửa kính.

“Tường vi đêm đầu tiên, mặc dù chưa nở hết, nhưng tươi nhất, thuần khiết nhất”, miệng cha có mùi thuốc lá, râu đen luôn chọc vào má cô ngứa ngứa lại hơi đau, cha nắm bàn tay bé nhỏ của cô, vẽ một bông khác, “Đêm con ra đời, ngoài cửa sổ tường vi hồng nở rộ. Cha cảm thấy bé Tường Vi của cha sau này lớn lên nhất định sẽ tài hoa, trong sáng và tốt bụng, trở thành tác phẩm tuyệt vời nhất của cha.”

...

Lúc đó, cha luôn mua hai cái bánh đậu đỏ, một cái cho cô, một cái ông ăn. Cha thích nhất bánh đậu đỏ, có lúc thức thâu đêm trong phòng thiết kế, mệt chẳng muốn ăn gì, cha cũng ăn hết cái bánh đậu đỏ cô len chạy đi mua cho ông.

Đó là loại bánh cha thích nhất.

Dẫu trong những năm tháng ô uế, chỉ cần mua một chiếc bánh đậu đỏ để trước ảnh cha, cô có thể bình tĩnh được mấy ngày.

Còn về sau.

Khi sống trong trại cải tạo, đêm khuya không ngủ được, ngồi trên giường, suốt đêm thẩn thờ suy nghĩ. Lâu như vậy không mua bánh đậu đỏ cho cha, liệu cha có buồn, có cho rằng, cô đã quên ông.

...

...

Hơi nước mưa ảm đạm làm mờ bóng tường vi trên kính, Diệp Anh lặng lẽ thở dài, dùng ngón tay xóa đi. Trên đường có nhiều chỗ nước đọng, xe phóng rất nhanh, người đi bộ vội vàng. Cô nhắm mắt mệt mỏi dựa vào cửa xe, nước mưa bên ngoài truyền hơi lạnh buốt.

...

...

“Nếu sau ba ngày, cô vẫn không đi khỏi đây, tôi sẽ nói ra tất cả mọi chuyện của cô!”

...

“Tối đó, Tuyên đã nắm tay tôi.”

Trong vườn hoa đêm hè, Sâm Minh Mỹ tỏ ra thương hại cô, nói:

“Cô sẽ không ngu ngốc tưởng rằng, Tuyên thích cô thật chứ.”

...

...

Ba ngày nay, những lời nói của Sâm Minh Mỹ vẫn vang bên tai.

Ba ngày nay, Sâm Minh Mỹ hầu như không cho cô bất kỳ cơ hội nào đến gần Tuyên, dù ăn cơm, đi dạo, đi tập phục hồi chức năng, Sâm Minh Mỹ đều đích thân ở bên Việt Tuyên. Đến tối cô ta càng không cho phép cô vào phòng anh.

Còn Việt Tuyên...

Việt Tuyên không từ chối Sâm Minh Mỹ.

Chiếc Bentley lao đi trên con đường ngập mưa.

Màn mưa như tấm lưới dệt bằng mũi kim trùm lên tất cả, một màu trắng mênh mang. Từ xa, dòng xe nối nhau di chuyển. Xa hơn nữa, qua một khu phố, lại xa hơn nữa, rồi qua một khu phố khác...

Vòng qua chỗ ngoặt...

Chiếc xe đua màu xám bạc phóng như bay!

Trên đường phố trơn ướt, phá vỡ màn mưa, chiếc cần gạt nước quét liên tục, Việt Xán mặt mày cau có, một tay nắm vô lăng, một tay ấn tìm danh bạ điện thoại. Không có! Không có! Ngoài bức ảnh cô ấu yếm dựa vào người Việt Tuyên ở Paris. Mọi thông tin về cô anh đều không có!

“Diệp tiểu thư đã rời quảng trường Ngân Tọa!”

Trong tai nghe, giọng của Tạ Phong cũng hơi lo lắng.

“Đúng, chính là đi trên chiếc xe đó! Nhưng không ai biết cô ấy đi đâu! Trên đường về Tạ gia cũng không có! Lái xe không liên lạc được! Di động của Diệp tiểu thư tắt máy!”

Đi đâu?

Cô ấy đi đâu?

Lồng ngực cuộn lên như muốn vỡ tung, chiếc cần gạt nước gạt liên tục, Việt Xán nắm chặt vô lăng, nhấn ga chiếc xe đua màu xám bạc vượt qua chiếc xe khác trong màn mưa trắng xóa! Lại vượt qua chiếc nữa! Còi xe rít suốt dọc đường!

Màn mưa làm mờ các ô cửa kính, biến thành một màu trắng đục.

Nghe tiếng gõ cửa của thuộc hạ, Tạ Bình khê khàng đi ra, không dám đánh động Việt Tuyên đang ngủ. Trên chiếc giường rộng thênh thang, Việt Tuyên ngủ không yên, trán lấm tấm mồ hôi, hơi thở dồn dập, lồng mày cau có, như đang bị ác mộng đè nén. Sắc mặt xanh xao, Việt Tuyên trần trỗ thở dốc, đột nhiên cả người chấn động, mở bừng mắt!

“Nhị thiếu gia!”

Vừa ra đến cửa, bắt đầu lắng nghe thuộc hạ báo cáo, Tạ Bình vội ngoái đầu ngó vào phòng.

“A Anh đã về chưa?”

Ngoài cửa sổ, tiếng mưa gõ đều như trống điểm. Việt Tuyên cau mày hỏi, một cơn đau ở ngực âm ỉ co thắt, cơn ác mộng vừa rồi khiến lòng anh nặng trĩu, thấp thỏm bất an như có chuyện không hay sắp xảy ra. Lúc này, anh muốn nhìn thấy cô, lập tức nhìn thấy cô!

Mưa ướt đường trơn.

“Rầm...”

Đột nhiên thân xe chấn động mạnh, người Diệp Anh lập tức nảy lên, đập mạnh vào cửa kính! Cô đau điếng ôm trán, máu tươi theo ngón tay nhỏ xuống, nặng nề mở mắt nhìn ra. Lái xe phía trước, trán toát mồ hôi, hai tay run run nắm chặt vô lăng, cố làm cho xe dừng lại, ngoái đầu kêu lên:

“Tiểu thư, phanh hỏng rồi!”

“Rầm...!”

Còn chưa ngồi vững, lại một cú va mạnh nữa, trán Diệp Anh hầu như va vào đúng vị trí cũ trên kính xe, máu tươi như dồn lại, một dải máu đỏ làm mờ tầm nhìn của cô.

Lại là...

Phanh hỏng ư...

Ý nghĩ nực cười lóe lên trong đầu, cơn đau ở trán và cảm giác choáng váng ở đầu khiến cô nôn nao muốn ói. Cố gắng nhìn ra, thấy một ngã tư đông đúc, đúng lúc đèn đỏ, mấy cái xe dừng ở đó, chiếc Bentley như mất kiểm soát xiêu vẹo lao lên!

“Két...”

Một tiếng rít chói tai, chiếc Bentley mất kiểm soát suýt đâm vào chiếc xe đỗ phía trước! Lại loạng choạng chen qua một chiếc khác! “Bíp...”, “Bíp...!”, tiếng còi xe chói tai xé màn mưa, chiếc xe phía trước kinh hoàng né tránh! Tiếng còi xe, cùng tiếng kêu, tiếng chửi hỗn loạn!

“Rầm...!”

Mặc dù đã thắt dây an toàn, và dù Diệp Anh đã cúi đầu, thu người lại, nhưng lực chạm cực lớn vẫn khiến cả người cô bị hất lên, va mạnh vào thành ghế trước!

Máu chảy đầy mặt, đau đến nổi máu trong người như đông lại.

“Rẹt...!”

Lại quẹt vào chiếc xe đỗ phía trước, chiếc Bentley lão đảo, lao vào ngã tư dòng xe rồng rắn!

Từ phía xa, sắc máu cuối cùng trên môi Việt Xán biến mất!

Mặc dù đoán ra nơi cô định đến, mặc dù đã nhìn thấy chiếc Bentley màu đen, nhưng dòng xe rồng rắn phía trước đã chặn anh ở đây, gương mặt nhìn mọi chuyện xảy ra!

Tay Việt Xán run run đẩy cửa xe.

Thế giới xung quanh như đột nhiên chìm trong yên lặng, trong đám xe hỗn loạn, anh lao về phía chiếc Bentley màu đen! Trong màn mưa trắng xóa mênh mông, chiếc Bentley giống như một con thuyền nhỏ trong bão biển, trong ngã tư dòng xe nườm nượp, vùng vẫy cố tránh chiếc xe đang nhắm vào nó lao tới!

Như một cảnh phim câm đen trắng.

Như một cơn ác mộng không thể nào tỉnh dậy.

Trong mưa, Việt Xán hét lên đau đớn, lao về phía ngã tư!

Nỗi tuyệt vọng xé nát tim anh. Đây chính là cơn ác mộng bao phen, anh điên cuồng lao trong màn mưa dày đặc mênh mông, nhìn thấy đám máu tanh đó, anh cơ hồ nhìn thấy đó sẽ là địa ngục, dùng hết sức bình sinh gào thét, muốn ngăn cản, nhưng anh không thể đuổi kịp, không thể ngăn cản, không thể bảo vệ, thậm chí đến máu trên người, anh cũng không thể lau cho cô...

Sáu năm trước, anh bỏ rơi cô.

Chính tay anh đã đẩy cô vào vũng máu tanh, đẩy cô vào địa ngục...

Sáu năm sau, anh chỉ muốn cô bỏ đi thật xa!

Mọi chuyện, anh đều sẽ làm thay cô! Anh chỉ muốn cô có thể sống yên ổn bình an, dẫu ở một đất nước xa xôi, dẫu cô hoàn toàn quên anh. Báo thù là con ác quỷ, nó sẽ nuốt chửng linh hồn người ta, nó sẽ như đầm lầy ma quỷ càng lún càng sâu. Anh đã ở lại tầng đáy tận cùng nhất không nhìn thấy mặt trời, anh đã không thể vùng vẫy thoát ra, anh chỉ mong cô có thể sung sướng...

“Rẹt...!”

“Rẹt...!”

“Rẹt...!”

Thoát hiểm trong gang tấc, sượt qua chiếc xe từ phía trước lao đến, máu loang đầy mặt Diệp Anh. Trong xe cô liên tiếp bị va đập, đau đớn vô cùng, dùng sức lực cuối cùng ngẩng đầu, cảnh tượng nhìn thấy lại là...

Một chiếc xe tải đã ở cách vài thước!

Thậm chí có thể nhìn thấy đôi mắt mở to kinh hoàng của lái xe.

“Rầm...!”

Ánh sáng trắng bùng phát!

Trước khi bị bóng đêm chết chóc và cơn đau bạo phát nhấn chìm, Diệp Anh thoáng nghĩ tới, đã từng có cánh tay ôm chặt cô, xiết cô vào vòng ngực lạnh lạnh. Đó là một người bị bệnh yếu ớt, bị va đập mạnh hơn cô, nhưng vẫn cố ôm cô thật chặt, thật chặt...

Còn cô...

Hình như vẫn chưa thật sự nói một câu cảm ơn...

“Rầm...!”

Chiếc xe tải cỡ lớn rùng rùng áp đến!

Bên ngoài mưa dày hạt, trong phòng lại ấm áp như mùa xuân.

Ngồi khoanh chân trên chiếu cói của căn phòng kiểu Nhật Bản, Thái Na trao đổi lễ vật với trùm băng đảng Yamaguchi, Nhật Bản. Thấy con gái đã tiếp quản hầu hết các quan hệ trong đường dây, Thái Thiết rất hài lòng.

Di động rung.

Thái Thiết cầm lên, mở cửa rồi đi ra ngoài.

“Biết rồi.”

Nghe xong, Thái Thiết tắt máy. Sau đó lại ấn số khác.

* * *

Khi Việt Tuyên lòng như lửa đốt đến bệnh viện, chiếc xe cứu thương cũng vừa đến, đèn đỏ trên nóc xe quay loang loáng, réo đình tai! Các bác sĩ và y tá đứng đợi vội chạy ra, cửa xe mở, đầu tiên là lái xe mặt đầy máu được khiêng ra, tiếp theo là Diệp Anh mặt trắng bệch như tờ giấy hôn mê bất tỉnh.

Nằm trên băng ca trắng như tuyết.

Hai mắt nhắm nghiền, mặt đầy vết máu, dường như đã được ai đó cẩn thận lau đi, nhưng máu từ những vết thương chi chít vẫn không ngừng chảy ra.

Miệng chụp bình dưỡng khí.

Một cánh tay buông thõng, giống như...

Cổ kiềm chế cơn đau tim dội lên, Việt Tuyên nắm chặt tay vịn xe lăn, thử đến gần chút nữa. Các bác sĩ và y tá nét mặt căng thẳng đẩy chiếc băng ca qua trước mặt anh, đi về phía phòng cấp cứu.

“Nhanh!”

Việt Tuyên sốt ruột giục Tạ Bình đẩy anh đi theo, lúc đó một người từ chiếc xe cứu thương đi ra, chính là Việt Xán!

Môi trắng nhợt, mặt ngây ngây, Việt Xán cơ hồ không nhìn thấy Việt Tuyên, rảo bước về phía băng ca đưa Diệp Anh đi vừa mất hút.

Việt Xán như vậy.

Cơ hồ khác hẳn Việt Xán ngày thường.

“Anh.”

Khi Việt Xán như không nhìn thấy, chạy vụt qua, hướng thẳng về phía phòng cấp cứu, Việt Tuyên đã lên tiếng gọi!

“...”

Quay đầu nhìn thấy Việt Tuyên, đáy mắt Việt Xán đột nhiên lóe ra tia sáng sắc lạnh, hung dữ! Nhưng chỉ một tích tắc, mặt lại trầm xuống tiếp tục rảo bước về phía phòng cấp cứu, không nói với Việt Tuyên, cũng không giải thích tại sao mình lại xuất hiện trong xe cứu thương của Diệp Anh.

Trong phòng đợi, thời gian dài đằng đẳng.

Từng giây từng phút trôi qua đều như những lưỡi dao sắc chậm chậm rạch lên, bàn tay Việt Tuyên nắm chặt tay vịn càng lúc càng trắng nhợt. Ho một trận dữ dội, anh cúi đầu che miệng, từng trận nổi nhau, làm hai má anh đỏ tươi như máu.

“Nhị thiếu gia.”

Tạ Bình lo lắng bước đến.

Làn hơi từ ngực dâng lên cơ hồ như tắc lại, Việt Tuyên mệt mỏi xua tay, nhắm mắt chống lại cơn khó thở. Còn Việt Xán đứng cạnh cửa phòng cấp cứu, nhìn các y tá căng thẳng ra vào, sắc mặt u ám, không nói một câu.

Mười mấy phút sau.

Tạ Phong và Tạ Thanh nhiều năm đi theo Việt Xán cũng đến.

Lại mấy phút nữa trôi qua.

Tạ Phổ kẻ cạ bên Việt Tuyên cũng đến, sau khi nói nhỏ mấy câu với Tạ Bình, anh ta ngẩng lên khẽ gật đầu với Tạ Phong và Tạ Thanh đứng sau Việt Xán.

Cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng mở, bác sĩ đi ra nói:

“Bệnh nhân hiện vẫn hôn mê, khoảng hai tiếng sau sẽ tỉnh. Hiện nay tình trạng coi như ổn định, tính mạng không nguy hiểm lắm, nhưng vùng ngực bị va đập nhiều lần, chấn động não cũng khá nghiêm trọng, cần tiếp tục theo dõi. Đốt sống cổ cũng bị tổn thương, cố gắng để bệnh nhân bất động một thời gian.”

“Cảm ơn bác sĩ.”

Việt Tuyên nói, đúng lúc nhìn thấy Diệp Anh nằm trên băng ca do một y tá đẩy ra.

Trắng nhợt không sắc máu, hôn mê, hàng mi yếu ớt nhắm nghiền, mái tóc đen xõa trên gối trắng toát. Trái tim co thắt, Việt Tuyên khó nhọc điều khiển xe lăn, đi bên cạnh băng ca theo vào phòng bệnh.

“Việt Tuyên, anh muốn nói chuyện với em.”

Đằng sau vang lên giọng nói vô cảm của Việt Xán, Việt Tuyên thoáng sững người, chiếc xe lăn từ từ dừng bánh.

“Xin em hãy tha cho cô ấy.”

Trong phòng dành cho người nhà bệnh nhân cạnh phòng bệnh, Việt Xán sắc mặt vô cảm nhìn màn mưa vẫn dai dẳng rơi ngoài cửa sổ, giọng anh lạnh lạnh, khó nhọc như bị nghẹn lại.

“Em muốn gì? Hãy nói với anh, anh sẽ cho em”, Việt Xán chậm rãi châm điếu thuốc, “Nhưng em hãy tha cho cô ấy, để cô ấy ra đi!”

“Anh.”

Trên xe lăn, Việt Tuyên sững sốt.

“Em muốn kết hôn với Minh Mỹ phải không?”, nhả một làn khói đặc, Việt Xán nói, “Được, anh không tranh với em, anh đảm bảo em có thể cưới được Sâm Minh Mỹ, hoàn thành tâm nguyện của ông”.

Việt Tuyên im lặng không nói.

“Sao, không hài lòng ư, em còn muốn gì nữa?”, Việt Xán nheo mắt, hơi lạnh tụ trong đáy mắt, “Nói anh nghe”.

“Anh...”

Hai tay nắm thành xe lăn, ngực Việt Tuyên dội lên một cơn khó thở.

“Anh ư?”, Việt Xán cười khẩy, “Em đưa cô ấy về Tạ gia, dùng cô ấy để thăm dò anh, dùng cô ấy để uy hiếp anh, em còn gọi anh là anh sao?! Được, anh thừa nhận, em thắng rồi! Rốt cuộc em muốn gì, nói đi!”

Hơi thở trong lồng ngực tiếp tục dồn dập, Việt Tuyên nhắm mắt, nặng nhọc nói:

“... Em không.”

“Em không?”, như đang nghe thấy chuyện nực cười nhất, Việt Xán lạnh lùng nhếch mép, ánh mắt băng lạnh nhìn Việt Tuyên, “Lần đầu tiên nhìn cô ấy, em đã biết cô ấy là ai! Cho nên, Nhị thiếu gia trước nay vốn lạnh lùng mới cho phép cô ấy đến gần. Cô ấy lừa em, quyến rũ em, em mới nhân cơ tát nước theo mưa, tương kế tựu kế”.

“Cô ấy ngốc quá, cô ấy cứ tưởng diễn xuất của mình tài đến mức có thể lừa được em”, rít một hơi thuốc dài, Việt Xán chua chát nói, “Cô ấy không hề biết, diễn viên đại tài thực sự chính là em. Nhìn cô ấy bày mưu tính kế làm cái nọ cái kia, cổ quyến rũ để em thích cô ấy, chắc em thấy quá nực cười, đúng không?”

Trong không khí sặc sụa mùi khói thuốc.

Diễn...

Đúng vậy, anh vốn cũng biết...

Đó chỉ là vở diễn...

Sắc mặt tái nhợt, Việt Tuyên cúi đầu ho rũ rượi! Cơn nọ nối tiếp cơn kia, cơ hồ lực phủ ngũ tạng đều như đang trào ra hết, các cơ toàn thân đã run lên gần như co rút, hai má đỏ lựng!

Cơn đau từ hai chân lan ra!

Có thắt!

Xộc thẳng lên ngực, kết hợp với cơn ho kịch phát.

“Chính cái vẻ đó”, mắt Việt Xán sầm lại, đột nhiên dập tắt điếu thuốc trong tay, “Năm xưa, khi còn là cậu bé yếu ớt cô độc, em luôn miệng gọi ‘anh ơi, anh ơi’, xem ra thật đáng thương, khiến anh tưởng em vô hại”.

...

...

Lần đầu tiên nhìn thấy Việt Tuyên là một chiều mùa đông sáu năm trước, ánh mắt cha âu yếm nói với Việt Xán: “Đây là Tiểu Tuyên, là em của con”.

Trên xe lăn, cậu bé xanh xao hơi cúi người, gọi :

“Anh!”

Anh vốn tưởng cậu em không hiểu động. Nhưng về sau mới biết, từ lúc sinh ra, Việt Tuyên đã đau yếu nhiều bệnh, lại bị hen nặng, nên thường ngồi xe lăn đi chơi, tính em trai cũng trầm lặng ít nói, nhưng mỗi lần nhìn anh, ánh mắt luôn hiền hậu, đầy ngượng mộ.

Em học ở một trường nổi tiếng, cách ngôi trường hạng ba anh học chỉ một con phố. Vậy là, thỉnh thoảng trước khi có người đến đón sau giờ tự học buổi tối, anh đều đi gặp đưa em trai. Em trai là đứa bé ngoan dễ bảo, mặc dù từ nhỏ đã là con nhà giàu có, có khí chất, cử chỉ tao nhã cao quý, nhưng các món quà vật bên đường, dù là lon bia hay cái chân gà nướng anh cho, nó đều ngoan ngoãn nhận, ăn ngon lành.

Anh rất quý cậu em này.

Cũng thật lòng tiếp nhận cậu.

Đó là quãng thời gian khó tưởng tượng nhất trong cuộc đời Việt Xán. Chỉ có hai mẹ con sống với nhau, anh bị lũ bạn chửi là con hoang. Vậy mà đột nhiên không chỉ có bạn gái, có cha, lại có cả em trai, thế giới bỗng trở nên viên mãn diệu kỳ đến mức không thể viên mãn diệu kỳ hơn, hạnh phúc đến nhanh cơ hồ như không có thật.

...

...

Nếu có thể biết trước mọi việc...

Việt Xán đau khổ nhắm mắt, nếu có thể biết trước sự việc sẽ như thế này, nếu như hồi đó anh chỉ gạt đầu với đứa em đó, không có bất kỳ mối quan hệ thân thiết nào thì tấn bi kịch liệu có xảy ra không?

“... Xin lỗi.”

Ngực pháp phòng dữ dội, nhìn Việt Xán cứng đờ đứng bên cửa sổ, đau khổ chùng chất, vị tanh từ những cơn ho mà Việt Tuyên cố kiềm chế, cứ thế từ trong họng trào ra, hai má đỏ ửng, môi tím tái, hỗn hển nói:

“Anh, em xin lỗi...”

Cơn ho lan truyền từ ngực thít lấy toàn thân, Việt Tuyên cuối cùng run lên lẩy bẩy, cơn đau dữ dội làm trán anh ra mồ hôi, lấm tấm dày đặc, tiếng rít xé gan xé phổi cũng vang khắp phòng!

Việt Xán nghe tiếng, vội quay đầu!

Nhìn thấy bộ dạng Việt Tuyên như vậy, Việt Xán nghiêng răng, đẩy tung cánh cửa sổ cho thoáng khí, sau đó bước vội đến. Tìm trong người Việt Tuyên lấy ra bình thuốc xịt, lạnh lùng bóp hàm răng run run nghiêng chặt của anh...

“Hít vào!”

Việt Xán lạnh lùng ra lệnh!

Trong run rẩy đau đớn, Việt Tuyên hỗn hển nhìn người anh trước mặt, cảm giác như thời gian đang trở về rất nhiều năm trước. Khi lần đầu tiên anh phát bệnh trước mặt Việt Xán, anh ta cũng hoảng sợ, cũng bóp hàm mà anh đang nghiêng chặt như vậy, cũng hét một câu như thế...

“Hít vào!”

Trong mắt Việt Xán mang một vẻ phần nộ tàn khốc.

Thuốc phun vào họng, lọt vào khí quản, sau mấy lần như vậy, cơn khó thở dịu dần, nhưng cơn co rút ở vùng đùi vẫn dầy vò Việt Tuyên như ma quỷ, khiến anh đau tái mặt, run lên từng hồi.

Liếc nhìn một cái, Việt Xán lạnh mặt quay người đi về phía cửa.

“Anh...”

Nắm cổ tay anh, Việt Tuyên mặt trắng nhợt, nói đứt quãng:

“Anh... em xin lỗi...”

“Lại dùng khổ nhục kế?”, Việt Xán nhếch mép cười, ánh mắt từ bàn tay nắm cổ tay anh, chậm chậm dời đến khuôn mặt đăm mồ hôi đau đớn của Việt Tuyên, giọng châm biếm, “Xin lỗi, anh đã bị lừa một lần, sẽ không bị em lừa lần thứ hai đâu”.

“Hơn nữa, tại sao phải nói xin lỗi? Là vì cô ấy chẳng?”, Việt Xán lạnh lùng, “Em không làm sai gì hết, nếu em có điểm yếu bị anh nắm được, anh cũng sẽ không nể tình! Nếu đó là cô gái em từng yêu, anh cũng sẽ để em tận mắt nhìn thấy anh lên giường với cô ta, chứ không phải chỉ nhìn thấy anh hôn cô ta thôi đâu!”.

“...”

Việt Tuyên hai môi động đập, nhưng không nói ra lời.

“Rốt cuộc”, ánh mắt Việt Xán dồn ép, “Năm xưa chính anh đem điểm yếu này kể cho em nghe, chuyện này không trách em, nếu trách thì trách bản thân anh!”.

Ánh mắt băng lạnh đó, giống như kẻ thù không đội trời chung với anh, con tim Việt Tuyên mỗi lúc mỗi lạnh, đau đớn mỗi lúc mỗi tăng.

Anh còn nhớ hồi mới quen Việt Xán, trên mặt Việt Xán có vết bầm chưa khỏi hẳn, mái tóc đen hơi xoăn, chiếc áo jacket da hơi cũ, dáng ngồi hơi lệch, dựa vào chiếc ghế màu tím, trong mắt có vẻ ngênh ngang không giấu diếm, một đôi mắt hoang dã bất kham nhìn anh.

Giống như bọn con trai hư hỏng ở trường trung học cách đó một con phố.

Tuy nhiên, dưới vẻ bề ngoài hung hăng đó, người anh đột nhiên xuất hiện này lại có trái tim dịu hiền đặc biệt, sau mấy lần đi với nhau, Việt Tuyên đã dễ dàng tiếp nhận anh.

...

...

Ánh sao lấp lánh, ngồi trên chỗ cao nhất của con dốc, tay anh cầm một lon bia, vừa uống từng ngụm lớn vừa nhìn không chớp mắt ngôi trường nữ sinh đối diện. Đó là lúc tan giờ tự học buổi tối, từng tốp, từng tốp nữ sinh lục tục đi ra. Khi cô nữ sinh đáng cô đơn, hơi lạnh, xinh đẹp xuất hiện ở cổng trường, mắt Việt Xán đột nhiên sáng lên, toét miệng cười, đứng dậy nói với Việt Tuyên:

“Cô ấy kia rồi.”

Nhét lon bia uống được một nửa vào tay Việt Tuyên, Việt Xán cười lạnh lạnh, đập mạnh vào vai anh:

“Hôm nào sẽ chính thức giới thiệu cô ấy với em.”

Trong gió đêm, vỏ lon bia trong tay lạnh lạnh.

Ở chỗ cao nhất của sườn dốc, từ xa, Việt Tuyên nhìn thấy Việt Xán chạy đến bên cô gái. Cô gái lạnh lùng hất tay anh trai, đi thẳng về phía trước. Anh trai đuổi theo, sốt ruột giơ tay ôm choàng vai cô, sau đó ôm rất chặt, hình như thậm trọng nói thắm vào tai cô câu gì.

Cô gái từ từ quay người.

Anh trai cười, cốc đầu vào trán cô, mặc dù ở khoảng cách rất xa, cũng có thể nhận thấy vẻ âu yếm cứng chiều trong ánh mắt, khóe môi của anh trai đối với cô gái đó.

Hình như cảm nhận được ánh mắt từ xa của Việt Tuyên.

Việt Xán ngẩng đầu, nhe răng cười, trong màn đêm vắng Việt Tuyên từ xa. Trong tay anh trai, cô gái cũng nhìn về phía anh.

Gió thổi qua sườn dốc cao cao, cậu ngồi trên xe lăn, bỗng ngẩng ra nhìn rất lâu bóng hai người xa dần, rồi biến mất trong ngõ.

...

...

Chuyện cũ từng cảnh từng cảnh cứ hiện lên trong đầu, Việt Tuyên từ từ nhắm mắt. Đột nhiên anh cảm thấy mệt mỏi, cô đơn vô hạn, chờ đến nỗi không còn cảm thấy cơn đau của cơ thể.

“Anh...”

Anh lấp bắp, như nói thầm :

“... Anh mãi mãi không bao giờ tha thứ cho em, đúng không?”

“Những năm qua, cho dù em đã làm bao nhiêu việc, muốn bù đắp...”, hai cánh môi tái trắng, Việt Tuyên đau khổ nói, “Anh đều cảm thấy, em là kẻ thù của anh. Anh muốn tiếp quản bộ phận nào của tập đoàn em đều cho anh, anh muốn gì, em đều cho anh. Em lùi mãi lùi mãi, anh lại cho rằng em đang cố làm ra vẻ...”.

“...”

Việt Xán lạnh lùng ngược mắt.

“Anh muốn có Minh Mỹ, em liền đồng ý hủy hôn với cô ấy, nhưng anh lại cho rằng em lùi để tiến, cố tình khiến cho ông nghi ngờ anh”, Việt Tuyên vừa nói vẻ chán nản, vừa từ từ buông bàn tay nắm tay Việt Xán, “Nếu em không đồng ý, anh sẽ cho là em đang cố ý tranh giành Minh Mỹ với anh”.

“Anh...”

Việt Tuyên khê hỏi:

“... Rốt cuộc anh muốn em phải làm thế nào?”

“Việt Tuyên, em cho anh là cái gì?”, Việt Xán cười gằn một tiếng, mắt lạnh như băng, “Em tưởng vút cho anh vài khúc xương là anh biến thành con chó, cảm tạ đại ân đại đức của em sao? Nếu cái mà em gọi là làm bao nhiêu việc cho anh, mục đích chỉ để khiến anh mềm lòng, khiến anh từ bỏ, vậy thì anh khuyên em, hãy từ bỏ ý nghĩ đó đi!”.

Đứng lên rồi đưa mắt cúi nhìn, Việt Xán nói trắng ra:

“Em biết rõ thứ anh muốn là gì! Muốn anh tha thứ cho em, đúng không? Vậy thì hãy cho anh, cái anh thực sự muốn! Chứ không phải là những lời nói đạo mạo, tỏ ra yếu đuối, khiến người khác mềm lòng, nhưng sau lưng lại dùng những thủ đoạn bỉ ổi xấu xa!”

Ngẩng người trên xe lăn, sắc mặt Việt Tuyên trắng như tuyết, anh trầm ngâm rất lâu, rất lâu, giọng khàn đặc nói: “Anh, em xin lỗi... cho dù bà ấy làm không đúng đến đâu... rốt cuộc bà ấy vẫn là mẹ em...”

Hít một hơi, Việt Tuyên ngửa mặt nhìn Việt Xán:

“Ngoài điều đó, mọi thứ anh yêu cầu em đều chấp nhận!”

Mưa nhỏ ngoài cửa sổ, vẫn rơi đều không ngớt.

Bên kia là phòng bệnh của Diệp Anh, Tạ Phổ và Tạ Phong, một người ngồi ở đầu giường, một người đứng tựa vào tường. Đường vạch trên màn hình điện tâm đồ nhảy đều đều, Diệp Anh vẫn hôn mê, hai mắt nhắm nghiền, môi không sắc máu.

Quay lưng, Việt Xán đứng chờ, đứng hồi lâu, nói khê:

“Vậy hãy để cô ấy ra đi!”

Khi mắt trùng trùng chứng kiến cảnh chiếc xe tải đâm vào chiếc Bentley màu đen, khi anh run rẩy mở cửa, nhìn thấy cô toàn thân đầy máu ngất lịm trong xe, cảm giác tuyệt vọng như ngày tận thế bỗng ủa đến, và dù thế nào anh cũng không thể chịu đựng thêm một lần nữa.

“Hãy để Diệp Anh rời khỏi Tạ gia, rời xa chỗ này.”

Nói từng câu, từng chữ, Việt Xán nắm chặt nắm đấm, nhìn màn mưa âm u dai dẳng bên ngoài.

“Cô ấy sẽ không đi.”

Mấy tiếng ho cổ nén, Việt Tuyên chậm rãi nói:

“Bắt đầu từ lúc tìm thấy em ở Paris, có lẽ cô ấy đã quyết chí. Chưa làm xong những việc muốn làm, cô ấy sẽ không bỏ đi.”

Việt Xán lạnh lùng nói:

“Vậy hãy để cô ấy chẳng có gì hết, không làm được việc gì hết, dứt khoát đuổi ra khỏi Tạ gia!”

“Anh, anh còn yêu cô ấy không?”

Nhìn bóng Việt Xán trầm lặng pha chút giận dữ, giọng Việt Tuyên nhẹ như tiếng mưa ngoài cửa. Nghe thấy câu đó, cơ thể Việt Xán đột nhiên cứng đờ, phảng phất như cả một thế kỷ dài đằng đẵng vừa trôi qua, Việt Tuyên mới nghe thấy câu trả lời của anh thì mặt không biểu cảm...

“Không.”

“Vậy sao anh còn quan tâm cô ấy ở đâu?”, che miệng ho, Việt Tuyên mệt mỏi nói, “Cô ấy muốn ở lại Tạ gia, cứ để cô ấy ở lại”.

“Sau đó, để cô ấy đi đến cái chết phải không?”

Việt Xán đột nhiên ngoái đầu, giọng châm biếm:

“Mặc dù sáu năm trôi qua, đối với cô ấy, anh đã không còn bất cứ tình cảm nào nữa, nhưng dù sao năm xưa, anh cũng đã có lỗi với cô ấy. Sáu năm trước, anh giương mắt nhìn cô ấy đi vào chỗ chết, hôm nay lại giương mắt nhìn thấy cô ấy suýt chết, em bảo lòng anh phải sắt đá thế nào để có thể nhìn người mình từng yêu, chết một lần nữa?”

“Cô ấy sẽ không gặp nguy hiểm nữa.”

Hai chân đau buốt tê dại, Việt Tuyên nặng nề hít một hơi, không khí trong lành ẩm mùi nước mưa, trả lời:

“Sau này em sẽ chăm sóc cô ấy.”

Không tin vào tai mình, Việt Xán nhìn ép anh:

“Em nói gì?!”

“Anh, có thật anh...”, Việt Tuyên lặng lẽ nhìn Việt Xán, hỏi lại lần nữa, “... không yêu cô ấy nữa?”.

Việt Xán lạnh tanh:

“Đúng.”

“Vậy, hãy để em chăm sóc cô ấy”, nén cơn ho, Việt Tuyên nhìn màn mưa dày đặc, trong suốt ngoài cửa, “Em thích cô ấy”.

Mây đen nặng trĩu, âm u vùn vụt trên trời.

Trong màn mưa, vạn vật trở nên mơ hồ.

10. Chương 10

hi Diệp Anh tỉnh lại sau cơn hôn mê, trong phòng bệnh, ngoài y tá ra thì không có một ai. Những ngày sau đó sức khỏe cô dần hồi phục, có thể ngồi dậy, có thể thử đi lại, nhưng phòng cô trước sau vẫn vắng ngắt, ngoài y tá không có bất kỳ ai đến thăm hỏi.

Không có hoa tươi.

Không có hoa quả.

Hình như cô đã bị mọi người lãng quên.

Cổ bị nẹp cứng, Diệp Anh ngồi trên giường bệnh, nhìn chiếc di động lặng lẽ nằm đó. Mấy ngày rồi, di động của cô không hề rung lấy một lần. Hít một hơi nhẹ, cô cầm điện thoại lên, ấn một số, nghe thấy tiếng chuông từ đâu bên kia.

Mãi đến khi...

Bên đó có người nhận.

“A lô?”

Áp di động vào tai, Diệp Anh hít sâu, cố dùng giọng vui vẻ, nhẹ nhàng.

“Diệp tiểu thư.”

Giọng nói hơi cười cười, lại là Tạ Phổ. Lòng cô chìm xuống, đây là cú điện thoại thứ năm cô gọi cho Việt Tuyên, lần nào cũng là Tạ Phổ nhắc máy. Lúc đầu cô tưởng mình gọi không đúng lúc, nhưng sau đó, lần nào cũng như thế.

“Nhị thiếu gia có đây không?”

Cô dịu giọng.

“Nhị thiếu gia đang nghỉ”, giọng Tạ Phổ ôn tồn, “Diệp tiểu thư, có việc gì cô cứ nói với tôi, tôi sẽ báo lại với Nhị thiếu gia”.

“...”

Diệp Anh lặng lẽ nhìn ánh hoàng hôn bên ngoài cửa sổ, dừng một giây, trầm giọng hỏi: “Dạo này Nhị thiếu gia có khỏe không?”.

“Nhị thiếu gia vẫn tốt”, Tạ Phổ trả lời, “Lần trước, sau khi cô gọi điện đến, Nhị thiếu gia nói, mong cô tỉnh tâm điều dưỡng, không cần phải lo cho Nhị thiếu gia”.

“VẬY À”, cô mỉm cười, “Có thể phiền anh, sau khi Nhị thiếu gia thức dậy, nhắn anh ấy gọi điện cho tôi được không?”.

“Được, tôi sẽ nói lại.”

Đúng lúc đó trong ống nghe đột nhiên truyền đến một giọng nữ rất vui vẻ ngọt ngào, hình như vừa đẩy cửa bước vào...

“Tuyên! Anh dậy chưa? A, sao lại ngồi ở cửa sổ thế này, hôm nay trời hơi lạnh đấy.”

Ống nghe cơ hồ như đã bị bịt lại, nên những lời nói phía sau Diệp Anh không nghe được, nhưng cô cũng biết đó là giọng nói của ai.

“Diệp tiểu thư, còn chuyện gì nữa không?”

Tạ Phổ khách khí hỏi.

“Không, cảm ơn.”

Diệp Anh cười, cúp máy.

Có chỗ nào đó nhầm lẫn sao? Hoàng hôn tràn ngập ngoài cửa sổ, đẹp êm đềm, cô khẽ cau mày, ngẫm nghĩ một lát. Khi ấy y tá nói, lúc cô hôn mê mới nhập viện, Nhị thiếu gia có đến một lần nhưng đã bỏ đi trước khi cô tỉnh lại.

Không nên như vậy chứ.

Trong phòng bệnh vắng tanh, yên tĩnh không một âm thanh, cô cười đau khổ, gơ tay bấm điều khiển ti vi, để cho âm thanh náo nhiệt tràn khắp phòng bệnh.

“Là con gái độc nhất của thiết kế gia nổi tiếng Sâm Lạc Lăng, Sâm Minh Mỹ một mình sáng lập nhãn hiệu thiết kế thời trang cao cấp dành cho nữ ‘Sâm’, hôm trước đã khai trương tại khu sầm uất nhất trên quảng trường Ngân Tọa. Lễ khai trương long trọng chưa từng có. Quan khách tham dự rất đông tin, trong đó có cựu...”

Trên màn hình, vô số minh tinh, quý bà, người đẹp trong giới thượng lưu cùng đầy rẫy đám phóng viên, lễ ra mắt thương hiệu “Sâm” rõ ràng là sự kiện lớn của giới thời trang. Cắt xong dải lụa đỏ dài kết hoa, Sâm Minh Mỹ trong bộ váy lộng lẫy, dài quét đất đứng bên các minh tinh, nụ cười như hoa, và bị bủa vây bởi rừng ống kính.

“Nhị thiếu gia, lúc chiều Diệp tiểu thư gọi điện...”, sau khi báo cáo tình hình mọi mặt của tập đoàn, Tạ Phổ do dự một lát, lại nhắc đến chuyện đó. Điềm tĩnh ngồi trên xe lăn, Việt Tuyên như không nghe thấy lời Tạ Phổ, chỉ khẽ liếc một cái, ra hiệu anh ta có thể lui.

Cửa phòng khép lại.

Một mỗi điều khiển xe lăn, Việt Tuyên chậm rãi di chuyển đến bên cửa sổ. Dưới ánh trăng, tường vi hồng phấn đã khô héo từng đám lớn, chỉ còn lại mấy bông đã úa vàng vẫn chống chọi giữa tán lá.

Ánh mắt lạnh đạm nhìn tường vi.

Tất cả tường vi trong biệt thự họ Tạ đều do Việt Xán tự tay trồng. Hết năm này qua năm khác bắt đầu từ khi Việt Xán đến đây, đầu tiên là trồng tường vi đỏ ở hai bên lối đi trong vườn hoa, rồi tường vi trắng lan tràn phủ lên nhà bát giác, dần dần cứ chớm hè chỗ nào cũng đầy hoa tường vi các màu, các chủng loại. Về sau, khắp nơi trong vườn chỗ nào cũng ngập tràn tường vi, cuối cùng Việt Xán trồng dưới cửa sổ phòng mình một khóm tường vi to màu hồng phấn trông như một biển hoa.

...

“Anh, anh còn yêu cô ấy không?”

Nhìn bóng Việt Xán trầm lặng pha chút giận dữ, giọng Việt Tuyên nhẹ như tiếng mưa ngoài cửa. Nghe thấy câu đó, cơ thể Việt Xán đột nhiên cứng đờ, phảng phất như cả một thế kỷ dài đằng đằng vừa trôi qua, Việt Tuyên mới nghe thấy câu trả lời của anh thì mặt không biểu cảm...

“Không.”

...

Gió đêm lay động rèm cửa, Việt Tuyên ho dữ dội từng trận liên hồi, mắt một mỗi thần thờ. Không còn yêu cô ấy nữa ư? Vậy tường vi năm nào cũng trồng, nở một biển hoa rực sắc hương, Việt Xán đã vì ai?

Đúng.

Ngay từ đầu anh đã biết.

Trong trận mưa to hôm đó, cô chui vào xe anh. Khi nhìn thấy ở góc một phác thảo trong cả tập tranh hơi ngấm nước mưa kẹp trong cánh tay cô, có hình một bông tường vi màu ngân bạc lấp lánh, anh đã biết đó là ai. Cô dày công tiếp cận anh, dịu dàng mơn trớn, dùng mọi thủ đoạn quyến rũ anh.

...

...

Đường phố Paris, trong ánh hoàng hôn bàng bạc, cô khụy một chân xuống ngăn chiếc xe lăn, mỉm cười chìa tay cho anh nói:

“Hi, chào anh, tôi là Diệp Anh.”

...

“... Bao nhiêu lần em đã gặp anh trong mơ. Chỉ có điều hình dáng anh nhập nhòa không rõ lắm, nhưng rõ nhất là đôi mắt...”

Cô cười khanh khách ngẩng đầu như bông tường vi bùng nở.

“Cho nên, duyên chúng ta là duyên tiền định, đúng không? Hoặc là kiếp trước chúng ta đã dang dở, kiếp này nhất định gặp lại nhau...”

...

“Cô ấy đã bỏ anh, vậy thì...”, trong đêm tường vi nở rộ, cô cúi người, khẽ khàng hôn môi lạnh lạnh nhợt nhạt của anh, “... Bắt đầu từ bây giờ, anh là của em”.

...

...

Trước mặt anh cô dịu dàng như nước, nồng nhiệt như lửa. Đó là màn kịch đầu tiên cô diễn, anh cứ để cho cô diễn hết mình, thậm chí để cô dần dần từng chút tiếp cận cơ thể anh. Anh muốn biết, để thực hiện kế hoạch đặt ra, rốt cuộc cô có thể bỏ ra bao nhiêu.

Còn Việt Xán.

Có thể nhẫn nhịn được bao lâu.

Trên xe lăn, Việt Tuyên bỗng mím chặt môi.

Gió đêm thổi đến, từng cánh hoa tường vi khô úa theo gió rơi đầy mặt đất, màu hồng phấn tàn phai biến thành màu trắng giống như từng bông tuyết trong đêm hè. Lặng lẽ ngồi rất lâu trước cửa sổ mở rộng, mãi đến khi cơn nhức mỏi ở thắt lưng khiến anh chau mày.

Chầm chậm trở về giường.

Nặng nề di chuyển trên giường, Việt Tuyên ngồi yên một lát, lấy ra một chiếc hộp bằng gỗ trầm hương từ trong hộc tủ đầu giường, lại từ một ngăn bí mật của ô kéo, lấy ra chiếc chìa khóa tinh xảo, lặng lẽ mở hộp.

Bên trong là một tập thư cũ.

Dấu bưu điện trên phong bì đều đến từ trại quân giáo thiếu niên.

Chào ông.

Cảm ơn ông đã đồng ý hỗ trợ vốn cho tôi học thiết kế thời trang.

02857

Theo thứ tự ngày tháng, những ngón tay trắng xanh từ từ mở từng phong thư, nội dung chỉ có một hai câu ngắn gọn.

...

...

Chào ông.

Năm cuốn tạp chí tháng Ba, tôi đã nhận được, vô cùng cảm ơn.

02857

...

Chào ông.

Tôi đã nhận được tập tranh của ông, vô cùng cảm ơn.

02857

...

Chào ông.

Tôi đã nhận được cuốn băng thời trang thu đông năm nay ông gửi, vô cùng cảm ơn.

02857

...

Chào ông.

Tháng sau tôi đã có thể được ra, vô cùng cảm ơn ông đã giúp đỡ từ trước tới giờ.

02857

...

...

Dưới ngọn đèn bàn yên tĩnh, chiếc hộp trầm hương được khóa lại, để trở về chỗ cũ, chỗ sâu nhất trong ngăn kéo. Đưa tay lên che miệng, Việt Tuyên cúi người lại ho từng trận, trong đầu bỗng bồng bềnh bao ý nghĩ. Trong thời gian sáu năm, mỗi thư hầu như dùng cùng một loại giấy, tính cách cô ta lạnh lùng xa cách như vậy, anh đã biết.

Cho nên, sao anh có thể.

Tin vào mọi nồng nhiệt và dịu dàng mà cô thể hiện?

“Nếu không có vụ tai nạn, lễ khai trương của chúng ta sẽ diễn ra sớm hơn hai ngày so với ‘Sâm’, bây giờ thành ra chúng ta khai trương sau, thế nào thiên hạ chẳng cho là chúng ta theo đuôi người khác.”

Mấy ngày sau, Tracy và George đến bệnh viện.

Sau khi hỏi thăm tình hình sức khỏe của Diệp Anh, Tracy tỏ ra vô cùng lo lắng và sốt ruột, cô ôm đến rất nhiều tạp chí thời trang, giở cuốn nào cũng có mấy trang dành trọn cả trang giới thiệu nhãn hiệu thiết kế thời trang cao cấp dành cho nữ ‘Sâm’.

“Quỳnh An nói, năm ngày đầu khai trương ‘Sâm’ đã nhận được mười mấy đơn hàng, mỗi ngày các quý bà, người đẹp ra vào không ngớt”, Tracy lo lắng nói, “Khách hàng dùng những bộ trang phục thời trang được thiết kế cao cấp vốn đã không nhiều, bây giờ bị ‘Sâm’ giành được nhiều như vậy, chúng ta nên làm thế nào?”

Diệp Anh trầm ngâm không nói.

Cô lật giở một cuốn tạp chí, bên trong có tờ quảng cáo cỡ lớn liền hai trang, trên đó là bức hình người mẫu đại diện của ‘Sâm’ do chính Sâm Minh Mỹ đảm trách.

Một chiếc váy buổi tối màu đen hở một bên vai, mỏng như cánh chuồn, tạo hình hoàn mỹ, chất liệu đắt tiền, phần ngực nổi hoa văn đen, bờ vai da thịt trắng lóa như tuyết, vừa trong trắng vừa gợi cảm, Sâm Minh Mỹ đứng trên tấm thảm đỏ, ngoái nhìn ánh đèn sáng chói như biển sao.

Chữ “Sâm” đen phẳng phát màu thiên, loang loáng ẩn hiện góc dưới mé phải tờ quảng cáo.

Rất hài hòa.

“Kế thừa truyền thống của dòng họ Sâm nổi tiếng, ‘Sâm’ đã sáng tạo nên thương hiệu thiết kế thời trang nữ cao cấp nhất trong nước, tập trung đua tài với những hãng thời trang nổi tiếng trên thị trường quốc tế. Sau khi ‘Sâm’ khai trương, phóng viên tạp chí đã phỏng vấn qua điện thoại với thiết kế gia nổi tiếng Sâm Lạc Lăng ở Italia...”

Ngón tay thông thả lật qua đoạn giới thiệu trên tờ tạp chí, Diệp Anh cười nhạt nói: “Vậy thì chúng ta lại cướp về”.

Tracy sững sốt nhìn cô:

“Cướp thế nào?”

Diệp Anh gấp cuốn tạp chí:

“Ít nhất phải khai trương đã rồi hãy tính, tình hình chuẩn bị thế nào?”

“Đã chuẩn bị xong, chỉ có điều...”, Tracy bần thần nói, “Danh sách khách mời dự lễ khai trương trùng lặp khá nhiều với ‘Sâm’, đa số họ đều đã đến chỗ ‘Sâm’ rồi...”

“Không sao”, Diệp Anh thản nhiên nói, “Mọi người cũng cần cạnh tranh mà, cũng là những người đó. Cứ mời họ đến, hẹn rõ thời gian”.

“Vâng”, Tracy trả lời.

“Lẽ nào cô không cảm thấy, vụ tai nạn này có gì đáng ngờ?”, miệng ngậm chiếc kẹo mút, George nãy giờ nằm trên đi văng khoongnois một câu, đột nhiên nhìn Diệp Anh với ánh mắt bí hiểm, nói, “Thời gian sao mà khéo, đúng hai ngày trước khi chúng ta khai trương”.

Tracy tái mặt, ngoái nhìn George:

“Anh... Anh... Ý anh là... Diệp tiểu thư bị người ta hại?”

“Trước đây tôi có quen vài người trong băng đảng”, mút que kẹo, George gác hai chân lên nhau, uể oải nói, “Chỉ cần cô nói một câu, tôi sẽ nhờ họ tìm ra”.

“Cảm ơn.”

Diệp Anh nhìn cậu ta, ánh mắt cười cười:

“Hai người cứ về trước, chuẩn bị tốt mọi việc, đợi tôi ra viện, chúng ta sẽ khai trương.”

“Cô ấy à!”, mắt George kinh ngạc nhìn cô, “Nói một câu nhún nhường, khó vậy sao? Được, cô cứ việc trở tài! Một ngày đẹp nào đó bị người ta cắt cổ quăng vào ngõ tối. Đừng trách tôi không nhắc trước!” Nói xong, hàm hàm tức giận đi ra!

“George! George...”

Tracy bối rối gật đầu với Diệp Anh, vội vàng đuổi theo George.

Đêm thanh vắng.

Điện thoại nạp đầy điện, lại thêm mấy ngày nữa, di động vẫn im ắng. Cười khẩy một mình, Diệp Anh tắt đèn, phòng bệnh tối om. Nằm trên giường, cô lặng lẽ nhìn bóng cây đập dờn ngoài cửa sổ.

“Chính phủ tiến hành kiểm tra đột xuất nhưng tụ điểm nghi ngờ liên quan đến xã hội đen, tổng cộng hơn ba mươi địa chỉ bị niêm phong.”

Trên mặt bàn có mười mấy tờ báo để lộn xộn, hầu như trang đầu mỗi tờ báo đều có cái tít như vậy. Việt Xán thản nhiên lướt đọc vài tờ, trong đó chỉ ra, đa số những cơ quan bị niêm phong đều thuộc sở hữu của một đại gia họ Thái nào đó.

“Thái Thiết hôm nay lại cho người đến, muốn hẹn gặp anh”, anh chàng điển trai Tạ Phong đứng cạnh bàn đắc ý nói, “Tôi đã từ chối ông ta”.

“Ừ.”

“ngoài ra, phía Italia tiến triển rất thuận lợi, hiện đã có động tĩnh, chỉ mấy ngày nữa sẽ có kịch hay để xem.”

“Ừ.”

Mắt nghiêm lạnh lóe sáng, Việt Xán lùi sâu vào đi văng, tay xoa trán, lại hỏi:

“Phía bệnh viện thế nào?”

“Tạ Thanh bảo, không có bất kì động tĩnh nào, Diệp tiểu thư rất an toàn”, dừng một lát, Tạ Phong nhìn mặt Việt Xán, nói tiếp, “Mấy ngày nay, Nhị thiếu gia vẫn không đến thăm Diệp tiểu thư”.

Mặt vẫn lặng thinh, Việt Xán có vẻ không hứng với việc đó.

Bên ngoài trăng sáng sao thưa.

Tạ Phong tiếp tục báo cáo tình hình các việc khác, Việt Xán đứng lên, rời khỏi bàn giấy. Từ cửa sổ mở rộng ở đây, có thể nhìn thấy con đường nhỏ trong vườn hoa, hoa tường vi đại đỏ chói đã bắt đầu héo úa, gió thổi qua, cánh hoa rơi tả tơi xuống đất, bị gió xoáy gom thành mảng, màu đỏ bầm như đám máu khô.

Xa chút nữa.

Là nhà bát giác phủ đầy tường vi trắng.

Ánh trăng tỏa sáng giữa đám lá, Việt Tuyên ngồi trên xe lăn, mặt hướng về bể bơi nhấp nháy gợn sóng, hình như đang ho khẽ, dáng thanh lạnh, cô đơn, buồn bã.

Buổi tối diễn ra tiệc mừng thọ, cũng bên nhà bát giác phủ tường vi trắng này.

Ánh trăng tỏa rạng trên hai người môi gần vào nhau, thứ ánh sáng trắng trong thuần khiết. Trên xe lăn, Việt Tuyên hơi cúi xuống, còn cô quý trước mặt anh, ngửa đầu, tư thế gần như thành kính, được anh hôn dịu dàng...

...

...

“Vây, hãy để em chăm sóc cô ấy”, trong bệnh viện, Việt Tuyên nhìn anh, ngoài cửa sổ màn mưa dày đặc trong suốt, “Em thích cô ấy”.

...

...

Đáy mắt lạnh lẽo, tối sầm, môi Việt Xán mím thành đường thẳng cứng đờ, đột nhiên châm điều thuốc, để cho khói đặc kích thích, xâm chiếm lục phủ ngũ tạng.

Dưới ánh trăng.

Đột nhiên có bóng một phụ nữ đi vào nhà bát giác.

Ngón tay chợt co lại, đầu thuốc lá bông giã chạm vào da thịt, hơi thở nghẹn tắc bật ra, Việt Xán mới nhìn rõ, trong lầu hóng mát phủ đầy tường vi, người đi vào là Sâm Minh Mỹ.

Đứng từ xa xa.

Thấy Sâm Minh Mỹ hình như be một cái cốc nhỏ, trong màn đêm, cô ân cần cúi xuống, nói với Việt Tuyên đang ngồi trên xe lăn ddieuuf gì đó.

Đột nhiên, Đứng gần cửa sổ, quay ngắt lại, Việt Xán ngắt lời Tạ Phong:

“Lễ khai trương chuẩn bị thế nào?”

“Làm thế nào bây giờ, họ nhận lời rồi, thời gian cũng đã hẹn xong”, trong bệnh viện, Tracy luống cuống, “Nhưng đột ngột như vậy, ngày kia khai trương, tất cả bọn họ đều gọi điện nói là không đến được! Diệp tiểu thư, tất cả đều không đến được! Ai cũng viện đủ lí do, Mặc cho tôi nói thế nào, họ tuyệt nhiên không cho chúng ta cơ hội thương lượng nào hết!”.

Diệp Anh cau mày, hỏi:

“Có biết nguyên nhân không?”

Bất ngờ, đồng loạt như vậy, có lẽ không phải trùng hợp ngẫu nhiên.

“Không biết...”, Tracy bồn chồn đi đi lại lại, “Người thì bảo cần đi nước ngoài gấp, người thì nói không thu xếp được thời gian, người thì cáo ốm”.

“Tôi biết nguyên nhân rồi.”

Gác chân trên đi vắng, George liếc xéo Diệp Anh:

“Tôi có mấy khách quen cũ, họ nói, hiện giờ trong làng giải trí đang lan truyền một tin giật gân, liên quan đến cô. Có muốn nghe không?”

“Liên quan đến Diệp tiểu thư?”

Đứng lại, Tracy ngậy người hỏi.

“Nói đi.”

Diệp Anh nhìn cậu ta.

“Tin đồn thế này”, George ngoáy tai, thổi phồng một cái, “Hiệu thời trang cao cấp ăn theo người khác sắp khai trương, người thiết kế chính hoàn toàn không có năng lực chuyên môn, văn bằng chỉ là đồ giả. Không chỉ thế, thiết kế chính này còn là...”.

George nghiêng cứu phán đoán của Diệp Anh.

“... Nữ phạm nhân bị phạt tù, vừa được phóng thích khỏi nhà giam.”

Sắc mặt Diệp Anh trắng bệch.

“...”, kinh hoàng, miệng há hốc, Tracy sững người nhìn Diệp Anh mấy giây, “Sao, sao có thể...”, Lo lắng hốt hoảng nhìn George, cô lắp bắp: “Đó là... do ai nói vậy, anh có nói với họ, đừng tin chuyện nhảm nhí... chuyện nhảm nhí không cần cứ đó...”.

“Họ nói có chứng cứ, hơn nữa còn bảo, thông tin do một người đáng tin cậy nói với họ. Cho nên, sẽ không có bất kì khách nào đến dự lễ khai trương của chúng ta.”

Nhìn khuôn mặt Diệp Anh vừa bình tĩnh trở lại, George hơi nghi ngại hỏi:

“Diệp tiểu thư, chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Phòng bệnh lặng ngắt.

Tracy vô cùng lo lắng, sợ mọi người vất vả bỏ ra bao công sức như vậy nhưng kết quả chưa kịp khai trương, đã phải đóng cửa. Nhưng, nhìn Diệp Anh sắc mặt rần rần, lạnh lùng, cô có cảm giác chuyện chẳng lành sắp ập tới, giống như những lời đồn đó không hoàn toàn là tin nhảm.

Nếu đúng như thế.

Thì đó sẽ là một đòn chí mạng.

Trong giới thượng lưu, chỉ có những nhà thiết kế hàng đầu không tì vết mới được khách hàng chấp nhận, không ai đi mua sản phẩm của một nhà thiết kế ô danh.

“Hai người có tin không?”

Diệp Anh cười nhạt.

George nhướng mày không đáp, Tracy bàng hoàng lắc đầu lia lịa:

“... Không, không tin...”

“Nhưng họ đều tin”, Diệp Anh thở dài, cười gằn, “Những lời đó là từ Sâm Minh Mỹ đồn ra phải không?”.

George vẻ mặt lạ lùng nói:

“Hình như thế.”

“Rất tốt”, Diệp Anh có vẻ rất vui, “Có thể được Sâm tiểu thư coi trọng như vậy, chúng ta không nên phụ lòng cô ta. Thời gian khai trương không cần thay đổi, vẫn định vào ngày kia”.

“Nhưng...”, Tracy lúng túng, “... Không có khách đến dự!”.

Diệp Anh cười nhạt.

“Chẳng lẽ không có khách đến dự, thì chúng ta không khai trương.”

Hai ngày sau, tiếp ngay sau nhãn hiệu thiết kế thời trang cao cấp dành cho nữ ‘Sâm’ khai trương, một nhãn hiệu khác cũng là thiết kế thời trang cao cấp dành cho nữ có tên là MK cũng khai trương ở quảng trường mua sắm Ngân Tọa.

Khác với không khí long trọng náo nhiệt của ‘Sâm’, sự khai trương của MK hầu như im hơi lặng tiếng. Cũng khác với cửa hiệu ‘Sâm’, tọa lạc ở địa điểm sầm uất nhất trên quảng trường mua sắm Ngân Tọa, cửa hàng MK lại ở một chỗ khiêm tốn chếch phía cửa Đông quảng trường, mặc dù cũng trên trục đường vào quảng trường Ngân Tọa, nhưng vắng hơn nhiều.

Mang hơi hướng độc lập, yếm thế.

Lạnh lùng và xa cách.

Tuy nhiên kể từ hôm khai trương, khách qua đường đều không nén nổi tò mò dừng chân ngắm nhìn rất lâu.

Tôn nghiêm như cung điện nghệ thuật.

Tường ốp đá hoa cương đen tuyền, cột trắng kiểu La Mã, Hai chữ “MK” thanh thoát gắn đá đen, bệ tủ kính cũng ốp đá đen, ‘MK’ giống như thế giới của đàn ông, mạnh mẽ, cứng cỏi, và lạnh lùng.

Nhưng nó có ba tủ kính.

Mỗi tủ kính đều trưng bày một kiểu váy độc đáo và lạ mắt.

Một chiếc là váy trắng.

Phẳng phất nét tạo hình kiểu váy xòe của Âu Mỹ thế kỷ XIX. Trên nền vải bông trắng ngà, hơi dày, nổi vân, bên trên đính vô số hạt kim cương óng ánh, giống như cánh đồng buổi sớm lung linh lại lóng lánh mặt trời. Vai trễ khá rộng, chiết eo, vạt xòe, hơi bay, rất ngắn, để lộ ra cặp đùi ngọt ngào, có độ cong mềm mại của váy chùng. Sang trọng mà lại thanh thoát, tuy nhiên nó lại không xòe rộng như kiểu váy mà phụ nữ thường thấy trong phim Âu Mỹ cũ, giản dị và trong sáng.

Giống như một thiếu nữ thơ ngây, trong lòng chan chứa tình yêu.

Phía dưới có một chiếc giỏ mây to màu trắng, một đôi giày mềm đế bằng, cơ hồ như cô thiếu nữ đó với trái tim xao xuyến và nụ cười ngây ngất, xỏ chân vào đôi giày và cầm chiếc giỏ mây chạy vụt đi.

Một chiếc là váy dài hoa đen trắng.

Hoa to hai màu đen trắng vô cùng diễm lệ, từng đám nở bừng như tình yêu nồng nàn, đắm say, nhưng lại phẳng phất nét u hoài, cổ điển, chất liệu tựa lụa mà không phải lụa, tựa bông mà không phải bông, trong mềm mại có nét cứng cỏi, phẳng phất như cô gái này có thể chết vì yêu, nhưng vẫn cô đơn một cách kiêu sa.

Bên dưới có một đôi giày cao, gót nhọn, đế so le, hơi cũ, hình như đã đi được một thời gian.

Cuối cùng là chiếc váy dài màu đỏ.

Như một dòng ánh sáng sóng sánh êm mượt, chiếc váy dài bằng tơ thuần chất, dày và tuyệt đẹp. Dưới ánh mặt trời nó songa sánh như bờ đào ủ ki, tuy rõ ràng đó là chiếc váy dụ dỗ, đơn giản nhất, nhưng lại khiến các cô gái ngắm nhìn lâu nhất, bất giác thấy mũi lòng.

Chiếc váy đó chỉ là một đường cắt liền.

Không có bất kì đường nối nào.

Hoàn mỹ như bộ áo giáp.

Tựa như được dệt bởi một thứ ánh sáng bằng tơ mịn nhất, lại tựa như muốn dùng độ dày rộng để bảo vệ trái tim bể dâu của mình. Chỉ khi xoay giá treo, đóa hoa xinh đẹp bỗng nở ở sau eo là nét dịu mềm duy nhất không thể che giấu.

Bên dưới không có giày, chỉ có một hộp châu báu mở hé, phản quang lóng lánh.

Dù đêm đã khuya, nhưng tủ kính của MK vẫn sáng đèn. Ánh đèn màu trong tủ kính chiếu lên ba chiếc váy lung linh trong luồng ánh sáng như mộng ảo, như say lòng, như mỉm cười. Một đêm, Sâm Minh Mỹ ngồi trong xe, nhìn ngắm rất lâu, sắc mặt mỗi lúc một một tối.

“Tôi hiểu rồi...”

Hôm đó, Tracy ngần ngừ đứng ngoài cửa hiệu, ngậy người nói với George:

“Diệp tiểu thư quả nhiên tài năng xuất chúng. Phong cách trang trí lạnh, cứng như thế giới của đàn ông, còn những chiếc váy xinh đẹp này đã hoàn toàn chinh phục làm điên đảo khí chất mạnh mẽ đàn ông đó. So với phong cách êm dịu đáng yêu, rõ ràng càng có sức lay động, cảm dỗ mê hoặc, hơn nữa lại có gì tựa rung cảm cháy bỏng mà tinh tế không nói ra được, giống như... giống như...”

“Chinh phục.”

Xoay chiếc bút chì trong tay, George lắng lắng tiếp lời:

“Thế giới dù băng lạnh đến đâu, cũng có thể bị vẻ đẹp của phụ nữ chinh phục. Thực ra trong máu thịt phụ nữ, luôn có khát vọng chinh phục. Hừ, chẳng trách cô ta ngang nhiên như vậy, ngang tàng không chút lo sợ. Chỉ riêng phần trang trí của hiệu, đích thực đã hơn đứt ‘Sâm’ mấy phần.”

Mỗi ngày, càng có nhiều khách muốn vào MK.

Thậm chí các quý bà, người đẹp mà người lái xe bê theo những chiếc hộp tinh xảo mang nhãn hiệu ‘Sâm’ vừa từ cửa hiệu của Sâm Minh Mỹ bước ra cũng không nén nổi tò mò, muốn vào ngắm nghía MK.

“Xin lỗi, xin quý khách hãy đưa giấy mời!”

Hai chàng bảo vệ to cao, đẹp trai của MK lại vô cùng lịch sự ngăn họ ở cửa.

“Rất xin lỗi, MK chỉ tiếp những quý khách có giấy mời.”

Nụ cười mỉm của chàng bảo vệ còn mê hồn hơn các minh tinh, khiến các quý bà, quý cô bị cự tuyệt mặc dù bực mình cũng không dám tỏ thái độ bất nhã.

MK chỉ thiết kế và may đo thời trang cao cấp cho những khách hàng tôn quý nhất.

Mọi người truyền miệng nhau.

Một thời gian sau ‘MK’ trở thành sự tồn tại bí hiểm, trang trọng, quý phái hơn nhiều so với ‘Sâm’. Các quý bà và người đẹp vô tình hay hữu ý đều tỏ ra quan tâm, “Khách hàng tôn quý ‘có thể được giấy mời của MK’ rốt cuộc là ai?”

“Bước tiếp theo thì sao?”

Buổi trưa, trong tiệm ăn Italia, Tracy hỏi với vẻ nôn nóng.

“Hôm qua một biên tập viên của tạp chí thời trang liên hệ với tôi, nói là muốn đến thăm cửa hiệu, định thực hiện một phỏng vấn chuyên đề với MK.”

“Mấy hôm nay tôi cũng nhận được điện thoại của một số khách hàng, hỏi làm thế nào để có giấy mời của MK”, George dùng đĩa xiên thức ăn trong đĩa, “Hay là cho họ một hai giấy mời, mấy người đó thuộc giới thượng lưu, có thể coi cũng có ảnh hưởng ít nhiều, một khi họ là khách của MK, những người khác cũng sẽ bắt chước”.

“Không vội.”

Vừa cắt bớt hết cừu, Diệp Anh vừa nói.

“Sao lại không vội?”, Tracy sốt ruột, hoàn toàn không để tâm vào ăn uống, “Khai trương đã hơn nửa tháng, không một khách hàng, không một đơn đặt hàng, cũng không cho khách vào cửa hiệu! Tôi biết, Diệp tiểu thư định làm cho khách hàng tò mò cực độ, nâng cao hình ảnh MK. Nhưng bây giờ đã đạt hiệu quả rồi, không thể tiếp tục như vậy, nhất định phải có bước tiến triển chứ”.

“Ừ.”

Diệp Anh gạt đầu, bỏ thịt cừu vào miệng. Ăn mãi đồ ăn bệnh viện, thức ăn bên ngoài quả thực ngon hơn rất nhiều.

“Diệp tiểu thư...”

Đợi mãi, thấy Diệp Anh vẫn chăm chú ăn, không có ý muốn nói tiếp, Tracy lại bản thân nhìn cô, hơi thất vọng.

“... Có phải cô đã có kế hoạch rồi, chỉ là không nói với chúng tôi?” Giống như trước đây, mọi chuyện trước khi cô và George biết, Diệp tiểu thư đã quyết định xong.

Diệp Anh nhìn Tracy.

Dùng khăn ăn lau miệng, mỉm cười, cô nói:

“Đúng, tôi có một dự tính, nhưng hoàn toàn không chắc chắn. Muốn các bạn đợi thêm ít ngày, nếu không được, chúng ta sẽ thảo luận xem nên làm thế nào.”

“... Được.”

Tracy ngậy người nói.

Ba người tiếp tục ăn.

Buổi trưa, khách lục đục đi vào, âm nhạc du dương bay bổng, ánh nắng bình yên êm ả.

“Vết thương của cô đã khỏi hẳn chưa?”

Bỏ đĩa xuống, George đột nhiên hỏi với vẻ nghi ngại.

“Khỏi hẳn rồi”, Diệp Anh trả lời.

“Vậy tại sao vẫn ở trong bệnh viện?”, George nhìn cô.

“...”

Thong thả ăn đồ tráng miệng, Diệp Anh cau mày.

Thực ra, ba ngày trước, bác sĩ thông báo cô có thể xuất viện. Nhưng Việt Tuyên vẫn không gọi điện cho cô, cô gọi cho anh, người nghe máy vẫn không phải là anh. Tà lão thái gia, Tà phu nhân, Đại thiếu gia, không ai đến hỏi thăm cô.

Chắc họ muốn cô hiểu ra và tự động rời khỏi nhà họ Tà.

Cúi đầu.

Ăn hết món tráng miệng cuối cùng.

“Ăn xong rồi chứ?”

Đặt khăn ăn lên bàn, Diệp Anh hỏi.

Thanh toán xong, ba người rời khỏi bàn ra về. Bên cửa kính xoay phía trước, bất chợt cô nhìn thấy Việt Xán cùng một đại mỹ nhân dung quang sáng chói đi vào.

“A.”

Tracy khẽ reo một tiếng.

Đại mỹ nhân khoác tay phải Việt Xán, anh cúi đầu nói nhỏ điều gì vào tai cô, khiến mỹ nhân cười khúc khích, hai người có vẻ vô cùng thân mật. Tracy cũng nhận ra, đó chính là đại minh tinh Phan Đình Đình.

Về Phan Đình Đình, Tracy cũng biết sơ sơ.

Trước khi Sâm tiểu thư hủy hôn với Nhị thiếu gia, Đại thiếu gia và Phan Đình Đình cũng từng qua lại với nhau. Có một dạo trên mạng xuất hiện những bức ảnh chụp lén cảnh hẹn hò của Đại thiếu gia và Phan Đình Đình, thậm chí còn có tin đồn Đại thiếu gia cầu hôn minh tinh họ Phan kia.

Sâm tiểu thư từng nổi đóa về chuyện đó.

Quãng thời gian ấy, mọi thành viên trong phòng thiết kế có mặt đều tận mắt chứng kiến Sâm tiểu thư tức giận ném tờ báo đưa tin về cuộc hôn nhân nói trên vào người Đại thiếu gia. Về sau, Đại thiếu gia chính thức qua lại với Sâm tiểu thư, cũng cắt đứt quan hệ với Phan Đình Đình.

Sao bây giờ, lại thấy hai người đi cùng nhau.

Tracy ngăn người ra.

Lúc đó, Việt Xán vừa thắm thì xong với Phan Đình Đình, ngẩng đầu, ánh mắt lóe sáng, nhìn thấy Diệp Anh cùng hai đồng nghiệp bên này. Anh lại nói nhỏ với Phan Đình Đình, Đình Đình nũng nịu nhìn anh, mắt liếc về phía Diệp Anh, một mình theo người phục vụ đi đến vị trí đặt sẵn.

“Diệp tiểu thư, thật trùng hợp.”

Đi đến trước mặt Diệp Anh, Việt Xán bình thản, đôi tròng mắt đen thẫm, dáng ngang tàng phong lưu, điển trai và quyến rũ.

“Thật trùng hợp.”

Ánh mắt Diệp Anh lóng lánh, cũng mỉm cười nhìn anh.

Mục kích cảnh tượng lạ lùng, hai người đăm đăm nhìn nhau cơ hồ như xung quanh không có ai, cho dù người chậm hiểu như Tracy cũng nhận ra không khí bất thường này. Cô lí nhí cáo từ hai người, rồi vội càng kaos George đi ra, trong khi anh chàng vẫn liên tục ngoái lại nhìn.

“Tình hình vết thương thế nào?”

Thân hình cao lớn đứng trên lối đi trong nhà hàng, Việt Xán giọng thản nhiên hỏi.

“Không tốt lắm.”

Nghe thấy anh hỏi như vậy, Diệp Anh thở dài. Bàn tay thon mảnh nhẹ nhàng vén tóc, để lộ ra làn da góc trán trắng ngần như băng tạc, tròng mắt đen thẫm, nhìn anh khẽ nói:

“Anh xem, ở đây lại thêm một vết thương.”

Trên vết sẹo dài trắng trắng, lại thêm một vết mới tinh, hơi hồng hồng, vắt qua vết cũ, giống như chữ thập lộ lộ, đáng sợ.

“Rất xấu phải không?”

Ngón tay mân mê trên đó, nhìn anh, trong mắt ẩn chứa nỗi buồn không thể che giấu, cô nói nhỏ: “Cho nên, lâu như vậy, anh cũng không muốn đến bệnh viện thăm tôi. Anh thà dành thời gian cùng đi ăn với người đẹp đó, cũng không muốn đến bệnh viện thăm tôi, dầu chỉ liếc qua một lần”.

Giọng thanh thanh.

Đôi tròng đen lặng lẽ nhìn anh, tĩnh như nước đầm sâu đêm hè, xao xuyến đến nghẹn lòng. Còn Việt Xán đột nhiên quay lại nhìn cô, nụ cười trên môi cũng nhạt dần, anh hiểu cô muốn làm gì, bây giờ có lẽ anh là cọng rơm cuối cùng của cô.

“Rất xin lỗi, dạo này tôi quá bận.”

Khóe môi lại hơi nhếch, ánh mắt Việt Xán không một chút chân tình.

“Không sao”, Diệp Anh chớp mắt, cười nói, “Mĩ nhân đó quả rất quyến rũ, chỉ có điều hãy cẩn thận, đừng để Sâm Minh Mỹ phát hiện ra”. Cô cố tìm kiếm trong mắt anh, vẫn không phát hiện bất cứ manh mối nào.

“Đang nói gì tôi thế?”

Một giọng nữ vang lên, hai người đều ngạc nhiên quay lại, phát hiện ra Sâm Minh Mỹ không biết đã đến từ lúc nào, đang đi đến bên hai người.

Sâm Minh Mỹ mỉm cười, đứng lại, nói với Diệp Anh:

“Diệp tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Mặc dù mỉm cười, nhưng con người trong mắt Sâm Minh Mỹ co lại, cơ thể toát ra vẻ thù địch. Diệp Anh nhìn cô ta không nói gì, cũng chào một tiếng, rồi quay người ra khỏi nhà hàng.

“Vừa rồi cô ta khiêu khích anh đúng không?”

Bất chấp thực khách xung quanh, Sâm Minh Mỹ phẫn nộ nhìn Việt Xán.

“Cô ta nói gì với anh? Sao cô ta dám nhìn anh với con mắt đó! Còn anh lại, lại...”

“Lại thế nào?”

Dùng cánh tay vừa rồi còn ôm Phan Đình Đình để ôm vai Sâm Minh Mỹ, Việt Xán nở nụ cười mê hồn, cúi đầu nói nhỏ vào tai cô:

“Em sợ anh bị cô ta quyến rũ?”

“Sao?”

Sâm Minh Mỹ giận dữ đẩy anh ra nhưng lại bị Việt Xán mỉm cười, mắt gian xảo, ghé sát, miệng nhấm nhấm vành tai cô, cuối cùng cơn giận của cô cũng dịu đi.

Trở về bệnh viện, nhìn thấy cô y tá đang ngồi đọc báo trong phòng bệnh.

“Không có gì đâu, cô cứ về nghỉ, mình tôi ở đây không sao”, nói với cô y tá, rồi đưa mắt tiễn cô ra cửa, Diệp Anh ngồi trên giường trầm ngâm. Bắt đầu từ hôm qua, cô đã không phải dùng thuốc hay truyền dịch nữa, phòng bệnh chỉ còn là chỗ để ăn uống.

Nên làm thế nào.

Cứ đi thẳng từ bệnh viện trở về Tạ gia hay sao? Thậm chí cô không dám chắc, cánh cổng sắt biệt thự nhà họ Tạ liệu có mở ra cho cô nữa hay không. Rốt cuộc nên làm thế nào? Tại sao sau vụ tai nạn, Nhị thiếu gia trở nên lạnh lùng như vậy, có một khoảng thời gian cô đã tưởng rằng mình đang dần dần đi vào lòng anh ta.

Diệp Anh cười đau khổ.

Nhưng, chẳng lẽ bỏ đi như vậy? Khi cô vừa đặt chân vào giới thời trang, tất cả mọi thứ đang bắt đầu được triển khai. Bây giờ, cô cần sự giúp đỡ của Nhị thiếu gia và nhất định phải có bàn tay giúp đỡ của anh, cô mới có thể cứu vãn được cục diện, hít một hơi thật sâu, cầm điện thoại, lại ấn những con số đã thuộc lòng.

“Tít tít tít...!”

“Tít tít tít...!”

Sau khi tín hiệu kết nối, âm thanh biến thành những tiếng “tít tít tít”, thông báo dấu hiệu máy bận.

Diệp Anh sững người.

Nhìn rất lâu chiếc điện thoại trong tay, con tim như chìm xuống. Ngoài cửa bầu trời âm u, mây nặng trĩu, xa xa phía chân trời, một tia chớp lóe lên, sau đó là tiếng sấm âm ầm.

Sấm chớp đan xen.

Trong màn đêm, trận mưa như con nước đổ, nước không thoát kịp, dồn thành những vũng xoáy, chảy xiết trên đường, dày đến mấy phân. Trong ngôi nhà chếch phía đông tòa nhà chính biệt thự họ Tạ, ánh đèn sáng choang, những bóng người cùng tiếng bước chân ra vào vội vã, căng thẳng.

Mưa điên cuồng đập vào cửa kính.

Trên chiếc giường lớn, Việt Tuyên mệt mỏi thiếp đi. Hai mí mắt vẫn hơi mấp máy, môi vẫn tím lịm dấu vết của cơn khó thở vừa bạo phát, cơn đau dồn dữ dội như bão táp vừa rồi đã rút sạch sức lực cuối cùng của anh.

Trong giấc ngủ nặng nề.

Hàng lông mày Việt Tuyên cau lại, mái tóc đen dính bết trên gối, đầu xoay chuyển khó khăn, nhưng cơ hồ dù trong giấc ngủ, cơn mệt mỏi và đau đớn cực độ cũng không giây phút nào thôi hành hạ anh.

“Có nên cho Việt Tuyên dùng thuốc giảm đau.”

Nhìn tình trạng đứa cháu lúc này, Tạ Hạc Phổ lo lắng hỏi.

“Trước đây đã từng dùng, hiện nay mọi thuốc giảm đau đều vô hiệu với Nhị thiếu gia”, bác sĩ lắc đầu, “Vùng trung khu thần kinh gây đau chỉ có thể là do chính người bệnh điều tiết”.

Ánh mắt Sâm Minh Mỹ vô cùng ảm đạm.

Việt Xán lặng lẽ nhìn Việt Tuyên đang thiêm thiếp.

Mỗi khi trời mưa, bệnh của Việt Tuyên lại tái phát, nhưng chưa bao giờ kịch liệt như hôm nay, khiến anh đau đớn ngất đi mấy lần.

“Vậy đành bó tay nhìn nó đau đớn hay sao? Bác sĩ kgoong thể nghĩ ra cách nào ư?”, Tạ Hoa Lăng iongj khó chịu, “Tuyên đã có thể tự đi được một đoạn, tại sao đột nhiên lại đau đớn kịch phát như thế! Rốt cuộc không có thuốc giảm đau nào có thể giúp được Tuyên, hay là ông không biết có loại thuốc nào tốt!”

“Hoa Lăng!”

Tạ Hạc Phổ hơi xẵng giọng nhắc con gái, lại phân vân hỏi bác sĩ:

“Có còn biện pháp nào nữa không?”

“Mười mấy ngày gần đây, Nhị thiếu gia liên tục tái phát, tình hình thực sự ngày càng nghiêm trọng”, bỏ qua thái độ có phần khiếm nhã của Tạ Hoa Lăng, bác sĩ trầm ngâm hỏi, “Có phải gần đây Nhị thiếu gia làm việc căng thẳng hay trong lòng có gì phiền muộn phải không?”

“ ... ”

Mọi người im lặng, ánh mắt Tạ Hoa Lăng bối rối nhìn cha.

“Diệp tiểu thư đâu? Sao hôm nay không thấy?”, sác sĩ hỏi, không thấy ai trả lời, lại tiếp, “ Nếu Diệp tiểu thư vắng mặt lâu như thế, nên thu xếp mời y tá và hộ tá khác kip thời theo dõi thay đổi và diễn biến bất thường của Nhị thiếu gia. Chuyên gia massage cũng vẫn xoa bóp theo đúng thời gian, đề phòng co rút, những việc đó nhất thiết phải làm”.

“ ... ”

Tạ Hoa Lăng muốn nói lại thôi.

Những điều đó bác sĩ đã nhắc không chỉ một lần, nhưng từ khi Diệp Anh bị tai nạn nằm viện, Việt Tuyên không cho bất kì ai chạm vào người anh, ngay tắm rửa anh cũng cố một mình xoay sở.

Sâm Minh Mỹ âm thầm nắm chặt tay anh.

Lúc đó, có tiếng gõ cửa, quản gia báo...

“Diệp tiểu thư đến.”

Trong căn phòng phía đông.

Màn đêm lóe lóe ánh chớp và âm ầm tiếng sấm, mưa lớn quất vào cửa kính, tường vi hoa vàng ngoài cửa sổ bất lực run rẩy trong mưa. Trong phòng, đèn chùm bằng thủy tinh sắc đẽ, rèm cửa dày đỏ thẫm, đi văng kiểu cung đình bọc nhung đỏ, trên tấm thảm mềm có dấu chân ướt.

Mặc dù che ô, nhưng mưa lớn vẫn từ bốn phía bủa vây làm ướt quần áo và đầu tóc cô. Đứng trên thảm, dùng khăn bông quần gia vừa đưa, Diệp Anh lau nước mưa trên mặt và mái tóc ướt.

Có tiếng đẩy cửa.

Cô ngoái nhìn...

Chiếc váy đen dài, chuỗi hạt trân châu màu hồng trên cổ, Sâm Minh Mỹ đứng ở cửa, vẻ kiêu ngạo, lãnh đạm nhìn cô.

Mưa đập xối xả vào cửa kính.

Nhìn cô gái, chiếc áo trắng muốt dờ ướn, dán vào người, lộ ra vẻ đẹp mờ ảo như hơi nước. Điểm sáng trong mắt Sâm Minh Mỹ lóe lên, rồi co lại.

“Cô đến thu dọn đồ đạc chứ!”, không có ý đi vào, Sâm Minh Mỹ đứng ở cửa, lạnh nhạt nói, “Cô chỉ cần gọi điện thoại, quần gia sẽ thu dọn mọi thứ, bảo người mang đến cho cô, tại sao phải vất vả chạy đến đây”.

“Tôi đến thăm Nhị thiếu gia.”

Không quan tâm những lời của Sâm Minh Mỹ, Diệp Anh nói.

“Nhị thiếu gia có khỏe không? Thời tiết thế này, cơn co giạt và khó thở dễ tái phát. Tôi không yên tâm nên muốn đến thăm thiếu gia.”

“Anh ấy rất tốt, cô đi đi.”

Nói xong, Sâm Minh Mỹ đứng sang một bên nhường đường, ý bảo Diệp Anh lập tức đi khỏi.

Diệp Anh cười.

Quay người, đi đến ngồi xuống đi văng bọc nhung đỏ, tiếp tục lau tóc bằng chiếc khăn bông, cô nói:

“Không, tôi sẽ đợi Nhị thiếu gia.”

“Cô...”

Ngực Sâm Minh Mỹ phập phồng, hơi dừng mấy giây, nói vẻ thương hại:

“Quả nhiên, những kẻ dã tâm đều mặt dày trơ tráo. Co biết rõ ở đây từ lâu đã không hoan nghênh cô, chỉ vì muốn giữ chút thể diện cho cô, mới không quảng đồ của cô đi. Vậy mà cô vẫn cố kiêu ngạo quay lại, chẳng lẽ cô không biết như vậy là tự chuốc lấy nhục nhã sao!”

Ngón tay cầm khăn bông cứng lại, Diệp Anh từ từ ngẩng đầu.

“Thật chứ? Tôi chỉ biết, lúc đầu Nhị thiếu gia đưa tôi vào đây, tôi là khách của thiếu gia. Còn cô là gì, cô có tư cách gì đứng ở đây nói với tôi?”

Sâm Minh Mỹ mặt biến sắc.

“Cho dù cô là người tình của Đại thiếu gia, e cũng không nên có thái độ bất lịch sự như vậy với khách của Nhị thiếu gia như thế”, Diệp Anh cười nhạt, “Nếu cô định nói, cô cũng là vị hôn thê của Nhị thiếu gia, thì tôi nhắc cô, lễ đính hôn vẫn chưa tổ chức”.

“Ha ha!”, Sâm Minh Mỹ tức giận, cười khẩy, “Cô tưởng tôi cũng như cô sao? Dựa vào đàn ông mới có tư cách? Trước đây tôi thương hại cô, mới thí cho cô một chút cơ hội, cũng để cho cô một đường lui. Ai ngờ cô tham lam vô độ, được đăng chân lên đăng đầu, đã vậy tôi cũng không cần thương hại cô nữa!”

Diệp Anh lặng lẽ nhìn cô.

“ ‘Sâm’ vừa khai trương một tháng, đã có hơn ba mươi đơn hàng”, đóng cửa phòng, Sâm Minh Mỹ thông thả đi vào, “Còn cô? Cái gọi là MK gì gì đó của cô khai trương cũng kha khá thời gian đã nhận được bao nhiêu đơn hàng?”.

“Cố tình làm ra vẻ, bày ra trò hề có giấy mời mới được trở thành khách hàng của MK vớ vẩn gì đó. Thế nào, bây giờ đã ở trên lưng hổ rồi khó xuống lắm phải không? Cô đã tìm được một khách hàng tôn quý xứng đáng khiến những người bị từ chối tâm phục khẩu phục chưa! Không chứ gì? Cứ như vậy lâu dần, MK của cô sẽ trở thành trò cười, tự chết yểu mà không tìm đâu ra một đơn hàng!”

Đứng trước đi vắng đỏ thắm, Sâm Minh Mỹ nhìn xuống Diệp Anh nãy giờ vẫn ngồi yên lặng:

“Thật đáng thương, cố giở trò tung hỏa mù, quyến rũ đàn ông có lẽ còn khả dĩ. Nhưng chỉ có chút bản lĩnh đó mà muốn cạnh tranh với tôi trong dự án này, cô quả không biết tự lượng sức.”

“Tôi không bằng cô!”

Bỏ chiếc khăn bông xuống, Diệp Anh ngồi lúi súi trong đi vắng, cười: “Tôi cứ nghĩ dự án này mọi người dựa vào thực lực để cạnh tranh, là cuộc cạnh tranh bình đẳng. Không ngờ, MK sắp khai trương thì tôi đột nhiên bị tai nạn, bị người ta khai trương trước. Hơn nữa nguyên nhân vẫn là xe hỏng phanh, không biết tay chân của người đó cầu thả hay là có chỗ dựa nên không sợ, cố tình ngang nhiên ụy hiếp?”.

“Sâm tiểu thư”, Diệp Anh lãnh đạm nhìn cô, “Tôi và cô rốt cuộc có thâm thù đại hận gì, đáng để cô muốn đưa tôi vào chỗ chết? dù gì cũng chỉ là một dự án thôi mà”.

“Cô...”

Mặt Sâm Minh Mỹ biến sắc.

“... Cô dám nói vụ tai nạn là do tôi làm? Hừ, cô cũng đáng để tôi bỏ nhiều công sức vậy sao? Chỉ cần vài câu là tôi sẽ khiến cô vĩnh viễn không thể ngóc đầu!”

“Quả nhiên là thế!”

Diệp Anh lại cười, thản nhiên nói:

“Đi khắp nơi rêu rao tin nhảm về tôi, ngấm ngầm hại tôi sau lưng, khiến những khách hàng dx đồng ý tham dự lễ khai trương của MK đều từ chối, khiến đối tượng khách hàng của dự án quay lưng với tôi. Sâm tiểu thư, cô quả nhiên có tài hơn tôi, thủ đoạn hơn tôi.”

“Tin nhảm về cô?”, Sâm Minh Mỹ cười gằn, “Cô dám nói những điều đó là tin nhảm? Lẽ nào cô không ở trong tù? Lẽ nào tôi nói sai!”.

Cô căm ghét Diệp Anh!

Nỗi căm ghét của Sâm Minh Mỹ vượt qua tất cả những gì cô ghét nhất từ trước đến nay cộng lại! Diệp Anh lên vào Tạ gia như một con chuột, không chỉ rắp tâm quyến rũ Tuyên, còn thò một chân vào phòng thiết kế, khuấy đảo dự án thiết kế thời trang cô đã dày công chuẩn bị, hơn nữa...

Bây giờ cô ta còn bắt đầu quyến rũ Xán...

Trong nhà hàng Italia, Diệp Anh cười ngây ngất đứng đó, Ngửa đầu nhìn Việt Xán, thì thầm với anh. Ánh mắt sáng sủa như móc câu, đen láy đong đưa, khiêu khích, mơn trớn nhìn sâu vào mắt Việt Xán, tỉ mỉ và chậm rãi như tìm kiếm điều gì.

Còn Việt Xán.

Việt Xán chỉ lặng lẽ nhìn trả, dường như không có bất cứ xáo động nào. Thế nhưng trong lòng cô đột nhiên cảm thấy một nỗi bất an dị thường, đến mức không thể kiềm chế, mà phải nổi nóng với Việt Xán ở chỗ đông người. Về sau, nhiều lần ôn lại cảnh tượng đó, cô mới dần dần kinh hãi hiểu ra sự bất an dị thường đó đến từ...

Về mặt Việt Xán lãnh đạm.

Nhưng bàn tay buông thông, lại đang nắm chặt, đang cố sức khắc chế, giống như khắc chế tình cảm dữ dội nào đó.

“Hơn nữa, tôi từng cảnh cáo cô! Nếu cô không rời khỏi Tạ gia, tôi sẽ nói ra cái quá khứ mà cô muốn bưng bít! Tôi sẽ khiến cô không sống nổi, tôi sẽ khiến cô không còn chốn dung thân!”

Cô phải đuổi cổ Diệp Anh!

Cô phải khiến Diệp Anh gục ngã, không còn sức đứng lên nữa!

Từ từ đứng dậy khỏi đi văng, Diệp Anh cao hơn Sâm Minh Mỹ gần năm phân, nhếch mép cười: “Nếu cô tuyên chiến với tôi, vậy thì, tôi chấp nhận”.

“Cô nhầm rồi, không phải tôi tuyên chiến với cô”, Sâm Minh Mỹ lạnh lùng, “Loại rác rưởi nhà tù thải ra như cô hoàn toàn không đáng là đối thủ của tôi, cũng không đáng là đối thủ cạnh tranh của tôi! Tôi chỉ dùng một ngón tay là có thể nghiền chết cô”.

“Còn nữa...”

Vung tay, Sâm Minh Mỹ cảm hận nói!

Bốp!

Một cái tát vào má Diệp Anh!

“... Trả lại cô!”

Cảm giác bỏng rát, nóng ran trên mặt, một tia dữ tợn lóe lên trong mắt, Diệp Anh một tay chụp lấy tay Sâm Minh Mỹ vừa vung lên còn chưa kịp buông xuống, giật mạnh ra sau!

“Á!”

Sâm Minh Mỹ đau đớn kêu lên!

“Huyech...” một tiếng, Diệp Anh đẩy Sâm Minh Mỹ vào tường! Cúi đầu lạnh lùng nhìn cô, một tay xiết chặt cánh tay Sâm Minh Mỹ đang cố vùng ra, một tay chụp nốt tay kia bẻ ngoặt về sau.

“Á...!”

Sâm Minh Mỹ lại kêu ré lên, đau toát mồ hôi.

“Bỏ ra! Cô... cô định làm gì! Bỏ ra!”, đau đến trào nước mắt, Sâm Minh Mỹ kinh hoàng nhìn Diệp Anh đang ép mình vào tường. Không thể động đậy, cô giận sôi người hai chân ra sức đạp, đá.

“Người đâu! Bỏ tôi ra! Mau bỏ tôi ra!”

“Như thế này sợ rồi chứ!”

Dùng thân người ép hai chân Sâm Minh Mỹ, Diệp Anh nhếch mép, mắt đen thẫm, khẽ nói:

“Chẳng phải cô muốn biết, cuộc sống ở trong đó như thế nào ư? Thế nào, sợ rồi hả? Hừ, Sâm tiểu thư, đừng cố giãy dụa, càng khiến người ta muốn hành hạ cô. Không có ai đến đâu, mọi người đều đang bận chăm sóc Nhị thiếu gia vừa phát bệnh, không phải sao? Hừ, bộ dạng cô thế này nếu ở trong đó sẽ ném đủ đòn đấy.”

“Bỏ tôi ra...! Bỏ ra...!”

Sâm Minh Mỹ uất ức bật khóc.

“Sâm tiểu thư, cô tưởng chỉ có cô đi khắp nơi rêu rao tin đồn bất lợi cho tôi, còn tôi không có cách gì đối phó với cô sao?”, Diệp Anh cười nhạt, vịn tay mạnh hơn, “Cô thấy thế nào nếu tôi bẻ gãy ngón tay cô, khiến cô không thể vẽ được nữa, so với việc nói xấu tôi thì hậu quả nào nghiêm trọng hơn?”.

“Cô dám...!”

Kinh ngạc hãi hùng, Sâm Minh Mỹ cuống cuồng giãy đạp, vừa khóc vừa kêu:

“Bỏ ra... mau bỏ tôi ra!”

“Có thể, nhưng cô phải trả món nợ này đã.”

Diệp Anh vùng tay, “Bốp...”, tát mạnh vào má phải ngăn nước mắt của Sâm Minh Mỹ, trên đó lập tức hằn dấu năm ngón tay đỏ ửng. Nhìn một lúc như ngấm nghĩa dấu vết đó, Diệp Anh buông tay đẩy Sâm Minh Mỹ ra, cười khinh khinh, nói:

“Xin lỗi, tôi là người có tính thù dai. Ai nợ tôi cái gì, tôi sẽ trả họ cả gốc lẫn lãi.”

“Cô...”

Sâm Minh Mỹ ôm mặt, uất hận tròn mắt nhìn cô.

“Bất luận là cạnh tranh gì, có công bằng hay không, Sâm tiểu thư, cô đều không phải là đối thủ của tôi”, Diệp Anh cười thản nhiên, “Có điều, tôi sẽ xem xét dùng biện pháp công bằng nhất, khiến cô...”

“Uỳnh.”

Cửa phòng đột nhiên bật mở.

11. Chương 11

Sâm Minh Mỹ mặt đầy nước mắt quay đầu lại, nhìn thấy người đẩy cửa đi vào là Việt Xán, nổi tử hờn trào lên khiến cô rã rời, người run run, loạng choạng lao về phía anh...

“Xán...!”

Trong tay Việt Xán, Sâm Minh Mỹ tấm tức khóc, run bần bật như con chim nhỏ kinh động, ngửa khuôn mặt có dấu năm ngón tay lộ lộ, nước nức:

“Đuổi cô ta đi, đuổi con đàn bà đó đi! Nó là tội phạm vừa ra khỏi nhà tù! Vừa rồi nó suýt nữa... suýt nữa...”

Việt Xán ôm lấy Sâm Minh Mỹ, tay nhẹ vỗ vào lưng, an ủi. Từ bờ vai rung rung của Sâm Minh Mỹ, anh ngược mắt tối sầm dữ dằn nhìn Diệp Anh!

Sau lưng là bức tường có rất nhiều hoa văn dày, mắt Diệp Anh đen thẫm, sắc môi như máu, cô nhe răng, nhovn miệng cười với anh như vừa làm một việc cực kì đắc ý, vẻ khoe khoang cố ý đến chướng mắt. Bên ngoài trời vẫn mưa to, tường vì chỉ còn lại cành và lá bị nước mưa xối, cánh hoa vàng lá tả rơi trên nền đất nhão trong vườn.

“Ngoan nào, em ra trước đi, anh có chuyện muốn nói với cô ta.”

An ủi Sâm Minh Mỹ ngồi trong lòng, hai mắt Việt Xán u ám, không rời Diệp Anh.

“Xán...”

Do dự quan sát một chút biểu hiện của Việt Xán, Sâm Minh Mỹ gật đầu, lại hướng cái nhìn lạnh như chích thẳng vào xương, liếc Diệp Anh một cái rồi đi ra.

Mưa vẫn từng trận nổi nhau!

Ầm ầm quất lên những tấm kính cửa sổ rộng đến sát đất.

Bước từng bước, nét mặt Việt Xán dừng dừng đi đến gần Diệp Anh, cô chăm chú nhìn anh, đôi mắt cơ hồ tràn trề hi vọng, không chút sợ hãi giống như đã có một chỗ dựa vững chắc. Anh thông thả đi đến trước cô, cúi đầu, cách mặt cô chỉ năm centimet, nhìn ép cô, giọng hờ hững không chút dao động:

“Em đánh cô ấy.”

“Vâng”, Diệp Anh cười, “Thế nào, anh định thay cô ấy đánh lại em sao?”

“Chọc tức cô ấy, đối với em rồi cuộc có lợi gì?”

“Nhìn thấy anh lo lắng cho cô ấy, chính là mục đích của em”, cô cười rạng rỡ như hoa, “Lẽ nào anh không hiểu? Em chưa quen nình cũ với anh, nên mới cố tình chọc tức cô ta, bắt nạt cô ta”.

Việt Xán nhắm mắt, cố kìm nộ khí.

“Anh muốn biết nguyên nhân thật sự!”

“Ồ?”, Diệp Anh lại cười cười, “Bởi vì, vị hôn thê của anh thực ra là một nhà thiết kế rất tài năng, nếu cô ta bình tĩnh cạnh tranh với em, sẽ mất rất nhiều thời gian. Còn chọc tức cô ta, cô ta sẽ làm những việc ngu xuẩn”.

“Em đã nói, cô ấy không phải là kẻ thù của em.”

“Anh có tin không?”, Diệp Anh cười khanh khách, “Vậy thì, em nói em chưa quên tình cũ với anh, tại sao anh không tin? Ha ha, em bắt nạt cô ấy, anh đau lòng, phải không?”.

Việt Xán cau mày, nói:

“Năm xưa cô ấy vẫn còn là một đứa trẻ, không liên quan tới chuyện gì.”

“Thật không?”, cô vẫn cười, nhưng ánh mắt Việt Xán mỗi lúc càng lạnh, “Có lẽ thế. Nhưng em ghét cô ta, không muốn cô ta vui! Muốn cướp những gì cô ta có! Thế nào?”.

...

...

“Bác Mạc, cháu xin bác”, cô bé mặc váy hoa nhỏ, chải tóc như búp bê Baby cố kìm nước mắt, đáng vẻ tội nghiệp, mắt đỏ hoe nhìn cha cô, “Bác đừng để cho cô đến tìm cha cháu! Chiều hôm qua, cô đã cởi sạch quần áo, người trần trụi ôm lấy cha cháu, không cho cha cháu đi, mẹ cháu đã nhìn thấy hết! Mẹ cháu khóc mãi, khóc mãi! Cha cháu nói, cha cháu không hề thích cô, tại cô cứ bám lấy cha, cầu xin cha...”.

Mặt cha trắng nhợt.

Cha nắm cánh tay lạnh ngắt của cô, lúc đó cô mới tám tuổi, cô đau khổ, hét lên với cô bé trông như búp bê Baby: “Cô nói dối! Mẹ tôi sao có thể thích cha cô được!”.

“Thật mà!”, khuôn mặt cô bé búp bê Baby đầm nước mắt, “Tôi nghe thấy mẹ cô nói, bà ấy không thích cha cô, nói là cha cô rất thô lỗ, lại thường xuyên không về nhà. Bà ấy nói, bà ấy thích cha tôi, muốn kết hôn với cha tôi. Mẹ cô còn nói với tôi... nói với tôi... khi nào bà ấy lấy cha tôi, tôi sẽ là chị của cô, chúng ta sẽ thương yêu nhau...”.

“Cô nói láo! Mẹ tôi thích cha tôi!”, cô phẫn nộ hét lên, cô biết cô bé búp bê Baby này nói dối, “Mẹ tôi không thèm thích ba cô...!”.

“Bác Mạc...”, cô bé búp bê Baby khóc thảm thiết, “Cầu xin bác, đừng để cho cô đến tìm ba cháu, ba cháu không thích cô, ba cháu thích mẹ cháu...”.

...

Từ hôm đó, thế giới của cô hoàn toàn thay đổi.

...

Thông qua một đứa trẻ khác cô được biết, cô bé búp bê Baby cả tuần ở nội trú và tập múa ba lê trong trường, hầu như không về nhà, những lời nói với cha cô là hoàn toàn bịa đặt. Khi cô tan học về nhà, chưa kịp cởi cặp sách, chạy thẳng vào phòng sách muốn nói với cha...

“Đoàng!”

Một tiếng nổ trầm trầm từ phía sau cánh cửa phòng sách vọng ra...

...

“CHẳng phải cô muốn chơi với tôi sao?”, đứng trong ngôi nhà đã không còn thuộc về mẹ con cô nữa, cô bé búp bê Baby khinh khỉnh nhìn phòng múa ngày trước còn lộng lẫy, giờ bừa bãi ngổn ngang, “Bây giờ, cho dù cô quỳ xuống liếm giày của tôi, tôi cũng không chơi với cô!”.

...

...

“Rốt cuộc hận thù đã làm em méo mó, hay là con người em trong ý nghĩ ban đầu của anh, chỉ là cảm giác sai lầm”, đăm đăm nhìn cô, Việt Xán trầm giọng nói, “Em đã thay đổi trở nên méo mó, kích động và không từ thủ đoạn như thế, không còn biết đến gì hết”.

“Không còn biết đến gì hết...”

Diệp Anh chậm chậm nhắc lại, hàng mi rung rung, cười nhạt nói: “Cho dù em đã trở nên méo mó, hay là em vốn là người dễ kích động không từ thủ đoạn, có gì khác đâu? Điều chẳng liên quan đến anh, không phải sao?”.

“Hãy từ bỏ hận thù!”, ánh mắt Việt Xán âm u như giông bão, “Anh đã nói, anh sẽ làm thay em! Tất cả, hết thảy, anh đều làm thay em!”.

“Không.”

“Em suýt chết!”

Việt Xán tức giận khế rít lên.

“Tóm lại là vẫn chưa chết”, nhìn anh, cô cười khinh khỉnh, “Thôi đi, thậm chí anh còn không đến bệnh viện nhìn em một lần, đừng giả bộ quan tâm đến chuyện sống chết của em”.

Việt Xán cứng họng.

Anh trợn mắt nhìn cô, nghiêng răng nói: “Đúng...! Anh không quan tâm đến chuyện sống chết của em, em đến đây, khuấy đảo khiến nơi này không được yên! Anh vẫn nói câu đó, bất luận em có thù hận tày trời thế nào cũng không nên dùng Tạ gia làm bàn đạp! Việt Tuyên không nợ em! Minh Mỹ không nợ em! Tạ gia không nợ em!”.

Nhìn cô dần dần yên lặng, Việt Xán nghiêng răng, nói tiếp:

“Em muốn báo thù, có thể! Nhưng hãy dùng bản lĩnh của chính mình để báo thù! Tạ gia không đáng bị hi sinh vì em! Phải, tôi đã từng có lỗi với em, nhưng Việt Tuyên có chỗ nào có lỗi với em? Em đã nghĩ chưa, nếu Tuyên yêu em thật, nhưng lại phát hiện em đang lợi dụng cậu ấy, cậu ấy sẽ cảm thấy thế nào?!”

“Em không bận tâm, đúng không?”, Việt Xán cười nhạt, “Cậu ấy có bị tổn thương, có đau khổ hay không, em không hề bận tâm, đúng không?”.

Môi Diệp Anh trắng nhợt.

Mím chặt môi, cô bướng bỉnh nhìn trả.

“Nếu anh ấy giúp tôi, lại thích tôi thật, tôi có thể... lấy tình cảm của mình để báo đáp anh ấy.”

“Vậy tình cảm của em là gì? Là một món đồ? Chỉ cần có người trả đủ tiền, là có thể mua được? Dùng một thứ rẻ tiền như vậy để báo đáp, em cảm thấy người được báo đáp có nên cảm kích?”, Việt Xán lạnh lùng nói, “Hơn nữa, hình như em luôn rất tự tin, em cảm thấy mình đã nắm được Việt Tuyên, đúng không?”.

Ngoài cửa sổ một tia sét xé trời!

Sấm rền vang!

Nước mưa dồn dập tuôn như xối trên kính cửa sổ!

“Việt Tuyên biết em là ai!”

Việt Xán cười khẩy một tiếng, mắt đen như đêm giông.

“Năm xưa, anh đã từng chỉ em cho cậu ấy, cho nên ngay từ đầu, cậu ấy đã biết em là ai! Việt Tuyên là người sạch sẽ, lạnh lùng, ít ham muốn như núi băng, em tưởng dựa vào mấy trò cổ tình tiếp cận của em, là có thể quyến rũ được cậu ấy? Chính vì Việt tuyên đã sớm biết quan hệ giữa tôi và em, nên mới tương kế tựu kế, đưa em vào nhà họ Tạ. Hôm em xảy ra tai nạn, trong bệnh viện, chính miệng Việt tuyên thừa nhận, cậu ấy biết em là ai!”

Mặt Diệp Anh biến sắc, đờ ra như khhucs gỗ.

Cô ngầy ngầy nhìn anh, đôi mắt như hang động trống rỗng.

“Em thật ngốc!”, Việt Xán nói như rên, “Em thử nghĩ xem, thời gian lâu như vậy đã bao giờ Tuyên chính thức giúp em một lần chưa! Chưa, chưa một lần nào hết! em chỉ là công cụ cậu ta dùng để uy hiếp tôi thôi! Lúc nào Tuyên cũng có thể vạch trần quan hệ trước đây của tôi và em, để buộc tôi từ bỏ Sâm Minh Mỹ!”.

“Em đi đi.”

Ánh mắt sâu thẳm, Việt Xán giọng khàn khàn:

“Coi như tôi cầu xin em, hãy rời khỏi đây. Nếu bản thân em có sức mạnh, hãy dùng sức mạnh của mình để báo thù, nếu bản thân em không có sức mạnh, thì hãy từ bỏ! Nhưng, đừng làm tổn thương những người không liên quan.”

Tiếng sấm dồn dập.

Tường vi bên ngoài oằn mình trong mưa gió.

Diệp Anh ngầy như khúc gỗ nhìn Việt Xán, môi mấp máy, nhưng không nói được gì. Bỗng dưng cô không thể suy nghĩ được gì hết, dường như trong đầu đầy ắp, tắc nghẽn, lại cơ hồ như đột nhiên bị rút rỗng.

“Lão thái gia, Tạ phu nhân.”

Ngoài cửa vọng đến tiếng của Tạ Phong, mấy giây sau, cửa phòng mở ra, Tạ Hạc Phổ, Tạ Hoa Lăng, Sâm Minh Mỹ cùng đi vào, quần gia đi sau, cuối cùng là một người đàn ông giúp việc, tay kéo chiếc va li to.

“A Anh, cô đã ngồi tù thật sao?!”

Tạ Hoa Lăng mặt cau cau, đi vào nghiêm giọng hỏi.

“...”

Diệp Anh cau mày, nhìn thấy Sâm Minh Mỹ đang bám vào cánh tay Tạ Hạc Phổ, mắt lạnh lùng, vết dấu tay vẫn hằn rõ trên mặt.

“Nói...!”, Tạ Hoa Lăng không kìm được nộ khí, bước về phía cô, “Rất cuộc cô là ai! Tại sao cô mò vào Tạ gia! Tóm lại cô có mục đích gì! Minh Mỹ đã nhiều lần nói với tôi, cô không đáng tin, không thể tin, cô có dã tâm, tôi lại không tin! Không thể ngờ cô lại... cô lại là một tội phạm! Học vấn của cô, nhân thân của cô, tất cả đều là dối trá, đừng không!”.

Sâm Minh Mỹ lạnh lùng “ừ” một tiếng.

Trên chiếc đi văng đỏ, Việt Xán mặt lạnh tanh nhìn ra ngoài trời mưa.

“... Trước đây tôi...”, cúi mi, Diệp Anh dừng lại, “... đã từng vào trại quản giáo thiếu niên...”.

“Bốp...!”

Lời chưa hết, Tạ Hoa Lăng trợn tròn mắt, vung một cái tát!

Cái tát còn vang hơn sấm, chấn động, văng vẳng trong phòng, bất chợt sống lưng Việt Xán cũng cứng đờ.

Một sợi máu rỉ ra từ mép Diệp Anh.

“Cô...”, Tạ Hoa Lăng túm lấy cô, giận dữ hét lên, “Đồ kẻ cắp! Đồ lừa đảo! Đồ rác rưởi! Trời ơi! Vậy mà tôi để cho nó ở trong Tạ gia lâu như vậy! Trời ơi...! Quần gia! Báo cảnh sát! Mau báo cảnh sát! Thời gian vừa rồi còn dám đánh Minh Mỹ! Sao còn đứng ngây ra đấy, quần gia, tôi bảo mau đi báo cảnh sát, ông có nghe thấy không!”.

Một Diệp Anh trắng bệch.

Lấy tay lau vết máu, cô nhếch mép, lòng lạnh ngắt, tê liệt, ngẩng đầu, đôi mắt đen thẳm nhìn Tạ Hoa Lăng.

“Cô, cô nhìn xem”, Sâm Minh Mỹ đột nhiên xen vào, “Vừa rồi cô ta đánh con cũng với ánh mắt như vậy, thật đáng sợ, giống như sắp giết người vậy”.

Tạ Hoa Lăng kinh ngạc, “Giết người?”.

“Bị giam sáu năm trong trại cải tạo, không thể là tội ăn cắp vặt”, Sâm Minh Mỹ ngừng lại, “Có lẽ là tội nặng, rất có thể là... tội giết người”.

Tạ Hoa Lăng bất ngờ lùi lại hai bước.

“Tôi nói đúng không?”, Sâm Minh Mỹ nhìn chòng chọc Diệp Anh, “Rốt cuộc cô phạm tội gì? Có phải tội giết người không?”. Lần trước Thái Na đã nói với cô, chỉ biết Diệp Anh phạm trọng tội, nhưng là trẻ vị thành niên, cho nên toàn bộ hồ sơ đã bị niêm phong lưu trữ.

“Cô đoán xem!”, môi vều lên một cục nhỏ, Diệp Anh cười nhạt, “Sâm tiểu thư thân thông quảng đại, chút việc đó đâu cần tôi phải nói ra”.

“Cút...!”

Nhìn thái độ thách thức bất cần như vậy, cơn giận của Tạ Hoa Lăng lại bùng lên, chỉ tay ra cửa thét lớn:

“Cô lập tức cút khỏi Tạ gia! Không bao giờ được bén mảng đến đây nữa...!”

Tim Diệp Anh chìm xuống.

“Vậy còn dự án thời trang cao cấp?”, như đột nhiên nhớ ra, Sâm Minh Mỹ do dự hỏi, “Có để cô ta tiếp tục phụ trách một bộ phận?”.

“Đương nhiên không!”, Tạ Hoa Lăng giận dữ, “Bắt đầu từ bây giờ, bất luận là Tạ gia, hay tập đoàn Tạ thị đều không cho phép người đàn bà này lộ mặt đến!”.

“Ông...”

Sâm Minh Mỹ nhìn Tạ Hạc Phổ như muốn tìm kiếm sự xác nhận.

“Cứ làm theo lời Hoa Lăng đi”, Tạ Hạc Phổ thở dài, “Phạm quản gia, đồ đạc của cô Diệp đã thu xếp xong chưa?”.

“Thưa, đã xong!”, lấy chiếc va li từ tay người giúp việc, quản gia đưa đến trước mặt Diệp Anh.

“Xin kiểm tra, xem có còn sót gì không.”

Một cái va li đen to đùng.

Trông như một con quái thú có thể nuốt chửng tất cả.

Ngoài cửa sổ một tiếng sấm đình tại, mưa mênh mang một màu trắng xoá, như là thế giới của nước. Diệp Anh chậm chậm nhìn tất cả mọi người, sau đó đón lấy hành lí, cầm lên chiếc ô đen để cạnh đi vắng. Nền thảm mềm dày, bánh xe va li lăn trên đó êm ru không một tiếng động.

“Tôi đi đây.”

Diệp Anh thản nhiên nói, ánh mắt lướt qua Sâm Minh Mỹ đang nhếch mép cười, bàn tay nắm chặt kéo va li, Diệp Anh cũng mỉm cười với Sâm Minh Mỹ, lại gật đầu chào những người khác, cô kéo va li đi khỏi cửa phòng, dáng tự nhiên, như một người khách cáo từ.

Trên hành lang vắng lặng.

Trải thảm mềm mại.

Những người giúp việc đang đi tới vẫn lễ phép cúi chào cô, tiếng sấm ùng ùng, từngt ia chớp rạch bầu trời mưa, Diệp Anh lặng lẽ nhìn về phía gian phòng ở cuối hành lang. Ngoài cửa căn phòng đó, mây y tá và người giúp việc mặt căng thẳng lắng nghe động tĩnh từ bên trong, ai cũng sẵn sàng đợi lệnh.

Nhấc chân.

Cô đi về phía cổng lớn.

Một người đàn ông giúp việc mở cánh cửa sắt nặng nề cho cô, một cơn gió lạnh mang theo nước mưa đột nhiên ào tới, chiếc áo sơ mi trên người vẫn chưa khô hẳn, giờ lại ướt thêm, cô nghiêng răng, rùng mình.

“Ào...!”

Cơn gió mạnh thốc vào thổi lật rèm cửa, nước mưa hắt vào người Tạ Phổ đứng cạnh cửa sổ, anh lặng lẽ nhìn ra ngoài. Ánh chớp loang loáng chiếu sáng bầu trời, trong màn mưa mênh mông, bóng trắng đó cố gắng giữ chặt chiếc ô, một tay kéo chiếc va li to dùng giẫm trên vũng lầy từng bước xa dần.

Trong màn mưa đen kịt.

Bóng áo trắng bị mưa hắt, bị gió đánh loạn choạng, càng đi càng xa, dần dần mất hút.

Tạ Phổ thoát đầu không nhận ra cô.

Bởi vì anh không nhìn thấy mặt cô.

Anh chỉ nhận ra bóng lưng cô.

Mấy năm nay, mỗi lần anh theo lệnh Nhị thiếu gia mang đồ đến trại quân giáo thiếu niên, đều đưa cho người quản giáo chuyển vào. Chỉ có một lần anh nhìn thấy bóng lưng cô từ xa, hình như đang ôm chồng tạp chí hoặc dụng cụ cê, bóng lưng quả rất đẹp, nhưng là vẻ đẹp cô đơn, lạnh lùng.

Một tội phạm thiếu niên, lại có dáng vẻ như vậy, một dáng vẻ gần như cao ngạo.

Mỗi lần như vậy, cũng như tối nay anh đều nhìn theo bóng lưng cô gái, nhìn bóng cô đi xa dần, thậm chí đến khi không nhìn thấy nữa.

“...”

Trong giấc ngủ mê man bởi tác dụng của thuốc, hơi thở Việt Tuyên mỗi lúc càng dồn dập, ngực phập phồng càng dữ, môi cũng tím dần, trán toát ra những giọt mồ hôi lớn. Tạ Phổ vội rời cửa sổ đến bên giường, dùng khăn bông ẩm lau mồ hôi cho anh. Mười lăm phút trước, bác sĩ đã dùng thuốc giảm đau mới nhất, loại thuốc này có thể gây mê ý thức của bệnh nhân, từ đó giảm nhẹ đau đớn khi tỉnh.

Mồ hôi thấm ướt gối trắng.

Bỗng rên lên một tiếng trong vô thức, hai mắt nhắm nghiền, đầu xoay qua xoay lại trên gối, cơn run của cơ thể mỗi lúc càng đến nhanh, cơ hồ như anh gặp ác mộng, đang cố gắng giãy dụa tỉnh dậy.

“Ừ, biết rồi.”

Nhận xong điện thoại, Việt Xán nhìn cơn mưa bên ngoài, đứng dậy nói:

“Ông nội, Minh Mỹ, tôi cần đi ra ngoài.”

Tạ Hạc Phổ gật đầu, Sâm Minh Mỹ lại lo lắng hỏi: “Bên ngoài mưa to như vậy, có chuyện gì không thể để đến mai hay sao?”

“Xem ra không được.”

Cầm lên chiếc áo gió, Việt Xán sải bước dài đi ra, bỗng phía cuối hành lang vẳng lại những tiếng ồn ào...

“Nhị thiếu gia, thiếu gia không thể đi!”

“Nhị thiếu gia!”

“Mau đi mời Lão thái gia và Tạ phu nhân...!”

Việt Xán ngăn người, đi vội đến đó, nhìn thấy trên hành lang cảnh tượng hỗn loạn, hai y tá đặc biệt và mấy người giúp việc mặt hoảng hốt cố ngăn chiếc xe lăn của Việt Tuyên. Còn Việt Tuyên mặt trắng như tờ giấy, môi không sắc máu, người đã suy yếu đến độ cơ hồ chỉ có thể gắng gượng ngồi dậy, hai bàn tay lại đang khó nhọc điều khiển xe lăn, đi về phía cổng lớn của toà biệt thự.

“Sao thế?”, Việt Xán vội hỏi.

Nhìn thấy anh, đốm lửa trong mắt Việt Tuyên cháy lên, giọng khàn đặc hỏi:

“Cô ấy đâu?”

“Ai?”, Việt Xán cau mày.

Lúc này Tạ Hoa Lăng đã vội vàng bỏ điện thoại xông ra, Sâm Minh Mỹ dìu Tạ Hạc Phổ cũng từ trong phòng đi đến. Tạ Hoa Lăng kinh hãi kêu lên:

“Tuyên, con tỉnh rồi sao? Bác sĩ đã nói sẽ ngủ ít nhất hơn một tiếng cơ mà? Bây giờ con thấy thế nào, còn đau không? Bên ngoài lạnh lắm, sao con lại ra đây? Mau, đẩy thiếu gia vào phòng!”

“A Anh đâu?”, Việt Tuyên thở một hơi, nhìn mọi người, hỏi lại, “Cô ấy ở đâu?”

Mọi người sững sốt.

Ánh mắt Tạ Hoa Lăng và Sâm Minh Mỹ gặp nhau, Sâm Minh Mỹ mím môi, nói:

“Cô ấy không có ở đây.”

“...Cô ấy đi rồi sao?”

Bật ra một cơn ho, sắc mặt Việt Tuyên càng trắng như tuyết, anh vừa ổn định hơi thở vừa lặn xe ra phía cổng.

“Cô ta không đến nữa đâu!”

Sâm Minh Mỹ cao giọng nói.

Xe lặn từ từ dừng lại, Việt Tuyên xoay lưng về phía cô, cúi người ho, khi cơn họ dịu xuống, giọng anh đã khàn: “...Tôi biết cô ấy đã đến, tôi nghe thấy mọi người nói chuyện... thuốc giảm đau chỉ không chế được một bộ phận chức năng của cơ thể nhưng trí óc tôi vẫn tỉnh táo...”.

Sâm Minh Mỹ bỗng bối rối, mặt đỏ bừng.

“Tuyên, Minh Mỹ không nói dối, nó sợ làm cháu đau lòng”, vỗ nhẹ cánh tay Sâm Minh Mỹ, Tạ Hạc Phổ thở dài, “Cô Diệp đúng là vừa rồi có đến đây”.

“Anh đã tỉnh”, mắt ngấn lệ, Sâm Minh Mỹ hít sâu một hơi, nói, “Vậy thì có lẽ anh đã nghe thấy, cô ta đánh em, còn dùng những lời lẽ hạ lưu đáng sợ uy hiếp em! Hơn nữa... hơn nữa cô ta là tù nhân trọng tội! Chính miệng cô ta đã thừa nhận!”.

Ngồi trên xe lặn, Việt Tuyên nhắm mắt.

“... Đó là trại quản giáo thiếu niên, không phải nhà tù...”, bên ngoài trời vẫn đổ mưa, Việt Tuyên sắc mặt càng nhợt nhạt, “...Cho dù cô ấy... đã từng làm sai chuyện gì... hồi đó cô ấy mới chỉ là một đứa trẻ...”.

“Nhưng cô ta giấu diếm chuyện đó!”, Sâm Minh Mỹ giọng đau khổ, “Dùng lý lịch giả, cô ta chui vào Tạ gia, không có dã tâm thì là gì? Tuyên, anh đừng bị cô ta đánh lừa! Cô ta chỉ là kẻ khốn nạn, là loại đàn bà đê tiện chỉ biết quyến rũ đàn ông, cô ta không chỉ quyến rũ anh mà còn đang định quyến rũ Xán! Tuyên, anh tỉnh lại đi được không?”.

Ho từng cơn, Việt Tuyên liếc nhanh cô một cái.

Ánh mắt nhàn nhạt thoáng qua đó giống như một làn tuyết mỏng mùa đông, hình như không có ẩn ý gì, nhưng lại khiến Sâm Minh Mỹ cứng người, đứng ngây ra, cảm giác cái lạnh buốt như thấm vào xương.

...

...

“Đừng nói những điều đó với người khác.”

Trong phòng pha lê trong suốt, vào đêm mừng thọ Tạ Hạc Phổ, Việt Tuyên nhìn cô nói. Khi cô cho anh biết quá khứ tù tội của Diệp Anh, anh không tỏ ra chấn động hay ngạc nhiên, chỉ trầm lặng hồi lâu, rồi yêu cầu cô không nên nói ra chuyện đó.

“Hãy hứa với anh.”

Ngồi trên xe lăn, chậm chậm ngẩng đầu, Việt Tuyên kéo tay cô, Sâm Minh Mỹ cắn môi, mắt đang ngấn lệ, không ai tin, đâu là bạn thanh mai trúc mã, đâu cô là vị hôn thê mấy năm của anh, nhưng đây là lần đầu tiên anh chạm vào tay cô.

Tay anh trắng xanh lạnh lạnh.

Kéo tay cô, là vì một cô gái khác.

Nỗi chua chát chậm chậm xâm chiếm lòng cô, nhưng hơi ấm từ bàn tay hơi lạnh của anh truyền sang tay cô, máu dồn trong động mạch bỗng trào dâng, khiến tim cô căng ứ. Cậu bé trai cô gặp lúc bốn tuổi ngồi vẽ trong vườn hoa, xa vời như ngăn sông cách núi, còn giờ phút này anh nắm tay cô, cô đã cảm nhận được hơi ấm trên thân thể anh.

“Em hứa.”

Trong phòng pha lê trong suốt tràn ngập mùi hoa, cô nhìn vào mắt anh gật đầu như bị trúng bùa.

...

...

“Tuyên !”

Hoảng sợ gọi một tiếng, nhìn sắc mặt Việt Tuyên trắng toát, Sâm Minh Mỹ mím môi, lại bồn chồn nhìn Việt Xán đứng bên. Việt Xán cơ hồ không để ý đến biểu hiện của cô, đắm đắm nhìn Việt Tuyên vẻ suy tư, ánh mắt u uẩn.

“... Tôi đi đón cô ấy.”

Cổ kìm cơn ho đang cuộn lên trong ngực, Việt Tuyên nghe tiếng mưa ngoài trời, lông mày cau có, khó nhọc điều khiển xe lăn.

“Không được đi !”

Tạ Hoa Lăng xẵng giọng, ra lệnh cho hai y tá:

“Mau đưa Nhị thiếu gia về phòng !”

Y tá vội bước đến, định giữ xe của Việt Tuyên, họ thấy rõ Việt Tuyên vẫn đang trong tình trạng cơn đau phát tác, ngay việc ngồi xe lăn cũng hết sức khó nhọc, hoàn toàn không thể ra ngoài trong điều kiện thời tiết thế này.

“... Tạ Phổ.”

Miễn cưỡng né tránh hai y tá, Việt Tuyên quay đầu nhìn bóng người đứng cách đó ba mét, gọi. Tạ Phổ tay xoa mũi, đành đi đến, miễn cưỡng, trả lời:

“Vâng, Nhị thiếu gia.”

“... Tôi phải đi.”

Che miệng ho, sắc mặt Việt Tuyên càng lúc càng trở nên nhợt nhạt, mồ hôi trên trán ngày càng dày, anh lại nhìn màn mưa nhập nhằng sầm chớp bên ngoài, cau mày ra hiệu cho Tạ Phổ giữ hai cô y tá, còn anh điều khiển xe lăn tiếp tục đi.

“Ngăn nó lại ! Không được mở cổng !”

Thấy các y tá và người giúp việc bị Tạ Phổ ngăn lại, Tạ Hoa Lăng tức giận hét gọi thêm người giúp việc đến ngăn cản Việt Tuyên.

“Rất xin lỗi, phu nhân.”

Tạ Phổ nói, đoạn gơ tay, từ hành lang và phí cổng suất hiện bảy, tám người đàn ông. Họ lịch sự lễ phép nhưng rất mực kiên quyết ngăn những người giúp việc đang cố cản Nhị thiếu gia, ngay bản thân Tạ Hoa Lăng định chạy ra, cũng bị họ ôn tồn cản lại.

“Tạ Phổ, người làm phản rồi !”

Nhìn thấy cổng lớn đang mở, Tạ Hoa Lăng nổi cơn thịnh nộ.

“Xin lỗi phu nhân, tôi là người của Nhị thiếu gia.”

Tạ Phổ mỉm cười lễ độ, lòng cũng hơi áy náy. Những chuyện thế này trước giờ vẫn do Tạ Bình phụ trách, bây giờ Tạ Bình không có ở đây, đương nhiên đổ lên vai anh ta.

“Cha !”

Tạ Hoa Lăng luống cuống cầu cứu Tạ Hạc Phổ. Tạ Hạc Phổ nhìn chiếc xe của Việt Tuyên đi vào màn mưa, lại nhìn Tạ Phổ bối rối gượng cười, ông biết họ là những người được huấn luyện, cho dù ông mở miệng Tạ Phổ cũng chỉ nghe theo lệnh của Tuyên.

“Haizzz.”

Tạ Hạc Phổ lại thở dài, chống ba toong lắc đầu bỏ đi.

Mưa mênh mông trắng xóa.

Trên bầu trời đen sì chớp rạch ngang dọc, một tiếng sấm bùng nổ chói làm mặt đất rung chuyển, mưa trùn lên Việt Tuyên yếu ớt đơn bạc trên xe lăn.

“Nếu con dám đi tìm con ấy ! Thì đừng bao giờ trở về nữa !”, sau lưng, tiếng hét kiệt sức như xé họng của Tạ Hoa Lăng !

Chiếc Bentley màu đen dài rộng do lái xe cầm ô mở cửa xe, cầu trượt buông xuống, xe của Việt Tuyên từ từ đi lên, Tạ Phổ cũng chui vào.

“Việt Xán ! Đó là em trai mày ! Mày giương mắt nhìn nó đi như thế hả? Sức khỏe của nó như vậy ! Mưa to như thế ! Mày cũng không thèm ngăn nó một câu ! Nếu muốn thì người của mày chắc chắn ngăn được, người của mày đâu rồi !”, mắt nhìn chiếc Bentley màu đen biến mất trong mưa, Tạ Hoa Lăng trút cơn giận lên đầu Việt Xán, hét lên the thé, “Mày là đồ con hoang bất nhân ! Mày muốn Tuyên chết, phải không !”.

“Cô !”

Không thể nghe tiếp được, Sâm Minh Mỹ đi đến đứng trước Việt Xán.

Như không nghe thấy lời Tạ Hoa Lăng, Việt Xán lặng lẽ lên chiếc xe đua màu xám bạc đang dừng bên ngoài, cũng biến mất trong màn mưa sầm sập.

Đêm khuya.

Chớp giạt sấm rền, mưa ngợp trời không dứt. Mặt đất ngập nước, trên con đường trống rỗng, không hề có xe, cũng không có người, đèn trên đỉnh taxi lóe sáng, xe dừng lại bên đường mưa táp xối xả, lái xe nhận xong tiền, vẻ quan tâm nói vài câu với cô gái áo trắng đang mở cửa xe. Cánh cửa đóng “Sập” một tiếng, cô gái áo trắng cầm ô đen, quay đi, trong tiếng mưa sầm sập, cô kéo chiếc va ly to, chậm chậm xa dần.

Gió lớn thổi từng trận.

Nước mưa bủa vây tứ phía.

Nắm chắc cán ô ướt át, chiếc ô trong tay nghiêng ngả lắc dữ dội, mặt đầy nước mưa, mắt mờ nhìn không rõ đường. Lại một trận gió mạnh mang theo nước mưa, “phù” một tiếng kéo giạt chiếc ô tở về phía sau ! Chiếc ô lật ngửa, biến thành con diều no gió, gió mạnh lồng lộn, trong chớp mắt giạt bay chiếc ô khỏi tay cô !

Trong màn mưa.

Cô vội vàng giơ tay chụp lại, nhưng gió quá mạnh, chiếc ô chập choạng bay là là, lúc đập xuống đường, lúc bay lên, chớp mắt biến mất trong biển mưa sâu hút. Cô ngây người đứng lặng, mặc mưa như roi quất và người, quần áo dán chặt vào thân, lạnh như sa xuống hố băng.

Đứng mãi trong mưa.

Nước mưa trắng xóa mênh mang chìm cả thế giới trong một biển trắng hỗn độn, mi mắt đọng nước mưa, tóc dài bết lại, tay trái vẫn nắm tay kéo va ly, cô đứng thẫn thờ giữa đường, mặc cho mưa xối, không biết đây là đâu, không biết mình muốn đi đâu, không biết có còn nơi nào để đi.

Tất cả đều đang tiến triển thuận lợi.

Hầu như mọi việc đều diễn biến theo kế hoạch đã định, thậm chí quá thuận lợi, vậy là cô tưởng có thể thuận lợi mãi, càng đi càng cao, đến khi lên đến vô đài, mới phát hiện mình chẳng qua là con rối bị người ta để lên đó, bên dưới chỉ cần rút dây là mình ngã xuống.

Tay trắng.

Không có gì.

Ánh chớp chiếu sáng đôi mắt trống rỗng của cô.

Một tiếng sấm chói tai bùng nổ.

Mưa vẫn không ngớt.

Kéo chiếc va ly to tướng, cô dờ dẫm bước trong mưa, cảnh bên đường chập chờn, nước vọt lên từ bánh xe, váy ướt đầm, cổ chân lấm đất.

...

...

“Cô nhầm rồi, không phải tôi tuyên chiến với cô”, Sâm Minh Mỹ lạnh lùng, “Loại rác rưởi nhà tù thải ra như cô hoàn toàn không đáng là đối thủ của tôi, cũng không đáng là đối thủ cạnh tranh của tôi ! Tôi chỉ dùng một ngón tay là có thể nghiền chết cô.”

...

Việt Xán trợn mắt nhìn cô, nghiêng răng nói:

“Đúng...! Anh không quan tâm đến chuyện sống chết của em, anh chỉ quan tâm, em đến đây, khuấy đảo khiến nơi này không được yên ! Anh vẫn câu nói đó, bất luận em có thù hận tày trời thế nào cũng không nên dùng Tạ gia làm bàn đạp ! Việt Tuyên không nợ em ! Minh Mỹ không nợ em ! Tạ gia cũng không nợ em !”.

...

“Cút...!”

Tạ Hoa Lăng chỉ tay ra cửa thét to:

“Cô lập tức cút khỏi Tạ gia ! Đừng bao giờ bén mảng trở lại...!”

...

...

Trong mưa, cô dờ dẫm lê từng bước chân vô định trên đường phố vắng ngắt, mái tóc dài ướt đầm, vón lại, bết vào hai má đầm nước, áo sơ mi ướt sũng, cái lạnh chích vào xương, nhưng lại khiến đầu óc càng tỉnh táo.

Thì ra, cô chỉ dựa vào một mình Việt Tuyên.

Còn người thực sự đùa giỡn cô...

Cũng chính là Việt Tuyên.

...

“Trong đêm tiệc mừng thọ ông, Việt Tuyên đã nắm tay tôi, anh ấy nói, anh ấy muốn cưới tôi”, Trong vườn hoa đêm hè, Sâm Minh Mỹ ánh mắt thương hại nhìn cô, “Cô không ngu ngốc đến mức tưởng là, Việt Tuyên thích cô thật chứ.”

...

“Ngay từ đầu Việt Tuyên đã biết em là ai ! Cậu ta là người lạnh lùng ít ham muốn, như núi băng, em tưởng mấy chiêu cố tình tiếp cận của em, là có thể quyến rũ được cậu ta ? Bởi vì Việt Tuyên đã biết quan hệ giữa tôi và em, nên mới tương kế tựu kế, đưa em vào Tạ gia ! Hôm em xảy ra tai nạn, trong bệnh viện Tuyên đã thừa nhận, từ lâu cậu ta đã biết em là ai !”

Việt Xán đau khổ rên lên:

“Em nghĩ kỹ xem, thời gian lâu như vậy, đã bao giờ Việt Tuyên thực sự giúp em chưa ! Chưa ! Chưa một lần nào hết! Cậu ta chỉ dùng em để uy hiếp tôi ! Việt Tuyên lúc nào cũng có thể vạch trần quan hệ của tôi và em trước đây, để buộc tôi từ bỏ Sâm Minh Mỹ !”

...

...

Trong màn mưa lạnh giá, nghĩ lại những cú điện thoại anh không nhận, cô nhắm mắt, nước mưa từ mí mắt chảy xuống má. Đi trên con đường trống vắng, bước chân vô định, cô nhếch mép cười nhạt tự giữa mình.

Chiếc Bentley màu đen lướt trong mưa.

Mưa quất vào cửa kính, mặc dù trong xe rất ấm nhưng hơi ẩm ướt khó chịu vẫn hiện hữu, Việt Tuyên nhắm mắt, hai tay bám chặt tay vịn xe lăn, hai chân run run dưới tấm mền, từng cơn đau vẫn không thôi hành hạ anh. Cố gắng mình, anh ho khẽ, tay vẫn nắm, móng tay ấn sâu vào lòng bàn tay.

Di động đổ chuông...

Việt Tuyên mở mắt !

“Ừ, biết rồi”, trong điện thoại, Tạ Phổ nói với Việt Tuyên, “Tạ Bình đã tìm thấy Diệp tiểu thư, có cần đưa cô ấy đến gặp thiếu gia không ?”. Sau khi Diệp Anh bị tai nạn, Nhị thiếu gia đã điều Tạ Bình chuyên bảo vệ an toàn cho cô. Chỉ do tối nay thấy Diệp Anh đến Tạ gia, Tạ Bình cũng đi giải quyết nốt một số công việc, mới không kịp thời bám theo Diệp Anh lúc cô ra khỏi biệt thự họ Tạ.

“Bây giờ cô ấy ở đâu ?” Việt Tuyên nín thở hỏi.

Tạ Phổ nói ra một địa chỉ.

“...”, Việt Tuyên trầm ngâm một lát, nhìn màn mưa ngoài cửa, “Vòng qua con phố này là đến”.

Tiếng sấm vẫn ầm ầm trong đêm.

Mưa dường như đã ngớt.

Chiếc va ly để trong vũng lầy, sau lưng là bức tường lạnh, lượng mưa tích tụ như đã trút gần hết, chỉ còn như bức rèm mịn giăng giăng, tãi xuống từ mái hiên hẹp, Diệp Anh vòng tay ôm hai vai đắm nước. Lặng lẽ nhìn khóm tường vi đại hoa đỏ tiêu điều phía trước.

Bao nhiêu năm qua.

Vườn hoa đầu đường đó, hình như vẫn không có gì thay đổi.

Còn cô...

Lại vẫn trở về chỗ đó.

Trong màn mưa miên man, cô ngồi chờ đợi rất lâu, đầu óc một dải trống rỗng. Cô không nghĩ gì hết, nước mưa rơi trên khóm tường vi, những bông hoa đỏ đã qua kỳ, rụng hết, chỉ còn lại lá xanh đen se se sẽ run trong mưa.

Dưới khóm hoa trông không.

Không có chàng thanh niên mặt đầy thương tích nằm đó, chỉ có đất bị nước mưa xoáy thành vũng.

Hai luồng ánh đèn xe chói mắt quét đến !

Vô thức nhắm mắt, cô ngậy người nhìn luồng sáng đó. Trong màn mưa giăng, cửa chiếc Bentley đen mở ra, cầu trượt từ từ thả xuống, một chiếc xe lăn trượt ra, người đàn ông trẻ rất mực tuấn tú, sắc mặt xanh xao, hai chân khuất dưới tấm mền mỏng kẻ ô, một tay giương chiếc ô lớn, một tay khó nhọc điều khiển xe lăn, trượt trên nền đất nhão, từ từ tiến về phía cô.

Dừng lại trước mặt cô.

Ho nhẹ, sắc mặt xanh xao, giơ tay giương ô...

Che những sợi mưa nhỏ xuống đầu cô.

Chiếc ô rộng ngăn cách với xung quanh, thế giới chỉ có anh và cô.

12. Chương 12

Mưa đều đều nhỏ trên tán ô, cô lặng lẽ nhìn anh, đôi mắt đen, sắc lạnh. Nhìn chiếc sơ mi ướt đẫm của cô, Việt Tuyên cau mày, một tay tiếp tục che ô, một tay lấy tấm mền trên đầu gối khoác lên vai cô.

Hơi ẩm bao trùm toàn thân.

Nhech mép, cười khẩy, cô trở tay giật tấm mền, quăng vào vũng nước ! Nheo mắt nhìn sang anh, giọng giễu cợt:

“Vẫn còn định diễn trò nữa sao ?”

“...”

Nhìn tấm mền ngấm nước, Việt Tuyên trầm tư.

“Rất xin lỗi, tôi diễn mệt rồi”, mắt đen thăm nhìn anh “Phiền anh đi đi, tôi đến chỗ này trước, tôi muốn yên tĩnh một mình.”

Việt Tuyên vẫn im lặng.

Một lát sau, anh từ từ giơ tay, trên má trắng như tuyết của cô vẫn còn lờ mờ dấu ngón tay, môi vẫn hơi sưng. Ngón tay anh hơi run, khẽ khàng chạm vào mặt cô.

Cô ngoảnh phắt sang bên, né tránh, giận dữ bật cười:

“Đủ rồi ! Anh không cần phải làm trò như vậy ! Từ lâu anh đã biết tôi là ai, không phải sao ? Ngay từ đầu anh đã biết tôi là ai ! Anh biết lai lịch con người tôi, biết ý đồ của tôi ! Biết mọi toan tính của tôi, những việc tôi cố làm, anh đều biết tổng ! Đúng không ?!”

Thân người khẽ lắc, Việt Tuyên ho một trận, mặt càng trắng nhợt, nước mưa theo mép ô chảy xuống, lưng áo anh ngấm nước. Cô nghiêng rặng, nhất quyết không mềm lòng, cái nhìn bức ép hướng vào, khẽ hét:

“Trả lời tôi đi !”

Bàn tay trắng nhợt nắm cán ô.

Che mưa cho cô, Việt Tuyên cố kìm cơn ho đang cuộn lên trong ngực, mắt thăm thăm nhìn cô rất lâu, giọng khàn tặc như bị ép ra:

“...Đúng, tôi biết em là ai.”

Một tia chớp rạch ngang trời.

Chiếu sáng khuôn mặt cùng làn da trắng như trong suốt và đôi tròng đen thẳm, nổi hằn tụ lại nơi đáy mắt, sau một cái chớp mi, lại trở nên tĩnh lặng dị thường.

“Rất thú vị”, cô cười nhạt, nụ cười lạnh lùng, bất chấp, “Nhìn tôi ngày ngày khổ công biểu diễn trước mặt anh, như một con rối...”

Môi lại hiện lên nụ cười châm biếm.

“Ồ không, anh không rồi việc đến vậy, anh chỉ dùng tôi để đối phó với Việt Xán. Anh để tôi diễn thân thiết như vậy, diễn như thật, như là có tình, chỉ là muốn thử anh ta, xem anh ta có ghen, xem anh ta có còn chút dư tình nào với tôi hay không. Đáng tiếc, tôi đã làm anh thất vọng, từ lâu anh ta đã không bận tâm mọi chuyện của quá khứ, đó chỉ là tình cảm ấu trĩ thừa bé con, vậy mà anh định dùng tôi để ép anh ta, ha ha”, chuỗi cười dài, dai dẳng như cơn mưa.

“A Anh...”, Việt Tuyên giọng khàn đặc.

“Anh đã biết tên tôi không phải là Diệp Anh.”

Nụ cười của cô trống rỗng, lặng lẽ nhìn Việt Tuyên trên xe lăn, cô nhận ra, cơn đau vẫn đang hoành hành khiến tay anh gần như không thể nắm vững cái ô, mắt nhắm nghiền, hai chân anh run lên từng trận. Tuy nhiên, nhìn anh đau đớn, lòng cô lại trào lên niềm đắc ý tàn nhẫn.

“...A Anh”

Nỗi đau nhen lên nơi đáy mắt, Việt Tuyên lại khẽ gọi lần nữa.

“Tôi đã nói rồi ! Tôi không phải là A Anh nào hết ! Anh không hiểu sao ?” Hỏa khí bùng cháy thiêu đốt, cô biết tất cả chỉ là giả dối, là trò lừa bịp của anh, là trò lừa bịp của cô, cô cũng không thể chịu đựng hơn nữa bộ dạng thanh nhã như mây bay gió thoảng của anh !

“Tôi là Dạ Anh ! Là đứa trẻ sinh ra trong đêm u tối nhất, là kẻ hủy diệt !”, lời nói của mẹ bao lần văng vẳng bên tai, cô nhìn anh chòng chọc, “Còn nhớ không ? Anh vừa gặp tôi là xảy ra tai nạn ! Nếu không muốn chết, anh hãy rút đi, tránh xa tôi ra ! Hơn nữa...”

Ánh mắt đen sẫm băng lạnh.

“...Tôi ghét diễn lắm rồi ! Tôi không muốn diễn với anh nữa, cũng không muốn anh diễn với tôi ! Cho nên hãy rút xa tôi ra ! Đừng để cho tôi nhìn thấy anh nữa ! Rút...!” Giật chiếc ô trong tay anh, ném mạnh ra mưa, nhìn anh trên xe lăn chớp mắt đã bị ngấm mưa ướt hết, lòng cô trào lên niềm sung sướng tàn nhẫn, mọi nỗi nhục nhã và tổn thương đã được ở Tạ gia lúc trước, cô trả tất cho anh.

“... Xin lỗi.”

Trong màn mưa lầy rầy, môi Việt Tuyên trắng bệch:

“Tôi nghĩ rằng, em lấy tên mới, là muốn quên quá khứ, làm lại từ đầu, rằng em không muốn bị người ngoài nhận ra em là ai, cho nên ...”

“Anh lại đang diễn rồi”, ngắt lời anh, cô cười chưa chút, “Có phải anh vẫn muốn tôi tưởng rằng, không phải anh đang giả bộ, rằng anh thật lòng thích tôi !”

Trong đêm tối, mưa giăng miên man.

“... Tôi không diễn.”

Mái tóc đen đã ngấm nước mưa, Việt Tuyên rùng mình, ho khan, mặt đã ửng hồng.

“... Tôi thích em.”

Hàng mi rung động cô nhìn anh chòng chọc.

“... Còn nhớ không... lúc em còn nhỏ tôi đã nhìn thấy em...”

Giọng nói như thấm nỗi thống khổ, sau đó là cơn ho dồn dập, Việt Tuyên ho rũ rượi, tay bịt miệng, cơn ho như bật phẩy ra ngoài. Đúng, rất lâu trở về trước, anh đã nhìn thấy cô.

Bảy năm trước, trên con dốc cao đó, ánh mắt anh trai sáng tỏa sáng, môi cười rạng rỡ hơn ánh sao trời, nhìn cô nữ sinh từ trường đi ra, nói với cậu thiếu niên ngồi trên xe lăn, đó là bạn gái của anh.

Điều anh trai không biết là...

Lần đầu tiên anh quên cô, còn trước cả anh trai.

...

...

Lúc tám tuổi, cha đưa anh đến dự một buổi tiệc sinh nhật, nhân vật chính là cô con gái độc nhất của người bạn thân của cha, cô bé đó mặc chiếc váy trắng rất đẹp, được các bạn nhỏ ngưỡng mộ vây quanh, dường như cô là ngôi sao sáng nhất, rạng ngời nhất.

Tiệc còn chưa bắt đầu, anh đã rời căn phòng huyền ảo lặng lẽ đợi ở một góc khuất trong vườn hoa, chờ cha đưa về. Câu chuyện trao đổi giữa cha với bác sĩ lúc ban ngày anh đều nghe thấy hết, bác sĩ nói với cha, anh có khuynh hướng mắc chứng tự kỷ, khuyên cha mẹ năng đưa anh ra ngoài chơi. Vì vậy cha ép anh đến những chỗ như thế này.

Tiếng ồn ào từ phía ánh đèn sáng choang vắng đến.

Trong vườn hoa đó, trồng rất nhiều tường vi trắng, đang nở rộ như một biển hoa, dưới ánh trăng tĩnh lặng, êm đềm cơ hồ có thể nghe thấy tiếng hoa nở, từng cánh từng cánh, từng bông từng bông, xinh đẹp, trang nhã lóng lánh, nức hương.

Anh lặng lẽ nhìn.

Cả thế giới tĩnh lặng, chỉ còn anh và hoa tường vi trắng muốt.

“Cậu là ai?”

Đột nhiên một giọng lạnh lạnh vang lên bên cạnh. Khi cậu bé tám tuổi là anh lúc đó ngoái đầu lại, trong đêm đầu hạ, chiếc váy xòe trắng muốt, mái tóc đen dài như búp bê, cô bé xinh đẹp nhìn anh, khuôn mặt cô trắng ngần như tường vi trắng mới nở, cặp mắt đen láy, thăm thẳm như đầm sâu gợn sóng, cái nhìn kiêu ngạo như đang dò xét đối phương, không hợp với lứa tuổi.

Không trả lời cô bé.

Anh tiếp tục nhìn khóm tường vi.

“Cho này.”

Để một đĩa bánh ngọt trông rất đẹp mắt bên cạnh anh, cô bé hình như không có hứng thú hỏi tiếp. Hai đứa ngồi trên tảng đá to, nhìn biển tường vi trắng đang tiếp tục nở hoa, mùi hương nhàn nhạt lan tỏa trong đêm, cô bé cất giọng trong veo nói với anh:

“Đây là tường vi đêm đầu tiên.”

Có tiếng động sột soạt, khi anh ngoái đầu, thấy cô bé đang dùng một cái que vẽ gì lên mặt đất cạnh khóm hoa. Tay thoăn thoắt vạch trên đất thấm mùi tường vi, thoáng chốc dưới chiếc que đã hiện ra một bông tường vi, sống động như thật, dưới ánh trăng bông hoa đó cơ hồ phát ra ánh sáng màu ngân bạc.

Anh không nén nổi ngạc nhiên, ngược nhìn cô.

Cô vẫn chăm chú vẽ không để ý xung quanh, xong một bông, lại vẽ bông khác, khi mặt đất cũng nở ra một biển tường vi. Anh nhìn rất lâu biển hoa đó, nhìn ngây người, khi anh ngẩng đầu, muốn để cô tiếp tục vẽ, mới phát hiện cô đã chạy đâu mất từ lúc nào.

Gió đêm đầu hạ nhẹ nhàng mơn man.

Cả khu vườn chỉ còn hương tường vi thoang thoảng, và đĩa bánh trên tảng đá.

...

...

Về sau, cha cô bé đó tự sát, công ty phá sản, chuyển đến một tòa biệt thự phong cách lãng mạn như cung điện của Pháp, anh không gặp lại cô bé đó nữa, chỉ mỗi lần nhìn thấy hoa tường vi, trong đầu lại hiện lên bông tường vi lóng lánh ánh bạc cô vẽ trên đất.

Anh tưởng mình đã quên khuôn mặt cô.

Mãi đến một ngày bảy năm trước.

Trong vòng tay anh trai, cô bé nhìn anh từ xa.

Đôi tròng đen thăm.

Như đầm sâu hun hút, nhìn không thấy đáy, đen thăm thăm, như xôn xao gợn sóng, lại như một xoáy nước đen thui có thể cuốn băng tất cả, nổi bật trên khuôn mặt xinh đẹp trắng như tuyết của cô, trong đêm tối, giống như bông tường vi đóng băng, cánh trắng nhụy đen.

Thì ra...

Anh vẫn luôn nhớ tới cô.

Cho dù thời niên thiếu hay bây giờ. Mà mỗi lần xuất hiện trong tầm mắt anh, cô đều mang những thân phận khác nhau. Duy nhất không khác, là đôi mắt đen thăm như xoáy nước đó.

“Anh thích tôi ? Ha ha ha ?”, trong màn mưa giăng, Diệp Anh cúi người, “Hỏi nhỏ anh từng gặp tôi ? Lẽ nào anh định nói, từ nhỏ anh đã thích tôi, vẫn thích đến bây giờ, cho nên biết tôi đang lừa anh, anh vẫn thích ?!”.

“ ... ”

Việt Tuyên im lặng nhìn cô.

“Chẳng lẽ anh muốn tôi tin anh là kẻ si tình ?”, cô cười nghiêng ngả, lấy cùi tay lau nước mắt, liếc xéo anh, “Thật đáng tiếc, Nhị thiếu gia, tôi không thích anh. Từ đầu đến cuối tôi đều lợi dụng anh. Gặp gỡ ở Paris, là do tôi tra được lịch trình của anh, mỗi câu tôi nói đều cố tình làm cho anh thích tôi, cử chỉ dịu dàng với anh, sự chu đáo tỉ mỉ với anh, cũng hoàn toàn là do tôi ngụy tạo, bao gồm cả vừa rồi, tôi có tình bỏ đi trong mưa to gió lớn, cũng là cố tình đánh vào tình cảm của anh, khiến anh phải thương xót tôi”.

Ghé khuôn mặt đáng yêu sát mặt anh, cô nói vào tai anh, vẻ khiêu khích:

“Nhị thiếu gia si tình của tôi, vậy bây giờ anh còn thích tôi không ?”

Hơi ẩm từ miệng cô vẫn vút.

Ánh mắt Việt Tuyên mờ dần, hàng lông mày chau lại, né đầu ra xa.

“Ha ha ha, không chịu nổi rồi chứ gì ! Vậy mà anh còn dám nói anh thích tôi !”, mắt lóe ra tia dữ tợn, nụ cười tươi thắm mà lạnh băng, “Nếu thích tôi thật thì khi tôi nằm viện tại sao anh không đến thăm tôi một lần ?! Tôi gọi cho anh bao nhiêu cú điện thoại, anh không một lần nhấc máy ! Không một lần gọi lại cho tôi ! Anh thấy tôi ngu xuẩn thế nào, mới tin là anh thích tôi ?!”.

“ ... ”

Anh vẫn im lặng, bàn tay nắm chặt tay vịn xe lăn. Môi mím thành đường thẳng, cô cứng người đứng lên, không muốn nhìn con người xanh xao ướt nước của anh, lạnh lùng nói: “Từ nay, tôi đi đường tôi, anh đi đường anh. Những gì trước đây tôi có lỗi với anh, mong anh rộng lượng bỏ qua, không so đo với tôi. Tạm biệt”.

Mưa đã tạnh.

Sắc đêm âm đạm.

Cô giơ tay kéo chiếc va ly, bước đi trong vũng nước, một bàn tay lạnh ngắt, trắng bệch lại nắm tay cô, bàn tay đó lạnh đến nỗi khiến cô rùng mình.

“...Hãy cho tôi biết...”

Giọng khàn đặc, bàn tay đó nắm chặt cô một cách vô thức.

“... Em còn yêu anh ấy không ?... Nếu... nếu anh ấy vẫn yêu em, em có muốn trở về bên anh ấy không ...?”

“Nếu câu trả lời của tôi là có, phải, tôi yêu anh ấy, tôi muốn trở về bên anh ấy”, hiểu ý của anh, cô như mảy cười nhạt, “Anh định thế nào ? Anh sẽ giúp tôi ? Sẽ giúp tôi chia rẽ anh ta với Sâm Minh Mỹ ?”.

Màn đêm đen.

Những ngón tay trắng nhợt từ từ...

Từ từ...

Buông cô ra.

“Nếu câu trả lời là không, không phải, tôi không muốn, tôi đã hoàn toàn không còn tình cảm với anh ta, thì anh sẽ thế nào ?”, nheo mắt, lạnh lùng nhìn anh, “Lẽ nào anh vẫn cam lòng để cho tôi lợi dụng ?”.

Trên xe lăn, hơi thở của Việt Tuyên nghèn nghẹn.

Làn hơi mỏng nơi đáy mắt dường như nghẽn lại, bàn tay anh rời khỏi tay cô, hình như có một chấn động mạnh nào đó khiến tim cô thoáng giật mình, như bị vật gì giáng mạnh, đầu óc đột nhiên trống rỗng, kinh ngạc nhìn anh, nhìn anh, nhìn thẳng vào đáy mắt anh !

Đó không phải là sự thật.

Không.

Sao có thể là sự thật...

Nhìn anh đắm đắm...

Cô dần dần kinh ngạc, nín thở, giống như người đi đến đường cùng, đột nhiên nhìn thấy khe núi mở ra, không thể không ngoái đầu, mà trong khoảnh khắc lại phát hiện mình lạc vào hang núi đầy ắp châu báu !

“Lẽ nào...”

Cô căng thẳng nhìn anh, nghi hoặc hỏi:

“Vừa rồi anh lẩn tránh tôi, là bởi vì... ảnh cảm thấy tôi vẫn còn tình cảm với Đại thiếu gia ? Anh tưởng tôi vẫn thích anh ấy ? Anh tưởng tôi muốn ở bên anh ấy ?” Trong đầu lập tức hiện ra cảnh đêm mừng thọ Tạ Hạc Phấn, anh hỏi cô, có thật muốn anh kết hôn với Sâm Minh Mỹ, như vậy cô có thể...

Có thể ở bên Việt Xán.

Đúng không ?

Lúc đó, anh chưa nói hết, chính là câu này sao ?

“...Em... còn yêu anh ấy không ?”

Hình như nhất định phải có được câu trả lời, trong mắt Việt Tuyên có một ngọn lửa kiên định, đắm đắm nhìn cô, hỏi lại lần nữa, cô không trả lời ngay, suy nghĩ một lát, mới chậm chậm đáp:

“Không.”

“...”

Việt Tuyên nhìn cô rất lâu, dần dần trong mắt anh dâng lên một thứ khiến cô càng lúc càng hoảng sợ. Cả người cứng đờ, thần thờ đứng lặng. Cô là người nhẫn tâm. Nhưng khi thật sự nhìn thấy cuối cùng anh đã hoàn toàn bộc lộ tình cảm của mình, thẳng thắn như vậy, trong sáng như vậy, thâm sâu đau đớn như máu thịt, có thể mặc cô thao túng, mặc cô sắp đặt, từ đó có thể mặc cô chà đạp, giày vò, gây tổn thương.

Cô lại hoảng sợ.

Lùi một bước, “soạt” những tia nước từ vũng nước bắn lên, cô vội chộp lấy tay kéo va ly, nhanh chóng lao đi, muốn chạy trốn khỏi đây ! Gió đêm lạnh lùa từng cơn, ngồi trên xe lăn, Việt Tuyên cũng không ngăn cô, chỉ buồn bã nhắm mắt.

Kéo hành lý đi được mấy bước, đêm đen mênh mông, Diệp Anh đột nhiên phát hiện mình không có nơi nào để đi. Cô lại ngoái đầu, trợn mắt nhìn anh, nói:

“Anh biết tôi chỉ lợi dụng anh, đúng không ?!”

“...Đúng.”

“Anh biết không phải tôi thích anh thật, đúng không ?!”

“...Đúng.”

“...Tôi từng giết người, từng vào trại cải tạo, tôi đã từng bị những phạm nhân cùng tuổi xâm phạm, trên eo tôi từng có một vết sẹo, là do kẻ kia khắc tên cô ta lên đó. Còn nữa, từ năm mười ba tuổi, thân thể tôi đã không còn sạch sẽ”, ngực phập phồng dữ dội, ánh mắt đen rực lửa cô nói, “Bây giờ đã biết tất cả, anh còn thích tôi không ?”

Giọng Việt Tuyên trầm khàn, đau đớn, “...Còn.”

“Hơn nữa, tôi ghét anh !”, quay lại dừng trước mặt Việt Tuyên, cúi người xuống, lạnh lùng, “Tôi ghét anh sạch tinh như vậy ! Tôi muốn làm cho anh bắn ! Biến anh thành bắn thủ như tôi !”. Nói xong cô ấn mạnh môi vào môi anh, nghiêng răng cắn rách môi anh, mùi máu tanh tanh lan trong miệng hai người !

Cái hôn này không hề dịu dàng, không hề âu yếm, thô bạo lạnh lùng, thậm chí sục lưỡi vào miệng anh, như một kẻ cưỡng bức hắc ám, lưỡi hung bạo quấy đảo ! Cô đang chờ anh ghét ! Chờ anh cự tuyệt ! Cô phải để anh biết, cô không phải là Diệp Anh dịu dàng. Như thế này mới là con người thật của cô !

Mắt anh vẫn chăm chăm nhìn cô.

Sắc mặt xanh xao.

Nhưng dịu dàng nhẫn nại mặc cho cô giày vò, bị cô làm đau, anh giữ tay, ôm lưng cô. Môi anh dần bị nhiễm máu tanh tanh nhưng vẫn sạch tinh khôi, vẫn trong vắt như nước nguồn trên núi.

Hôn sâu hơn nữa, cuồng nhiệt như lửa sục sôi trong cơ thể, càng lúc càng nóng bỏng, không thể nào dập tắt được, ôm ghì, như người đang thèm khát, cô ngấu nghiêng hôn anh, hôn mãi, sau đó kéo giật, ôm anh lăn vào vũng lầy !

“Ha ha, thế là anh bắn rồi !”

Lăn lộn trong vũng lầy, nhìn chiếc sơ mi trắng muốt của anh lấm dất bê bết, nhìn khuôn mặt thanh tú xanh xao của anh dính đất, cô bật cười khanh khách, lật người gục lên người anh, hai mắt sáng quắc nhìn anh, khiêu khích:

“Nhị thiếu gia, bây giờ anh cũng bắn như tôi rồi.”

Bị cô đè lên, nằm ngửa trong vũng đất nhão nước mưa, giống như nằm trên bãi cỏ mùa xuân, Việt Tuyên giọng êm đềm:

“Ừ.”

“Như thế này anh cũng không nổi giận ?”, cô nheo mắt.

Vẫn giọng êm đềm.

“Không.”

Cô nhìn anh rất lâu, dò xét từng phân từng tấc, cuối cùng, nhìn sâu vào đôi mắt luôn ôn hòa tĩnh lặng, xa xăm, trên mặt cô vẫn còn vẻ cười cợt, chậm chậm cúi đầu. Ghé sát mắt anh, như thực hiện một nghi thức nào đó, cô hôn hai cái, bên phải, bên trái hai mí mắt mỏng, âm ỉ của anh, khẽ nói:

“Được, vậy chúng ta sẽ ở bên nhau.”

Gió xua tản mạn từng đám mây đen.

Mấy ngôi sao ló dạng, từng ngôi, từng ngôi, nhấp nháy, nhấp nháy.

Ở một chỗ không xa, chiếc Bentley màu đen vẫn đỗ ở đó. Xa hơn chút nữa, chiếc xe đua màu xám cũng dừng bánh rất lâu, nhưng cơ hồ không ai phát hiện.

Từng trận gió lướt qua khóm tường vi hoa dại đã rụng hết, Diệp Anh tựa vào cánh tay Việt Tuyên, nhìn những ngôi sao nhấp nháy trên không, cô uể oải nhắm mắt, mặc dù đêm khuya lạnh, cũng không muốn động đậy, cơn mệt mỏi ập đến, dần dần thiếp đi.

“A Anh...”

Giọng nói êm đềm vang bên tai.

“Sao ?”

Ngáp một cái, cô lẩm nhẩm, mắt vẫn nhắm.

“...Xin lỗi”, cúi đầu ho nhẹ, cố gắng để cô có chỗ dựa dễ chịu, Việt Tuyên nhắm mắt, giọng khàn khàn, “Có lẽ anh phải ngủ một lát...”.

Nói xong, mặt tái nhợt, anh ngất đi.

Trong đêm mưa rì rào, dưới đám tường vi đỏ nở rộ nơi vườn hoa giữa phố, cậu thiếu niên điên cuồng, ép cô xuống, hai cơ thể quần đảo trong vũng lầy. Thở hổn hển, da thịt nóng rần rật, non nớt và không quy tắc như đến điểm cùng cực trùng trùng điệp điệp sắp bùng nổ. Trong màn ánh sáng mờ ảo quả pháo hoa cuối cùng đẹp nhất vọt lên không, cậu rên một tiếng, ghì chặt tấm thân non nớt, cắn vào bờ vai cô, làm rỉ ra những giọt máu như hạt ngọc !

Xung quanh sương mù lan tràn dày đặc...

Hai người vẫn lẫn lộn trong vũng lầy, rồi anh bỗng lui ra ở một chỗ rất xa, chỉ có thể từ xa đứng nhìn, nhưng không thể chạm vào cô !

Sương mù dày đặc.

Cậu thiếu niên điên cuồng giãy dụa, cố sức hét thật to, không, cô nhầm rồi ! Đó không phải là anh, người cô hôn không phải là anh ! Anh ở đây ! Người được cô hôn cuồng nhiệt, không phải anh !

Một tia chớp bùng nổ trong đêm !

Trên nền đất vườn hoa trong mưa, người được cô cuồng nhiệt, lại là em trai anh, là Việt Tuyên cậu thiếu niên xanh xao, lạnh như núi băng...

...

...

Lòng ngực chấn động dữ dội, ngồi trên đi văng đỏ, một góc trán dày đặc mồ hôi lạnh, cơ thể Việt Xán cứng đờ như chết, mở mắt ! Bóng cây rung rinh, bên ngoài cửa sổ là màn đêm đen thẫm.

Là một cơn ác mộng.

Nhưng cơn ác mộng lại quá chân thật, văng ngực phập phồng, hơi thở hổn hển, nỗi sợ hãi túm chặt lấy anh, Việt Xán thần thờ nhìn màn đêm ngoài cửa sổ, mãi vẫn không thể trấn tĩnh trở lại.

“Anh ở đây à.”

Cánh cửa phòng đẩy ra, nhìn thấy Việt Xán, Sâm Minh Mỹ thở phào. Cô đã tìm khắp phòng sách, phòng ngủ không thấy anh, di động cũng tắt, không ngờ anh ngồi ngay một mình ở đây.

Mấy hôm nay, do chuyện của Việt Tuyên và Diệp Anh khiến không khí của Tạ Gia vô cùng căng thẳng, bức bối. Tối hôm đó, Việt Tuyên bắt chấp mưa gió đuổi theo, đi tìm Diệp Anh, kết quả bệnh tình càng trở nên

nặng hơn, đến nỗi ngất xỉu phải đưa vào bệnh viện cấp cứu. Cũng trong thời gian đó Việt Tuyên mấy lần nguy cấp, Tạ lão thái gia, Tạ Hoa Lăng và cô đều đến bệnh viện. Tạ Hoa Lăng phần nộ đi tìm Diệp Anh, bị thuộc hạ của Tạ Bình ngăn lại ngoài phòng bệnh, không thể đến gần Diệp Anh.

Việt Tuyên lại dám công khai tỏ thái độ bảo vệ cô ta như vậy.

“Ông và Tạ phu nhân đang tìm anh.”

Trong đi vắng màu đỏ, Sâm Minh Mỹ nhìn thấy Việt Xán đang ngồi ngây thất thần, dường như anh không nhận ra cô đang đến gần, hai mắt tối âm u, sắc mặt vẻ xanh xao như người ốm.

“Xán, anh ốm sao ?”

Sâm Minh Mỹ lo lắng, sờ tay vào trán anh.

“Không.”

Né tránh tay cô, ánh mắt Việt Xán lặng lẽ rời khỏi màn đêm ngoài cửa sổ, nhìn cô hỏi:

“Tìm anh có việc gì ?”

“Đương nhiên là việc của Diệp Anh”, Sâm Minh Mỹ cười gượng, chậm chậm thu tay về, cố che giấu nỗi bất an, “Thái độ của Tuyên có vẻ rất kiên quyết, đã chuẩn bị một căn hộ khác đứng tên cô ta, Tạ Bình đang chuyển đồ ở đây đến đó”.

“Vậy sao !”

Việt Xán lơ đãng nói, trong đầu lại hiện ra cơn ác mộng vừa rồi, anh nhắm mắt, hình dung lại cảnh đêm mưa vừa rồi, anh ngồi trong xe, cách màn mưa trắng xóa nhìn thấy tất cả.

Đó là vườn hoa của anh và cô, tường vi đại hoa đỏ của anh và cô, giờ đây cô lại hôn Việt Tuyên ở chính nơi đó. Toàn thân như lửa đốt, người bải hoải rã rời, từ đêm đó, anh cũng sốt liên miên, cô lại luôn ở bệnh viện với Việt Tuyên..

Việt Tuyên...

Từ giây phút chính miệng Việt Tuyên nói ra là thích cô, anh đã không tin, anh tưởng đó chỉ là một chiêu khác của cậu em. Mãi đến khi trong trận mưa lớn đó, nhìn thấy Việt Tuyên dùng bàn tay xanh xao che ô cho cô, dùng ánh mắt như vậy nhìn cô...

Cuối cùng anh đã hiểu...

Việt Tuyên không nói dối, cậu ta hoàn toàn nghiêm túc.

“Xán, càng ngày em càng cảm thấy, Diệp Anh quá âm hiểm thủ đoạn !”, Sâm Minh Mỹ cau mày, liên tục đi lại trên thảm, “Anh xem, thời điểm cô ta bị tai nạn sao mà khéo ! Em vừa cảnh báo cô ta, nếu ba ngày sau, cô ta không rời khỏi Tạ gia, em sẽ nói ra quá khứ tù tội của cô ta, sau đó đúng ngày thứ ba thì cô ta sẽ bị tai nạn !”.

“Mà cái đó đâu có gì đáng gọi là tai nạn, thoát nhìn có vẻ rất nghiêm trọng, nhưng thực tế lại chẳng có vết thương nào đáng kể ! Chỉ là làm cho bản thân trở nên đáng thương một chút khiến Việt Tuyên càng thêm mềm lòng ! Em nói ra quá khứ bẩn thỉu của cô ta, trái lại hình như chính em lại trở thành kẻ giầu đồ bìm leo !”

“Sau đó, cô ta lại lựa chọn đứng đêm mưa gió đến đây, khi bị đuổi đi, trong đêm mưa to gió lớn như thế tỏ ra tội nghiệp đáng thương, bơ vơ không nơi nương tựa, Tuyên sao có thể nhẫn tâm không đuổi theo cô ta !”

Nghiến răng, Sâm Minh Mỹ đứng trên thảm, bứt dứt rên rỉ:

“Tại sao Tuyên lại bị con đàn bà rắn rết đó mê hoặc chứ ? Anh ấy mười mươi biết rõ cô ta hoàn toàn giả dối, cô ta tìm Tuyên chắc chắn có ý đồ, chắc chắn muốn Tuyên giúp cô ta việc gì !”

Màn đêm ngoài cửa sổ vẫn đen thui yên ắng, Việt Xán lặng lẽ nghe Sâm Minh Mỹ nói. Sâm Minh Mỹ đã uy hiếp như vậy, cô ấy vẫn không chịu buông tay. Cơn mệt mỏi từ trong xương cốt càng tăng, trong tích

tắc anh nhắm mắt, giấc mộng hình như lại trở về, chỉ có điều giấc mộng lần này, cơ hồ như khiến lòng anh đã nhen mối hận.

Chừng đó năm...

Chỉ có trong giấc mơ ban đêm, anh mới có thể trở về khóm tường vi đại hoa đỏ lần đầu gặp cô, trở về phút giây cô dùng chiếc ô lớn che mưa cho anh. Cơ hồ đêm đêm anh đều mong mơ đến đoạn đó, còn cô, lại đập nát tan tành chút niềm vui anh chỉ lưu trong mơ đó.

Cũng màn đêm như vậy.

Trong bệnh viện những ngọn đèn vẫn sáng.

Trong phòng dùng cho bệnh nhân VIP, Diệp Anh nhẹ nhàng đỡ Việt Tuyên nằm xuống, đắp tấm chăn mỏng cho anh, gơ tay định tắt đèn, Việt Tuyên lại nắm tay cô, hỏi:

“Lúc nằm viện, em gọi điện tìm anh, là có việc gì?”

Diệp Anh ngây người, lắc đầu, nói:

“Không có gì, em chỉ muốn biết tại sao anh không đến thăm em.”

Việt Tuyên nhìn cô, ôn tồn hỏi:

“Vì chuyện của ‘MK’ phải không?”

“... Không.”

Diệp Anh cúi đầu, nói dối.

Trận mưa to đêm đó, khiến Việt Tuyên ngất lịm phải đưa vào bệnh viện, sốt cao cộng viêm phổi, hai lần bệnh tình diễn biến càng nguy cấp. Trong mấy đêm dài đó, nhìn Việt Tuyên hôn mê trên giường, cô thỉnh thoảng lại nhớ đến những lời Việt Xán nói ...

...

“Em ngốc quá ! Em nghĩ lại xem, thời gian lâu như vậy, đã bao giờ Việt Tuyên chính thức giúp em chưa ! Chưa, chưa một lần ! Em chỉ là cộng cụ cậu ta dùng để uy hiếp anh ! Cậu ta sẵn sàng vạch trần quan hệ trước đây của anh và em, để buộc anh từ bỏ Minh Mỹ !”

...

Không,

Không phải anh chưa từng giúp cô.

Lúc ở Paris, chính Việt Tuyên đã giữ cô lại, cho cô ở trong khách sạn, không phải lang thang ngoài đường. Lúc xảy ra tai nạn Việt Tuyên đã giữ chặt cô, còn bản thân anh bị trọng thương, suýt bại liệt. Trở về nước, cũng là Việt Tuyên một lần nữa giữ cô lại, biết rõ cô có mục đích khác, nhưng vẫn để cô ở bên cạnh.

Lần này, khi cô đã hoàn toàn gục ngã.

Vẫn là Việt Tuyên.

Cho cô một không gian để hít thở.

Nhìn cô, ánh mắt Việt Tuyên càng âm áp:

“Anh có thể.”

“...?”, Diệp Anh ngây người.

“Chỉ bị cảm thôi, sức khỏe anh không có vấn đề gì lớn”, cơ hồ nhìn thấy vẻ lo âu của cô, ánh mắt anh dịu dịu, âm áp, “Anh biết, MK hiện đang khó khăn, cần một khách hàng có thân phận và địa vị cao quý phá vỡ cục diện đó. Em thấy ai thích hợp, anh có thể cùng em đến gặp họ, ra nước ngoài cũng được, Tạ Bình sẽ thu xếp mọi việc”.

Hàng mi lay động, Diệp Anh lắc đầu:

“Không, không cần.”

Thì ra, tâm tư của cô, anh rất hiểu. Đúng là lúc đó cô liên tục gọi điện cho anh, chính là vì chuyện này. Hồi còn ở Paris, cô đã tiếp xúc với bạn bè của anh trong giới thượng lưu, bất kỳ một đại diện thời trang quốc tế nào chịu xuất hiện đều sẽ là vinh dự lớn đối với MK. Nếu trước đây, được anh chủ động yêu cầu giúp đỡ, cô sẽ lập tức nhận lời.

Còn bây giờ...

Sau khi bình tĩnh lại từ trong đêm mưa suy sụp, hỗn loạn đó, cô đột nhiên không biết nên đối diện với Việt Tuyên như thế nào.

Khi còn đeo mặt nạ, cô có thể không bận tâm gì hết, đằng nào đó cũng không phải là cô, chỉ cần cô đóng tốt vai cô gái có tên Diệp Anh không có thật trên đời. Cô có thể dịu dàng, mơn trớn, nũng nịu làm trò trước mặt anh, thậm chí khiêu khích anh, bởi vì đó không phải là cô, dùng cái tên Diệp Anh đó có thể xóa bỏ mọi mặc cảm tội ác.

Trái tim cô là một tảng hóa thạch.

Nhưng.

Đột nhiên phát hiện, đối với Việt Tuyên cô luôn trần trụi. Mọi chuyện anh đều biết, nhưng anh lại bao dung tất cả. Khi anh đem tất cả tình cảm của mình đặt vào tay cô, khi cô tưởng bản thân mình đã chết từ lâu, cô bỗng hoảng sợ phát hiện ra, anh lại... lại thích cô thật, thích con người ẩn náu sau chiếc mặt nạ, đột nhiên cô không biết nên đối diện với anh thế nào.

Cô không đáng được bất kỳ ai thích.

Cô bản thủ.

Cô sống trong bóng tối, bị người ta phỉ nhổ, cô đã bản tới mức dòi bọ bầu đầy người, cô bản tới mức chính bản thân cô cũng thấy buồn nôn.

“Hãy lấy anh.”

Nhìn cô trầm tư rất lâu, cảm thấy cô đang ép mình chui vào lớp vỏ dày, Việt Tuyên nhẹ nhàng nắm tay cô, nói:

“A Anh, lấy anh được không ?”

Hàng mi lay động, cô nhìn anh, ánh mắt kỳ lạ.

“Anh nói gì ?”

“Anh không quên, đêm mưa hôm đó em đã nhận lời anh, sau này chúng ta sẽ bên nhau”, nhìn cô, giọng Việt Tuyên dịu dàng, “Lấy anh, chúng ta có thể mãi mãi, thực sự bên nhau”.

Cô mím môi, nói:

“Anh điên rồi sao ?”

“Nếu điên mới có thể cầu hôn em, vậy thì cứ coi như anh điên đi”, mỉm cười, Việt Tuyên dựa vào chồng gối trắng muốt đầu giường, giọng êm như tiếng gió thoảng, “Tháng sau, chúng mình đính hôn, được không ?”.

Cô nín lặng, một lúc lâu sau mới nói:

“Không được.”

“A Anh...”

Tay co lại, Việt Tuyên nặng nề cúi xuống, đang định nói gì, cô lại rút mạnh tay về, ánh mắt lạnh tanh, ngắt lời anh:

“Đủ rồi ! Anh và tôi đều biết đó là chuyện không thể ! Anh muốn tôi từ bỏ, đúng không ? Anh tưởng tôi được hưởng cuộc sống dư dả, lấy được người nhà giàu là có thể quên hết phải không ? Tôi cảm kích tất cả những gì anh làm cho tôi, cũng cảm kích anh đã nói những lời đó với tôi, nhưng, việc tôi muốn làm, tôi nhất định làm đến cùng !”

Sắc mặt mờ ám, cô hít một hơi, nói:

“Nếu sức khỏe anh đã không có vấn đề gì lớn, ngày mai tôi có thể rời khỏi đây. Anh yên tâm, sau này tôi sẽ không đến quấy quả Tạ gia đâu, tôi sẽ dựa vào sức mình để làm điều tôi muốn. Nhưng muốn tôi dừng tay, là không thể. Những lời này cũng xin anh nói lại với A Xán !”

Nói xong cô đứng lên.

Bên ngoài vẫn là màn đêm đen thẫm, trong lòng cô cơ hồ như có gì đó đang giằng co day dứt, dù đau xé ruột nhưng lại cảm thấy nhẹ nhõm chưa từng có. Cúi đầu, cô cười thẫm, vốn dĩ đã nên như vậy, chính là do cô tham lam ích kỷ, muốn đi đường tắt, lại khiến bản thân rơi vào vũng bùn, A Xán nói không sai, đó chỉ là chuyện của cô, không liên quan đến Tạ gia.

“Đừng đi !”

Bàn tay xanh xao, từ sau lưng nắm cánh tay cô, một trận ho kịch liệt, cô thử thoát khỏi tay anh, nhưng anh cương quyết nắm chặt, cơn ho càng dữ, ho như trời long đất lở, lồng ngực rít từng cơn, cuối cùng cô không nhịn nổi ngoái lại nhìn.

“Tôi đi gọi bác sĩ !”

Việt Tuyên oằn mình ho, cô vội đỡ anh, mặt anh nhợt nhạt, khó nhọc kéo cô vào lòng !

“... Đợi đã.”

Việt Tuyên khẽ nói.

Đầu bị ép vào ngực anh, tiếng ho và tiếng thở rít xen lẫn như sấm bên tai, âm thanh đó vô cùng đáng sợ, khiến cô hoảng hốt không dám động dậy nữa. Cảm giác như một thể kỷ đã trôi qua, tiếng rít trong ngực đã dịu đi, anh vẫn ôm riết cô, như sợ cô đi mất.

“A Anh, nghe anh nói...”

Âm thanh tắc lại trong ngực, xa xăm như cách cả trời rộng sông dài, từng lời truyền đến tai cô. Bị anh ôm chặt, trong mùi hương tinh khiết xa xăm, có hơi ấm nhàn nhạt, cô thử vùng ra, lại từ từ nhắm mắt, nghe anh nói.

“...Đúng, anh mong em có thể từ bỏ, có thể từ bỏ hận thù, sống bình yên hạnh phúc.”

Lưng cô cứng đờ.

Môi tái nhợt, Việt Tuyên tiếp tục:

“Nhưng, anh biết em không từ bỏ được, không phải là lỗi của em, nếu anh là em, nếu anh gặp những chuyện như thế, thù hận cũng sẽ thiêu đốt anh. A Anh, nếu em nhất định muốn báo thù, anh sẽ giúp em.”

Nằm trong lòng anh, cô cứng người, ngược mắt nhìn.

“Nếu báo thù là điều em nhất định phải làm, chỉ có báo thù mới có thể khiến lòng em bình tĩnh trở lại, vậy thì, ít nhất hãy cho anh ở bên em, để anh giúp đỡ em”, Việt Tuyên dăm dăm nhìn cô, “Chỉ có điều, anh hy vọng một ngày em có thể nhận ra, báo thù không phải là điều quan trọng duy nhất”.

Màn đêm tĩnh mịch.

Từng ngọn đèn bên trong bệnh viện vẫn sáng.

Cũng màn đêm như vậy.

Đứng bên cửa sổ mở rộng, Sâm Minh Mỹ bấm danh bạ điện thoại, đến khi màn hình hiện lên hai chữ “Thái Na”. Mặt lóe lên tia sắc lạnh, cô ấn vào nút xanh...

Đối với hạng người như Diệp Anh, không thể cho bất cứ cơ hội ngóc đầu. Nhất định phải phơi bày quá khứ của Diệp Anh trước thiên hạ, khiến cô ta triệt để không còn chỗ đứng, dù trong giới thời trang, hay ở Tạ gia !

13. Chương 13

Bắt đầu từ hôm đó, Sâm Minh Mỹ rất chú tâm theo dõi báo chí và tin thời sự hàng ngày. Tuy nhiên ngày qua đi, các tin thời sự đầu bảng vẫn khác nhau, nhưng trước sau vẫn không thấy xuất hiện cái tin giật gân như cô dự đoán. Đến sáng ngày thứ năm, cuối cùng không kìm nén nổi nữa, Sâm Minh Mỹ đang định gọi điện cho Thái Na, thì thấy trợ lý của mình mặt thất sắc đi vào, để mấy tờ tạp chí và báo mới nhất lên bàn...

“Nữ hoàng thời trang quốc tế Veka bất ngờ xuất hiện ở ‘MK’ “!

“Sau năm năm vắng bóng, nữ hoàng Veka đã quay trở lại, rất tán thưởng nhà thiết kế trẻ Diệp Anh !”

“Nữ hoàng thời trang quốc tế Veka lần đầu tiên tổ chức biểu diễn thời trang ở nước ta và nhà thiết kế trẻ tuổi Diệp Anh được mời hợp tác !”

“Phỏng vấn Diệp Anh – nhà thiết kế châu Á đầu tiên được nữ hoàng thời trang quốc tế Veka khen ngợi !”

Nhìn thấy trên các báo, tạp chí khác nhau, ở vị trí nổi bật nhất toàn bộ đều là ảnh chụp nữ hoàng Veka và Diệp Anh thân thiết sánh vai ở những góc độ khác nhau trong cửa hiệu thời trang MK.

Mặt Sâm Minh Mỹ tái mét.

Đọc những tin tường thuật cụ thể, đều cùng một nội dung, nữ hoàng Veka nhiều năm nắm giữ ngôi vị độc tôn hàng đầu của giới thời trang quốc tế, do mến mộ tài năng của nhà thiết kế trẻ Diệp Anh nên rất nhiệt tình cổ vũ cô sáng lập nhãn hiệu thời trang cao cấp MK dành cho nữ của mình, không chỉ đích thân trở thành khách hàng đầu tiên của nhãn hiệu này, mà hôm qua, khi nhãn hiệu mới ra đời, nữ hoàng đã bay đến chúc mừng !

Còn nhà thiết kế trẻ tài năng Diệp Anh, để cảm tạ thịnh tình của nữ hoàng Veka, lúc khai trương cửa hàng đã từ chối hầu hết khách hàng đổ xô đến, đợi sau khi nữ hoàng Veka bước vào cửa hiệu đầu tiên mới chính thức nhận các đơn hàng !

“Chuyện này là thế nào ?!”

Trong phòng họp, Sâm Minh Mỹ mặt mày sa sầm, lạnh như băng tuyết, sự kiện quá đột ngột, không hề có bất kỳ dấu hiệu dự báo nào ! Nhất cử nhất động của Diệp Anh cô đều rõ như lòng bàn tay, gần đây Diệp Anh không có cuộc tiếp xúc nào với nhân sỹ các giới, sao có thể có quan hệ với nữ hoàng Veka được !

Mọi người đều biết, nữ hoàng Veka vốn không thích các nhà thiết kế châu Á lắm. Ngoài Mạc Côn từng được gọi thiên tài thiết kế mang phong cách kỳ quái. Veka cho rằng, tác phẩm của các nhà thiết kế châu Á hầu như thiếu tính sáng tạo. Ngay đến cha cô, nhà thiết kế Sâm Lạc Lăng lừng danh trong giới thời trang quốc tế, năm ngoái cũng bị nữ hoàng Veka có ý chê là sáo mòn, lặp lại thiết kế cũ, khiến ông rất bối rối.

Tại sao nữ hoàng Veka lại đột nhiên thích Diệp Anh ?! Hơn nữa còn mời Diệp Anh hợp tác trên sàn diễn thời trang cao cấp nhất đó ?!

“Buổi trình diễn thời trang sẽ diễn ra sau ba ngày nữa”, đọc những mẩu tin trên, Quỳnh An đưa mắt nhìn các đồng nghiệp, “Hay là, chúng ta cũng mời nữ hoàng Veka đến thăm quan ‘Sâm’. Nếu thiết kế của ‘Sâm’ được sự khẳng định của Veka thì đó sẽ là sự lãng xê lớn đối với chúng ta”.

“...”

Hít một hơi, Sâm Minh Mỹ kiềm chế nộ khí. Không, điều cô muốn không phải là “cũng” lãng xê cho “Sâm”, mà là triệt để hạ gục MK ! Đã từng chứng kiến MK hầu như chỉ còn thoi thóp. Sao lúc này bỗng dưng cá đang được muối nằm trong chum lại nhảy ra ?!

“Muốn triệt để hạ gục MK ?”

Trong cửa hiệu cafe nhập nhoạng ánh hoàng hôn, Thái Na mỉm cười ám muội, nói với Sâm Minh Mỹ đang có vẻ rất nôn nóng:

“Chuyện này có gì khó, tôi cho bọn đàn em phóng mồi lửa, nhân đêm khuya đốt trụ cửa hiệu MK, cái bà Veka gì đó coi như đến cũng bằng không. Minh Mỹ, cô cứ nghĩ đi, tối nay tôi sẽ giúp cô.”

Sâm Minh Mỹ kinh ngạc.

“Đốt cửa hiệu ?”

“Ha ha ha, cô sợ rồi hả, đúng là đại tiểu thư nhỏ nhen”, châm điều thuốc, Thái Na liếc nhìn Sâm Minh Mỹ sắc mặt liên tục thay đổi, “Tôi đợi điện thoại của cô, yên tâm, đảm bảo làm sạch sẽ”.

Trong ba ngày đó, Sâm Minh Mỹ đi khắp nơi để tìm các mối quan hệ, không có ai thân thiết với nữ hoàng Veka tới mức có thể khuyên bà thay đổi suy nghĩ, cô đã tìm cách gặp Veka một lần, nhưng cũng không thành.

Đêm khuya ngày thứ ba.

Từ một góc phố cách quảng trường Ngân Tọa không xa, Sâm Minh Mỹ ngồi trong xe lặng lẽ nhìn cửa hiệu MK phía xa, trong lòng chợt nổi sóng dữ dội, cô nghĩ đến cách đơn giản nhất mà Thái Na nói, nhưng, có thật sự phải làm như thế ?

Mặt trời từ từ mọc, lại từ từ lặn.

Màn đêm buông xuống.

Sự kiện chấn động giới thời trang sẽ diễn ra đúng thời gian đã định tại khách sạn năm sao sang trọng nhất thành phố. Chuyên gia cao cấp của giới thời trang quốc tế ngự trị trên đỉnh vinh quang suốt ba mươi năm, liên tục dẫn dắt trào lưu thời trang quốc tế... là Veka, nữ hoàng của vương quốc Veka nhân hiệu thời trang cao cấp lừng danh, sau năm năm xa cách, lần đầu đích thân mang theo những người mẫu quốc tế dưới quyền đến để tổ chức một buổi trình diễn thời trang !

Đây là sự kiện thời trang chấn động nhất trong nước thời gian qua.

Tân khách có thể nhận được giấy mời đến dự tối nay đều là tổng biên tập các tạp chí thời trang xuyên quốc gia nổi tiếng, các siêu sao, siêu mẫu, các nhân vật có tiếng của giới thượng lưu, những quý bà lộng lẫy, hoạt động sôi nổi trong giới thời thượng, và bạn bè cũ của nữ hoàng từ các nước bay đến.

Đây là buổi đại lễ thời trang hoành tráng.

Trên tấm thảm đỏ dẫn lên bục trình diễn, hào quang rực rỡ, vô số phóng viên đua nhau chụp ảnh. Họ chen chúc trong khu vực dành cho giới truyền thông, hò hét gọi tên những người mẫu, minh tinh, yêu cầu phô bày các tư thế mê hồn nhất, ánh đèn flash liên tục chớp lóe, sáng lóa, chụp trùng như sóng biển.

Những nhân vật thời thượng của các giới cũng có mặt, khiến khán phòng liên tiếp ào lên từng trận.

Khi Sâm Minh Mỹ tiểu thư, nhà thiết kế trẻ tuổi vang danh nhất trong nước khoác tay Đại thiếu gia Việt Xán nhà họ Tạ trứ danh tươi cười khoan thai đi vào, ống kính phóng viên tới tấp chĩa vào cặp tài tử giai nhân nổi tiếng đó.

Trong thời đại toàn dân giải trí, tin tức về chuyện bếp núc của giới nhà giàu, doanh nhân, tốc độ lan truyền không thua kém tin thời sự giật gân của làng giải trí. Trong lễ mừng thọ Lão thái gia của Tạ thị tháng trước, Lão thái gia đã chính thức tuyên bố trước đông đảo quan khách, hôn lễ của Nhị thiếu gia nhà họ Tạ và Sâm Minh Mỹ sắp cử hành. Vậy mà chỉ trong thời gian một tháng, không những không thấy tăm hơi hôn lễ đâu, còn Đại thiếu gia và Sâm Minh Mỹ đang trở thành tâm điểm bàn tán của dư luận thì vẫn ngang nhiên cặp kè trước bàn dân thiên hạ, không chút e dè.

Trong ánh đèn lóa mắt.

Tạ Việt Xán vận lễ phục màu đen sang trọng. Dáng cao to, ngũ quan như tạc, làn da nâu nhạt, trên mặt có nét nghiêm khắc dữ dằn nhưng đôi mắt như ẩn giấu ánh sao, nụ cười trên môi là sự pha trộn kỳ lạ giữa ngang tàng phóng túng và êm dịu đầm thắm khiến cho các nữ phóng viên thất điên bát đảo.

Sánh bên anh là Sâm Minh Mỹ xinh đẹp trong chiếc váy dài ánh tuyết màu hoa đào, họa tiết theo phong cách lãng mạn hoài cổ, nổi bật làn da trắng mịn, thanh lịch, ngọt ngào, cô dịu dàng mỉm cười, khoan thai khoác tay Tạ Việt Xán.

Vào đến giữa đại sảnh, Việt Xán bị các nhân vật tầm cỡ trong giới doanh nhân vây quanh, Sâm Minh Mỹ cũng bị các quý bà, người đẹp chào đón. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nụ cười ở khóe miệng, không thể duy trì mãi, Sâm Minh Mỹ vừa tiếp chuyện các quý bà vừa thấp thỏm lia ánh mắt khắp phòng tìm kiếm Diệp Anh.

Có lẽ đó chỉ là kịch bản quảng cáo của Diệp Anh.

Nữ hoàng Veka kiêu ngạo ngất trời, rất hiếm khi phục tào người khác, sao có thể mời một nhà thiết kế không tên tuổi cùng tham gia trình diễn tác phẩm được chứ ?!

Đó nhất định chỉ là kịch bản lừa bịp giới truyền thông do Diệp Anh dựng nên.

Là sự ngu xuẩn, hoang tưởng của Diệp Anh !

Nắm chặt chiếc ví da rắn màu hồng trong tay, Sâm Minh Mỹ lạnh lùng suy nghĩ, ánh mắt lia tìm lần cuối, trong đại sảnh, vẫn không thấy bóng dáng Diệp Anh. Một bản nhạc lãng mạn từ từ tấu lên, tất cả quan khách ngồi ở hai bên, phía dưới bậc trình diễn, làn khói nhân tạo phụt lên, khiến khán phòng tràn ngập khói trắng bồng bềnh như trong mộng, ánh đèn màu rực rỡ quay đảo chênh choáng. Buổi trình diễn thời trang sắp bắt đầu, Sâm Minh Mỹ đột nhiên cảm thấy toàn thân run lên, bên dưới sát rìa bậc chữ T, cô nhìn thấy hai người...

George và Tracy.

Cả hai đều trong trang phục đại lễ, ngồi ở vị trí dành cho khách VIP dãy đầu tiên, hai người đang khe khẽ trao đổi, mặt hớn hở, vẻ chờ đợi nhìn về phía cuối bậc chữ T.

Cổ họng cơ hồ như bị bóp nghẹt, trong lòng Sâm Minh Mỹ dấy lên một dự cảm chẳng lành, lúc đó âm nhạc đột nhiên dừng bật !

Cuối bậc chữ T hoa lệ, một luồng ánh sáng trắng từ trên cao chiếu xuống !

Âm nhạc lại vang !

Ánh sáng lấp lánh như biển sao !

“Rào ...!”

Tiếng vỗ tay rộ lên !

Từ trong luồng sáng lấp lánh, người mẫu đầu tiên đi ra, một cô gái trẻ tóc vàng hoe, mắt xanh biếc, xinh đẹp tuyệt vời, mặc chiếc váy trắng thuần khiết. Bộ trang phục phẳng phất kiểu váy xòe của tiểu thư quý tộc thế kỷ XIX trong các bộ phim cổ điển Âu Mỹ, lộ vai, vạt váy ngắn, vân chìm hoa trắng, những hạt kim cương lấp lánh, giống như một cánh đồng ngập tràn ánh nắng, giản dị thuần khiết lại hoa lệ ngọt ngào.

Đẹp như một làn ánh sáng trắng tinh khiết !

Khán phòng chấn động tiếng vỗ tay, ánh đèn màu quay cuồng điên đảo, buổi trình diễn lập tức đi vào cao trào !

Lòng bàn tay vừa lạnh vừa ướt.

Môi khô, ngồi giữa những vị khách hứng khởi xúc động bên dưới, những ngón tay Sâm Minh Mỹ càng trở nên cứng đờ, nắm chặt chiếc ví da rắn. Chiếc váy xòe này cô biết, chính là một trong ba chiếc váy được trưng bày trong tủ kính của MK. Trong đầu như có gì choang choảng đang vỡ ra, cổ họng càng khô khốc bỏng rát, đến nỗi không thể nhìn rõ loạt người mẫu đi ra tiếp sau đó, tiếng vỗ tay càng trở nên nồng nhiệt hoan hỉ cũng chỉ khiến cô càng thêm bồn chồn, lo lắng.

“Sao thế ?”

Cảm thấy sự bất thường của cô, Việt Xán nhướn mày.

“ ... ”

Âm ừ qua loa, nét mặt Sâm Minh Mỹ càng rắn đanh. Trong luồng ánh sáng tràn đầy mộng ảo đó, cô nắm chặt chiếc ví da rắn. Chiếc ví lạnh băng trơn tuột, ngón tay Sâm Minh Mỹ run run lục tìm di động trong ví. Trên bục, từng tốp người mẫu liên tiếp nối nhau tràn ra như nước chảy, vô cùng ẩn tượng, trên màn hình nhỏ màu xanh hiện lên hai chữ “Thái Na”, cô cúi đầu, ẩn vào nút gọi.

“Rào...!”

Lại một tràng pháo tay như bão táp vừa đổ bộ, không khí trên sàn đạt tới đỉnh điểm, sau chiếc váy trắng ngắn mở màn, các tác phẩm sau đó là bộ sưu tập thời trang in hoa mang đậm dấu ấn phong cách nữ hoàng Veka... lãng mạn và nồng nhiệt. Trang phục in hoa đủ các chất liệu, có áo ngoài, váy dài các kiểu, thậm chí áo bơi, trang phục cưỡi ngựa, như một bữa đại tiệc của thời trang in hoa, như một luồng ánh sáng chiếu xuyên lịch sử từ cổ điển đến hiện đại.

Bộ thời trang cuối cùng lại do chính nữ hoàng Veka đích thân thể hiện !

Những tràng pháo tay nổ vang như sấm.

Trên bục chữ T sáng rực, ánh đèn flash của báo giới chớp lia lịa, trắng xóa như một biển ánh sáng !

Nữ hoàng Veka với mái tóc bạch kim, phong thái trác việt, khí chất cao quý như nữ hoàng, diện trên người chiếc váy dài hoa đen trắng, từ cuối bục chữ T ung dung bước ra.

Hoa to điểm lệ hai màu đen trắng, từng đám từng đám nở hết mình, nồng nhiệt mà đắm say, lãng mạn mà cổ điển, như tình yêu vĩnh hằng, cuồng nhiệt và bi thương.

Đó là một chiếc váy đẹp đến nao lòng.

Nhưng hoàn toàn khác hẳn phong cách của nữ hoàng Veka, trong vẻ dịu dàng xinh đẹp có những nét tạo hình phóng khoáng và cứng cỏi, có cảm giác cho dù yêu đắm đuối đến đâu, cô gái vẫn có một vẻ cô đơn cao ngạo.

Chiếc váy hoa đen trắng kết thúc buổi trình diễn nhận được những tràng pháo tay kéo dài hồi lâu ! Chiếc váy đó tương xứng tuyệt vời với khí chất của nữ hoàng Veka, vô cùng hài hòa với bục chữ T lộng lẫy hư ảo. Nữ hoàng Veka cười ngây ngất, nồng nhiệt vươn hai tay, gửi đến khán giả những cái hôn gió !

“Quá tuyệt vời !”

Tracy run lên vì xúc động, đương nhiên cô biết, chiếc váy trên người nữ hoàng Veka lúc này chính là chiếc váy dài hoa đen trắng vẫn trưng bày trong tủ kính của MK! Khi phát hiện nữ hoàng Veka đột nhiên xuất hiện trong cửa hiệu của MK, nói chuyện thân mật và chụp ảnh với Diệp tiểu thư, cô đã cảm thấy chuyện quá hoang đường, quá khó tưởng tượng ! Còn bây giờ, trong buổi trình diễn thời trang của nữ hoàng Veka, bộ trang phục mở màn và kết thúc lại do chính MK thiết kế và cắt may !

Bóng nữ hoàng Veka khuất hẳn ở cuối bục chữ T.

Âm nhạc vẫn tiếp tục.

Một phút sau, nữ hoàng Veka lại xuất hiện trở lại trên bục ! Lần này bà đích thân đẩy chiếc xe lăn, bên phải có một cô gái trẻ xinh đẹp khoác tay, trong luồng ánh sáng tỏa xuống, bà đi đến chỗ sáng nhất trên bục, trịnh trọng giới thiệu với quan khách...

Đây là hai vị khách quý của bà.

Chàng thanh niên trẻ ngồi xe lăn nét mặt trong sáng vô ngần, thần thái an nhiên. Vận lễ phục trắng chất liệu dày, có hoa văn chìm, sơ mi trắng màu ngọc trai, cổ quàng chiếc khăn in hoa đen trắng, cả người anh như phản ra ánh sáng, nhưng xa cách và uy nghiêm như một vị vương tử quý tộc ẩn cư trong lâu đài.

Còn cô gái trẻ khoác tay nữ hoàng Veka.

Chiếc áo tơ lụa trắng muốt, sạch sẽ trang nhã, đường viền ngực gọn sóng mịn màng, hàng khuy nhỏ tinh xảo, bên dưới là chiếc váy đen dài buông rủ, trông thanh thoát, tươi tắn lại hơi cô độc kiêu sa, dáng mảnh mai, mái tóc đen đổ dài như dòng ánh sáng, khuôn mặt trắng ngần, hàng mi dày như dệt bằng những sợi tơ đen, trông đen nổi bật, sóng mắt mông lung như nước đầm sâu trong đêm lạnh.

“Là Nhị thiếu gia và Diệp tiểu thư !”

Tracy xúc động kêu lên, tay nín chặt cánh tay George. Trong công ty, cô đã nghe rất nhiều tin đồn về Diệp tiểu thư và Nhị thiếu gia, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy hai người cùng xuất hiện.

“Đây là Việt Tuyên bạn cũ của tôi, lần này tôi đến là theo lời mời thịnh tình của anh”, mặt hướng về tân khách và phóng viên đầy khán phòng, nữ hoàng Veka hồ hởi cười giới thiệu. “Còn đây là tiểu thư Diệp Anh, Diệp tiểu thư là thu hoạch lớn nhất của tôi mấy năm gần đây, thiết kế của Diệp tiểu thư đầy sáng tạo và cảm xúc, cho nên mở màn buổi trình diễn này...”

Trong ánh đèn quay chao đảo, chói mắt.

Nhìn cảnh huy hoàng như biển sao trước mặt, nhìn nữ hoàng Veka ung dung nói chuyện với giới truyền thông, nhìn Việt Tuyên ngồi trên xe lăn vẫn thanh lạnh, trầm lặng như hoa dành dành đêm trắng, lòng Diệp Anh như có gì vỡ ra, chậm chậm chảy tạo nên cơn chấn động êm dịu lạ lùng.

Cơ hồ cảm nhận được ánh mắt cô.

Việt Tuyên cũng ngoái nhìn.

Trong giây phút đó, hai người nhìn nhau.

Mặc dù chỉ là thoáng va chạm của hai ánh mắt.

Nhưng tĩnh lặng.

Cảm giác tựa như trên nền náo nhiệt của âm thanh và ánh sáng, chỉ còn lại hai người, anh và cô.

Cố ép mình di chuyển ánh mắt khỏi hai người đang nhìn nhau trên đó, ở một chỗ không xa bên trái bức chữ T, trong đầu Việt Xán lại vụt hiện cảnh tượng cô lẫn lộn hôn Việt Tuyên trong cái đêm mưa gió ngập trời đó, khiến hàm dưới anh như bị xiết cứng, ngực dội lên từng trận đau âm ỉ, nôn nao.

Hầu hết phóng viên đều dồn lên phía trước, bức chữ T có vẻ đã biến thành buổi họp báo của nữ hoàng Veka và nhân hiện MK mới mẻ. Không chịu được những lời khen của nữ hoàng Veka đối với Diệp Anh và MK, Sâm Minh Mỹ đứng lên, nhấn nút gọi !

“A lô, tôi là Minh Mỹ...”

Đi đến một chỗ vắng trong khán phòng, Sâm Minh Mỹ nghiêng rằng, hạ quyết tâm:

“Chuyện lần trước tôi nói...”

Đêm khuya, trong một căn hộ trên tầng thượng khu chung cư cao cấp ven sông.

Sau khi xuất viện, Việt Tuyên không trở về biệt thự họ Tạ mà đưa Diệp Anh đến căn hộ này. Diện tích gần năm trăm mét vuông, trang trí đơn giản dễ chịu, có hai người giúp việc và một y tá đặc biệt, Tạ Bình cũng sống ở đây. Trong phòng ngủ chính có đầy đủ các thiết bị hỗ trợ, thậm chí còn có cả một phòng phục hồi chức năng riêng.

Việt Tuyên không nói sẽ ở lại đây bao lâu.

Diệp Anh cũng không hỏi.

Ngoài cửa sổ, ánh đèn của vạn nhà như sao sa, nước sông lặng lẽ trôi trong đêm, trong phòng chỉ có một ngọn đèn bàn tỏa ánh sáng êm ả dịu dàng.

Diệp Anh thu xếp giường ngủ.

Vỗ mền chiếc gối cho Việt Tuyên.

Sau khi buổi trình diễn kết thúc, nữ hoàng Veka lại nhiệt tình mời Việt Tuyên và cô tham dự bữa tiệc mừng sau đó, giới thiệu với cô rất nhiều bạn bè của bà trong giới thời trang. Khi Việt Tuyên và cô trở về đến nhà cũng đã gần mười một giờ đêm. Mặc dù tinh thần Việt Tuyên có vẻ rất tốt, nhưng lúc chạm vào bàn tay lạnh của anh, cô nhận ra sự mệt mỏi đã vượt quá giới hạn của anh.

“Cái gì ?”

Cơ thể thoảng mùi thơm của sữa tắm, Việt Tuyên trong bộ đồ ngủ trắng muốt ngồi trên xe lăn, nghe tiếng nói từ đầu điện thoại bên kia, hàng lông mày đột nhiên cau mạnh, anh xoay lưng lại, bình tĩnh nói nhỏ một câu.

Cuộc đàm thoại kết thúc.

Việt Tuyên nhìn cảnh đêm bên ngoài, tư lự giây lát.

Vừa quay người...

Diệp Anh quỳ một chân bên cạnh xe anh, cười hớn hở nhìn anh, hỏi: “Chuyện gì thế ? Có liên quan đến em không ?” Nếu không, anh đã không quay ngoắt đi như vậy.

“Có chút việc, đã giải quyết rồi”, nhìn vẻ mặt tươi cười của cô, phần nộ trong lòng Việt Tuyên dần tiêu tan. Không muốn để cô lo lắng, anh cúi xuống cười cười, dịu giọng nói: “Em cũng mệt rồi, đi ngủ sớm đi”.

“Vâng.”

Đẩy xe lăn đến bên giường, cô kéo hai cánh tay Việt Tuyên, vòng ôm vai anh, cố dùng sức để nâng anh lên, vừa đỡ vừa ôm anh di chuyển lên giường. Rồi đắp lại chăn cho anh, sau đó với tay kéo rèm cửa sổ và tắt đèn bàn, trong phòng chỉ còn bóng tối lơ mơ, cô cũng chui vào chăn, nhắm mắt nói khẽ:

“Ngủ thôi.”

Mùi hương cơ thể thanh lạnh thoảng nhẹ lẫn với mùi sữa tắm, trong bóng tối, giọng Việt Tuyên hơi ngập ngừng:

“Em... không về phòng riêng sao ?”

Trở mình, Diệp Anh hình như đã sắp ngủ, ngáp một cái nói:

“Không, từ nay em ngủ ở đây.”

“Một mình anh cũng được”, nhìn mái tóc đen xõa trên gối, giọng Việt Tuyên khàn khàn, “...Em không cần phải...”.

“Mấy ngày trước, không đêm nào em ngủ yên”, cô lại trở mình, áp đến gần anh, “Suốt đêm lo cho anh, thà nằm ở đây, còn có thể ngủ yên một chút”. Nửa đêm hôm qua, anh lại lên cơn co giật, không chịu gọi người, đến khi cô bất ngờ trở dậy thì anh đã đau đớn mà ngất đi. Tình trạng sức khỏe như vậy, anh vẫn cùng cô đến dự buổi biểu diễn thời trang.

“A Anh...”

“Anh đang lẩn tránh em”, cô mở mắt, chăm chú nhìn anh, “Trước đây chẳng vẫn như thế đấy thôi, tại sao bây giờ lại không được ?”.

Người Việt Tuyên hơi cứng lại.

Trong bóng tối, mặt anh ửng đỏ.

Thấy anh không phản đối, Diệp Anh thở phào, lại nhắm mắt. Trong phòng tĩnh mịch yên ắng, tâm tư của cô một lần nữa quay trở về cảnh tượng buổi trình diễn lúc tối.

Tất cả đều do Việt Tuyên giúp đỡ.

Về sau cô mới biết...

Ngay từ khi cô được tham gia dự án thiết kế thời trang cao cấp, Việt Tuyên đã cho in một số phác thảo của cô rồi cử người đưa đến lâu đài của nữ hoàng Veka ở Paris. Trước khi cô gọi điện định nhờ anh liên hệ giúp

đờ, Việt Tuyên đã nhờ người chụp ngoại cảnh cửa hiệu và trang phục mẫu trong tủ kính của MK, gửi đến nữ hoàng Veka.

Sau đó, anh lại giúp bà tổ chức show diễn này, thậm chí đã thuyết phục được Veka mặc chiếc váy dài hoa đen trắng trong tủ kính.

Cô không biết làm gì để cảm ơn anh.

Trong giới thời trang phù hoa danh lợi, cho dù có thực tài đi chăng nữa nhưng nếu thiếu cơ hội và người nâng đỡ, mà chỉ hoàn toàn dựa vào sức mình mong có được vị thế thì phải trải qua một thời gian khá dài và vất vả.

“Không phải do anh...”

Dường như đoán biết suy nghĩ của cô, giọng Việt Tuyên từ gối bên truyền đến:

“... Như bà Veka đã nói với em, nếu không phải bà ấy thực sự thích thiết kế của em, nhận ra khả năng thiết kế đầy triển vọng của em, cho dù lót tay cho bà món tiền lớn, bà ấy cũng sẽ không đích thân bay đến đây.”

Trên thực tế, ở Paris khi bà Veka xem những thiết kế của Diệp Anh do Việt Tuyên gửi đến, đã lập tức gọi điện cho anh. Bà phấn khởi nói, cuối cùng đã nhìn thấy một nhà thiết kế châu Á tài hoa không kém Mạc Côn năm xưa.

Dưới tấm chăn mỏng.

Bàn tay Diệp Anh sờ soạng, chạm nhẹ vào tay anh. Không nói gì, cũng không định nói chuyện về bà Veka, cô cuộn người áp đến bên anh, nắm tay anh.

“Việt Tuyên...”

“Sao ?”

“... Em không ngủ được”, cô gối đầu lên cánh tay anh, “Em muốn nói chuyện với anh”. Trong bóng tối, Việt Tuyên từ từ quay đầu về phía cô.

“Chưa bao giờ anh hỏi em, về chuyện của em”, hàng mi khép chặt, khẽ lay động, “Tên em là gì, bao nhiêu tuổi, cha mẹ là ai, tại sao phải vào trại quản giáo, bởi vì tất cả những cái đó anh đều đã biết, đúng không ?”.

“A Anh.”

Việt Tuyên ngậy người.

“Anh có biết tại sao em lấy tên là ‘Diệp Anh’ không ?”, như đứa trẻ nhỏ, cô nép vào người anh, “Thực ra, đó cũng không hẳn là tên giả, em sinh ra lúc hai giờ đêm, mẹ em nói, đó là lúc trời tối nhất. Sau khi cha em qua đời, mẹ em bị rối loạn thần kinh, bà ấy thường đánh em, oán hận em. Bà bảo vì em nên cha mới chết, vì em là Dạ Anh, là đứa trẻ sinh ra trong đêm đen tối nhất, là kẻ hủy diệt mọi thứ”.

“ ... ”

Việt Tuyên cau mày, “Em không tin. Chẳng phải diễm dữ, lời nguyền gì hết, chẳng qua là lừa bịp”, cô lặng lẽ cười, “Đến khi em giết kẻ đó, bị đưa vào trại quản giáo, mẹ em vì chuyện đó cũng qua đời. Lúc mới vào trại, em rất hận, rất hận, hận là lúc đó không đâm thêm mấy nhát nữa, tại sao kẻ đó vẫn sống được. Sau khi ra khỏi trại, nhất định em phải đâm từng nhát, từng nhát vào ngực kẻ đó, nhất định phải tận mắt nhìn kẻ đó chết, không còn một hơi thở, mới rút dao ra khỏi ngực ông ta”.

Cảm nhận cơn chấn động của Việt Tuyên.

Trên gối trắng như tuyết, cô cười lặng lẽ, nhìn anh nói:

“Về sau, em nghĩ thông suốt rồi. Em không muốn ông ta chết như vậy, em phải tự tay hủy hoại ông ta, em phải làm cho ông ta thân bại danh liệt, em phải để cho ông ta sống, cho ông ta tận mắt nhìn thấy tất cả những gì ông ta dùng thủ đoạn có được, sẽ mất dần từng tấc, từng tấc một.”

“A Anh, em không cần phải nói với anh những chuyện đó.”

Việt Tuyên nắm chặt bàn tay lạnh ngắt của cô.

“Có người giúp em.”

Mi mắt rung rung, cô vẫn nói tiếp:

“Trong trại quần giáo, có một người hảo tâm tình nguyện giúp những phạm nhân vị thành niên, để chúng em được học những gì mà mình thích. Và em đã lựa chọn thiết kế thời trang. Nhà hảo tâm đó mỗi tháng đều gửi sách báo và tư liệu đến, còn giúp em được vào bộ phận may trang phục của trại.”

Những năm đó cô học miệt mài bất kể ngày đêm, đã có vốn kiến thức hội họa học từ nhỏ, nên việc tự học thiết kế cũng không khó lắm, để tranh thủ thời gian thực tập cắt may, cô đã nhận cắt may quần áo cho các cán bộ quần giáo.

Vừa vào phòng thiết kế của tập đoàn Tạ thị, cô đã khiến các nhà thiết kế kinh ngạc, bởi ngay lập tức cô đã có thể hoàn thành một bộ trang phục theo đúng thiết kế. Chỉ có mình cô biết, hồi ấy trong trại cô đã phải cắt may rất nhiều kiểu quần áo cho những cán bộ quần giáo, và để có thể có nhiều thời gian tự do hơn, nên tốc độ của cô được hình thành và rèn luyện trong áp lực từng năm như vậy.

“Lúc đầu em tưởng em chỉ là một trong những phạm nhân được tài trợ. Dần dần mới nhận ra những người khác họ chỉ được tài trợ học tập bình thường, còn em...”

Cô hơi cau mày, nhớ lại:

“Người hảo tâm đó đã gửi cho em bút, giấy, kẹp, màu và các loại vải để em thực tập, đều là những thứ đắt tiền, tốt nhất. Những tạp chí thời trang mà người đó gửi cho em, là những ấn phẩm vừa xuất bản tại Paris và New York. Theo ý muốn của nhà hảo tâm đó, trại quần giáo đã lắp riêng cho em một đầu video, để em có thể xem băng ghi hình các show diễn thời trang của những hãng nổi tiếng trong tuần lễ thời trang quốc tế, show trình diễn vừa kết thúc chưa lâu, trong trại em đã có thể được xem băng. Bởi nước Pháp là trung tâm thời trang quốc tế, nhà hảo tâm đó lại gửi giáo trình tiếng Pháp để em tự học. Anh có tin không, người đó thậm chí mỗi tuần một lần đều cử giáo viên vào trại dạy em luyện phát âm và bổ sung kiến thức.”

Hàng mi rung rung, cô cười nhạt:

“Mỗi tháng em đều viết thư cho nhà hảo tâm đó, báo cáo tình hình của em. Trại trưởng nói, phải làm vậy là để em biết tri ân. Vì vậy nhất định em phải viết.”

Màn đêm thấp thoáng qua rèm cửa, dù rất tối, nhưng vẫn có thể nhận ra cảnh vật bên ngoài.

Việt Tuyên yên lặng nằm nghe.

Bàn tay cô bị anh nắm chặt.

“Em cho rằng nhà hảo tâm có mục đích gì đó, hoặc là muốn sau này khi em ra khỏi trại sẽ yêu cầu em làm gì đó cho họ, nhưng, không có. Sau khi em ra khỏi trại, người đó cũng mất tích luôn, không hề liên lạc lại. Cũng không thư từ nhắn tin, cứ như chưa bao giờ có người đó vậy.”

Ngước mi, đôi mắt đen thăm nhìn anh.

“Em không hiểu, tại sao lại thế ?”

Gió lay động rèm cửa.

Việt Tuyên cố mỉm cười, nói:

“Có lẽ là...”

“Là anh, đúng không?”

Đăm đăm nhìn anh, đôi mắt cô đã nhòe ướt, sáng rạng kinh người.

“... Em đã từng tưởng là A Xán. Trên đời này, em đã tưởng chỉ còn một mình A Xán, có thể tận tâm như vậy làm những việc đó vì em mà không cần báo đáp.”

“Nhưng, lại là anh.”

Chầm chậm nhắc lại, cô mỉm cười đau khổ:

“Cho nên, anh không ngạc nhiên. Tại sao em ở trong trại cải tạo sáu năm lại có thể biết thiết kế và cắt may, không ngạc nhiên tại sao em biết nói tiếng Pháp. Bởi vì tất cả anh đều biết hết, bởi vì lúc ở Paris, anh đã biết em là ai.”

“Em...”

Việt Tuyên cũng nằm ngậy người, không nhúc nhích.

“Anh nói, em không cần cảm ơn anh. Chuyện MK em không phải cảm ơn anh, chuyện nữ hoàng Veka em không cần cảm ơn anh”, ôm cánh tay nóng ấm của anh, cô ngửa mặt, hàng mi ngấn nước, mắt ướt long lanh nhìn anh, “Vậy, thời gian sáu năm trong trại quản giáo, cũng không cần cảm ơn anh sao?”

“... Sao em biết?”

Rất lâu, anh khàn giọng hỏi.

“Là do bông hoa tường vi đó.”

Cô nhẹ nhàng trả lời.

“Trong trại quản giáo, em nhận được chiếc kẹp tranh màu đen do nhà hảo tâm gửi vào, trên đó chạm một bông hoa tường vi màu ngân bạc, giống hệ bông hoa hồi nhỏ cha dạy em vẽ. Bởi vì bông tường vi đó, có một đạo em đã ước người giúp em chính là cha em ở thiên đường.”

Lắc đầu, cô nhìn anh đắm đắm, cười:

“Còn tối nay, trên bức chữ T nhìn anh ngồi trên xe lăn, cuối cùng em đã nhớ ra, lúc còn nhỏ em đã từng gặp anh. Trong vườn hoa, hôm sinh nhật em, cậu bé xanh xao cô độc ngồi trên xe lăn chính là anh, đúng không? Tối đó, tường vi trong vườn vừa nở, em ngồi bên cạnh anh, lấy cành cây vẽ bao nhiêu bông hoa tường vi lên mặt đất.”

Hình ảnh đó, rõ ràng cô đã quên.

Dưới những ánh sáng đèn màu như biển sao, nhìn anh ngồi trên xe lăn, thanh lạnh, trầm lặng như hoa dành dành đêm trắng, trong tích tắc anh ngoái nhìn cô, hình ảnh chìm sâu trong ký ức vụt lóe lên.

Tim như bị bóp nghẹt.

Nhìn cô gần gũi như cách một hơi thở, nhìn cô ánh mắt ngấn nước, nhìn nụ cười trên môi yếu ớt như tường vi trắng mới nở, Việt Tuyên gơ hai tay, hơi run run kéo cô vào lòng.

Trong vườn hoa năm đó.

Dưới ánh trăng êm ả, cơ hồ có thể nghe thấy tiếng cánh hoa bùng hé nở, tường vi trắng như biển hoa đang nở rộ, từng cánh từng cánh, từng bông từng bông, thanh tao lóng lánh, rực rỡ nức hương.

Không chỉ có một mình anh.

Cô bé năm xưa cầm cúi vẽ những bông hoa tường vi, đã trở về bên anh.

“Cảm ơn anh, Việt Tuyên.”

Được ôm chặt trong lòng anh, cô im lặng nhắm mắt, rồi cũng vòng tay ôm anh. Anh không hề biết, nếu không có anh, nếu trong trại quản giáo không có bàn tay anh chìa ra, nếu không có niềm hy vọng để cô nắm chặt, làm sao cô có thể qua được sáu năm ác mộng đó, làm sao nên được mỗi hận thù thiêu đốt lồng ngực chùng đó năm của cô.

Có bàn tay giúp đỡ của anh.

Cô có thể coi thường những ánh mắt thù địch trong trại, có thể lãnh đạm nhìn Thái Na, có thể lãnh đạm nhìn bất cứ kẻ nào gây ra bất kỳ vết thương nào trên thân thể cô. Cô nhắm mắt, dùng mỗi tắc thời gian để tích lũy sức mạnh cho mình, bởi vì trong những ngày đen tối đó anh đã cho cô hy vọng.

“Không...”

Lòng quần thắt, Việt Tuyên run run vuốt tóc cô. Anh cảm thấy nước mắt cô, những giọt nước mắt lạnh làm mỗi phân, mỗi tấc da thịt anh đau đớn.

Không, cô sai rồi.

Cô sai rồi.

Nếu không có cô, anh không thể nào gắng gượng trong những năm đó. Anh đã làm tổn thương rất nhiều người, cơ thể nhuốm đầy tội ác, nếu không nhớ còn có cô trong trại đang cần giúp đỡ, có lẽ trận phong hàn mùa đông năm đó đã khiến anh không còn nhìn thấy ánh mặt trời ở dương gian.

“... Xin lỗi.”

Nhưng, anh không muốn nói với cô những điều đó.

Anh muốn ôm cô như vậy, ôm chặt cô như vậy, hong khô nước mắt cho cô, giúp cô làm những việc cô muốn làm. Thậm chí anh không bận tâm, rốt cuộc cô yêu ai, anh chỉ muốn ôm cô như vậy, không nói gì hết, giữ cô trong lòng anh, giữ cô ở bên anh.

“...Xin lỗi, A Anh.”

Anh đau khổ nhắm mắt, hôn lên tóc cô.

Gió lay động bức rèm.

Nước sông chảy lặng lẽ trong đêm, từng ngọn đèn ấm áp, tĩnh mịch.

Đôi mắt và gò má ẩm ướt, lạnh giá được ngực anh dần dần sưởi khô, Diệp Anh hít một hơi dài, ngồi dậy ra khỏi vòng tay anh, đi đến bên cửa sổ.

Trên bầu trời đêm.

Sao trời chi chít.

“Việt Tuyên, nếu lời cầu hôn của anh vẫn còn hiệu lực”, trở về giường, gối đầu lên cánh tay anh, cô mỉm cười, giơ tay chỉ ngôi sao sáng nhất trên bầu trời chi chít sao, “Em muốn một chiếc nhẫn, một chiếc nhẫn sáng hơn vì sao kia”.

Cũng dưới bầu trời đêm chi chít sao.

Chiếc xe đua màu xám bạc đỗ ở một chỗ không xa vườn hoa đầu đường, Việt Xán đứng trầm mặc rất lâu trước khóm tường vi dại. Những bông hoa đỏ chói đã rụng hết, trong gió đêm, chỉ còn lại cành lá xanh đen lay động, trong không khí không còn mùi hoa, chỉ còn lại mùi đất hăng hăng.

Trên cành có những chiếc gai nhọn.

Anh cúi xuống vuốt ve chúng.

Vẫn không thể trấn tĩnh lại được.

Trong lòng anh cũng đang có những chiếc gai nhọn vô hình đâm chích khiến anh không lúc nào được yên ổn, lúc nào cũng mang niềm u uất và bức bối. Anh không sao xua được hình ảnh thoảng qua như một lát cắt nhưng lập tức in vào trí não và từ lúc đó cứ bám riết lấy anh như vậy. Trên bục chữ T sáng như biển sao, ánh mắt hai người nhìn nhau, dường như xung quanh không tồn tại, dường như chỉ còn lại hai người họ.

Có phải anh đã sai...

Anh muốn cô rời khỏi đây, anh muốn cô rời càng xa càng tốt, mọi chuyện để một mình anh hoàn thành. Sáu năm cô bị giam, mặc dù cô không muốn nhìn mặt anh, nhưng cô vẫn ở trong đó, anh vẫn có thể kiểm soát. Nhưng từ khi cô xuất hiện, cơ hồ tất cả đều đổi khác.

Việt Tuyên không còn là Việt Tuyên của ngày trước.

Sâm Minh Mỹ cũng không còn là Sâm Minh Mỹ của ngày trước.

Còn anh, cũng không còn là anh của ngày trước nữa. Dẫu mang một vẻ ngoài băng cứng, nhưng trong lòng lại bắt đầu cuộn trào ngày càng dữ dội những cảm xúc không thể khắc chế.

Anh chỉ muốn cô rời đi.

Chứ không phải muốn đẩy cô đến bên Việt Tuyên.

Những chiếc gai nhọn đâm vào tay.

Mùi máu tanh tanh phả ra !

Cảm giác đau buốt ở đầu ngón tay như kích vào nỗi hận lẫn quất trong lòng anh, làm nó trỗi dậy như đang vùng vẫy. Đúng, anh hận cô, hận cô phá vỡ sự bình thản đã thành thói quen của anh, hận cô xóa hết ký ức đẹp đẽ duy nhất trong lòng anh, hận cô nhìn Việt Tuyên với ánh mắt đau đáu như vậy, hận cô phản bội quá khứ của họ...

Gai tường vì đâm vào ngón tay anh !

Dưới ánh sáng sao trời, Việt Xán đứng lặng rất lâu, đáy mắt dần dần ngưng tụ khí lạnh lẽo của băng giá.

Nhãn hiệu thiết kế thời trang cao cấp MK chỉ sau một đêm đã nổi như sóng cồn !

Nữ hoàng Veka, nhân vật sừng sững trong giới thời trang quốc tế không chỉ trở thành khách hàng đầu tiên của MK, mà còn đích thân làm người mẫu thể hiện tác phẩm do MK sáng tạo trong buổi ra mắt bộ sưu tập thời trang của bà ! Mọi lúc mọi nơi, Veka đều không tiếc lời khen ngợi MK và Diệp Anh, tán dương tài năng thiết kế của Diệp Anh, bà cho rằng nhất định có ngày Diệp Anh sẽ trở thành nhà thiết kế đỉnh cao của châu Á !

Được sự tán dương và khẳng định của Veka, MK lập tức trở thành thương hiệu hot trong giới thời trang.

Các tạp chí, chuyên mục thời trang đua nhau phỏng vấn Diệp Anh, thậm chí kênh thời trang của một số hãng truyền hình nước ngoài cũng đưa tin về Diệp Anh và MK. Những người đẹp quý bà trong giới thượng lưu dường như quên hẳn tin đồn bí hiểm về thân thế Diệp Anh, đua nhau thông qua mọi con đường mong có được giấy mời của MK, điện thoại của cửa hiệu MK cơ hồ không ngớt đổ chuông.

Trong phòng họp của tập đoàn Tạ thị.

Mười giờ sáng, cuộc họp đặc biệt của hội đồng quản trị.

“Hiện nay, trong khoảng thời gian không đến hai tháng từ khi nhãn hiệu ‘Sâm’ do Sâm Minh Mỹ sáng lập và điều hành đã nhận được bốn mươi sáu đơn hàng”, Tạ Hoa Lăng giở lướt tập tư liệu trong tay, “Hiện tại ‘Sâm’ đang thực hiện chế độ hội viên, đã có hơn một trăm hội viên, tình hình tiến triển rất tốt”.

Sâm Minh Mỹ mỉm cười ngồi vào vị trí.

Trong phòng họp, các ủy viên hội đồng quản trị tới tập gửi cho cô những ánh mắt tán thưởng.

Thời trang là lĩnh vực truyền thống của Tạ thị, nhưng trước giờ tuy cũng mua lại một số thương hiệu quốc tế có tiếng nhưng sản xuất quy mô lớn vẫn là của những nhãn mác trong nước, Tạ thị trước sau vẫn có khoảng cách so với thời trang thịnh hành trên thị trường Âu Mỹ. Bản thân Tạ thị chưa có một nhãn mác nào đứng vững trên thị trường quốc tế và có thể thu hút mạnh mẽ sự chú ý của khách thời trang.

Mấy năm trước, Tạ lão thái gia lộ diện, bằng hình thức trao đổi cổ phần đã mua được công ty thiết kế của Sâm Lạc Lăng – một nhà thiết kế nổi tiếng, hơn nữa do con gái độc nhất của ông là Sâm Minh Mỹ đích thân phụ trách bộ phận thiết kế của tập đoàn Tạ thị, nên dưới sự điều hành của Sâm Minh Mỹ, sản phẩm thời trang của tập đoàn bắt đầu vươn ra thị trường quốc tế.

“Còn MK...”, vẻ dừng dừng, lia ánh mắt đến Diệp Anh ngồi bên trái Sâm Minh Mỹ, giọng Tạ Hoa Lăng lạnh tanh, “... Mặc dù được nữ hoàng Veka trợ giúp, thu hút được chú ý của giới thời trang, nhưng cho đến nay, mới chỉ có mười đơn hàng. Diệp tiểu thư, cô cần cố gắng hơn”.

Các thành viên trong hội đồng sững sốt, ai nấy cúi đầu xem tư liệu trong tay. Gần đây danh tiếng của MK nổi như cồn, trở thành hiện tượng của giới thời trang, không ngờ lại chỉ có mười hai đơn hàng.

Bên bàn chủ tịch hình bầu dục.

Việt Xán nhướng mày.

Trang tư liệu trước mắt anh chính là bản so sánh số liệu các hạng mục của “Sâm” và “MK”, trong mục số lượng đơn hàng, “Sâm” đúng là vượt xa “MK”, nhưng...

Ngón tay gõ trên bàn, Việt Xán ngược nhìn bóng người đang ngồi yên lặng. Cô cũng không tỏ thái độ, hàng mi dày che rợp ánh mắt, không giải thích cũng không lo lắng, bình thản đến mức có cảm giác tất cả đều nằm trong dự liệu của cô.

Trái lại, Sâm Minh Mỹ thấy Diệp Anh không có phản ứng gì, cô cau mày ho nhẹ một tiếng.

“Nhưng về doanh thu, ‘MK’ lại vượt ‘Sâm’...”, ngồi cạnh chiếc bàn rộng hình bầu dục, Tạ Phổ thay mặt Việt Tuyên tham dự cuộc họp, nở nụ cười nhả nhặn, “...Tôi phát hiện, hầu như mỗi bộ thời trang do MK thực hiện đều đắt gấp bốn lần so với ‘Sâm’. Giá cao như vậy, có thể tương đương với giá may đo của những hãng cao cấp nhất trên thị trường quốc tế. Trong thời gian ngắn, MK có thể bán được mười hai sản phẩm, cho thấy cục diện mới đã được mở ra”.

Thâm tâm các vị ủy viên hội đồng cũng thấy như vậy.

Trên bảng đối chiếu, có thể nhìn ra “Sâm” có nhiều đơn hàng, nhưng giá mỗi đơn hàng quá thấp. Lợi nhuận kém xa “MK”.

“Đó chỉ là do hào quang tạm thời của Veka”, Tạ Hoa Lãng sắc mặt không vui, nói, “Khi làn sóng này qua đi. Đầu óc khách hàng tỉnh lại, giá của MK cao như thế, họ sẽ sợ chết khiếp mà bỏ chạy hết ! ‘Sâm’ chủ trương áp dụng giá ưu đãi để thu hút khách trong thời gian khai trương, sau này sẽ dần dần nâng giá, để khách hàng có quá trình chấp nhận, Minh Mỹ làm như vậy ổn thỏa hơn nhiều”.

Vì Diệp Anh mà Tuyên bị ốm nằm viện, cũng vì Diệp Anh mà Tuyên đi khỏi Tạ gia, Tạ Hoa Lãng hận lắm, bà hối hận lúc đầu đã mắc lừa Diệp Anh không điều tra lai lịch thân phận cô ta, để Diệp Anh dễ dàng tiếp cận Tuyên như thế.

Lại nhìn Tạ Phổ xưa nay dự họp chỉ ngồi nghe không nói, chắc đã được Tuyên gợi ý cũng lên tiếng nói đỡ cho Diệp Anh, Tạ Hoa Lãng càng tức, sầm mặt nói tiếp:

“Hơn nữa, ý tưởng nâng cao hình ảnh của ‘Sâm’, Minh Mỹ đã có kế hoạch rất tốt. Minh Mỹ, nói cho mọi người cùng nghe.”

“Vâng, thưa phó chủ tịch.”

Sâm Minh Mỹ mỉm cười nhu mì, đưa mắt nhìn khắp phòng họp, sau đó dừng lại ở Diệp Anh, mỉm cười: “Sách lược dùng nữ hoàng Veka gây ảnh hưởng đối với công chúng, Diệp tiểu thư làm vô cùng thành công, cho nên chúng tôi cũng định bỏ chút công sức vào công chúng. Sự kiện tiếp theo đặc biệt thu hút giới thời trang, đó là lễ trao giải Quả cầu vàng được tổ chức một năm một lần tại Hollywood”.

Sắc mặt Diệp Anh trầm xuống.

Ngước mắt, nhìn Sâm Minh Mỹ đang dong dạc thuyết trình.

“Giải Quả cầu vàng là một giải thưởng điện ảnh nổi tiếng và quan trọng trên toàn thế giới, hầu như mọi quốc gia đều phát sóng trực tiếp hoặc phát lại, chiếc thảm đỏ mà các ngôi sao bước lên trong lễ trao giải, vốn là chiến trường cạnh tranh của các hãng thời trang lớn nhất thế giới, lần này ‘Sâm’ dự định tham gia.”

Nói xong, Sâm Minh Mỹ ra hiệu cho trợ lý, luồng ánh sáng từ ống kính máy camera chiếu lên màn chiếu trong phòng, hiện ra một bức ảnh.

Cô gái rất đẹp trong bộ đầm lễ phục buổi tối, hoa văn như da báo, thịnh hành nhất trong năm, bó sát thân hình hoàn mỹ gợi cảm, bộ ngực căng tràn mê đắm, mớ tóc dài uốn nhẹ chấm sát vòng eo nhỏ tròn trịa, cả con người vừa hoang dã vừa gợi cảm lại bội phần xinh đẹp.

“Đó là Phan Đình Đình.”

Đứng thẳng người, Sâm Minh Mỹ cười mỉm, giới thiệu với mọi người.

“Phan Đình Đình do tham gia bộ phim “The Sopranos” của đạo diễn David Chase người Mỹ, lần đầu tiên được công chiếu trên kênh truyền hình HBO, và cô ta được đề cử cho giải dành cho nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất giải tại buổi lễ trao giải Quả cầu vàng năm nay, và chắc chắn cô ta sẽ xuất hiện trong lễ trao giải lần này. Nếu Phan Đình Đình mặc trang phục do ‘Sâm’ thiết kế xuất hiện trên thảm đỏ Hollywood, không chỉ hình ảnh của ‘Sâm’ sẽ nâng lên rất nhiều, mà còn giúp ‘Sâm’ chính thức tiến quân vào thị trường thời trang quốc tế !”

“Xin lỗi.”

Lúc đó, Diệp Anh đột nhiên ngắt lời Sâm Minh Mỹ đang tràn trề hưng phấn. Sâm Minh Mỹ hơi ngây người, ngoảnh về phía Diệp Anh, các ủy viên hội đồng quản trị cũng tỏ vẻ ngạc nhiên không kém.

“Chúng tôi hình như cũng trùng ý tưởng với Sâm tiểu thư.”

Diệp Anh khiêm nhường nói:

“Về giải Quả cầu vàng, MK cũng chuẩn bị mời Phan tiểu thư đến thử trang phục, MK muốn mời cô ấy mặc trang phục do MK thiết kế xuất hiện trong lễ trao giải.”

Phòng họp im phăng phắc.

Các thành viên hội đồng quản trị nhìn nhau, Sâm Minh Mỹ mặt cứng đờ, tái mét, Diệp Anh mặc dù thái độ có vẻ khiêm nhường, nhưng dường như tuyệt đối không có ý nhượng bộ. Ngồi trên ghế da màu đen, Việt Xán nhếch mép, chẳng trách vừa rồi cô ta thản nhiên ngồi yên như vậy, thì ra đã chủ ý chờ đợi Sâm Minh Mỹ ở đây.

“Diệp tiểu thư, cô muốn thể hiện sáng kiến, tôi có thể giúp cô”, chờ người trong giây lát, Sâm Minh Mỹ vẫn mỉm cười ý tứ, chỉ có giọng nói mang chút châm biếm, “Nếu không, khi ‘Sâm’ vừa nêu phương án, MK nghe được lập tức tranh giành, sau này ‘Sâm’ còn dám giao lưu với MK nữa không ?”

“Sâm tiểu thư cô nhầm rồi.”

Diệp Anh giọng ôn hòa trả lời, vừa ra hiệu cho trợ lý. Trợ lý ôm ra một xấp tài liệu, phát cho từng thành viên trong hội đồng dự họp một bản. Khi mở ra, họ ngạc nhiên phát hiện, đó là bản kế hoạch giống hệt ý tưởng vừa rồi của Sâm Minh Mỹ, bên trong cũng là bức ảnh Phan Đình Đình.

“Bản kế hoạch này chúng tôi đã chuẩn bị dự định trình lên trong cuộc họp hôm nay, nội dung công việc đầu tiên của kế hoạch, MK cũng đã bắt đầu tiến hành. Chỉ có điều, rất xin lỗi, thì ra suy nghĩ của chúng tôi lại trùng với ý tưởng của ‘Sâm’”, Diệp Anh mỉm cười giải thích.

“Trùng ý tưởng ? Khéo vậy sao ?”, Tạ Hoa Lăng sa sầm mặt, tức giận nói, “... Hay là vừa nghe thấy sáng kiến của người khác liền cướp lấy, như thế là ăn cắp !”.

“Chúng tôi tin Sâm tiểu thư sẽ không như thế”, như không hiểu lời Tạ Hoa Lăng, Diệp Anh vẫn mỉm cười trả lời.

Uất ức đến tăt thở, nhưng trước thái độ điềm tĩnh của Diệp Anh, Sâm Minh Mỹ cũng không muốn để mình rơi vào thế yếu. Cố nhẫn nhịn, gắng duy trì nụ cười, cô nói:

“Vậy là cô không chịu từ bỏ, đúng không ?”

Diệp Anh cười, bình tĩnh nói:

“Thiết nghĩ, chắc Sâm tiểu thư cũng không chịu từ bỏ, đã vậy, hãy để ‘MK’ cạnh tranh bình đẳng với ‘Sâm’, cũng may bất luận ai thành công, đối với Tạ thị đều là chuyện tốt. Sâm tiểu thư, cô nghĩ thế nào ?”

14. Chương 14

“Chắc chắn có người để lộ thông tin !”

Cửa văn phòng vừa đóng, Sâm Minh Mỹ đã uất ức tái mặt, không để ý giữ gìn thái độ thanh lịch vốn có mà hầm hầm phần nộ kêu lên: “Em không tin có sự trùng hợp như vậy ! Đúng lúc em quyết định đi tìm Phan Đình Đình, thì cô ta cũng có suy nghĩ tương tự ?! Rốt cuộc cô ta là hạng người nào ?! Cái gì cũng muốn cướp ! Không chỉ ...”.

Nhìn thấy ánh mắt cười cười của Việt Xán, Sâm Minh Mỹ hơi dừng lại, lát sau lại tiếp: “... Không chỉ tìm mọi thủ đoạn mê hoặc Tuyên, lại còn nhúng tay vào dự án thời trang cao cấp này ! Tranh giành thời hạn khai trương, tranh cướp khách hàng ! Cướp ưu thế ! Bây giờ ngay kế hoạch em đã nghiền ngẫm từ lâu, cũng định cướp nốt ! Nhất định em phải tìm ra, kẻ nào đã làm lộ kế hoạch này của em ! Xán, anh biết rất rõ, em đã liên hệ với Phan Đình Đình từ lâu, bây giờ tại sao cô ta lại làm thế ?!”.

“Ồ !”

Lơ dang dở tập văn bản cần xử lý trên bàn, Việt Xán vừa nghe vừa chậm rãi nói: “Giải Quả cầu vàng là một sự kiện được chú ý như thế, có những ý tưởng giống nhau cũng là thường tình mà”.

“Anh nói gì ?!”

Sâm Minh Mỹ cơ hồ không tin vào tai mình, môi trắng nhợt, sững sờ nhìn Việt Xán, tức giận run người, miệng lắp bắp:

“Anh đang bênh vực cô ta, phải không, Xán ?... Vừa rồi trong cuộc họp, Tạ Phổ đứng ra nói đỡ cho cô ta, anh lại không hề nói giúp em một câu. Anh giương mắt nhìn em bị người ta chèn ép, không những không an ủi, mà hình như lại cho em là người hẹp hòi, là em đã nghi oan cho cô ta ?”.

Việt Xán nhìn cô, cau mày:

“Minh Mỹ...”

“Anh luôn như vậy !”, nổi uất ức trào dâng, Sâm Minh Mỹ ngắt lời Việt Xán, nói chậm từng câu, giọng cay đắng:

“Lúc đầu, khi cô ta mới nhúng tay vào dự án này của em, anh hoàn toàn có thể giúp em, lập tức đuổi cổ cô ta ! Nhưng, anh đã không làm như vậy ! Anh còn nói, cô ta không bao giờ là đối thủ của em, em có thể đánh bại cô ta bất cứ lúc nào, khiến em lơ là mất cảnh giác, khiến cô ta từng bước lấn tới, bây giờ tình hình trở nên như thế này đây !”

“...”

Mắt Việt Xán tối sầm.

“Bây giờ, có phải anh lại định nói, ‘không sao, chắc chắn cô ta không thể cướp được Phan Đình Đình, chắc chắn cô ta sẽ thua em’ ! Sau đó em lại thua cô ta lần nữa, cơ hội thể hiện thương hiệu trong giải Quả cầu vàng lần này, một lần nữa em bị cô ta cướp trắng, phải vậy không ?”

Giọng nói mỗi lúc một cao, ngực Sâm Minh Mỹ sôi sục một niềm uất hận và đẩy lên nỗi kinh hãi lạ thường ! Cô đột nhiên nhận ra, cô đã sai, khi Diệp Anh chỉ mới là một con kiến, lẽ ra cô nên giẫm chết cô ta, như vậy đâu đến nỗi xảy ra kết cục này, ưu thế của “MK” giờ đây cơ hồ đã vượt qua “Sâm” ! Mà lần nào cũng là do cô ta tin lời Việt Xán, trở nên khinh suất, lơ là mất cảnh giác !

Đột nhiên...

Trong đầu lóe lên lời nói của Thái Na như bóng gió nhắc nhở, Sâm Minh Mỹ tròn tròn mắt nhìn Việt Xán, sống lưng toát mồ hôi lạnh, người bắt đầu run, miệng lắp bắp:

“Anh cũng bị cô ta mê hoặc rồi, phải không ...?”

Lần đó trong nhà hàng Italia.

Ánh mắt Việt Xán nhìn Diệp Anh ...

Luôn đẩy lên trong đầu cô như một cây gai nhức nhối, nó ám ảnh, day dứt, không thể nào lý giải.

“Thái Na đã nói với em, là anh đã ngăn chặn mọi thông tin, là anh đang bảo vệ Diệp Anh, là anh đã không cho giới truyền thông loan tin quá khứ tù tội của Diệp Anh ! Em vẫn không tin, em cảm thấy, chắc chắn cô ta nhầm, sao anh có thể giúp Diệp Anh...”

Như bị rơi xuống giếng lạnh, Sâm Minh Mỹ kinh hãi xâu chuỗi các sự kiện, nhìn thần sắc Việt Xán lúc này, cô đã hiểu, lời Thái Na nói hoàn toàn là thật, chính Việt Xán đã phá hoại kế hoạch của cô, không cho cô cơ hội cản trở Diệp Anh !

“Anh thích cô ta, anh yêu cô ta rồi đúng không... Tất cả, thực ra, anh đều đang giúp cô ta, hoàn toàn không đứng về phía em ...!”, mồ hôi lạnh toát ra từng lớp, Sâm Minh Mỹ run lẩy bẩy, không thể kiềm chế mà hét lên với Việt Xán !

“Bình tĩnh lại nào !”

Đứng dậy khỏi bàn làm việc, đi đến bên Sâm Minh Mỹ, Việt Xán không chạm vào cô ngay, mà mấy phút sau, đợi cô dần bình tĩnh trở lại, người đã bớt run, anh mới nói, ánh mắt thoáng giễu cợt:

“Minh Mỹ, em quá mất bình tĩnh rồi !”

Việt Xán một tay ôm vai Sâm Minh Mỹ, cô hất mạnh ra nhưng cánh tay anh cứng như đá, đưa cô ngồi lên đi văng da màu đen được nhập khẩu từ Italia, bên cạnh, lại rót cho cô cốc trà, mặt tươi cười nói:

“Nghe đồn, em sai Thái Na đốt cửa hiệu MK ?”

Sâm Minh Mỹ kinh ngạc, tay cầm cốc nước run rung làm sánh cả trà ra ngoài !

“Anh ...!”

Mặt cô trắng bệch, tim đập thình thịch.

“Em quá khinh suất !”, Việt Xán thở dài, “Em quan hệ với Thái Na gần gũi như thế, người của Việt Tuyên sao có thể không phát hiện ra. Nhà họ Thái từng gây ra rất nhiều vụ phá phách như thế, Việt Tuyên đương nhiên đã cảnh giác cho người giám sát MK rất chặt nên Thái Na không thể ra tay”.

Nước trà trong cốc bắn mạnh ra ngoài.

“Việt Tuyên đã biết ý đồ của em, cậu ta có thể báo cho Tạ Hoa Lăng và Tạ lão thái gia biết”, nhắc chiếc cốc không ra khỏi tay cô, dùng mấy tờ giấy ăn, Việt Xán lau những giọt nước trà bắn trên người cô, “Mặc dù lão Thái gia rất thích em, nhưng nếu biết chuyện em định đốt cửa hiệu và ý đồ tiết lộ quá khứ đen tối của Diệp Anh, ông sẽ nghĩ về em thế nào ? Diệp Anh dù xấu xa đến mấy, rốt cuộc cũng là người Việt Tuyên đã gần gũi như vậy, tin xấu ít nhiều cũng ảnh hưởng tới danh tiếng của Tạ gia”.

“ ... ”

Môi Sâm Minh Mỹ trắng nhợt không sắc máu.

“Minh Mỹ, trước nay em vẫn luôn là một tiểu thư danh giá nề nếp, em tài năng lại đầy tự tin”, nhìn khuôn mặt lạnh cứng như hóa thạch của Sâm Minh Mỹ, ánh mắt Việt Xán u ám, đắm đắm hướng vào cô, “Hà tất vì Diệp Anh em phải hạ mình như vậy, em bị ma bắt rồi sao !”.

“ ... ”

Sâm Minh Mỹ nhắm mắt hồi lâu, lát sau mới lên tiếng, giọng hờn tủi chua chát:

“Dự án thiết kế thời trang cao cấp là tâm huyết của em, cũng được cha quan tâm nhất, em không cho phép xảy ra bất kỳ sơ suất nào, càng không cho phép ai hủy hoại nó. Xán, trước đây em đã đánh giá thấp Diệp Anh, cô ta dã tâm quá lớn, còn về khả năng thiết kế, cô ta...”, ngập ngừng dừng lại, “... Về khả năng thiết kế, cô ta không hề thua kém em. Từ lời lăng xê của nữ hoàng Veka, mặc dù hiện nay cô ta tạm thời chưa khởi sắc, nhưng hình như cô ta cũng không hề tỏ ra sốt ruột, vẫn ung dung ngẩng cao đầu, cô ta thực sự khiến em bắt đầu thấy sợ”.

“Xán...”

Nắm chặt tay Việt Xán, Sâm Minh Mỹ cầu khẩn nhìn anh:

“Xin anh hãy giúp em, xin hãy giúp em, lần này em không thể lại thua cô ta, em nhất định phải thắng, em nhất định phải để Phan Đình Đình chọn em chứ không phải cô ta.”

Tạ Việt Xán nhướn mày:

“Em muốn anh giúp thế nào ?”

“Phan Đình Đình ư ?”

Nghe George kể lại chuyện xảy ra trong cuộc họp hội đồng quản trị hôm qua, Tracy sững sốt tròn mắt, ngây ra một lát mới nói: “Sâm tiểu thư đã nghi oan cho Diệp tiểu thư rồi, tuần trước Diệp tiểu thư đã bảo tôi tìm cách liên hệ với Phan Đình Đình, chứ không phải hôm qua nghe Sâm tiểu thư trình bày kế hoạch mới nảy sinh ý nghĩ !”.

“Tôi không thấy cô nhắc đến chuyện đó.”

George cúi đầu sửa móng tay bằng chiếc dũa nhỏ.

“Đó là bởi vì tôi vẫn chưa liên hệ được”, Tracy lúng túng, “Phan Đình Đình rất kiêu, không dễ dàng gặp được người quản lý, mà Diệp tiểu thư còn nhắc tôi, khi thương lượng nhất định không được hạ mình, ảnh hưởng đến hình tượng của ‘MK’ ...”.

Lúc trao đổi qua điện thoại, người quản lý của Phan Đình Đình đã hỏi khéo, nếu Đình Đình dùng trang phục của MK, MK có thể dành cho những tài trợ như thế nào. Cô đã hỏi ý kiến Diệp tiểu thư, câu trả lời của Diệp tiểu thư là không có tài trợ gì hết, nhưng sẽ giảm giá 90% bộ lễ phục được may.

Người quản lý của Phan Đình Đình tức giận cúp máy.

Nghĩ đến đây Tracy bắt đầu lo lắng.

Cô đã có một thời gian dài làm việc với Sâm tiểu thư, biết Sâm tiểu thư rất giỏi trong mối quan hệ xã hội, chỉ ngại Sâm tiểu thư không những tài trợ toàn bộ trang phục cho Đình Đình mà còn hứa hẹn dành cho nhiều đãi ngộ đặc biệt khác. Như thế, Phan Đình Đình cuối cùng sẽ chọn bộ lễ phục nào để xuất hiện trên thảm đỏ Hollywood vẫn còn rất khó đoán.

“Tôi nghe nói”, George vừa giũa móng tay vừa thông thả góp chuyện, “Sâm tiểu thư đã hẹn được Phan Đình Đình chiều mai đến cửa hiệu ‘Sâm’ để họ lấy số đo và thảo luận kiểu dáng”.

“Hả...”, Tracy sững người, miệng há hốc, nhưng không nghĩ ra được cách nào, vội rút điện thoại:

“Tôi phải báo tin này với Diệp tiểu thư !”

Buổi chiều hôm sau, Diệp Anh đến cửa hiệu MK trên quảng trường Ngân Tọa. Trong hiệu có hai vị khách đang thử bộ trang phục mới hoàn thành.

Một vị là phu nhân của một viên chức cao cấp.

Bộ váy dài lễ phục màu tím sẫm giản dị, đoan trang, ôm khít người, dưới hõm vai gắn một bông hoa lụa tinh xảo làm nổi bật làn da trắng nuột, khiến bà như có khí chất khác thường. Mấy cô nhân viên giúp bà mặc trang phục và hai người bạn đi cùng đều ngây người, nhìn không chớp mắt.

Một vị là người đẹp hoạt động khá sôi nổi trong làng giải trí.

Chiếc váy dài, màu sắc tựa tranh sơn mài, lộ vai, theo phong cách Bohemian màu sắc đậm nhạt, bay bổng như lá vàng rơi, lại đẹp sang trọng như vàng ròng lóa mắt, phần eo gắn vụn đá quý tạo hình con bướm, vừa lãng mạn vừa nổi bật thân hình tuyệt vời gợi cảm của nữ chủ nhân.

George ngồi trên ghế cao, vừa chải mái tóc người đẹp thành những lọn nhỏ, vừa gợi ý kiểu tóc, đồ trang sức, giày và ví đi kèm bộ trang phục. Người đẹp tỏ ra vô cùng tâm đắc, hai người nói cười rất hào hứng.

“Tổng phu nhân, Triệu tiểu thư !”

Diệp Anh mỉm cười chào hai vị khách, nhìn những bộ trang phục họ vừa mặc trên người, cô rất hài lòng.

“Hình như là thật rồi !”

Tracy chạy ra đón, đi bên cạnh, nói nhỏ với Diệp Anh về nồn nóng:

“Vừa rồi tôi đến cửa hiệu ‘Sâm’ thăm dò, thấy Sâm tiểu thư, Quỳnh An và Liêu Tu đều có mặt, cửa hiệu không có khách hàng nào khác, chắc là họ đang đợi Phan Đình Đình.”

“Ừ.”

Phản ứng của Diệp Anh rất bình thản, chỉ cười cười ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường.

Bốn giờ mười phút.

Rời mắt khỏi chiếc đồng hồ thủy tinh màu hồng kiểu cổ, Sâm Minh Mỹ lại thảo luận lần nữa với Liêu Tu và Quỳnh An về phong cách thời trang và thị hiếu của Phan Đình Đình, nhưng cô vẫn không yên tâm, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa hiệu.

Một lúc lâu, khi nắng hè đã bớt gay gắt, khách đến quảng trường mua sắm Ngân Tọa mỗi lúc một đông. Các cô gái trẻ trong trang phục thời thượng các kiểu, tốp năm tốp ba đi đến, có người toan rẽ vào cửa hiệu ‘Sâm’ nhưng đều bị ngăn lại ngoài cửa.

Đã quá mười phút.

Sâm Minh Mỹ cầm cốc nước, nhấp một ngụm, các ngôi sao chậm trễ vốn là chuyện thường, dù họ đến muộn cả tiếng đồng hồ cũng không sao. Liếc nhìn đĩa bánh ngọt và ấm hồng trà Bá Tước bày sẵn chờ đón Phan Đình Đình, chiếc ghế tựa thành cao, bọc nhung hồng kiểu cổ như một nàng công chúa và mấy bản vẽ thiết kế mẫu trang phục đã chuẩn bị xong, Sâm Minh Mỹ dần dần thấy yên lòng.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng ồn ào.

Khách qua đường tới tấp ngoái nhìn.

“Là Phan Đình Đình !”

George đang chải tóc cho người đẹp, ngược nhìn, lập tức nói to với Diệp Anh và Tracy phía sau.

Cuối tuyến phố đi bộ, mấy trợ lý ân cần vây quanh một cô gái đẹp, vận váy dài xếp nếp nhỏ, ánh tuyết màu hoa đào, lưng thắt đai màu vàng, cổ và tay đeo trang sức long lánh, ngẩng cao chiếc đầu xinh đẹp kiêu hãnh đang hướng về phía quảng trường Ngân Tọa. Hào quang lấp lánh, quyến rũ và đáng yêu, mặc dù cặp kính đen lớn choán gần hết nửa mặt, nhưng vẫn hiện lên một khuôn mặt trái xoan hoàn mỹ, chiếc cằm nhọn xinh xắn, đôi môi gợi cảm, làn da trắng ngần, mái tóc dài như mây xoắn tới thắt lưng... khiến mọi người lập tức nhận ra đó là minh tinh Phan Đình Đình.

Ánh nắng chiều xiên ngang.

Dưới bao ánh mắt đổ dồn của khách qua đường.

Đôi giày cao gót màu hoa đào, phát ra những tiếng cộp cộp trên nền đá lát trên vỉa hè, Phan Đình Đình bước đi, xinh đẹp, kiêu hãnh như xung quanh không có ai.

“Ôi...”

Tracy thất vọng nãy nê, thâm tâm cô vẫn hy vọng thông tin của George không chính xác, cô cúi mặt, không dám nhìn Diệp Anh bên cạnh, đương nhiên có thể hình dung tâm trạng của Diệp tiểu thư lúc này.

“Mau mở cửa !”, Sâm Minh Mỹ đứng bật dậy, qua lớp kính, cô đã nhìn thấy Phan Đình Đình cùng nhóm trợ lý đang tiến lại gần, thấy Phan Đình Đình sắp đi qua cửa hiệu MK, cô bất giác mỉm cười, không kìm được đắc ý trong lòng.

Hai cô gái mở cửa.

Sâm Minh Mỹ ho nhẹ một tiếng, sửa lại trang phục trên người, cùng với Liêu Tu, Quỳnh An ra cửa đón.

Nhìn thấy Phan Đình Đình mỗi lúc càng tiến lại gần.

Mỗi lúc càng gần.

Trước mặt đã là cửa hiệu may đo cao cấp MK.

Bước chân Phan Đình Đình chợt dừng lại.

Lòng Sầm Minh Mỹ đột nhiên co thắt !

Gỡ chiếc kính đen trên mặt, Phan Đình Đình ngẩng ngửa tử kính cửa hiệu MK giây lát, cơ hồ như đang do dự. Trước bao ánh mắt tò mò của khách qua đường, một trợ lý bên cạnh nói nhỏ điều gì vào tai Phan Đình Đình, cô gật đầu, hất cằm quay gót, cao ngạo bước vào cửa hiệu MK.

“Sao có thể như vậy ?!”

Đứng trước cửa hiệu “Sầm”, Quỳnh An xưa nay vốn điềm tĩnh, lúc này cũng lộ vẻ hốt hoảng. Đã hẹn với Phan Đình Đình, bốn giờ chiều đến “Sầm”, thảo luận thiết kế, sao bây giờ lại vào MK ?

“Đi xem thế nào !”

Tay run run, Sầm Minh Mỹ cứng người nói với Quỳnh An.

Trợ lý của Phan Đình Đình chìa ra giấy mời, nhân viên bảo vệ lịch sự mở cửa cho cô. Hai anh chàng bảo vệ quá điển trai khiến Phan Đình Đình không kìm lòng được, cũng phải liếc nhìn, rồi mới nhìn vào cửa hiệu. Thấy bên trong cửa hiệu trang trí như cung điện nghệ thuật, Phan Đình Đình ánh mắt lóe lên vẻ ngạc nhiên.

“Tại sao cô ta cũng đến đây ?”

Người đẹp họ Thiệu vừa rồi còn rất hào hứng ngắm mình trong gương, liếc mắt thấy Phan Đình Đình đi vào, đột nhiên lạnh mặt, nói về không vui. George nói đùa với người đẹp, theo tin đồn mới nhất anh ta nghe được, sau khi Phan Đình Đình nổi tiếng thì thường xuyên xuất hiện trong các buổi tiệc tùng của giới thượng lưu, một lần do hơi say nên đã ngồi lên đùi anh trai người đẹp này.

“Tổng phu nhân !”

Vừa di chuyển ánh mắt, nhìn thấy Tổng phu nhân – người mà trong các bữa tiệc luôn được tôn sùng như thượng khách, nhưng cũng chỉ vừa lộ diện lại vội vàng bỏ đi, giờ cũng thấy xuất hiện ở cửa hiệu này, Phan Đình Đình cảm thấy rất thú vị, mắt sáng lên, bỏ qua các trợ lý, tươi cười tiến lại gần bắt chuyện.

Tổng phu nhân cũng rất khách khí.

Nói mấy câu xã giao rất lịch thiệp với Phan Đình Đình, sau khi bộ lễ phục được cô nhân viên đóng gói xong, Tổng phu nhân cùng hai người bạn rời khỏi cửa hiệu.

Phan Đình Đình lại nói chuyện với người đẹp họ Thiệu.

Mặc dù người đẹp này tỏ ra không mấy mặn mà, nhưng Phan Đình Đình không chấp nhận, vẫn tươi cười như hoa tán gẫu với cô những chuyện bếp núc của làng giải trí, cuối cùng cũng khiến người đẹp bật cười. Phan Đình Đình lại tán dương chiếc váy màu vàng như tranh sơn mài trên người cô, hỏi định mặc trong dịp nào, lại nói thêm, bất luận xuất hiện ở đâu với bộ trang phục này cô cũng sẽ làm lu mờ xung quanh. Người đẹp nghe vậy có vẻ rất hài lòng, trước lúc ra về còn đưa thiệp mời Phan Đình Đình đến dự tiệc sinh nhật của mình.

Trao tấm thiệp cho trợ lý.

Phan Đình Đình hít một hơi, ngồi vào ghế sofa màu đen, nụ cười biến mất trên môi trở lại lạnh băng, kiêu sa. Mấy trợ lý đứng sau lưng, có người đang chải lại tóc cho cô, có người báo cáo lịch làm việc trong ngày, có người liên tục gọi điện thoại, họ tíu tít quanh cô, tôn sùng như nữ hoàng.

“Phan tiểu thư, xin mời uống nước.”

Một nhân viên cửa hiệu ân cần đưa đến cho Phan Đình Đình ly nước chanh pha mật ong.

“Phan tiểu thư, tôi là Tracy – trợ lý thiết kế”, Tracy mỉm cười bên lên, đi đến, “Rất vui được phục vụ cô”. Thấy Phan Đình Đình rẽ vào MK, Tracy phấn khởi, lập tức chạy ra đón, nhưng bị Diệp tiểu thư ngăn lại, đến giờ mới cho cô ra.

“Trợ lý thiết kế ?”

Phan Đình Đình liếc Tracy qua khóe mắt, nôn nóng hỏi:

“Vậy thiết kế chính ở đây là ai ? Là người có tên Diệp Anh phải không ? Gọi cô ta ra đây. Còn cảnh cao cảnh thấp nổi gì, đâu phải là thương hiệu gì ghê gớm, thủ đoạn làm cao của các người đừng có áp dụng đối với tôi. Mau ! Gọi cô ta ra ! Nếu không, tôi đi đây !”

George thông thả bước đến.

“Diệp tiểu thư đang bận”, Tracy lo lắng nhìn về phía phòng thiết kế, “... Có thể cô phải đợi hai mươi phút”.

“Sao ? Tôi phải đợi ư !”

Phan Đình Đình đột nhiên tức giận, bật dậy khỏi sofa, đi ra phía cửa, vừa đi vừa nói: “Lại còn đồng đánh làm cao ! Nếu không phải do nhà tài trợ lạy lục cầu xin, các vị tưởng tôi sẽ đến cửa hiệu này sao ? Chính các vị cầu xin, nhờ vả, muốn tôi mặc trang phục của các vị xuất hiện trên thảm đỏ, lại còn bày trò làm cao !”.

“Phan tiểu thư, Phan tiểu thư xin dừng bước !”

Tracy hốt hoảng, thấy Phan Đình Đình sắp ra khỏi cửa hiệu, mắt luống cuống, cầu cứu George.

“Tổng phu nhân và Thiệu tiểu thư cũng vậy, không phải chúng tôi cố ý làm mất thời gian của cô”, George lên tiếng, “Khi Tổng phu nhân lần đầu tiên đến đây, đúng lúc Diệp tiểu thư vừa bắt tay vào vẽ thiết kế, Tổng phu nhân cũng phải chờ gần một tiếng”.

Sắc mặt Phan Đình Đình liên tục thay đổi.

“Diệp tiểu thư thường nói, cảm xúc thiết kế là vô cùng quan trọng, chỉ có tôn trọng cảm xúc, hoàn toàn không để bị phân tâm bởi ngoại cảnh mới có thể sáng tạo nên những bộ thời trang thích hợp nhất với từng khách hàng. Tất cả trang phục do MK thiết kế đều được khách hàng sử dụng trong những dịp quan trọng nhất, khách hàng không quan tâm có phải chờ đợi hay không, chỉ quan tâm sản phẩm có đẹp nhất hay không.”

George mỉm cười giải thích.

Phan Đình Đình trợn mắt nhìn anh ta.

Do dự một hồi, lại quay về ngồi trên ghế sofa.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Phan Đình Đình bỗng nhớ tới hình ảnh Tổng phu nhân và người đẹp họ Thiệu cô vừa gặp ở đây.

Trong những buổi tiệc tùng của giới thượng lưu cô từng vài lần nhìn thấy Tổng phu nhân, bà vốn là người tính cách nghiêm cẩn, dù trang phục luôn rất đẹp và sang trọng, nhưng vẫn gây cảm giác hơi cứng khó gần. Còn bộ lễ phục màu tím hôm nay khiến Tổng phu nhân cơ hồ trở thành người khác hẳn, trông bà không chỉ đẹp đoan trang mà còn có nét dịu dàng thân thiện mơ hồ nào đó, càng làm tôn vẻ sang trọng vốn có. Còn bộ đầm lễ phục màu vàng rực như tranh sơn mài của người đẹp họ Thiệu cũng gây cho cô ấn tượng bất ngờ không kém, cô kinh ngạc nhận ra, quả thực bộ trang phục đó đã tạo cho cô ta khí chất lãng mạn chưa từng có.

Kim đồng hồ nhích từng giây.

Cửa phòng thiết kế mở ra, Phan Đình Đình nghe tiếng động liền ngẩng lên nhìn, thấy một cô gái trẻ vận một chiếc váy rộng màu trắng từ trong đi ra, mái tóc dài đen mượt xoa xuống hai bên má, màu môi hơi nhạt, nước da rất trắng nổi bật đôi mắt đen thẳm như nước đêm sâu gợi sóng trong đêm, đẹp đến nỗi khiến Đình Đình bất giác ngây người.

“Phan tiểu thư !”, cô gái trẻ lơ đãng, gật đầu chào cô, không nói gì, chỉ nhìn cô bằng đôi mắt đen bình thản. Đôi mắt đó thản nhiên ngắm cô từ đầu xuống chân, từ chiếc váy dài ánh tuyết với rất nhiều nếp gấp trước ngực, chiếc nơ trên cổ, chiếc kẹp tóc gắn thủy tinh lấp lánh, cặp kính đen đổi màu, sợi dây chuyền trân châu, chiếc vòng tay to bản màu vàng, chiếc ví màu hoa đào, đến đôi giày hồng cao gót dưới chân, tất cả

đều bị ánh mắt cô gái trẻ quan sát một cách khắt khe, Đình Đình bỗng cảm giác như ngồi trên bàn chông, bất giác ưỡn thẳng lưng.

“Xin mời đứng lên !”

Cô gái trẻ nói.

Phan Đình Đình do dự một lát miễn cưỡng đứng dậy. Cô ta đi đến trước mặt cô, nét mặt không biểu cảm, tự tay tháo chiếc kẹp có gắn những hạt thủy tinh nhỏ trên đầu cô quăng sang một bên, nhìn cô, hơi cau mày nói:

“Hãy tháo dây chuyền, vòng tay và thắt lưng ra !”

Khẩu khí lãnh đạm đó khiến Phan Đình Đình tức giận. Nhưng uy lực toát ra từ người cô ta giống như một nữ hoàng quyền lực khiến Phan Đình Đình có phần do dự.

Đợi Phan Đình Đình gỡ hết đồ xuống, cô lấy ra từ trong tủ đồ trang sức chiếc thắt lưng da dài và mảnh màu trắng thắt cho Đình Đình, rồi lại lấy một đôi giày cao gót kiểu Ý, màu da chân đi vào cho cô.

“Trên người có quá nhiều điểm nhấn, sẽ làm cho người ta rối mắt, không biết nhìn vào đâu”, nhìn Phan Đình Đình sau khi thay đồ trang sức mới, cô gái trẻ bình thản nói.

Mặc dù trong lòng hơi ảm ức, nhưng ngắm mình trong tấm gương rộng, vẻ hào nhoáng lóa mắt ban đầu được thay thế bằng một vẻ đẹp thanh tao, mới mẻ và quý phái, Phan Đình Đình bối rối ho nhẹ một tiếng, hắt hàm hỏi cô gái:

“Cô là Diệp Anh ?”

“Vâng, tôi là Diệp Anh.”

“Chính là cô, cô muốn thiết kế bộ lễ phục để tôi mặc trong lễ trao giải Quả cầu vàng ?”, Phan Đình Đình kiêu ngạo liếc xéo cô.

“Vốn định thế”, Diệp Anh bình thản nói, “Nhưng bây giờ tôi cảm thấy cô phù hợp với hãng khác hơn”.

“Cô...”

Tại Phan Đình Đình đồ nhừ, đương nhiên cô hiểu hàm ý câu nói của Diệp Anh.

Từ khi gia nhập làng giải trí, cô vẫn được coi như chiếc bình hoa xinh đẹp.

Mặc dù đã tham gia đóng không ít phim, nhưng cô vẫn chỉ làm nền cho những vai nam chính. Hơn nữa, do dung mạo xinh đẹp, liên tục xuất hiện những chuyện tai tiếng, nên trong mắt thiên hạ, tên tuổi của cô gắn liền với những vụ xì căng đan. Nhờ ngoại hình nổi bật cô trở thành người đại diện của vô số sản phẩm, hợp đồng quảng cáo dày đặc, coi như cũng được liệt vào hàng ngũ các sao. Thấy công chúng chỉ nhìn mình mãi là chiếc bình hoa xinh đẹp, cô cũng thấy buồn. Mãi đến đầu năm nay, khi cô được một đạo diễn người Mỹ mời tham gia bộ phim “The Sopranos” với vai cô gái châu Á nghiện ma túy, tuyệt vọng bế tắc, xuất hiện không nhiều. Không ngờ bộ phim lại có tiếng vang như thế, khiến cô bỗng được chú ý, thậm chí còn được đề cử cho vai nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất giải Quả cầu vàng.

Cô nhận được rất nhiều lời khen, nhận thêm nhiều hợp đồng quảng cáo mới, được giới thương nhân săn đón, đâu có chuyện bị lạnh nhạt như ở đây.

“Ý cô là, tôi không xứng đáng là khách hàng của MK ?!”

Phan Đình Đình giận sôi người, mắt trừng trừng nhìn Diệp Anh.

“Đương nhiên không phải”, Diệp Anh lắc đầu nhẹ giọng nói, “Chỉ là tôi cảm thấy Phan tiểu thư là người có chủ kiến. Còn tôi thiết kế trang phục cho khách trước giờ chỉ hoàn toàn dựa vào suy nghĩ riêng của mình không hề thảo luận với khách hàng, e là Phan tiểu thư sẽ khó chấp nhận”.

Phan Đình Đình mấp máy môi.

“Hơn nữa mọi khách hàng của MK đều đặt cọc 30%”, Diệp Anh cười nhạt, “Cô có thể tiếp tục suy nghĩ, nếu không chấp nhận chúng tôi cũng rất thông cảm”.

Chiều mùa hạ.

Khi Phan Đình Đình rời MK đến cửa hiệu “Sâm” đã gần năm giờ. Cô bước nhanh vào trong, không bận tâm đến thái độ niềm nở của các cô phục vụ trong cửa hiệu “Sâm”, lặng lẽ uống nửa cốc hồng trà Bá Tước mới bình tĩnh trở lại.

“Bị dồn tức chết phải không ?”

Sâm Minh Mỹ mỉm cười.

Từ lần Việt Xán chính thức giới thiệu làm quen với Phan Đình Đình, về sau cô còn hẹn gặp riêng Đình Đình mấy lần, lần nào cũng tặng váy áo, đồ trang sức đắt tiền, lại phải lựa lời đưa đẩy, hai người có vẻ là đôi bạn thân.

“Để tôi đoán xem nhé, có phải Diệp Anh bắt cô chờ đợi ?”, Sâm Minh Mỹ cười khinh kích bác, “Mà thời gian chờ cũng không ít, đúng không ?”. Quỳnh An đứng ngoài cửa hiệu MK nhìn thấy Đình Đình ngồi đợi mãi trên sofa.

“Sao cô biết ?”

Phan Đình Đình ngạc nhiên.

“Đây là trò cũ rích của cô ta !”, Sâm Minh Mỹ nhấp một ngụm trà nói với Đình Đình như kể chuyện cười, “Tôi từng nói đùa với mọi người, Diệp Anh kia có lẽ đã tốt nghiệp khoa tâm lý học tiêu dùng, rất biết cách gọi trí tò mò, bắt người ta đợi chờ. Chính cô ta có lần đã nói ở công ty, phụ nữ bản chất trái khoáy, càng bắt họ chờ đợi, càng tỏ ra lạnh lùng, họ càng thấy hấp dẫn. Chỉ cần đánh trúng tâm lý, trí tò mò bị kích thích đủ độ là khách hàng sẽ ngoan ngoãn như những con thỏ. Sau đó cứ vẽ bừa một kiểu dáng nào đó, làm cho họ một bộ thời trang nào đó, thế là họ sẽ dính ninh đó là một tác phẩm nghệ thuật cao siêu !”.

Mặt Phan Đình Đình hết đỏ bừng lại tái nhợt.

Vừa rồi cô đã đưa tiền đặt cọc cho MK, người lấy số đo cho cô lại là cô trợ lý thiết kế Tracy đó, Diệp Anh vẫn chỉ thản nhiên liếc cô một cái rồi đi vào phòng thiết kế, sau đó cũng không thấy xuất hiện nữa.

“Nhưng tại sao cô lại vào MK ?”, Sâm Minh Mỹ giả bộ tò mò hỏi.

“... Có người đã nhờ tôi, bảo cứ vào thử một lần, đăng nào đến lúc tham dự giải dùng trang phục của ai vẫn là quyền của tôi, ai ép được ?”, nói xong Phan Đình Đình liếc nhìn tập thiết kế bên tay trái Sâm Minh Mỹ, đều là những phác thảo mẫu, người mẫu trong đó có mái tóc mây buông dài, dáng thon mảnh dễ, chẳng có thì ai ?

“Thiết kế lễ phục của tôi cô đã hoàn thành rồi ư ?”

Lòng phấn khởi lật giở tập phác thảo, Phan Đình Đình phát hiện trong đó đều là những màu sắc lễ phục ưa thích như đỏ, tím nhạt, hồng phấn, vàng mơ rực rỡ mà cô thường mặc trong các buổi gặp gỡ quan trọng. Kiểu nào cũng rất đẹp với những phụ trang độc đáo như: kim cương, thủy tinh, trân châu, lông vũ, lông lấy như công chúa trong truyện cổ tích.

Quá tuyệt vời !

Phan Đình Đình càng xem càng thấy hấp dẫn, vui vẻ đặt chiếc cốc trong tay xuống bàn, chỉ chiếc váy dài lễ phục màu hồng phấn nói: “Khoét cổ thấp hơn chút nữa sẽ gợi cảm, hấp dẫn hơn”, Sâm Minh Mỹ mắt sáng lên, phấn khởi, miệng mỉm cười: “Mấy phác thảo này chỉ để cho cô tham khảo, xem có phải là phong cách cô thích hay không”.

“Ồ thích, thích”, Phan Đình Đình cười như mùa xuân tỏa nắng nhìn cô nói, “Minh Mỹ! Cô vẫn là người hiểu tôi nhất, cô biết tôi mặc thế nào là đẹp”.

“Trong một dịp long trọng như lễ trao giải Quả cầu vàng, chỉ đẹp thôi thì chưa đủ, các minh tinh Hollywood ai cũng là những nhan sắc thực sự”, nụ cười biến mất trên môi, Sâm Minh Mỹ nghiêm giọng nói, “Đây là lần đầu tiên cô xuất hiện ở Hollywood, lại với danh phận được chú ý như vậy, nhất định phải khiến mọi người nhớ đến cô, nhớ vẻ đẹp của cô, nhớ tên cô”, Phan Đình Đình ngây người ngồi nghe.

“Hôm nay tôi sẽ đích thân lấy số đo cho cô”, Sâm Minh Mỹ mỉm cười xua tan bầu không khí căng thẳng, “Sau đó sẽ bàn với nhóm thiết kế, đưa ra phương án thiết kế chính thức, rồi sẽ trao đổi lại với cô, bộ lễ phục như thế nào sẽ là đẹp nhất đối với cô”.

Mắt lấp lánh, Phan Đình Đình cười hỏi:

“Vậy tôi có cần đặt cọc không ?”

“Sao còn nói chuyện đó !”, Sâm Minh Mỹ nheo mắt, “Để cô có thể nổi bật trên thảm đỏ Hollywood khiến thiên hạ biết đến hãng thời trang ‘Sâm’ đã là một vinh hạnh quá lớn đối với chúng tôi. Chúng tôi phải cảm ơn cô mới phải chứ”.

“Vậy tất cả nhờ cô.”

Phan Đình Đình mỉm cười hài lòng, sau khi Sâm Minh Mỹ cẩn thận đo kích thước cho cô, lại tán chuyện một hồi rồi mới ra về. Nhìn bóng Phan Đình Đình đi xa dần, Sâm Minh Mỹ quay người nói với Liêu Tu và Quỳnh An:

“Chúng ta hợp thôi !”, mặc dù trong đầu đã có phương án thiết kế, nhưng trí tuệ tập thể vẫn tốt, cô nhất định phải khiến Phan Đình Đình hài lòng về lễ phục này.

Gác lại tất cả các công việc khác, nhóm thiết kế làm việc liên mấy ngày. Sâm Minh Mỹ hầu như đêm nào cũng ở lại phòng thiết kế bàn bạc rất kỹ với hai đồng nghiệp, phương án thiết kế liên tục sửa đổi. Khi trời rạng sáng, phía đường chân trời đã xuất hiện những tia sáng đầu tiên, nhóm thiết kế vẫn còn tranh luận sôi nổi về chất liệu bộ lễ phục.

Buổi sáng.

Ánh nắng vàng tơ trong vắt, tràn ngập phòng thiết kế, Diệp Anh trầm ngâm ngồi trước tờ giấy vẽ trắng nguyên, nhấc bút phác ra vài nét. Tracy ngó vào, nhìn thấy phác thảo ban đầu, lắc đầu lia lịa nói: “Có lẽ Phan Đình Đình không thích màu này”. Diệp Anh cười cười không nói, lại trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng cô dùng chặn một ngày để hoàn thành bản phác thảo, cho đến khi Việt Tuyên gọi điện hỏi có về nhà ăn tối không.

Buổi chiều mấy ngày sau.

Sâm Minh Mỹ mời Phan Đình Đình đến cửa hiệu “Sâm” duyệt lần cuối, bộ lễ phục cũng đã hoàn thành được một nửa, Phan Đình Đình ngạc nhiên sung sướng, miệng khen không ngớt. Sâm Minh Mỹ giúp cô ướm thử, điều chỉnh kích thước khít với từng đường nét trên cơ thể Đình Đình, giảng giải cho cô hiệu quả sau khi hoàn thành.

Phan Đình Đình tay vuốt ngực áo, vui vẻ đứng trước gương ngắm nghía góp ý một số chi tiết. Sâm Minh Mỹ mỉm cười ghi lại rồi thảo luận với cô phương án chỉnh sửa tối ưu nhất.

Trên đường về đi qua cửa hiệu MK.

Đeo cặp kính đen, cô liếc mắt vào trong, trong đó ngoài một cô nhân viên còn có một chàng trai trẻ, cánh mũi, môi, tai đều đeo khuyên và mấy quý bà, người đẹp họ đang bận trao đổi ghi chép gì đó, không ai biết cô đi qua. Ngẩng cao đầu, Phan Đình Đình lạnh lùng hừ một tiếng rồi cùng mấy trợ lý đi xa dần.

Chiều muộn.

Ánh hoàng hôn xuyên qua cửa kính, chan hòa khắp phòng, hình dạng bộ lễ phục đã hiện ra, Diệp Anh vẽ lên những vị trí thích hợp, sau đó bắt đầu gắn những vụn thủy tinh lên đó. Diệp Anh phụ trách phần ngực, Tracy phụ trách phần vạt. Ngẩng đầu thấy Tracy rút đầu rút cổ chăm chú theo dõi động tác của Diệp Anh, sau đó lặng lẽ gắn từng hạt thủy tinh, Diệp Anh mỉm cười tiếp tục công việc.

Buổi tối vài ngày sau.

Sau khi những thợ thêu cao cấp làm việc liên mấy ngày, phần thêu trên bộ lễ phục đã hoàn tất, tay vuốt ve những đường thêu tinh xảo, Sâm Minh Mỹ vô cùng hài lòng, khi nhìn thấy bộ lễ phục. Những hạt thủy

tinh và trên châu đã dính xong, cả bộ lễ phục sáng rực lung linh khiến bất kỳ ai chỉ nhìn một lần cũng khó quên, Liêu Tu và Quỳnh An cũng nhìn nhau mỉm cười.

Sáng sớm.

Hai mắt Tracy đỏ mọng sau một đêm thức trắng, dính xong hạt thủy tinh cuối cùng vào góc váy, lại cùng Diệp Anh thận trọng mặc cho ma nơ canh. Nhìn bộ lễ phục đã hoàn tất, Tracy sửng sốt há miệng một hồi lâu mới như tỉnh giấc mơ, ngơ ngẩn nhìn Diệp Anh bên cạnh ánh mắt lạ lẫm như lần đầu thấy cô. Ngắm bộ lễ phục loang loáng trong ánh nắng sớm, Diệp Anh lặng lẽ mỉm cười.

Để Tracy về trước, cô thu dọn qua loa phòng thiết kế. Thức trắng một đêm, lúc này tinh thần lại hoàn toàn tỉnh táo, cô tắt đèn, khép cửa phòng đang định ra về, đột nhiên như có linh cảm, quay phắt đầu lại...

Ánh hoàng hôn hắt qua cửa kính, trong phòng có một bóng người cao to, đứng ngược chiều ánh sáng.

“Ôi !”

Bóng người đó cơ hồ áp đến như một trái núi, trùm lên bóng Diệp Anh, trong giây lát, tim cô như nhảy ra khỏi lồng ngực, theo phản xạ, cô lùi lại một bước, tựa lưng vào cánh cửa phòng thiết kế vừa đóng chặt.

“Hừ! Em đang sợ sao ?”

Một giọng trầm khàn quyến rũ và gợi cảm, trong ánh sáng mờ mờ, thấp thoáng nhìn thấy hai vệt râu quai nón xanh rì bên má, người đầy mùi thuốc lá và rượu, cơ hồ cả đêm không ngủ, cả người anh tỏa ra đầy mùi nguy hiểm đáng sợ, ánh mắt vừa giễu cợt vừa băng lạnh.

“Là anh !”, lưng tựa vào cửa phòng, Diệp Anh nặng nề ngoảnh mặt sang bên, cổ nở rộng khoảng cách với anh ta, tuy nhiên hơi thở của anh ta vẫn phả vào tai cô, nóng bỏng, từng hơi, từng hơi, nguy hiểm như sắp bùng cháy !

“Anh đến có việc gì ?”, cố gắng kiềm chế xúc động trong lòng. Bất chợt Diệp Anh thấy hối hận vì cơn xúc động vừa rồi của mình, lại ngoảnh mặt về, nhếch mép cười vẻ bất cần, mắt long lánh nhìn anh ta nói:

“Phải chăng Đại thiếu gia đến do thám xem bộ lễ phục của tôi có bằng kiệt tác của Sâm tiểu thư ?”

Việt Xán nhìn cô, ánh mắt kỳ quái.

“Em thức trắng đêm để làm trang phục cho Phan Đình Đình ?”

“Sao lại không ?”, cô cười cười, “Chẳng lẽ tôi ở đây suốt đêm để đợi anh ?”. Sau cái đêm mưa như trút nước đó, đây là lần đầu tiên họ gặp lại nhau trong một không gian chỉ có hai người. Cô vẫn nhớ rõ từng lời anh nói đêm đó.

“Chuyện Phan Đình Đình là em cố ý !”, từ trên cao nhìn xuống, ép cô như dán vào cửa phòng, giữa hai vòng tay mình, Việt Xán chậm rãi nói: “Hoàn toàn không có chuyện trùng lặp ý tưởng nào hết, mà là em biết Minh Mỹ định dùng Phan Đình Đình để tạo ảnh hưởng cho thương hiệu của mình, cố tình tranh giành với cô ấy”.

“Ha! ha!”

Diệp Anh cười, liếc xéo anh.

“Vậy là tôi đã đoán đúng, Đại thiếu gia đến đây là vì chuyện của Phan Đình Đình. Thế nào, Sâm tiểu thư sợ Phan Đình Đình chọn thiết kế của tôi, nên cử anh đến làm thuyết khách phải không ? Không sai, lần đó ở trong nhà hàng, bắt gặp anh và Phan Đình Đình đi với nhau tôi đã đoán được ý đồ của Sâm tiểu thư, cho nên tôi cũng lập ra một phương án, không ngờ lại phải cạnh tranh với Sâm tiểu thư.”

Mắt Việt Xán tối lại.

“Đau lòng rồi hả ?”, mặt Diệp Anh tươi rói, “Thật đáng tiếc, cho dù anh đến làm thuyết khách cũng không được, tôi sẽ không nhường Phan Đình Đình cho Sâm Minh Mỹ. Mục đích của tôi là cướp đi từng thứ trong tay cô ta ! Tôi là một thứ rất cay, rất độc ! Tôi thích làm tổn thương những người vô tội ! Cả con người tôi bây giờ đã trở nên méo mó ! Thế nào ?!”

Sáng sớm trong cửa hiệu.

Sắc mặt Việt Xán âm lạnh, nụ cười của cô lại rặng ngời như ánh nắng ban mai. Nụ cười đầy thách thức, anh phần nộ nghiêng rằng, vừa muốn bóp chết cô, lại vừa muốn cứ áp sát cô như thế, hàng mi rung rung, hít mùi hương thơm ấm áp từ cơ thể cô.

“Em đã nhận lời gì với Việt Tuyên?”, nhắm mắt nhắm nạy một lát, giọng Việt Xán thô bạo: “Tối qua, nghe Tạ Phong báo cáo, suốt cả đêm anh không thể nào bình tĩnh, cuối cùng không kìm được, đến thẳng đây hỏi cho ra nhẽ”.

“Sao?”

Chủ đề chuyển quá nhanh Diệp Anh sững người.

“Hôm qua Việt Tuyên đã cho gọi mấy người phụ trách cửa hiệu trang sức đến”, Việt Xán hít một hơi thật sâu, nhìn ép cô, “... Nói là muốn chọn nhẫn đính hôn...”

“À”, Diệp Anh chớp mắt, cười: “Thì ra anh đến để hỏi chuyện này!”.

“Sao?”, anh phần nộ trợn mắt nhìn cô.

Cô thản nhiên nhìn trả, mắt cười cười, nhẹ nhàng trả lời: “Đúng, tôi đã nhận lời cầu hôn của Việt Tuyên”.

Bàn tay nắm chặt, sắc mặt Việt Xán đột nhiên trắng bệch.

“Tất cả đều tại anh, có lẽ Việt Tuyên muốn tạo cho tôi một bất ngờ, bây giờ lại bị anh phá hỏng”, ánh mắt vẫn cười cười, cô nói, “Nhưng tôi sẽ giả bộ tỏ ra không biết, kéo lại phụ lòng anh ấy”.

“Em nói thật chứ?”, ánh mắt thoáng hốt hoảng, Việt Xán muốn tỏ ra bất cần, nhưng sắc mặt anh vẫn hơi tái.

“Chẳng lẽ anh tưởng chuyện này là đùa?”, Diệp Anh thấy buồn cười, dường như không bận tâm đến cánh tay anh đã xiết chặt vai cô đau điếng, các khớp xương kêu răng rắc, “Chính anh đã nói, tất cả mọi việc tôi làm để báo thù, anh đều không bận tâm cơ mà? Nếu vậy, Việt Tuyên thích tôi, tôi nhận lời cầu hôn của anh ấy sao anh còn gặng hỏi?”.

“Diệp Anh!”, mắt Việt Xán như nẩy lửa.

“Cảm ơn, cuối cùng anh đã gọi tên tôi”, cô nheo mắt, “Nhưng tôi không hiểu tại sao trông anh có vẻ tức giận như vậy?”.

“Cô...”, cố kiềm chế nổi oán hận muốn bẻ gãy cổ cô, ngực phập phồng dữ dội, anh hít sâu, giọng khàn đặc hỏi:

“Em thích anh ta?”

“Ai?”

“Việt Tuyên!”

“À”, cô cười, “Thích”.

Mắt tối sầm Việt Xán kinh ngạc nhìn cô, nộ khí như núi lửa bùng phát toàn thân, mặt tím ngắt, tay nhắm vào cô, vung lên! Bị Việt Xán ép vào cửa phòng không còn chỗ tránh, cô hốt hoảng nhắm mắt, bên tai một tiếng gió rít, đầu óc trống rỗng, nhưng mặt lại không thấy cảm giác nóng ran đau đớn. Cô đã tưởng có thể thổ phào, chợt từ trên đỉnh đầu lan ra cơn đau kịch phát, mười ngón tay anh sục vào tóc cô, giật mạnh, đau rất, cảm giác cả người như sắp nổ tung!

“Á...”, đầu đau như muốn nứt ra, Diệp Anh giãy dụa giữa cánh tay anh: “Đau! Bỏ tôi ra, đau”.

“Cô cũng biết đau sao?!”, nhìn sắc mặt trắng nhợt đau đớn của cô, ánh mắt Việt Xán nóng đỏ như lửa, hai cánh tay càng điên cuồng xiết chặt cô hơn! Anh muốn làm cô đau, anh muốn làm cô đau! Dầu cô đau đến ngàn vạn lần cũng không bằng một phần nổi đau lúc này của anh! Những sợi tóc đen mượt lạnh lạnh giữa ngón tay, Việt Xán nhìn cô chòng chọc. Cơn giận như nung đốt toàn thân, đột nhiên anh thô bạo áp đến, môi anh chộp lấy môi cô!

Đó là kiểu hôn như dã thú !

Anh cắn môi cô ! Cắn cổ cô ! Cắn vai cô ! Dùng răng nghiền cô ! Cắn cô chảy máu ! Anh phải làm cho cô đau đớn, phải làm cho cô khóc, phải làm cho cô không bao giờ dám làm thế nữa !

Mùi tanh của máu lan trong miệng giống như cơn thịnh nộ và đau đớn ứ đầy lồng ngực đã có chỗ xả. Từ vai cô, môi anh cuồng bạo day mút thẳng lên, lưỡi anh quấy đảo trong miệng cô, mút chặt chiếc lưỡi nóng bỏng của cô, muốn hút cạn mọi nguồn nước trong cơ thể cô, nguy hiểm, cuồng bạo, khát máu như mãnh thú !

Bị hôn như vậy.

Cô đau tê dại.

Bông giấy như nham thạch núi lửa. Mái đầu với bộ tóc đen của anh ngay trước ngực cô. Vai, cổ và môi cô bị quần đảo, nhay chà đau rát. Anh như bị đốt cháy, đau đớn, cũng đốt cháy cả cô, đốt cháy cả bầu không khí xung quanh ! Bị ép chặt vào cửa, cơ thể anh dán vào cô nóng hừng hực, trong hơi thở cũng có không khí nóng ran, nhịp thở của cô bắt đầu rối loạn, giống như ngày xưa, giống như đêm tường vi hoa nở rộ, vòng tay cô dần dần quấn lấy cổ anh. Hai cơ thể ép dính vào nhau, run dữ dội và nóng như lò lửa, anh vẫn ép mãi vào cô, thậm chí cô có thể cảm nhận được những biến đổi của mọi cơ quan trên cơ thể anh !

“Là em cố ý...”

Hơi thở dốc hổn hển, Việt Xán hơi nhích khỏi cô, lý trí dần dần khôi phục, mắt nhìn đôi môi cô đỏ mọng sưng lên với cái nhìn kỳ quái, anh hạ giọng nói:

“Em cố tình nói như vậy để khiêu khích anh, đúng không ? Em tưởng anh sẽ bị mắc lừa, em tưởng...”

Ngón tay vuốt mạnh bờ môi sưng mọng của cô, trong mắt anh lửa hận lại bùng bùng.

“... Em tưởng, em nói vậy anh sẽ sợ ? Sẽ thỏa hiệp ? Sẽ khuất phục ?! Em tưởng anh vẫn thích em ?! Em tưởng nói những lời dối trá như vậy, anh sẽ rối loạn tâm thần, rồi để mặc cho em sắp đặt ?! Diệp Anh, e là em đã tự đánh giá mình quá cao rồi ?”

Ánh nắng sớm chan hòa trong cửa hiệu.

Bên ngoài cửa hiệu, công nhân vệ sinh đã bắt đầu công việc của mình, tiếng chổi soàn soạt lia trên nền đường vẫn còn đọng sương, chỗ đậm chỗ nhạt.

Đối mặt với Việt Xán.

Ngực vẫn phập phồng, hai môi vẫn sưng, hơi nóng vẫn lan tỏa, mắt Diệp Anh đen thẳm như người bị mãnh thú hôn vừa rồi không phải là cô. Cô chăm chú nhìn anh, như thưởng thức biểu hiện của anh lúc này.

“Tôi đâu dám nghĩ như thế, tôi chưa đến nỗi đa tình như vậy !”

Diệp Anh cười nhạt.

“Đương nhiên tôi biết, Đại thiếu gia đã quên sạch quá khứ, chỉ do thấy tôi làm chứng mắt anh, nên mới một mực muốn đuổi tôi đi. Nhưng anh cũng không cần phải bức mình đến vậy, cho dù Việt Tuyên đính hôn với tôi, cũng chưa chắc quay trở về Tà gia, tôi cũng sẽ không xuất hiện trước mắt anh, để khiến anh nhớ đến nữa...”

“Đủ rồi !”

Việt Xán thô bạo ngắt lời cô.

“Rốt cuộc em muốn thế nào ?”, âm thanh như từ cổ vọt ra, chậm rãi nhưng đầy uy hiếp, “Tại sao em lại cố chấp như thế, tại sao em cứ phải ép anh như vậy, rốt cuộc em muốn gì ?”

“Tôi muốn gì, anh còn không biết ư”, Diệp Anh giễu cợt, “Đại thiếu gia, anh đã không giúp tôi, cũng không muốn để người khác giúp tôi, trên đời còn đạo lý như vậy sao ?”

Việt Xán nhìn cô đăm đăm, sắc mặt vô cảm:

“Em chỉ muốn để cậu ta giúp em ? Chứ không phải em thích cậu ta ?”

Diệp Anh không trả lời.

“Được!”, suy nghĩ hồi lâu, với ánh mắt trầm lạnh Việt Xán nói:

“Đã vậy, chúng ta thử đánh cược một phen.”

“Đánh cược?”

Cô nhìn anh.

“Đánh cược về chuyện của Phan Đình Đình”, cúi đầu nhìn cô, Việt Xán chậm rãi nói, “Khi xuất hiện trong lễ trao giải Quả cầu vàng, nếu Phan Đình Đình không lựa chọn bộ lễ phục do em thiết kế, thì em phải rời khỏi đây, đi thật xa, từ bỏ tất cả”.

“Anh nóng lòng muốn tôi ra đi như vậy sao...”, Diệp Anh giễu cợt nói.

“Nếu Đình Đình lựa chọn thiết kế của em...”, hít một hơi nặng nề, cặp môi nóng bỏng của anh dán vào tóc cô, “... thì anh thừa nhận đã thua”.

Sẽ không ngăn cản cô nữa.

Không tìm cách buộc cô rời bỏ tất cả.

“Anh nghĩ tôi gốc đến đâu?”

Nhếch mép, Diệp Anh hỏi.

“Em có cược không?”

Tiếp tục ép cô vào cửa, Việt Xán nhìn cô trân trối, giọng nhẹ nhàng nhưng đầy nguy hiểm.

“Ừ.”

Bướng bỉnh nhìn trả, Diệp Anh gật đầu:

“Được, mặc dù không cần thiết phải như vậy, nhưng tôi sẽ đánh cược với anh.”

Diệp Anh chìa ngón tay có chiếc nhẫn đính hôn, vẻ khiêu khích nhìn anh, mắt Việt Xán cũng nhìn chòng chọc vào cô, chậm chậm giờ ngón tay ngoắc vào ngón tay cô chìa ra, vụ cá cược coi như có hiệu lực.

Việt Xán khàn giọng nói:

“Em thua chắc rồi.”

“Chưa hẳn”, đẩy ngực anh ta ra. Trong ánh sáng sớm vàng như mật, cô mỉm cười với anh, tươi như ánh nắng xuân, “...Nhưng anh phải nhớ nếu thua, anh hãy giữ lời”.

15. Chương 15 End

Lời bạt

Thai nghén câu chuyện này trong vòng ba năm.

Khi ấy tôi đang viết phần mở đầu cuốn tiểu thuyết có tên là “Tôi là con cú trong đêm tối nhất”. Do cấu tứ và tình tiết của câu chuyện không được thỏa đáng, nên viết được một thời gian, được khoảng bảy ngàn chữ, đành gác lại. Nhưng câu chuyện đó vẫn luôn vương vấn trong đầu tôi.

Năm tháng trôi đi, tôi vẫn không thể nào quên được câu chuyện đó. Trong đầu tôi, tình tiết và kết cấu của nó liên tục thay đổi, nhưng vẫn không khiến tôi hài lòng. Mãi đến một đêm mất ngủ nào đó, nằm trên giường, tôi trằn trọc mãi, cuối cùng xâu chuỗi tất cả chi tiết của câu chuyện, và giống như mầm cây ươm đã lâu, đột nhiên nở hoa.

Vậy là tôi bắt đầu viết.

Để viết nó, thậm chí tôi tạm gác lại cuốn “Thiếu nữ toàn phong” tập bốn còn đang viết dở. Không biết liệu có độc giả nào thông cảm cho tâm trạng của nhà văn khi cảm hứng và tình yêu mãnh liệt đối với một câu

chuyện mới bắt chợt nảy sinh là có thể quên và từ bỏ tất cả những chuyện khác hay không. Ở đây tôi buộc phải nói lời xin lỗi đối với những độc giả đang theo dõi “Thiếu Nữ Toàn Phong”, cũng cảm ơn sự lượng thứ của biên tập viên bộ “Thiếu nữ toàn phong” đối với tôi.

Trải qua nhiều lần chỉnh sửa, cấu tứ lại, mặc dù “Tuồng vi đêm đầu tiên” thoát thai từ “Tôi là con cú trong đêm tối nhất”, nhưng từ tên nhân vật, tính cách, khung câu chuyện, kết cấu tình cảm, hầu như mọi tình tiết đều hoàn toàn mới.

Mặc dù cùng là chủ đề báo thù.

Nhưng “Tuồng vi đêm đầu tiên” lại là câu chuyện khác hẳn.

Nhân vật nữ chính của “Tuồng vi đêm đầu tiên” tên là Diệp Anh, ngầm chỉ Dạ Anh là đứa trẻ được sinh ra trong đêm tối nhất. Tôi thích nhân vật này, đen tối mờ ám, tài năng xuất chúng, không từ thủ đoạn nhưng vẫn có một chút yếu lòng. Trước khi viết tôi do dự mãi. Những nhân vật trước đây của tôi đều trong sáng, mà chưa từng viết một nhân vật mang tính cách mờ ám như vậy, bản thân cũng hơi lo lắng không biết liệu độc giả có chấp nhận.

Thực ra, Doãn Hạ Mạt chính là thoát thai từ Diệp Anh.

Độc giả tinh ý có thể sẽ nhận ra Doãn Hạ Mạt rất giống Diệp Anh, cũng là một thiếu nữ. Chỉ có điều, trong Doãn Hạ Mạt, quá khứ của cô ta chỉ được viết thoáng qua, các tình tiết và nội dung cụ thể đều được tôi lược bỏ. Sự do dự của tôi lúc đó khiến Doãn Hạ Mạt biến thành nhân vật quang minh, còn Diệp Anh vẫn ám ảnh tôi nhất.

Tôi thích Diệp Anh.

Có lẽ trong máu thịt, tôi cũng cố chấp và quyết liệt như vậy, cho nên mấy năm rồi, tôi vẫn không quên cô, cuối cùng tôi dần lòng viết về một Diệp Anh nguyên hình nguyên vị, đúng như con người thực của cô.

Đây là chủ đề trả thù.

Đối với chủ đề này thực ra tôi gặp khá nhiều khó khăn. Nếu bị tổn thương nặng nề, nếu gặp phải những nỗi đau không thể nguôi ngoai, rốt cuộc có nên trả thù ? Có lúc cảm thấy, mối thù nhất định phải trả, nếu không, nhìn kẻ thù sống nhơn nhơn sung sướng, làm sao có thể chịu đựng. Có lúc lại cảm thấy hận thù nếu phải trả bằng một giá quá lớn, cho dù thù đã trả được, nhưng bản thân mình cũng bị nhấn chìm, liệu có đáng không ?

Viết đến đây tôi vẫn chưa có câu trả lời.

Viết văn là một quá trình tư duy hoàn chỉnh, có lẽ “Tuồng vi đêm đầu tiên” viết đến phút cuối tất sẽ có câu trả lời. Bất luận thế nào, tôi cho rằng, sự báo thù ngọc nát vàng tan là không đáng, bóp méo nhân cách để đạt được mục đích nào đó là bi kịch.

Sau nữa, đây là một câu chuyện xảy ra trong giới thời trang, bản thân là một người rất không hợp thời trang. Mặc dù để viết câu chuyện này tôi đã thu thập không ít tư liệu, phỏng vấn một số chuyên gia, đi xem một số show trình diễn thời trang, nhưng có lẽ không tránh khỏi khiếm khuyết. Rất mong độc giả lượng thứ.

Vì là tiểu thuyết, nên có một số chi tiết hơi phóng đại, cũng xin bạn đọc lượng thứ.

Cuối cùng xin cảm ơn các bạn Cố Mạn, Cửu Cửu, Cố Văn Cẩn, Diệp Sở đã ủng hộ và giúp đỡ tôi rất nhiều để tôi hoàn thành “Tuồng vi đêm đầu tiên”, cũng xin cảm ơn biên tập viên, nhà xuất bản và chủ mạng Baidu.

Hiếu Khê, ngày 17 tháng 4 năm 2011

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-vi-dem-dau-tien>